

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ALL YOUR HATES

OBSESSIVE HEARTS
BOOK TWO

HANA MEADOWS

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

All Your Hate

Obsessive Hearts: Book Two

Hana MeadowV

Copyright © [2024] by [Hana Meadows]

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının veya yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde çoğaltılamaz.

Bu kitap yayınının hiçbir bölümü, yayıncı veya yazarın yazılı izni olmaksızın, üretken yapay zeka (yapay zeka) teknolojileri tarafından herhangi bir şekilde veya biçimde kullanılamaz; bu kitabın üretken yapay zekayı eğitmek veya üretken metin oluşturmak için kullanılması kesinlikle yasaktır.

Bu prodüksiyonda tasvir edilen hikaye, tüm isimler, karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Gerçek kişiler (yaşayan ya da ölmüş), yerler, binalar ve ürünlerle hiçbir özdeşleştirme amaçlanmamıştır ya da böyle bir anlam çıkarılmamalıdır.

Kitap kapağı [Hana Meadows]

Bu kitabın hazırlanmasında hiçbir üretici yapay zeka

kullanılmamıştır. [Birinci] baskı [2024]

Blurb

Tek istediğim küçük kız kardeşimi beni kafese tıkan canavarlardan kurtarmaktı ama bunu yapmak için bedenimi çok daha tehlikeli bir canavara satmak zorundaydım. Her parçamı isteyen ve bana tamamen sahip olmak için ne gerekiyorsa yapacak bir canavara.

Mynter

Cehenneme atıldım. İncitilmek ve kullanılmak için alındım.
Sonra bir anda kurtuldum. Bir yabancıнын dünyasına itildim.
Tek istediğim eski hayatıma geri dönmek ama o beni bırakmayı reddediyor.
Bana özgürlük için bir şans sundu ve ben kaybettim.
Artık onun istediği gibi kullanabileceği biriyim.
Daha fazla acı bekliyordum ama aldığım daha kötü olabilir.
Onun manipölasyon ağına takıldım ve o da beslenmeye hevesli.
Tek bildiğim, bundan aklım ve kalbim sağlam bir şekilde çıkamayacağım.

Bones

Onun korunması gereken hassas bir yaratık olduğunu düşündüm. Korunması gereken.
Ama benim küçük engerek hırçın ve içindeki öfkeyi dizginleyecek kişi ben olacağım.
Anlaşmamız yüzünden sadece benim olduğunu sanıyor.
Ama onu elimde tutmak için neler bilmiyor.
Daha önce sevdiklerimi korumakta başarısız olmuştum ve bunun bir daha olmasına asla izin vermeyeceğime yemin ettim.
Onu güvende tutabilmemin tek yolu onu benim olarak tutmak.

olması gereken katile dönüştüreceğim.
Onu kana susamış kraliçeme dönüştürdüğümde asla ayrılmak istemeyecek.

Contents

[OYUN LİSTESİ](#)

[Okuyucuya Bir Not](#)

[İthaf PROLOGUE](#)

[1. WYNTER](#)

[2. BONES](#)

[3. BONES](#)

[4. WYNTER](#)

[5. BONES](#)

[6. WYNTER](#)

[7. BONES](#)

[8. WYNTER](#)

[9. WYNTER](#)

[10. BONES](#)

[11. WYNTER](#)

[12. WYNTER](#)

[13. BONES](#)

14. BONES

15. WYNTER

16. WYNTER

17. BONES

18. WYNTER

19. BONES

20. WYNTER

21. WYNTER

22. BONES

23. BONES

24. WYNTER

25. WYNTER

26. BONES

27. WYNTER

28. BONES

29. WYNTER

30. WYNTER

31. WYNTER

32. BONES

33. WYNTER

34. WYNTER

35. BONES

36. WYNTER

SONSÖZÜ

Hana den daha

fazlasıStalk Me'!

Hana

HakkındaAfterword

PLAYLIST

ANYTHING > HUMAN - Kötü Kehanetler
Barely Breathing (feat. Against the Fate) - From Ashes to New
Before You Go - Archers
Circle With Me - Spiritbox
Feels Like Forever - Lacey Sturm
FEEL NOTHING - The Plot In You
Forevermore - Atreyu
Head Above Water - Avril Lavigne
Howl - Florence + The Machine
Hurricane - Thirty Seconds To Mars
hurt myself - RØRY
Şeytana Aşık Oldum - Avril Lavigne
I Hate Everything About You - Three Days Grace Innocent
(Taylor's Version) - Taylor Swift
Love is Madness (feat. Halsey) - Thirty Seconds To Mars Pain
Remains II: After All I've Done, I'll Disappear - Lorna Shore
Rabbit Heart (Raise It Up) - Florence+ The Machine
Rain - Sleep Token
Rot - Lacey Sturm
Running Up That Hill (A Deal With God) - Loveless
Saviour II - Black Veil Brides
Sığınak (aşağıdaki odadan) - Uyku Simgesi Spiracle
- Çiçek Yüz

Until The End - Breaking Benjamin

A Note To The Reader

Hikayeye tamamen spoiler vermeden girmek istiyorsanız bu bölümü atlayın.

Bu karanlık bir aşk romanıdır. Bazıları için potansiyel olarak rahatsız edici olabilecek açık içerik ve cinsel sahneler vardır ve yalnızca 18 yaşından büyükler tarafından okunmalıdır.

Aldatma veya başka kadın/erkek draması yoktur. Çok fazla zorlama yakınlık ve ağır müstehcenlik bekleyin. İlk başta fmc, mmc söz konusu olduğunda isteksiz ve çelişkilidir, ancak onlar için sonsuza dek mutlu bir son garantilidir!

İçerik: kldnap, *nöncon/dubcön*, *bıçak oyunu*, *seks ticareti*, *zorla ÜREME* (*mmc tarafından değil*), *cinayet ve hafif kan*, *düşük ve kısırlıktan bahsetme* (*fmc değil*), *akıl sağlığı* ve *INTIHARA teşebbüsten bahsetme*, *daha önce fmc SA*.

Daha fazla bilgiye ihtiyacınız varsa @hanameadowsauthor sosyal ağıma gidin veya bana e-posta gönderin authorhanameadows@gmail.com

Lütfen ruh sağlığınızı ön planda tutun.

Sevgiler
Hana
X

Uzun saçlı, metal seven, ayaklarınıza bir aptalı seven herkes için.

Bones tadına bakmaya hazır. Öyleyse arkanıza yaslanın, sayfaları açın ve ona iyi bir çocuk deyin.

PROLOGUE

WYNTER

Ikahvemi yudumlarken saatin akşam 9'a geçişini izliyorum. Şu anda yatağımda olmak için her şeyimi verirdim ama her zamanki gibi çalışmak zorundayım.

Club Onyx kendimi tam zamanlı çalışırken gördüğüm yer değildi. Şimdiye kadar mezun olup dünyanın öbür ucunda bir iş bulmuş olmalıydım. Bunun yerine yirmi altı yaşındayım ve bir striptiz kulübünde barın arkasında çalışıyorum.

Ulaşılan yaşam hedefleri: *sıfır*.

Maaşı iyi olabilir ama çalışma saatleri berbat, yani küçük kız kardeşim Summer için geceleri burada olamıyorum.

Elimde gecenin üçüncü kahvesi, vardiyam için hazırlanmayı bitirmek üzere banyoya gidiyorum. Uzun bir yudum aldıktan sonra saçlarımı tarıyorum ve mavi röflelerimin neredeyse tamamen solup geride sadece siyah kalmasına hayıflanıyorum. Yakın zamanda yeniden yaptırmayı göze alamam.

Saçımı yüksek bir at kuyruğu şeklinde düzeltip makyajımı tazeliyorum. Ağır siyah eyeliner ve parlak kırmızı dudaklar. Keşke bir kereliğine de olsa hafifletebilseydim ama tüm çalışanların müşterilere güzel bir yüz sunması bekleniyor.

Makyaj yapmak eskiden hobimdi ama artık mevsim ne olursa olsun giymek zorunda olduğum minik siyah şort ve atletle birlikte üniformamın bir parçası haline geldi.

Yarın izin günüm ve kız kardeşimle bir kız günü geçirirken tüm gün pijamalarımı giyip sıfır makyaj yapmayı planlıyorum.

Bu gece yeterince bahşış kazanırsam pizza yiyip kanepede video oyunları oynayabiliriz.

Hazırlanıp kahve fincanımı yıkadıktan sonra kafamı Summer'ın odasına sokuyorum.

Yatağının ortasında parlayan büyük bir tümsek var ve burada el konsoluyla oynarken çarşafların altına saklanarak sinsilik yaptığını düşünüyor.

Parmak ucunda odasına girip battaniyeyi kaldırıyorum. "Bu saatte oyun oynamakla ilgili ne demiştin?" Summer'a sahte bir onaylamazlıkla bakarken kaşlarımı kaldırıyorum.

Ona kızgın kalmak zor. Özellikle de gülümsemesi ön dişlerindeki o şirin boşluğu gösterirken.

"Ama Wynn timer, bitirmeye çok yaklaştım!" Kirpiklerini bana doğru savurdu.

"Bu büyük bir yalan! Bu oyunun gerçek bir sonu olmadığını biliyorum. Bu Saatler ve saatler boyunca balık tutup böcek topladım." Ellerimi kalçalarımın koyarken ona takılıyorum.

"Bundan daha fazlası var." Bana gözlerini deviriyor ve ben de ona yıllar içinde mükemmelleştirmeyi başardığım sert abla bakışımı atıyorum.

"Ver onu."

"Peki." Pes ediyor, uzatıyor ve tekrar yatağa uzanıyor. Masasının üzerine koyuyorum, sonra yorgani çenesine kadar çekip yanına tünüyorum. Her zamanki gibi gitmek konusunda isteksizim. Mesaim yirmi dakika sonra başlıyor ama en iyi arkadaşım Charlie bebek bakıcılığı için geç kalıyor.

Çalıştığı restoran şehrin öbür ucunda ve her zaman böyle kısa kesiyoruz ama bir şekilde idare ediyoruz.

Dairesi bizimkinin tam karşısında ve üç yıl önce taşınmasına yardım ettiğimizde arkadaş olmuştuk. Summer onu hemen benimsedi ve Charlie'ye ailenin bir parçası olma konusunda fazla seçenek bırakmadı.

Ne yazık ki vardiyalarımız her zaman uyuşmuyor ve bazen Summer'ı bir süreliğine yalnız bırakmak zorunda kalıyorum. Neredeyse on yaşında ve bana kendi başının çaresine bakabileceğine dair güvence vermeyi seviyor ama yine de onu ne zaman bırakmak zorunda kalsam kendimi suçlu hissediyorum.

"Charlie birazdan burada olacak ve o geldiğinde uyuyor olsan iyi edersin. Hala ayaktaysan bana söyleyeceğini biliyorsun ve kuralları biliyorsun."

"Biliyorum. Yatma saatinden sonra video oyunu yok. Sadece yorgun değilim." Esnemesini gizlemek için yorgani daha yukarı çekiyor.

"Tabii, ben de öyle." Kollarımı başımın üzerinde gererek esniyormuş gibi yapıyorum ve bu gerçek bir esnemeye dönüşüyor. Keşke gitmeden önce bir kahve daha içecek kadar zamanım olsaydı.

Kollarımı hızla aşağı indiriyorum, Summer'ı gafıl avlıyorum ve onu gıdıklarken ciyaklamasına neden oluyorum.

"En azından uyumaya çalışacağına söz verir misin?" "Söz veriyorum," diye kıkırdıyor.

"Serçe parmağı sözü mü?" Küçük parmağımı uzatıyorum ve o da kendi parmağını benimkine doluyor. Eğilerek onu başının üstünden öpüyorum. Yumuşak kahverengi saçları banyodan sonra çilek gibi kokuyor ve bu yüzüme bir gülümseme getiriyor. Bu bana her şey değişmeden önce annem ve babamla geçirdiğim güzel günleri hatırlatıyor. "Seni uyanık tutan bir şey mi var? Video oyunları dışında?"

"Senin için endişeleniyorum."

Boğazımdaki ağır yumruyu bastırarak duygularımı kontrol altında tutmayı başarıyorum. Summer'ın bu dört kelimenin beni ne hale getirdiğini bilmesine gerek yok.

"İkimiz için de endişelenmesi gereken kişi benim. Senin tek yapman gereken biraz uyumak. Ne de olsa yarın oyun ve pizza dolu bir günün tadını çıkarmak için tamamen dinlenmiş olmanız gerekiyor."

Summer'ın gözleri parlıyor ve tüm endişeleri anında yok oluyor. Keşke tüm endişelerim sadece yemekten bahsedince kayboldu.

"Pizza mı yiyeceğiz?"

"Evet! Her bir birlikte."

"Ew, hayır, bu sebzeli bir alacağın anlamına geliyor. Ben sadece peynirli istiyorum.

Oh ve ananas."

"Peynir ve ananas mı? Başka bir şey yok mu?" Şimdiye kadar onun rastgele yemek seçimlerine alışmış olmalıydım, ama yine de beni şaşırtmayı başarıyor.

"Hayır." Gülümsüyor.

"O zaman tam olarak alacağımız şey bu." Onu yatırmadan önce bir öpücük daha veriyorum. "Seni seviyorum, günışığım."

"Seni seviyorum, Wynn."

Kapıyı kapattıktan sonra telefonumdan saati kontrol ediyorum. Kahretsin, bugün geç kalıyorum. Genelde geç kalmam ama patronum pisliğin teki ve bu işi tehlikeye atamam. Başımızın üstünde bir çatı ve en önemlisi Summer'ın yanımda olmasını sağlayan şey bu.

Charlie'yi aramak üzereydim ki, yüzü kızarmış ve göğsü kabarmış bir halde ön kapıdan içeri daldı.

Parmağımı dudaklarıma götürerek onu susturuyorum.

"Özür dilerim," fısıldıyor ayakkabılarını tekmelerken ve kızıl bukleleri sırtından aşağı dökülen saçlarını serbest bırakırken. "Zamanında çıkmaya çalıştım ama mutfak tıka basa doluydu ve son dört saat boyunca orayla bar arasında koşturmak zorunda kaldım."

Topuklu ayakkabılarımı ve ceketimi alabilmek için duvara yaslanıp nefesini tuttuğu yerden yanından geçip .

"Hâlâ yeni birini işe almadılar mı?"

"Hayır, patronumun ne kadar seçici olduğunu bilirsin. Summer uyuyor mu?"

"Muhtemelen hâlâ oyun oynuyordur. Ona yarım saat daha verin ve sonra kontrol edin."

"Keşke benim annem de senin kadar rahat olsaydı. Ben büyürken geç saate kadar uyanık kaldığımı fark etse dayak yerdim."

Sanırım anne ve abla olmak zorunda kalınca böyle oluyor. Bazen her şeyi dengelemek zor oluyor. Sürekli çok mu katı davranıyorum yoksa yeterince katı değil miyim diye endişeleniyorum. Doğru mu yapıyorum yoksa bensiz daha mı iyi diye.

Şüphelerimden sıyrılıp yüzüme tekrar bir gülümseme yerleştiriyorum. Bütün gece takmak zorunda kalacağıma göre artık takmaya alışsam iyi olur. "İstersen buzdolabında biraz makarna artığı var. Summer senin için çekyatı hazırladı ve görünüşe göre Bay Tekboynuz da bu gece sana katılacak."

"Ah, mükemmel, son erkek arkadaşından çok daha iyi sarılıyor," diye şaka yapıyor Charlie, sonra gözlerimin altındaki torbaları fark edince alnı kırıyıyor. Bana bakarken kalçasını dışarı çıkarıyor ve ben ne söyleyeceğini zaten biliyorum. "Yorgun görünüyorsun tatlım. Lütfen, benim evime görüşmeye gel. Kulüp kadar iyi para vermiyor, biliyorum ama en azından bütün gece uzakta olmak zorunda kalmazsın. Biraz dinlenebilirsin."

Keşke o kadar kolay olsaydı. "Maaş kesintisi riskini göze alamam. Bu evin kirasını ancak ödeyebiliyorum. Eğer bir ödemeyi kaçırırsam o da gider." Summer'ın duyma ihtimali olmasın diye sesimi alçak tutmaya özen gösteriyorum. Onun yetişkinlerin saçmalıkları hakkında endişelenmesini asla istemiyorum.

Charlie omzumu sıkıyor ama beni rahatlatmak için pek bir şey yapmıyor. "Eğer böyle bir şey olursa, *ki olmayacak*, benimle kalabilirsin. Wynter... Onu bu şekilde kaybetmeyeceksin. Kıcını yırtarak çalışıyorsun ve çocuk hizmetleri bunu görecektir, *eğer iş* oraya gelirse. Görmelerini sağlayacağım."

"Kahretsin, Charlie, beni ağlatma. Makyajımı düzeltecek vaktim yok. Lafi açılmışken, gerçekten gitmem gerekiyor. Bana haber ver-"

"Eğer bir şey olursa, biliyorum. Her zamanki gibi seni haberdar edeceğim." Göz kırıyor ve bana sıkıca sarılıyor. "Ah, tatlım. Seni her zaman böyle yorgun görmekten nefret ediyorum."

"Gerçekten sorun yok. Ben iyiyim," diye yalan söyleyerek ondan ayrılıyorum. O başka bir şey söyleyemedi kapıdan çıktım.

İş arkadaşlarım Kara ve Stef, ben işe geldiğimde çoktan müşterilerle dolup taşmış oluyolar.

İkisi de iyi bir gece geçiriyor gibi görünmüyor.

Kulüp yine tıklım tıklım. Son birkaç haftadır öyle ve bunun nedenini anlıyorum.

VIP kabinlerini sürekli olarak ele geçiren büyük grup tekrar geri döndü.

"Kusura bakmayın, geç kaldım," diyorum kalabalığın inmesine yardım etmek için acele ederken. Stef sallayarak geçiriyor ve bana anlayışlı bir gülümseme veriyor. İkisi de Summer'ı biliyor ve geç kaldığım ya da onun için erken ayrılmam gerektiği için bana kızmayacak kadar destekleyici oldukları için şanslıyım.

"Jackson'ı atlatmayı başardın mı?" Stef soruyor.

Patronumuz sabırlı bir tip değildir. Eğer uyuşturucu ya da seksle kandırılıyorsa öyledir. O zaman senin için dünya kadar zamanı vardır. Ona bu ikisini de vermek istemiyorum, bu yüzden ondan uzak durmak için elimden geleni yapıyorum.

"Neyse ki onu görmedim."

Düzgün takım elbiseli iri yarı bir adam bara doğru ilerleyip bir dirseğini bara dayayarak beni aşağı yukarı süzünce sohbetimiz kısa kesiliyor. Harika, ne kadardır buradayım, bir dakika mı? Ve adi herifler şanslarını denemeye başladılar bile.

"Size ne ikram edebilirim?" Ona en iyi müşteri hizmetleri sesimi ve gülümsememi veriyorum.

"İçki sipariş ettik ama hâlâ yok." Rus aksanı da nefesindeki alkol kadar ağır.

Dilimi ısııyorum ve kibarca başımı sallıyorum. Hâlâ bekliyor olmaları benim suçum değil ama umurumdaymış gibi davranmalıyım. "Kusura bakmayın. Ne sipariş etmişiniz? Sizin için hemen halledebilirim."

Bir elini aşırı jöleli sarı saçlarında gezdirirken benimle alay ediyor ve dilimi daha sert ısıyorum. "Servisiniz berbat. Beklemeye devam etmemi mi bekliyorsun? Patronun, barı sadece nasıl destekleyeceğini bilen güzel fahişelerle doldurmak yerine, barda gerçekten işini bilen birini işe almalı."

"O kadar kötüyse neden başka bir yere gitmiyorsun?" Tırnaklarımı ona batırmamak için bar tezgahına geçirerek alay ediyorum.

Kara yanıma geliyor ve manikürlü elini omzuma koyarak beni nazikçe geri itiyor. "Gerçekten çok üzgünüz. İçkilerinizi hemen almanızı sağlayacağım ve bir tur ücretsiz shot atacağım."

Onun yanından geçip bana doğru bakıyor ve omurgamdan aşağı soğuk bir ürperti akıyor. "İyi" diye mırıldanmadan önce gözleri saçlarımda rahatsız edici derecede uzun bir süre oyalanıyor.

"Ciddi misin, Wynter?" O uzaklaşırken Kara sertçe fısıldar. "O adamların hiçbirinin kötü tarafına geçmek istemezsin. Ayrıca onlar Jackson'ın arkadaşları, bu yüzden onları kızdırma."

"Onlar sadece bir avuç kendini beğenmiş sürüngen. Ne kadar kötü olabilirler ki?"

Soruma cevap vermek yerine erkeklerin içkilerini hazırlamaya gidiyor ve ben de onu takip ediyorum, beni tekrar azarlamasın diye başka bir müşteriye servis yapıyorum. Bu gece annemmiş gibi davranmasına ihtiyacım yok.

"Neden onlar için bu kadar endişeleniyor?" Müşterimin kokteyli için biraz kızılıcak suyu almak üzere yanındaki mini buzdolabını açarken Stefe açıkça soruyorum. Onu yanlışlıkla ürküttüğüm için neredeyse elindeki viski şişesini düşürüyordu.

"Sesini alçalt!" diye fısıldıyor yüksek sesle, sonra başını yaklaştırıp soruyor: "Sence de tuhaf değil mi? Bir aydır buraya geliyorlar ve aynı ay içinde üç kızımızı kaybettik."

Son zamanlarda birkaç vardiyaya gelip bir daha gelmeyen birkaç yeni çalışmamız oldu. Burada çalışmak istemediklerini düşündüm.

"Neden bahsediyorsun sen? Kayıp mı oldun?" Bitirdiğinde şişeyi ondan alıp, her zaman ulaşmakta zorlandığı üst rafa geri koyuyorum. O ancak 1.80 boyundayken ben topuklu ayakkabılarımla 1.80'e yakınım.

"Mafya olduklarına dair bir söylenti var."

"*Mafya mı?* O sadece kitaplarda ve filmlerde olur." Adamlara tekrar bakıyorum ve klişeleşmiş eski mafya tipine benzeyen kimseyi göremiyorum. Tek gördüğüm bir avuç zengin puşt.

Başka bir müşteri dikkatimi başka yöne çekiyor ve işime geri dönüyorum ama Stef'in sözleri kafamın içinde dönüp duruyor.

Gerçek mafya olmadıklarından eminim, ama burada yeterince göründükleri için yakacak paraları olduğunu düşünüyorum. Dilimi ısırdığım sürece, muhtemelen onlardan iyi bahşişler koparabilirim.

Buradan, dikkatli olmam gereken sınırlarının olmadığını görebiliyorum. Eminim bu kadar eli açık olmasalardı katta çalışan herkes bahşişler için kendinden geçerd.

Ben sadece barın arkasında çalışıyorum ama Onyx parasının çoğunu striptiz kulübü olmaktan kazanıyor. Bazı erkeklerin burada seks için para ödediğine dair söylentiler duydum ama kimsenin bu konuda konuşmasına izin verilmiyor. Şansımı zorlamak istemiyorum, bu yüzden ağzımı kapalı ve başımı eğik tutuyorum.

"Bekle, neden bu gece çalışıyorsun Stef? Evie'nin vardiyası olduğunu sanıyordum?"

Kasayı açarken bana cevap veriyor, "Görünüşe göre Jackson onu kovmuş çünkü yine hasta olduğunu söylemiş. Yerine birini bulana kadar onun vardiyalarını ben alıyorum."

"Onu hasta olduğu için mi kovdu?" Katı olduğunu biliyordum ama bu çok acımasızca.

Evie çok çalışkan ve çok iyi biri. Jackson bizi böyle bir saçmalık yüzünden kovmaya hazırsa geç gelme konusunda daha dikkatli olmam gerekecek. "Evet, ama ondan başka kimse haber alamadı. Aynı şey Daha iki gündür burada olan yeni kız," diyor Stef, bu sefer daha sessiz.

"Gerçekten onlara bir şey olduğuna inanıyor musun?"

"Bebeğim, gerçek suç belgesellerini izlemeyi cidden bırakmalısın," diye araya giriyor Kara. "İkimizi de bütün gece uyutmamakla kalmıyor, şimdi de kayıp insanlar hakkında akıldışı teoriler üretiyorsun. Eminim o kız burayı sevmediğine karar vermiştir ve Evie de muhtemelen evde gripten telefonu açamayacak kadar hastadır. Şimdi *lütfe*n bu kalabalığı sakinleştirmeye odaklanabilir miyiz?"

Stef'in çılgın teorisini omuz silkerek geçiştirdim. Kara muhtemelen haklıydı ve böyle şeyler için endişelenmenin bir anlamı yoktu.

"Bunlar VIP'deki pislikler için mi?" Bir kadeh votka doldurmayı bitirirken Kara'nın önündeki tepsiyi işaret ediyorum.

"Evet, ve evet onları oraya götürebilirsin. Bu gece kışımın tekrar ellenmesini istemiyorum. En azından senden korkarlar."

Tepsiyi ondan alırken bir kahkaha attım. Bu kadar uzun olmanın dezavantajlarından biri de bu, birçok erkek beni korkutucu buluyor. Burada benim lehime çalışıyor.

Gerçi. Uzun kadın fetişi olan adamlar bana fazladan bahşış veriyorlar.

Erkekler onları neyin azdırdığı konusunda çok tuhaflar.

İçkileri kalabalığın dışına taşırken, dansçılardan biri neredeyse bana çarpıyordu.

Elimden düşürmesin diye tepsiyi tam zamanında kaldırıyorum. Kendini düzeltmeyi başarıyor ve ben de onu sabitlemek için elimi dirseğine koyuyorum.

"Cassidy, iyi misin?" Müziğin üzerine bağıyorum. Arkasına baktığımda tökezlemesine neden olan suçluları görüyorum.

Dairesel bir masada oturan iki adam, Cassidy'ye doğru bakışlarını fırlatırken yandan da sırtarak birbirlerine gülmektedirler. Gözleri Cassidy'nin küçük pembe bikini üstü ve şortunun içindeki kıvrımlarında çok uzun süre oyalanıyor. Burada pistte ve direklerde çalışmak için giydiği üniforması.

Her iki adam da yakışıklı ve bunun farkındalar. Biri kuşkusuz diğerinden biraz daha korkutucu. Siyah, kısa kollu bir tişört giyiyor ve bu tişört onun sıkı fiziğini ve yara izleriyle dolu kollarını ortaya çıkarıyor. Onlara bakmak bile beni irkiltiyor. O kadar çok yarayı nasıl aldığını hayal bile edemiyorum.

Diğer adam beni hazırlıksız yakaladı. Uzun saçları ve keskin elmacık kemikleri onu öne çıkarıyor. Belki de kesinlikle benim tipim olduğu için fark ettim? Lisedeyken onun gibi bir sürü çocukla çıkmıştım. Uzun boylu, kara kara düşünen, esrar içen kötü çocuklar ve ben onun kötü haber olduğunu zaten biliyorum.

Sanki beni izlediklerini hissetmişler gibi, iki adam da aynı anda başlarını kaldırıp bakıyorlar.

Yaralı adam yüzünde en ufak bir ifade olmadan bana bakıyor ve sonra arkasını dönüyor.

Ancak uzun saçlı adam kendini beğenmiş bir şekilde beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. Gözleri göğsümde çok uzun süre geziniyor. Gerçi bakacak pek bir şey yok ama umurunda da değil gibi.

Bu kadar uzaktan bile kafasının iyi olduğunu söyleyebilirim. Alnında bir ter tabakası var ve neon ışıklarının altında gözbebeklerinin söndüğü gözleri simsiyah.

Babamdan çok iyi bildiğim işaretler. Hayatımın büyük bir bölümünde iyileşme sürecindeydi, ancak işini kaybettiğinde eski yöntemlerine geri döndü.

Aşırı dozdan sonra annem asla eskisi gibi olmadı. Onun kullanmayı bırakması için elinden gelen her şeyi yaptı ama bu yeterli olmadı. Sonunda, kederinde o kadar kayboldu ki yok olmaya başladı.

Çoğu gün Summer'ın ve benim varlığımızı unuttu.

Her şey onun için çok fazla olmaya başladığında bizi terk etti. Eğer birilerinin içeri girmesine izin verseydi belki de bunu atlatabilirdi. Daha iyi bir evlat olsaydım ve üniversiteye odaklanmak yerine evde daha fazla yardımcı olsaydım, belki o zaman kalırdı.

Onu bulan bendim.

Dersim geç bitti ve eve geldiğimde Summer karyolasında avazı çıktığı kadar bağıırıyordu. Annemi küvette bulduğumda artık çok geçti. Gözlerimi kapattığımda hala kanlı suyun içinde ürkütücü bir şekilde hareketsiz yattığını ve tavana baktığını görebiliyorum.

Keşke eve daha erken gelseydim. Sınıf arkadaşlarımla konuşup durmasaydım, onu kurtarmak için zamanında orada olabilirdim.

Summer kötü zamanların hiçbirini hatırlamadığı için minnettarım. O zamandan beri her gün gülümsemesini ve gülmesini sağlıyorum.

"Gördüklerini beğendin mi, sevgilim?" Adamın sesi beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor. Zihnimi okşayan ipek gibi. İçinde kolayca kaybolabileceğim bir ses.

Yanaklarım yanarken hızla başka tarafa bakıyorum.

Neden onun gibi pislikler benim tipim olmak zorunda?

Sarı dalgalarını iki atkuyruğu şeklinde düzelten Cassidy'ye dönüp bakıyorum. "Sen gidip güvenliği çağırırken benim de bu adamları halletmemi ister misin?" Umarım bu gece kapıdaki adamlardan biri buradaki kadınlara ne olduğunu umursuyordur.

"Hayır!" Cassidy hemen kolumdan tutup ikimizi de uzaklaştırdı. "Onların kim olduğunu bilmiyor musun?"

Başımı sallıyorum ve adamlara bakmaya çalışıyorum, ama görüş alanımı dolduran daha fazla insan tarafından engelleniyorum.

"Bu ceset sikici ve onun playboy arkadaşı." "Ne?"

Ciddi olamaz.

"Burada benden daha uzun süredir çalışıyorsun Wynter, ama barın arkasında saklanmak sana kolay geliyor. Burada biraz zaman geçirirsen kimden uzak durman gerektiğini çabucak öğrenirsin."

"Senin değilmişim gibi davranma," diye çıkışıyorum ona, kolumu geri çekerek. "Özür dilerim." Alnını avuçlarken inliyor. " demek istemedim.

Sadece o gecelerden biriydi. Bu kadar yoğunken içki doldurmanın zor olduğunu mu düşünüyorsun? Bir de burada yanından geçtiğin her erkek tarafından sıkıştırılmayı ve çekiştirilmeyi dene. Ve bunu sürtük olmak için söylemiyorum. birine benziyorsun,

Bana hep iyi davranıyorsun. Striptiz kulübünde değil, normal bir barda iş bul, yoksa yakında burada benimle birlikte olacaksın."

Omurgamı dikleştiriyorum. "Birkaç eli sopalı adam beni aileme bakmaktan alıkoyamaz. İş o noktaya gelirse kendi başımın çaresine bakabilirim."

Elini havada umursamazca sallıyor. "Kendine bunu söylemeye devam et."

"Cassidy!" Patronumuz Jackson bizi konuşurken yakalayınca tersliyor. Benden daha kısa boylu ama iri göğsünü kabartarak ve altın dişlerini göstererek sergilediği korkutucu tavırla bunu telafi ediyor. "İkiniz de işinizin başına dönün, yoksa size yeni roller mi bulmam gerekiyor?" Kaşlarından biri yavaşça kalkıyor, sanki ne yapmamızı istediğini hayal ediyormuş gibi ve ben hangi kaba şeyi düşündüğünü duymak için etrafta takılmayacağım.

"Dikkatli ol, tamam mı?" Cassidy, kendisine bir adamı işaret eden Jackson'ın peşinden isteksizce giderken ona fısıldıyorum.

Gidip ceset sikiciye ve playboy'a payını vermek istiyorum ama kendi işime odaklanmam ve umarım VIP'lerden iyi ipuçları almam gerekiyor.

Kabinlerdeki adamların çoğu kabadayı, sınırlarını çoktan aşmışlar. İçkileri vermek için en az sarhoş olanı hedefliyorum. Bir avuç banknotu bana fırlatıyor ve göğsüme çarpıp yere düşerken arkadaşları gülüyor.

Kahkahalarını ve cinsiyetçi sözlerini duymazdan gelerek onları aldım. Adam bana bu ayki kiramın yarısını atmış gibi görünürken haysiyetimin yoluma çıkmasına izin verecek değilim.

"Dans etmek istiyorsan, bir dahaki sefere barmene değil dansçılardan birine işaret etmen gerekecek." Faturaları sütyenimin içine sokarken ona kendini beğenmiş bir gülümseme gösteriyorum. "Yine de bahşiş için teşekkürler."

Adamlar yine gülüyor ve bana parayı veren öfkeyle homurdanıyor, "Ağzından çıkana dikkat et prenses. Parayla neler yapabileceğin konusunda başka fikirlere kapılmamızı istemezsin."

Ona kaşlarımı çatıyorum, hakaret etmek için ağzımı açıyorum ama bardaki adam dikkatimi çekiyor. Kabinin diğer ucunda oturuyor ve hala beni öldürmek istiyormuş gibi görünüyor, ama şimdi gözlerinde başka bir şey var. Bana onu rahat bırakmamı söyleyen bir şey.

Yüzünde geniş bir sırıtışla Rusça konuşmaya başladı, onu anlayamayacağımı sanıyordu ama ben üniversitede dil eğitimi almıştım. O zamanlar çevirmen olup dünyayı gezme hayallerim vardı. O zamanlar

Okulu önce Rus lehçeleriyle birlikte Doğu Avrupa dilleri.

Diğer adamlarla başlattığı sohbetin sadece birkaç kelimesini tanıyorum ama *siyah saçları* seçiyorum ve *bir tane daha istiyorum*.

Stef'in endişeli düşünceleri kafamda beliriyor ve daha fazla duymamanın en iyisi olduğuna karar veriyorum.

Boş bardaklarını bara geri götürdüğümde, kulübün diğer ucundan gürültülü bir cam kırılma geldi.

Kargaşanın ne olduğunu kontrol edebilmek için kafamı kaldırıyorum ve daha önce dışarı çıkarılan iki pisliği görünce gülmekten kendimi alamıyorum.

Yaralı olan öncekinden daha da sinirli görünüyordu. Muhtemelen üzerine fırlatılan içki sayesinde. Uzun saçlı olan iki büküm olmuş, öyle gülüyordu ki güvenlik onu sürükleyerek dışarı çıkarırken ağlıyordu.

Dirsek.

"Teşekkürler karma," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

Stef mini buzdolabını topuğuyla tekmeleyerek kapatırken, "Çıkmak istersen burada var," diyor. Kara arkasından yaklaşıyor, çenesini kız arkadaşının omzuna dayıyor ve beline sarılıyor.

"Emin misin?" Barın benim tarafımı silmeyi hızla bitirirken soruyorum.

"Evet, zaten burada işimiz bitti sayılır. Eve, Summer'a ve kilitleyeceğiz."

"Teşekkür ederim. Gelecek hafta bunu telafi edeceğim!" Çantamı almak için dışarı çıkmadan önce ikisine de sarılıyorum.

Personel odasında bahşişlerimi sayıyorum ve güvenli bir şekilde cüzdanıma yerleştiriyorum. Bu gece iyi bir miktar. Summer'la pizza yemeye ve bir hafta kadar market alışverişi için stres yapmamaya yetecek kadar. Arka kapıdan çıkarken Charlie'ye eve gittiğimi bildirmek için kısa bir mesaj gönderiyorum. Neredeyse şafak söküyor ve o uyanıp mesajı okuduğunda evde olacağımdan eminim ama yine de kontrol etmeyi seviyorum.

Eve yürüyüşüm her zamankinden daha uzun sürüyor. Topuklarımın ayağıma acıyla sürtünmesi ve belimin ağrması da yardımcı olmuyor.

Büyük siyah bir araba yanımdan geçiyor ve çantamı daha sıkı tutuyorum, içindeki banknotlar büyük kırmızı bir 'gel beni soy' işareti gibi hissediyorum.

Günün bu saatinde sokaklar sessizdir. Kimsenin günlük işlerine gitmesi için henüz çok erken, bu yüzden biri bana saldırmaya karar verirse tek başıma olacağım.

İleride metro tabelasını görüyorum. Normalde buna para harcamazdım ama biraz harcamak, bir adam beni acele ettirirse her şeyi kaybetmekten iyidir.

Aynı siyah araba tekrar köşeyi döndüğünde neredeyse merdivenlerden inmek üzereydim. Bu sefer durdu. İçimden bir ses gözümü ondan ayırmamamı söylüyor. Muhtemelen paranoyaklaşıyorum ve kayboldular. Yine de, kapılar açılıp iki iri adam dışarı çıkınca hızımı artırıyorum. Yüzlerini görecektir kadar uzun süre bakmadım.

Basamaklar hemen ileride. Çok yakın. Ama aptal topuklularım beni yavaşlatıyor. Omzumun üzerinden bir kez daha bakıyorum ve adamlar bu tarafa doğru geliyor. Siyah kar maskeleri yüzlerini örtüyor ve her birinin elinde bir silah var. Hay sikeyim.

Güneş doğuyor ve sabah ışığında göze çarpıyorlar, ama bu onları peşimden gelmekten alıkoymuyor.

Topuklarımı tekmeleyerek koştum.

Sadece birkaç metre gidebildim, sonra bir kas duvarı sırtıma çarparak beni yere düşürdü.

"Yardım edin!" diye bağırdım. Çenem betona çarpıyor ve ağzıma dolan kanla birlikte çenemden yukarı doğru acı fışkırıyor. Boğulmamak için tükürmek zorunda kalıyorum.

Adamın ağırlığı üzerime çöküyor. Üst sırtımda çok fazla baskı var ve beni aşağı doğru bastırmaya devam ettikçe ciğerlerimdeki tüm oksijen yavaş yavaş dışarı atılıyor.

Tekrar yardım çağırmaya çalışıyorum ama iki el boğazıma sarılıyor ve beynim kafatasımdan fırlayacakmış gibi hissedene kadar sıkıyor.

Kulaklarımdaki uğultudan birinin konuşma sesini duyar gibi oluyorum.

Yerden kalkmaya çalışıyorum ama adam boynumu daha sıkı sıkıyor. "*Dur,*" diye bağılıyor Rus bir ses. Onu kulüpten hemen tanıyorum.

İngilizceye geçerek, "Ona şimdiden çok fazla zarar vermeyin. Bunların temiz gelmesi gerekiyor."

Onu anlayabilmem için bunu bilerek söylemiş olması bana bu işten canlı çıkamayacağımı söylüyor.

Eller boynumdan kayboluyor ve nefes nefese kalıyorum. "Lütfen," diye , başımı çevirip adamlara bakıyorum. Yanağım

Ben onlara bir kez daha bakamadan yere çarptı. "antamda para var, al gitsin."

"Arkadaşımdın sana attığı cüzi bahşışlerden daha fazlasını kazanacaksın."

Üstümdeki adam kulağıma yakın kıkırdıyor.

Sonra tek bildiğim boynuma keskin bir diken battığı ve neler olduğunu soğuk bir şekilde anladığım.

Bana enjekte ettikleri şeyin işe yaraması sadece birkaç saniye sürüyor.

Dünya altımdan yuvarlanmadan önce gördüğüm son şey Summer'ın yüzü.

t

AYNTER

E on sekiz, on dokuz, yirmi, yirmi bir ...

Körü körüne sayarken parmaklarım hücremdeki her bir metal çubuğun üzerinde geziniyor. Bugünlerde aklımı başımda tutan tek şey bu. Pürüzsüz metali parmak uçlarımda hissedebildiğim sürece zifiri karanlık hapishanemde güvende olduğumu biliyorum.

Ta ki merdivenlerin başında kaçınılmaz olarak kapı açılana ve insanlığımdan bir parça daha koparılanaya kadar.

Şeytandan bahset. Kapının kilidi açıldığında ve yakılan sert beyaz ışık küçük alanı aydınlattığında hapishanem canlanıyor. Gözlerim bu noktada her zaman olduğu gibi yanıyor ve onları sıkarak kapatıyorum. Burada nerede olduğumu ya da ne olacağını bilmek için görebilmeme gerek yok.

Parmaklarım parmaklıkların üzerinde kaymaya devam ediyor ve saymaya devam ediyorum. Merdivenlerden ağır ayak sesleri geliyor ve kafesimin kilidi açılmadan önce sadece birkaç saniyem olduğunu biliyorum.

Bazı günler her türlü insani etkileşimi dört gözle bekliyorum, diğer günler ise buradaki adamların bana bir parmak daha dokunmasındansa ölmeyi tercih ediyorum. Bugün ölmek için bir gün.

Bir gözümü ufacık açtığımda, görüş alanımın çevresinde adamı görüyorum.

Şıngırdayan anahtarların sesi bana yalnızlığımın bugünlük sona erdiğini söylüyor. "Geri çekilin."

Dediğini yapıyorum, bedenimin arkamdaki duvara yaslanması için gereken üç kısa adımda geri çekiliyorum.

Şu anki evim, ne kadar uzun sürerse sürsün, bu küçük alandan ve buradan çıkarıldığımda götürüldüğüm yerden ibaret.

Gece ve gündüz artık benim için yok. Vücut saatim berbat durumda ve üst kattaki adamın programına göre hareket ediyorum.

Ne zaman beni isterse o zaman bu birkaç ayağı terk edebiliyorum. Bodrumun dışındaki hayatı deneyimleyemiyorum ama sanırım bana yapılan aşağılık şeylerin farkında olmamak iyi bir şey.

"Çık dışarı." Dar hücre kapısından çıktım ve merdivenlere doğru yürümeye başladım.

"O kadar hızlı değil," diyor adam ve durmamı sağlıyor. Buradaki pek çok muhafızdan biri. Yüzsüz. İsimsiz. Hep aynı düz siyah giysileri giyiyorlar ve yüzlerinde maskeler var. Her geldiklerinde bana aynı emirleri veriyorlar. *Geri çekil. Yüzünü duvara dön. Eller arkaya.* Bazen daha fazlasını söylüyorlar. Gürültülü olanlar vücutlarını yaklaşıyor ve bana tam olarak onlar için ne olduğumu söylüyorlar.

Bu emir yenidir.

"Biraz geç kalmana aldırılmaz, iyi bir bahane bulacağım." Ellerini çıplak omuzlarıma koyarak beni kendisine bakmaya zorluyor. İçgüdüsel olarak açıkta kalan bedenimi ondan saklıyorum. Giysileri hak etmiyormuşum gibi etrafta çıtırçıplak dolaştırılmama şimdiye kadar alışmış olmam gerekirdi. Ama bana bakışı kendimi olduğumdan daha kirli hissettiriyor.

"Bir şey denersen, dişlerim birbirine çarpana ve boğazım kanıyla dolana kadar ısırmayı bırakmayacağımdan emin olabilirsin," diye feryat ediyorum, gözlerim onunkilere kilitlenmiş. Ona karşı durabilecek kadar uzun boyluyum ama fiziksel olarak saldırmaya karar verirse hiç şansım olmadığını biliyorum. Bunu zor yoldan öğrendim.

"Sonra gelip istediğimi alırım."

"Hayır, buna izin vermez. Yüzücülerinizi içimde , değil mi?" Burada bulunuşum hakkında bildiklerim muğlak, ama silahlı adamlar arasında duyduğum birkaç konuşmadan anladığım kadarıyla buraya bir adam tarafından yetiştirilmek için geldim. Ben onun malıyım. Oynamak istediğinde adamlarına toplattığı oyuncağıym.

Gardiyan gülüyor ve sonunda ellerini üzerimden çekiyor. "Geri kalanımızın sana ne yaptığını umursadığını mı sanıyorsun? O amcığa kimse girmedığı sürece

başka ne yapabiliriz. Ben ve diğer çocuklar cansız bir hatunla yüz yüze sikişmekten sıkıldık."

Midem ağrılı bir düğüm haline geliyor ve bilincim yerinde değilken vücuduma neler yapılmış olabileceğine dair görüntüleri engellemeye çalışıyorum.

Üst kattaki görevimi tamamladıktan sonra yalnız kalacağımı düşünecek kadar saf değilim.

Kafamda oturtması zor bir kavram. Aslında bilmeden vücudumun neler yaşadığını bilmek.

Yaralı ve morarmış olarak uyandım. Tecavüze dair hiçbir anı yok, sadece tenimi süsleyen katılım ödülleri var. Kalçalarımıdaki çürükler, uyluklarımdaki kan.

"Siktir git!" Ağzımdaki azıcık tükürükle birlikte kelimeleri ona tükürüyorum ve bir kısmı gözüne çarpıyor.

"Seni lanet orospu!" Bana arkadan vurdu ve ben de yüzümün duvara çarpmasını engellemeyi başardım.

"Aşağıda acele eder misiniz!" Başka bir gardiyan merdivenlerin tepesinden sesleniyor. "İçki içiyor, o yüzden bir şey yapamayacak kadar topallamadan önce onu oraya götürsek iyi olur. Programa uymazsak ne olacağını biliyorsun."

Saldırganım iç geçiriyor ve kolumdan tutarak beni yüzüstü duvara bastırıyor. Ona karşı koymaya çalışıyorum ama o ağırlığını üzerime bastırıyor. Neden savaşmaya devam ettiğimden emin değilim. Hiçbir şeyi değiştirmiyor. Sadece daha fazla yaralanmama neden oluyor.

Boynumda çok tanıdık bir iğne batması hissediyorum ve soğuk sıvı damarlarıma fişkırıyor.

Gardiyanın diğer eli sırtımdan aşağı kayıyor ve arka tarafıma yerleşiyor. Etimi avuçlarken içgüdüsel olarak geriliyorum.

"Bu gece senin kıcını alacağım. Ne de olsa tek olduğun şey bir cumslut olmak."

Kolumu serbest bırakmayı başararak karnına dirsek atıyorum, iğneyi düşürüyor ve parçalandığını görüyorum. Yerde sıvı yoktu. Tüm sakinleştirici içime girdiği için sadece cam.

Bunun iyi mi kötü mü olduğundan emin değilim. Şimdiden beni ele geçirdiğini hissedebiliyorum ve uzuvlarım yavaş yavaş ağırlığa dönüşüyor. Yakında beni tamamen bayıltacak.

"Siktiğimin orospusu. Sert girmekten zevk alacağım. Önce seni biraz kayganlaştıracaktım ama bu taşkınlığın sayesinde sanırım kuru gireceğim."

Merdivenlere doğru itiliyorum ve öne düşmeden önce sadece ilk iki basamağı çıkabiliyorum. Yüzüm betona çarparken bana nasıl güldüğünü kaçırmıyorum.

Yine de acı yok. Bana kullandıkları ilaç en azından bir işe yarıyor.

Dik durmaya zorlandım ve bedenimin gevşemesine izin verdim. Cehenneme doğru yürümeyi reddediyorum, eğer oraya gitmem gerekiyorsa beni yol boyunca taşıyabilirler.

Beni kollarımdan tutup yukarı sürüklerken kendi kendine mırıldanıyor. Canımın yanması gerektiğinden eminim ama yumuşak bir bulutun üzerinde sürükleniyor gibiyim. İçimden bir kahkaha patlıyor ve beni şaşırtıyor.

Sonunda kırılıp delireceğim an bu mu?

"Kes sesini," diye tıslıyor beni çeken adam ve ben daha çok gülüyorum. Beni bıraktı ve yan tarafıma tekme attı. İşte bunu hissettim. Tekrar yapmasını engellemek için kendi üzerime kıvrılırken inliyorum.

Bu sefer saçlarımdan tutulup halı boyunca sürüklendim. Evi en çok bu kadar görebilmiştim. Kesinlikle *tecavüzcülere* ev sahipliği yapmadığını söyleyen eski bir ev hissi var.

"Bu gece hâlâ sadece sen ve ben mi varız?" diye soruyor beni çeken gardiyan. "Hayır, Danny ön tarafta," diye cevap veriyor diğer gardiyan. "Neden başka kimse gelmeye zahmet etmedi?"

"Beni yeniyor. Hey, dostum, o hala uyanık." Diğer adam eğiliyor ve maskesi önümde koyu bir bulanıklığa dönüşüyor. "Bunun dışında olman gerekiyordu, bu yüzden yaşlı adam için orada ölü taklidi yapsan iyi olur. Anladın mı?" Ses tonunda bunu yaptığı için suçlu olduğunu hissettiren bir şey var. Belli ki bana yardım edecek kadar suçlu değil.

"Durdur , " diye mırıldandım. "Ne?"

"Beni bayılt. *Lütfen*. Daha sonra bana ne istersen yap ama lütfen şimdi bayılt beni. Ne yaptığını bilmek istemiyorum."

Yemin ederim gözlerinde bir parça pişmanlık var. Arkadaşına bakarken elini başının üstünde gezdiriyor.

"Umurumda değil, yeter ki biraz eğlenelim, sonra ne istersen yap."

"Peki," diye iç geçiriyor ve elleri boğazıma dolanıyor. Ellerini sıkıca kapatmadan önce derin bir nefes alıyorum.

Basınç başımı ve göğsümü dolduruyor. Zihnim hiçliğe sürüklenmekten mutlu olsa da bedenim ona karşı savaşıyor.

Kanım başımın içinde gürlerken gözyaşlarım kulaklarımda birikiyor. Karanlık dalgalar bedenimin üzerinde sürükleniyor, beni uzaklara taşıyor.
Lütfen olsun. Tekrar uyanmak istemiyorum.

BONES

T İşin en kötü yanı da bu. Bitmek bilmeyen beklèmeler.

Dean bile bu gece eğlenceli değil. İş için ortak olduğum tek kişi o. İş sayesinde tanıştık, para için insanları öldürüyorduk. Birlikte birkaç iş aldık, ikimiz de şiddetten hoşlandığımızı fark ettik ve kısa sürede arkadaş olduk.

Son zamanlarda, evde kilitli tuttuğu yeni evcil hayvanı sayesinde uzaklaşıyor. Tam olarak kıskanmıyorum. Tamam, belki biraz kıskandım.

Kim her gün yatağında kendisini bekleyen, ücretsiz kullanabileceği bir seks oyuncadı istemez ki?

Yine de en azından en iyi arkadaşıyla paylaşabilirdi. Ne yazık ki, adam aşık olmuş. Aleti ve kalbi bir ittifak kurdu. Asla başıma gelmeyeceğine yemin ettiğim tek şey bu.

"Güzel siki hakkında ne düşündüğünü bana hiç söylemedin," diyorum ve o da arabanın camından dışarı bakmayı bırakıp kaşlarını çatıyor. Yakın zamanda yaptırdığı dövmeden bahsettiğimi anlayınca yüzüne kocaman bir sırıtma yayılıyor.

Dilini dudağındaki yara izinin üzerinde gezdirerek, "Şaşırdı ama sanırım gizliden gizliye hoşuna gidiyor. Şimdi sikime daha çok bakmasını sağlıyor." Konuşurken mavi gözleri parlıyor.

Tanrım, onu parmağında oynatıyor. Daha önce hiç ilişkisi olmamış ve onun iki kişiyi öldürdüğünü gördüğünden beri kadının hayatta olmasına şaşıyorum. Sanırım amcık her zaman kazanır.

Onun hakkında başka bir şey sormaya zahmet etmiyorum. Zaten bana pek bir şey anlatmaz.

Seks bir süredir eğlenceli değil. Onu renklendirmek için her şeyi ve herkesi denedim, ama sadece bir amaç için bir araç gibi geliyor.

Am, sik, göt, ağız, hepsi aynı hissettiriyor. *Ruhsuz*.

Yine de onu aramayı bırakamıyorum.

En azından Dean'ın sahip olduğu şeye sahip olsaydım, zamanımı takılmak için harcamak zorunda kalmazdım.

Bu geceki hedefimizin malikanesinin önündeki sokağı incelerken sessizliğe gömülüyoruz. Etrafta sadece biz varız ve bir saatten fazladır bu şekildeyiz. Yoldaki diğer tek araba benimki, birkaç metre ileride park etmiş.

İçerideki adamımın içeri girmemize izin vermesini bekliyoruz, ama o tatlı zamanını alıyor ve ben sıkıldım.

Dean'e seks kölesi - kız arkadaşı - ya da onun için her ne haltsa onunla ilgili bir şaka yaparak onu kızdırmak istiyorum. Ama bir eli direksiyonu koparmak ister gibi tutuyor, diğer eli de cebinde olduğunu bildiğim bıçağın üzerinde geziniyor, sanki o şeyi kaldırmaya çalışıyormuş gibi.

Belki de işler onun için o kadar da iyi değildir. Eğer ortalığı fazla karıştırırsam muhtemelen gözlerim moraracak, ama bu daha önce ağzımı açmama engel olmamıştı.

"Tuhaf davranıyorsun," diyorum.

Beni görmezden geliyor, akıllı başka yerde.

"Dean," diyorum bu kez daha yüksek sesle ve omzuna bir yumruk atıyorum.

"Ne?" diye homurdanıyor, sanki onu kızdıran benmişim gibi ekşi bir ifadeyle bana dönüyor.

Uzun saçlarımı bağlamak için aynayı kullanabilmek amacıyla güneşliği aşağıya doğru çeviriyorum. Bu uzunlukta olmasını ne kadar sevsem de, çalışırken yoluma çıkıyor. Özellikle de Dean dağınık olmayı sevdiği için.

"Sende bir terslik var. Bütün gece garip davrandın."

"Ben sadece gözcülük yapıyorum. Sen dikkat etmiyor gibi görüldüğüne göre, birimizin etmesi gerekiyor."

Tanrım, bu gece kışına ne girdi de öldü? Genelde gidip birini öldürmeye heveslidir.

Hayır, orada ne olduğunu çok iyi biliyorum. Merak ediyorum, acaba onu takmasına izin veriyor mu? O tipte biri olduğunu düşünmemiştim, ama yine de yuva kuracak biri olduğunu da düşünmemiştim.

"Senin kız mı? İşler yolunda gitmiyor mu?" Onun yirmi altı yaşında büyüüp kurmasını kışkırttığımı gizlemeye çalışıyorum. Olmak

Ondan üç yaş büyük ve her zamanki gibi kadınlarla konuşmaktan korkmayan biri olarak, ilk ben olacağımı düşündüm. Bunun olmasını gerçekten istediğimden değil. İdeal bir dünyada, emekliliğimiz geçene kadar sadece ikimiz kaos yaratmaya devam ederdik. Sonra belki kendimize şeker bulurduk. Yaşlı bedenlerimize ve topal çuklerimize bakacak bebekler.

"Sorun yok. Biz iyiyiz. Sanırım... Bilmiyorum, söylemesi zor. Başka birinin nasıl hissettiğini bilmeye ihtiyaç duymaya pek alışık değilim."

Kahretsin, o gerçekten gidici. En azından kalbini çalan kızla tanışmama izin verebilirdi.

"O zaman onu gerçekten önemsiyorsun? Daha önce onu sevdiğini söylediğini biliyorum ama seksin ne kadar iyi olduğunu abarttığını düşünmüştüm. Lafı açılmışken, nasıl gidiyor? Hâlâ kendi kölemi bulmayı düşünüyorum. Eve gelip tatlı bir amcığa bakmak ve ona gününün nasıl geçtiğini sormak zorunda kalmamak ya da bir şey yakalayacak mıyım diye endişelenmemek düşüncesi bile kulağa harika geliyor. Şimdiden taşaklarım ağrıyor." Bu düşünce beni sertleştiriyormuş gibi yaparak aletimi ayarlama gösterisi yapıyorum. Seks düşüncesi beni kesinlikle yarı sertleştiriyor. Bazen buna bağımlı olup olmadığımı merak ediyorum.

"Senin standartların için yeterince iyi birini bulabileceğinden şüpheliyim, Bones."

Evet, çünkü kesinlikle standartlarım var.

"Doğru," diye iç geçiriyorum. "O zaman sorunların hakkında konuşmak ister misin?" "Hiç şansım yok," diyor açıkça.

Dürüstlüğüne gülüyorum ve konuyu kapatmaya karar veriyorum.

Sürücü tarafındaki camdan giren bir fener ışığı gözüme çarpıyor ve ona doğru başımı sallıyorum. "Bak, bu bizim işaretimiz."

Yolun karşısındaki büyük demir kapılar gıcırdayarak açılıyor ve kar maskelerimizi takmadan önce hızlıca son bir silah kontrolü yapıyoruz.

"Bunu nasıl başardın?" Dean sessizce sorar, şaşkınlık sesini titretir.

Kaşlarımı oynatarak alnımdaki maskenin kaymasını sağlıyorum ve o da anlayışla başını sallıyor.

Öğrenmeyi hiç umursamadığı bir şey, yumruklarınız yerine penisinizle düşündüğünüzde istediğinizi elde etmenin ne kadar kolay olduğudur.

Size istediğiniz her şeyi vermesi için birini becermek varken neden enerjinizi onunla savaşarak harcayasınız ki?

Araziye adımımızı atar atmaz, bizim için kapıyı açan muhafız çıkıyor. Dean saldırgan bir köpek gibi onu köşeye sıkıştırıyor.

silahını kaldırmış. Bıçağına geçtiğini gördüğümde, işlerin çok hızlı bir şekilde kana bulanacağını anlıyorum.

"O değil. O bizim içerideki adamımız." Dean'i zamanında geri çekiyorum ama adama dişleriyle parçalamak istiyormuş gibi bakmaktan vazgeçmiyor.

"Neden hâlâ burada?" Dean homurdanıyor.

"Çıkışımızı açık tutacak. Merak etme, o bu işte iyidir. Değil mi Donny?" Adama göz kırpiyorum ve o da altına işemek üzereymiş gibi bakıyor.

"Ben Danny. Ama evet, ben iyiyim. Yemin ederim. Bana söylediğin gibi gözcülük yapacağım ve kapıyı senin için açık tutacağım."

Ne iyi bir çocuk. Yaşadığım her sevimyi hatırlamıyorum ama bu adam oldukça yeniydi ve benim için ne kadar çabuk diz çöktüğünü hayal meyal hatırlıyorum.

"Gördün mü? Her şey yolunda." Dean'in omzunu sıvazlamadan önce Danny'ye rahat bir sırtış attım.

Evin önüne doğru gidiyoruz. Burası oldukça büyük, Tommaso Abato'nun statüsündeki biri için alışılmadık bir şey değil.

Babamın ev sahipliği yaptığı bazı hayır etkinliklerinde onunla birkaç kez karşılaştım. Onun otel imparatorluğunun varisi olduğum için katılmak zorundaydım. Yine de umurunda değil, gece boyunca sevişip kokain çekiyorum.

Tommaso, uyuşturucu ve seks ticareti yaptığından şüphelenilen bir şebeke tarafından basılana kadar bir restoran zincirine sahip olan eski bir iş adamıdır. Tabii ki mafya ile bir ilgisi olduğu iddialarını reddediyor. Yine de ona çok para kaybetti ve belediye başkanlığına aday olmanın neden iyi bir fikir olduğunu düşündüğünü bilmiyorum. Sanırım itibarını geri kazanmak istedi.

Ne yazık ki onun için kampanya daha başlamadan sona ermek üzere.

Dean sessizce göğsüme vuruyor ve duruyoruz. Aklının kız arkadaşıyla ne kadar uzak olduğunu düşünürsek, şu anda tamamen işe odaklanmış durumda ve benden önce ilerideki korumayı fark etti.

Bu gece güvenlik ekibinin ağına girerek ve vardiyalarını yeniden planlayarak mülkteki ayak sayısını azaltmak için elimizden geleni yaptık. Normalde Tommaso gibi bir adamın bir avuç güvenliği olur, *en fazla* üç ya da dört, bir düzineye yakın değil. Garip ama bu gece bizim için çok önemli değil.

İlerlemeden önce öndeki muhafızın hareket etmesini bekliyoruz. Bir açıklık gördüğümde, bileklerini tutup arkasından çekiyorum, böylece Dean

önüne gelip boğazını kesecek.

Yüzüne kan fişkırmasını engellemek için tam olarak nereyi kesmesi gerektiğini biliyor ve bunun yerine kan, yarıktan yavaşça pompalanarak adamın önünden aşağıya doğru kırmızı bir şelale oluşturuyor.

Gevşediğinde ikimiz de cesedini yoldan uzak bir sürüklüyoruz. "Bu kolay oldu," diyorum umursamazca ve Dean başını sallıyor.

Bu şekilde birlikte çalışmayalı uzun zaman oldu ve bunu gerçekten özlemişim. Birbirimizi o kadar uzun zamandır tanıyoruz ki birbirimizin nasıl çalışmayı sevdiğini çok iyi biliyoruz. Dean'in sektördeki adı, şehirde büyük heyecan yaratan ilk birkaç boz ayı avı sayesinde *Carver*.

Dean'e daha önce kalıcı olarak bir araya gelip *Kemik Oymacısı* olmamız gerektiğini söylemiştim ama bana her zaman bunu önerdiğim için aptalmışım gibi bakıyor. Şakacı olmanın sorunu da bu, ciddiye alınmak istediğimde kimse bana inanmıyor.

Evin içi de dışı kadar sessiz. Görünürde başka muhafız yok ama savunmamızı düşürmüyoruz. Üst katta, hedefimizin yatak odasını bulmamız çok uzun sürmüyor.

Gariptir ki bu adamın programı o kadar katı ki '*yatak odası zamanı*' diye bir şey yazmış. Eğer bu '*karımı becermek*' için bir kodsı, o zaman bu iş için doğru geceyi seçtik çünkü o bir etkinlikte, bu yüzden bu gece buruşuk yaşlı bir taşak görmek zorunda kalmayacağız.

Yatak odasının kapısının dışında durup diğer tarafta bir hareket olup olmadığını dinliyoruz. Çok sessizdi. Dean kapıyı açıyor ve bana silahımı çekerek içeri dalmam için yer açıyor. Tommaso'yu görür görmez kafasına bir kurşun sıkmaktan mutluluk duyuyorum ama Dean'in önce biraz eğlenmek istediğini biliyorum. Öldürme konusunda kendini bir ressam gibi gördüğüne yemin edebilirim, bıçağı lanet bir boya fırçası gibi kullanıyor.

Ben kör kuvveti tercih ederim. *Bones* ismi de buradan geliyor. Bir cinayetin ne kadar kanlı olduğu umurunda değil, benim sevdiğim şey ellerimde ya da çizmelerimin altında kırılan kemiklerin hissi ve sesi. O kırılma sesinde katartık bir şey var. Benim gibi bir katil için *ASMR* gibi.

Dean'in arkamdan geldiğini duyuyorum ve ikimiz de Tommaso'nun yatağa sıkıştığını görüyoruz. Sonra yerdeki kişiyi görüyoruz.

Kuzguni siyah saçları yüzünü ve omuzlarını bir peçe gibi örtüyor. Göğsümde uzun zamandır hissetmediğim bir duygu kıpırdanıyor. Mideme inmeden önce kalbime çarpıyor ve midemi bulandırıyor.

Aklıma *onun* görüntüleri geliyor. Rüzgârda uçuşan parlak siyah saçları, bana ısılt ısılt gülümserken parlayan yüzü. Sonra cansız gözleri benimkilere dikiliyor, hafızamın derinliklerine kazınıyor.

Hay sikeyim. Hayır, şimdi bunların hiçbirini düşünemem.

Kadına doğru bir adım daha atıyorum ve Dean'e bakıyorum. Omuz silkiyor, Tommaso'yla ilgilenmek için harekete geçerken kadını umursamadığı belli.

Onunla ne yapmam gerekiyor?

Onu öylece öldüremeyiz. Dean bu şekilde yarım kalan işleri tamamlayabilir ama ben bir masumu öldürmemeyi tercih ederim.

Çıplaktır, vücudu çürüklerle doludur ve ayak bileğinin etrafında onu yatağın direğine bağlayan bir zincir vardır.

O yaşlı herif onunla ne halt ediyordu?

Kahretsin. Bu çok açık. Yoksa neden çıplak olsun ki?

Yanına çömeliyorum ve yüzündeki saçları tarıyorum. Tüm dünyam kendi ekseninde dönerken kalbim tamamen durur ve beni asla gitmeyeceğime yemin ettiğim bir yere savurur.

O şimdiye kadar gördüğüm en güzel yaratık.

Bunu sadece kendi yansımam için düşünmüştüm ama bu kadında bir şeyler var. Ruhani bir güzelliği var. Keskin yüz hatları ve koyu renk saçları benimkilere o kadar benziyor ki, kozmik bir gücün onu bulmam için buraya bıraktığını düşünmeden edemiyorum.

Yanağını okşarken yaptığı tek hareket göğsünün düzenli nefeslerle yükselmesi ve bana hayatta olduğunu söylemesi. Boynunun etrafındaki morlukları ve kızgın kırmızı iğne izlerini fark ediyorum. Onlardan çok fazla var.

"." Ses tonumdaki öfkeyi gizleyemiyorum.

İçimde bu kızı korumak, onu tüm dünyadan korumak ve aynı zamanda onun için dünyayı yok etmek istememe neden olan bir dürtü uyanıyor.

"Onu tanıyor falan mısın?" Dean hedefimizi yanlışlıkla uyandırmamak için sesini alçaltıyor.

Tek yapabildiğim başımı sallamak. Onu hiç tanımıyorum ama tanıyormuşum gibi hissediyorum. Sanki çoktan benim bir parçam olmuş gibi. Ruhum sadece onun varlığıyla onunbine yapıştı ve bırakmayı reddediyor.

"O zaman neden umursuyorsun? Muhtemelen fahişenin tekidir. Ya öldür ya da terk et."

Neden umurumda olsun ki?

Omzumun üzerinden geriye bakıyorum ve Dean'in Tommaso üzerinde çalışmaya başlamak üzere olduğunu görüyorum.

"Bekle!" Şak diye söyledim.

"Ne be?" Dean'in sesi kızgın geliyor ama umurumda değil. Onu bu şekilde bırakmayacağım ve eğer Dean'in adamı istediği gibi kesmesi için zamanımız varsa o zaman kesinlikle cevapları bulmak için zamanımız var demektir.

"Onu sorgulamalıyız. Kim olduğunu öğrenelim."

Dean başını sallıyor ve dikkatini tekrar Tommaso'ya verirken beni görmezden geliyor.

Tanrı aşkına. Esiriyle ilgili her fırsatta onunla dalga geçtim. Bir kere bile ona onu tutmanın pervasızca bir fikir olduğunu ve hapse girebileceğini söylemedim. Peki neden burayı devralmama izin vermiyor?

Kılıcı daha fazla zarar veremeden koşup onu uyuyan adamın yanından uzaklaştırıyorum.

Sarsıntılı hareket onun uyanmasına neden olur ve Dean iki kelimedenden fazlasını söyleyemeden avucunu Tommaso'nun ağzına kapatır.

İkimiz de komodinın altındaki elini ancak çok geç olduğunda fark ediyoruz. Orada gizli bir panik düğmesi olduğuna hiç şüphem yok, bu da zamanımızın tükendiği anlamına geliyor.

"Lanet olsun. Buradan çıkmak için yaklaşık on dakikamız var. Konuşacak vaktimiz yok," diyor Dean çabucak ama siktir et. Tek bilmemiz gereken kıza nasıl yardım edeceğimiz.

"Anahtar nerede?" Hemen soruyorum ama adam Dean'in onu tutmasına karşı koymaya başlayınca sorum dikkate alınmıyor. Dean'den daha iri ve kapaıya doğru koşmak için kurtulmayı başarıyor. Onu kovalamaya gerçekten yardım etmeliydim ama Dean büyük bir çocuk, kendi başının çaresine bakabilir.

Dikkatimin dağılmasını avantaja çevirerek komodinın içinde anahtar arıyorum.

Lanet olası bingo.

Tam tepede, saklı bile değil.

Gerçekten de bu kıızı o kadar çok mu uyuşturdu ki, kızın ona ulaşması konusunda endişelenmesine gerek kalmadı?

Eğer Dean zaten işin içinde olmasaydı, o şerefsizin boynunu bizzat ben kırardım. Bir parçam gidip onu ele geçirmek, ona zarar verdiği için cehenneme yollamak istiyor ama onu yalnız bırakmayı kendime yediremiyorum.

Ayak bileğindeki metal kelepçeyi açıyorum ve altındaki derinin ne kadar mor olduğunu görüyorum.

Öfke içimde derinlerde kaynıyor. İçimdeki öfkenin dışarı çıkmasına izin vermek, bedenimi ateşe vermek ve tüm bu lanet binanın da onunla birlikte yanmasına izin vermek istiyorum.

Koridordaki kavga kızışıyor ve silah seslerini duyduğumda Dean'ın yardımına ihtiyacı olabileceğini anlıyorum. Bir gardiyan kapının önünden geçiyor, gözlerini koridorun diğer ucuna diktiği için bu tarafa bakma zahmetine girmiyor.

Kızı şimdilik bırakıp gizlice dışarı çıkıyorum ve muhafızın arkasından yaklaşıp onu gafil avlayarak kafasını tutuyorum. Yana doğru çeviriyorum ve beni silkelemeye çalışıyor ama bunu kurbanımın gücünü kendi avantajıma nasıl kullanacağımı bilecek kadar çok kez yaptım.

Tutuşumu, üstünlüğü ele geçirdiğini düşünmesine yetecek kadar gevşetiyorum, sonra başını tüm gücüyle yana çevirdiğinde, kafatasına yoğun bir baskı uyguluyorum ve işin çoğunu momentumunun yapmasına izin veriyorum. Boynu küçük ama tatmin edici bir *çatırtıyla kırılana* kadar başı dönüyor.

"Kahretsin, Carver, seni vurdu mu?" Tommaso'daki ve onu çevreleyen duvarlardaki kurşun deliklerini gördüğümde soruyorum.

Dean kendini kontrol eder ve başını sallar, "Sanırım iyiyim."

Umarım öylesine söylemiyordur ama ona güvenmek zorundayım çünkü çoktan buradan çıkmamız gerekiyor.

Yatak odasına geri döndüğümde kızın hiç hareket etmediğini görüyorum. Onu kollarımın arasına alıyorum, başı göğsümün üzerinde yuvarlanıyor ve alnı kırışıyor. Kısa bir an için her şey yolunda gibi geliyor.

Bana mükemmel bir şekilde uyuyor. Uzun vücudu benimkine doğru kıvrılıyor ve o anda onu asla bırakmak istemediğimi fark ediyorum.

"Onunla ne yapıyorsun?" Onu yatak odasından çıkarırken Dean soruyor. Cesetten bıçağını almak için Tommaso'yu yuvarlıyor.

"Onu öylece bırakamam."

"Lütfen! Lütfen, yapma!" Yaşlı herif ağzını açtı, öldüğünü sanmıştım. "Param var, kız sende kalabilir ve sana ne istersen veririm!"

Tam ona neden sahip olduğunu soracaktım ki Dean onu kalbinden bıçaklayarak öldürdü.

Öldürdüğümüzün fotoğrafını çektikten sonra bana dönüp bıçağını bana doğru doğrultuyor. Onu görmezden geliyorum ve parmaklarının göğsümde seğirdiğini hissettiğim kollarımdaki kıza bakıyorum.

"Eğer bunlardan herhangi biri bize geri dönerse, tüm suçu senin üzerine atarım," diye tersliyor Dean ama öfkesi hemen üzerimden akıp gidiyor.

Danny bizi kapıda durdurana kadar kesintisiz bir şekilde dışarı çıktık. "Kahretsin." Kollarımdaki kişiye bakarken gözleri kocaman açılmıştı.

Bu küçük pislik.

"Söyleyecek bir şeyin mi var?" Soğuk bir şekilde soruyorum. "Hayır, o-" diye kekelemeye başladı.

"Onun orada olduğunu biliyor muydun?" Dean kelimeleri ağzımdan aldı.

Aramıza bakıyor, belli ki bize hangi gerçeği söyleyeceğinden emin değil.

"Genelde bodrumda olduğu için onu görebileceğinizi düşünmedim."

İçimde evcilleştirdiğimi sandığım öfke, zincirlerine karşı mücadele ediyor.

"Bones, gitmeliyiz. Bu senin kararın." Dean bana bakıyor, eve gidebilmek için bu işi bitirmek için sabırsızlandığı belli. Sonunda onu anladığımı düşünüyorum.

Tıpkı onun küçük esirine sahip olduğu gibi, kollarımdaki bu kız da artık benim.

Yani bu adamın ona ne yaptığını bilmem gerekiyor. "Ona dokundun mu?"

Sessizliği onun ölüm fermanıdır. Ölmeyi hak ettiğini bilmek için iki kez düşünmeme gerek yok.

Ciğerlerimi bir nefes daha dolduramadan silahımı kafasına doğrulttum ve tetiği çekiyorum.

Silah sesi duyulduktan sonra tek ses, cesedinin yere çarpma sesidir.

İşte bu iyi hissettirdi.

Kendi arabalarımıza doğru yol alıyoruz, bir başka bitmiş iş için sırtımızı sıvazlayacak zamanımız yok. Özellikle de iyi yapılmamış bir iş için. Bu, adımızı vermememiz gereken kalitesiz bir işti ama bunu dert etmek için artık çok geç.

Kızı arka koltuğuma yatırıyorum ve teninin ne kadar soğuk olduğunu hissediyorum. Ceketimi çıkarıp, ısınmasına yardımcı olmak için üzerine koyuyorum.

"Seninle ne yapacağım ben?"

Başka birine nasıl bakacağıma dair en ufak bir fikrim yok, kendime bile çoğu gün zar zor bakıyorum.

Yine de bazı nedenlerden dolayı onun için elimden gelen her şeyi yapmak istiyorum.

S

BONES

I yatağında uyuyan güzele bakmaktan kendimi alamıyorum. Saatler önce onu oraya koyduğumdan beri kılını bile kıpırdatmadı. Onu giydirmeli ya da battaniyeleri yukarı çekmeliyim ama tek yapmak istediğim ona hayran olmak.

Elimde sikimle burada oturmak dayanılmaz bir şey. Çok sertleştim, ama bir türlü bitiremiyorum.

Bu.

Burada olduğuma dair hiçbir fikri yokken yapmam gereken son şey kendime dokunmak.

Tek istediğim onun içine batmak.

Beynimin dürtüsel kısmı yine konuşuyor ve beni her hevesini gerçekleştirmeye zorluyor. Her zaman bileğimde tuttuğum saç bağı, bu dürtü azalmaya başlayana kadar birkaç kez çılatıyorum. Her zaman işe yaramıyor ama şanslıyım ki benim için -ya da daha çok onun için- ona olan arzularımı yatıştırmaya yardımcı oluyor.

Onu tamamen benim yapmadan önce yapmam gereken şeyler var.

Kendimi son bir kez sıkarak elimin değil de onun olduğunu hayal ediyorum, sonra derin bir nefes alıp fermuarımı çekiyorum.

Gördün mü, kendime biraz hakim olduğumu biliyordum.

Yanına gittim ve parmaklarımın vücudunda, mükemmel tenini lekeleyen sayısız çürüğün üzerinde gezinmesine izin verdim. Dudaklarına kadar.

Cebimde çalan telefonum beni gerçekliğe geri döndürüyor. Sese hiç tepki vermiyor ve o uyanmadan aramayı güvenle cevaplayabileceğimi biliyorum. Yaşlı herif ona çok ağır bir ilaç vermiş.

kimliğine baktığımda Dean olduğunu görüyorum. Bu garip, genelde sadece mesaj atan bir adamdır.

"Beni şimdiden özledin mi?" Cevap verirken soruyorum.

"Lütfen, yardım edin! Dean yaralandı. Sanırım vuruldu ya da bıçaklandı, emin değilim. Hareket etmiyor, ne yapacağımı bilmiyorum!" Diğer uçtaki kadın çılgına dönmüştü, sesi panikten tizleşmişti ve ağladığından oldukça emindim.

Neden bahsettiğini anlamam bile bir anımı aldı.

Dean mi? Salak herif. Abato malikanesinde bir şeylerin ters gittiğini biliyordum.

"Kahretsin, tamam." Burnumun kenarını sıkarak ne yapacağımı düşünüyorum. Açılan ateş sonucu bıçaklanmak yerine vurulduğunu tahmin etmekten başka şansım yok. "Kurşun dümdüz gitmiş gibi mi görünüyor?"

"Umm, emin değilim, sanırım öyle, yan tarafına çarpmış gibi görünüyor. Çok fazla kan var." Bu kızdan neden bu kadar hoşlandığını anlayabiliyorum. Manyak herif çok ağlayanlardan hoşlanıyor. Ve eğer kız kan görünce midesi bulanıyorsa, o zaman gerçekten hayalindeki kızı bulmuş demektir.

Beni arayıp yardım istemesine ve kaçmamasına şaşırdım. Sanırım işler Dean'in inandığı kadar iyi.

"Tamam, üzerine bastırmaya devam et. Ben hastaneyi arayacağım, sen de ben telefonu kapatır kapatmaz ambulans çağır."

"Ama polis-olmaz mı-" Tanrım, sakinleşmezse gerçekten kan kaybından ölebilir.

"Ben hallederim, sen ona göz kulak ol." Telefonu yüzüne kapattım ve ona yardım etmek için gerçekten sağduyulu davranmasını umdum. Oraya kadar araba sürmemin bir anlamı yok, ben varana kadar ölmüş olur. Ama oraya zamanında bir ambulans gönderebilirse adam kurtulabilir.

Dizlerim titriyor ve yatağa oturmak zorunda kalıyorum. Telefonumu yere koyduğumda ellerim titriyor. Sakinleşmek için saç bağını birkaç kez daha çıtlatıyorum.

Dean'in daha önce de pek çok kazası olmuştu ve kızın aşırı tepki verdiğinden eminim ama midemde endişeli bir düğüm var.

Son zamanlarda aramızdaki şeyler değişti ama o pislği hâlâ seviyorum. En iyi arkadaşımı kaybedemem.

Başka kimseyi kaybedemem.

Elimi yüzümde gezdirerek iç geçirdim, "Ne lanet bir gece. Görünüşe göre seni bir süre yalnız bırakmam gerekecek." Ondan bir tepki almayı umarak alnını okşuyorum ama hâlâ bir şey yok. Göğsünün sürekli inip kalkması olmasaydı gerçekten öldüğünü düşünecektim. Sıkı büzülmüş meme uçları. Lanet olsun, biraz boşluğa ihtiyacım var.

Ayrılmadan önce yorganı üzerine çekiyorum ve ben dönene kadar uyanmamasını umuyorum.

"O iyi olacak mı?" Küçük sesi telefondaki kadın olarak hemen tanıyorum. Küçücük bir şey ve bir hemşire ona sorular sorarken neredeyse titriyor.

Dean devreye girip ona yardım etmemi isterdi. artık onun ve bu da onu benim koruyacağım anlamına geliyor.

Arkasından yaklaşp bir elimi omzuna koyuyorum ve tüm vücudu taşa dönüyor.

"Belli ki şokta. Zavallı kızı sorularla rahatsız etmek yerine olanları sindirmesi için ona biraz zaman verin." Hemşireye gülümsüyorum, bunun onun bir an önce gitmesini sağlayacağını umuyorum.

"Evet, tabii ki. Kocanızın durumunu öğrenir öğrenmez size haber vereceğim," dedi ve koşarak uzaklaştı.

Bekle, kocası mı dedi? Eğer evlendiler ve bana söylemedilerse, çok kızacağım.

Kız yukarı bakarken kahverengi saçları yavaşça geriye savruluyor. İri geyik gözleri onu beni görünce bayılacakmış gibi gösteriyor. *yuh* desem anında bayılır.

Eğildim ve kulağına fısıldadım, "Kocan mı?"

Omuz silkerek elimden kurtuluyor ve kaşlarını çatarak bana bakıyor. Oh, ne kadar tatlı.

"Dean herkese onun kocan olduğunu söylediğini duyunca çıldıracak!" Gülmemek için kendimi zor tutuyorum. Onunla uğraşmak eğlenceli. Bu çok iyi. Dean ona karşı çok sahiplenici ve onunla bu şekilde tanıştığımdan nefret edecek.

"Sanırım sen Bones'sun?" Bana kaşlarını çatmaya devam ediyor.

Ona bir göz attığımda boynundaki morlukları görüyorum. Bana hemen evdeki kızımı düşündürüyorlar. İçimde öfke yükseliyor

Dean'le birlikte olmak istemeseydi bu gece çoktan kaçmış olabileceğini kendime hatırlatmak zorundayım.

"Sen onun özlemini küçük tatlı seks kölesi misin?"

"Ne?" diye soluk soluğa soruyor, etrafına endişeyle bakarken yanakları kızarıyor.

"Sen onun kaptığı kız değil misin?" Öyle olduğuna yüzde doksan dokuz eminim ama yine de onunla dalga geçmek eğlenceli.

"Ben, . Ben Willow'um. Ama öyle değil."

Şimdi gözlerinde biraz meydan okuma var. Acaba benim kızım da benim için böyle hissedecek mi?

"Biliyorum," diyorum onu rahatlatmak için. Zavallı şeyi acı çeken bir sürtük olduğu için utandıracak değilim. "O nasıl?"

İçini çekerek, "Bilmiyorum, bana hiçbir şey söylemiyorlar. Kan nakline ihtiyacı olduğunu söylediklerini duydum. Bu iyi değil, değil mi?"

Dürüst olmak gerekirse, bu kadar ciddi olmasını beklemiyordum. Buraya gelirken bastırduğım endişelerim yeniden su yüzüne çıkmaya başladı.

Belli etmemek için ona şöyle dedim: "Ben olsam endişelenmezdim hayatım. Onu tanıyorsam kesinlikle iyi olacaktır. Ne kadar şanslı olduğunun farkında değil."

Üzerime yığılmaya hazır görünüyor, bu yüzden onu sessiz bir koridordaki bir sıra plastik sandalyeye götürüyorum. Onun yanına oturmadım. Hareketsiz kalmak için çok fazla enerjim var. Hastaneler beni tedirgin ediyor, daha on beş yaşındayken bir hastanede tek başıma uyandığımdan beri hep öyle oldu.

"Ne demek istiyorsun?" İfadesine bakılırsa, neden bahsettiğime dair en ufak bir fikri bile yok. Ona durumundan nasıl bahsetmez?

Birlikte iş yaparken ona her zaman daha fazla göz kulak olmaya özen gösterdim çünkü incinmesi ve bunu bilmemesi muhtemel. Acıyı hissedemiyor ve bunun onu yenilmez yaptığını düşünüyor gibi görünüyor, ama tam tersi.

"Kurşun yaraları çok ." Ona bakarken omuz silkiyorum. Yine kafası karışmış görünüyor. "Bilmiyor musun?"

"Neyi biliyor musun?" Hızla ayağa kalkar ama gözleri geri döner ve tekrar sandalyeye düşer.

"Pek iyi görünmüyorsun." Bayılırsa en iyi yerde olmasına rağmen, şu anda başka kimseyi dahil etmek zorunda kalmamayı tercih ederim. "Sana bir şeyler getireyim. Zaten doktoru bulmam gerekiyor."

Onu bırakıp bir otomat bulmaya gidiyorum. Muhtemelen şoktadır ve biraz şekere ihtiyacı vardır.

Arayışım sırasında Luka Vincent ile karşılaştım, tam da doktordu. Buraya gelirken onu aradım ve o da polislerin karışmaması için her şeyi halletti. Dean ve beni her zaman sorgusuz sualsiz iyileştiren oydu. Bence bunun tek nedeni cevapları bilmek istememesi, bizden hoşlandığı için değil. O tuhaf bir adam. Halkın gözünde güneş ışığı ve gökkuşağı, benim gibi suçlularla takıldığında ise tam bir pislik.

"Luka," diye sırtıyorum ve o da gözlerini deviriyor. Benden önce kolumu omuzlarına doluyorum. "Seni burada görmek ne güzel."

"Ben burada çalışıyorum."

Tanrım, şaka kaldıramıyor.

"Dean için her şeyi ayarlamışsın gibi görünüyor." Bizi ilerideki otomatlara doğru yönlendiriyorum ve Willow için biraz atıştırmalık alıyorum.

Kolumun altından sıyrıldı ve etrafına bakındı. "Biliyorsun, onu burada ilk kez korumak zorunda kalmıyorum."

"Gerçekten ne kadar kötü?"

Beyaz laboratuvar önlüğünü düzelterek, "Ameliyatta, ama atlatacak" diyor.

Göğsüne birkaç kez vurdum. "İçinde bir yerlerde altın gibi bir kalbin var."

"Sizinle uğraşacak zamanım yok. İkinizle de."

"Hadi ama, teşekkür etmek için sana bir kahve ısmarlayayım." Önümdeki makinenin birkaç düğmesine basarak ona bir tane ısmarlıyorum, sonra da Willow için sıcak çikolata alıyorum. Kahveyle arası pek iyi görünmüyor.

Dayanaksız polistiren bardağı Luka'ya uzattığında Luka burun kıvrıyor ve uzaklaşmaya başlıyor. "Ben böyle iyiyim."

"Bunu o lanet şeyi almadan önce de söyleyebilirdim." Çok sıcak ama yine de içiyorum. Kafein bana iyi gelecek.

Luka'nın peşinden koşarak köşeyi dönüp Willow'un başını ellerinin arasına almış oturduğu yere geldiğinde onu yakalıyorum. Luka ona bakarken, "Hayatında senden başka biri olduğunu fark etmemiştim," diyor.

"O yeni katıldı. Cevaplar için etrafta dolanmadığından emin olun. Onun ne zaman iyi olduğunu bilmeyi hak ediyor."

"İyi." Kolay cevabı beni şaşırttı. Sanırım üzgün kızlara karşı da zaafı var.

"Bir saniye daha burada bekle, seninle bir şey konuşmam gerek."

"Zamanım yok." O cümlesini tamamlayamadan ben uzaklaşmaya başlamıştım bile. Willow'a atıştırmalıklarını veriyorum ve bana endişeyle bakıyor. Benim kızım bu kadar çekingen mi olacak? Umarım olmaz. Böyle dalga geçmek ne kadar eğlenceli olsa da çok çabuk sıkıcı oluyor.

Luka'nın yanına döndüğümde bana attığı boş bakışlar iliklerime kadar ürpertiyor. "Cidden, bunun için hiç vaktim yok. İkinizle de ilgilenmek zorunda kalmadan halletmem gereken kendi işlerim var. Dean uyandığında onunla konuş ve o kalın kafasına biraz mantıklı şeyler sokmaya çalış. Bunu yapmaya devam edemez, gerçekten kendini öldürtecek."

Onun haklı olduğunu herkesten çok ben biliyorum. Dean'e yıllar boyunca kaç kez dikkatli olmasını söylediysem de beni hiç dinlemedi. Umursamaz ve eski bir arkadaşımı gibi ölümle oynuyor.

"Denerim. Bak, bir iyiliğe ihtiyacım olacak. Mümkün olduğunca çabuk bir ev ziyareti yapmanı istiyorum."

"Bana ödeme yapıyor olabilirsiniz ama bu bir şeye ihtiyacınız olduğunda her şeyi bırakabileceğim anlamına gelmiyor." Luka bana ters ters bakarken ellerini beyaz ceketinin ceplerine sokuyor.

"Sana ne istersen öderim. Ben ciddiym. Fiyatını söyle. Buna *gerçekten* ihtiyacım var." Gerekirse ona dizlerimin üzerinde yalvarırım. Esir durumumu bildiğine güvendiğim iki kişiden biri o. Birinin vücudunda kurşun var, bu yüzden onu kontrol edebilecek tek kişi Luka.

Yüzüme bakıyor ve sonunda sert duruşu hafifçe gevşiyor. "Önceden bilmem gereken bir şey var mı?"

Onu şu anda öpebilirim. Acaba bana izin verir miydi yoksa hastanesinin ortasında ışıklarını söndürür müydü?

Tam ona kız arkadaşımдан bahsetmek için ağzımı açacaktım ki bakışları Willow'a kaydı. Küçük şey bizi gizlice dinliyordu. Onun yerine "Sonra," diyorum. Buradan çıktıktan sonra ayrıntıları ona mesaj atabilirim.

Başını sallayıp işe dönüyor ve Willow'u kontrol etmem için beni bırakıyor. Sonunda yalnız bırakılabilecek kadar dengeli görünene kadar onunla oturuyorum. İkimizin de burada takılmasının bir anlamı yok. Hiçbir yere gitmiyor, her ne kadar farkında değilmiş gibi görünse de ona cidden aşık.

Telefonum çalıyor ve Luka'nın çağrı cihazından, ev ziyareti için ödememi istediği miktarı içeren bir mesaj geliyor. Çoğu kişi için göz yaşartıcı bir meblağ olan bu tutar benim için hiçbir şey. Dizlerim beklentiyle zıplıyor ve eve gitmek için sabırsızlanıyorum.

Ayağa kalkarken Willow'a, "Yarın tekrar geleceğim," diyorum.

"Gidiyor musun? Ne yapmam gerekiyor? Biri yine soru sorarsa ne diyeceğim?" Hâlâ gergin ama sanırım bu onun doğal hali. Kahve içmemek iyi bir fikirdi.

"Merak etmeyin. Kimse seni rahatsız etmeyecek. Sana neler olduğunu hemen anlatacaklarından eminim. Bir şeye ihtiyacınız olursa Doktor Vincent'ı isteyin. Dean için yapabileceğin en iyi şey uyandığında burada olmak."

Onu yalnız bıraktığım için üzülüyorum ama burada öylece oturamam. Dean anlayacaktır.

AYNTER

F ya da bir keresinde, rüyalarım hoştu.

Sıcaklık etrafımı sarıyor, vücuduma çaresizce arzuladığı rahatlığı veriyor.

Soğuğa çok alışmıştım ve bu sıcaklığın daha fazlasını istiyorum. Ona ulaşmaya çalışıyorum ama bedenimde olup olmadığımdan bile emin değilim, bu karanlıkta her şey çok uzak geliyor.

Etrafımda garip sesler var. Bağırışlara dönüşen sert fısıltılar. Kafamın içinde yankılanan yüksek sesli patlamalar.

Cehennemde miyim?

Bu bir darbe. Kendimi asla kötü biri olarak görmedim. Her zaman hayatta kalmak ve Summer'a elimden gelen en iyi hayatı sunmak için elimden geleni yaptım.

Tek umudum Charlie'nin hala ona bakıyor olması ya da eğer sisteme dahil edildiyse iyi bir ailenin onu yanına almış olması.

Zihnimdeki bu umutlarla, sıcaklık tüm endişeleri yok edene kadar kendimi daha da uzağa sürüklenmeye bırakıyorum.

Sanki bir saniye sonra gözlerim açıldı.

Hızla doğruluyorum ve hemen altımdaki yatağın yeni olduğunu hissediyorum. Kesinlikle hapishanemde yattığım ince, gıcırıltılı çerçeve ve daha da ince, cızırtılı şilte değil. Bu çarşafklar siyah ipek ve şimdiye kadar hissettiğim en yumuşak yatağın üzerinde.

Odanın geri kalanı da aynı şekilde süslü, siyah renkte dekore edilmiş, kırmızı ve gümüş armatürlerle süslenmiş.

Zarif ama biraz da ürkütücü. Gotik bir seks sığınağı gibi.

Burası *onun* odası mı? Evin geri kalanından gördüğüm kadarıyla çok alakasız görünüyor.

Odanın karşısındaki ağır siyah perdeler kapalı, ama kenarlardan küçük bir gün ışığı sızıyor.

Gerçekten yalnız olduğumdan emin olmak için etrafıma hızlıca bir göz attıktan sonra pencereye koşuyorum ve perdeleri açıyorum. Işık gözlerimi yakıyor ama umurumda değil. Uzun zamandır güneşi hissetmemiştim.

Gözlerim alışmaya başladığında dışarıdaki evin bahçesini görüyorum. Aşağıdan bakıldığında üçüncü kat gibi görünen bir yerdeyim. Hafif çakıllı bir yürüyüş yolu evi çevreliyor ve bunun ötesinde geniş bir avlu ve ardından ağaçlardan başka bir şey yok.

Dışarıdan gördüğüm birkaç görüntü bundan çok farklıydı.

Yeni bir yerdeyim.

Sanırım ilk adam planları gerçekleşmeyince beni ele verdi.

Pencerenin mandalını deniyorum ve sürpriz bir şekilde açılıyor. Her şeyi bitirmeyi planlamıyorsam buradan atlamak için çok yüksek. Şu anda istediğim bu değil. Tek istediğim nefes almak.

Derin bir nefes alarak temiz havanın tadına baktım. Ağaçları. Çimenleri. Sanki daha önce hiç dışarı çıkmamışım gibi her şey yepyeni.

Hala çıplak olan bedenime ferahlatıcı bir serinlik katıyor, sinirlerimi . Gün ışığında morluklarımın daha da belirginleştikinden eminim. Kendime bakmaya cesaret edemiyorum. Vücudum artık bana utançtan başka bir şey getirmiyor.

Köşedeki büyük sandalyenin üzerine atılmış beyaz düğmeli bir gömlek görünce giymeye karar veriyorum. Hiç yoktan iyidir.

İçine girer girmez tanıdık bir kokuyla karşılaşıyorum. *Baharat. Sıcak.*

Nereden tanıdığımı bilmiyorum ama kaçırdığımın farkında olmadığım bir şey için kalbimi sızlatıyor.

Bir yanım gömleği çıkarıp içimde uyandırdığı tuhaf duygularla birlikte bir kenara atmak istiyor ama çıplak olmayı daha da az istiyorum. Tekrar bir parça giysiye sahip olmak garip bir şekilde rahatlatıcı. Giyecek daha fazla şey bulabilirdim ama sadece bununla bile yeterince gerginim. Sonuçta bunu giymek için bana izin verilmedi.

Daha ne kadar yalnız kalacağımı ya da izlenip izlenmediğimi bilmiyorum. Odaya baktığımda, bir şey anlamama yardımcı olacak pek bir şey bulamıyorum. Şifonyerin üzerinde makyaj malzemeleri ve mücevherler, gömme dolapta da pahalı giysiler var. Belki işime yarayabilecek bulduğum tek şey

Çekmecede biraz ip var. Bir sürü var. Siyah ve kırmızı demetler. Hepsi düzgünce bağlanmış ve dizilmiş.

Birini göğsüme bastırarak kapıya yöneldim. *Kilitli*. Tabii ki kilitli. Neden farklı bir şey bekledim ki?

Şanslıyım ki bu odaya bağlı gerçek bir banyo var. Eski hücremde bir kova kullanıyordum, bu yüzden karanlık çağlara geri atılma ihtimalime karşı buradaki olanaklardan da faydalanabilirim.

Odaya adım attığımda ayaklarım ısıtılmış fayanslar tarafından ısıtılıyor ve sürekli soğuğa maruz kalmaktan kaynaklanan ağrının bir kısmını alıyor.

Tıpkı yatak odasında olduğu gibi burada da her şey pırıl pırıl siyah ve gümüş. Duş tamamen açık alan ve tavana yerleştirilmiş büyük bir kare yağmur duşu var. Altında iki ya da üç kişinin rahatça durabileceği kadar büyük görünüyor.

Odanın diğer tarafında gerçek bir küvet var. Onları sadece filmlerde görmüştüm.

Her şey temiz ve taze kokuyor, hiçbir yerde toz ya da küf izi yok. Her şey çok cazip ve kendimi huşu içinde hissetmekten alamıyorum. Lüksün kucağına düştüm. Belki de buraya gerçekten alışabilirim. İçine derme çatma bir hapisane inşa edilmiş rutubetli bir mahzenden daha iyi.

Bir gün dışarı çıkma şansım varmış gibi hissediyorum. Karanlıkta ölmeye mahkummuşum gibi hissetmiyorum.

Ne kadar iç karartıcı değil mi? Hayatım o kadar kötü ki beni esir alan kişi tarafından süslü bir odaya konulmak umutlu hissetmemi sağlıyor.

Vücudum sıcak bir banyo ya da duş almak için can atıyor ama bu şekilde yakalanmak ihtiyacım olan son şey. Önce bana kimin sahip olduğunu bulmalıyım. Onu neyin harekete geçirdiğini ve ne istediğini öğrenmeliyim.

Diğer adamlar böyle bir şansım olmamıştı, beni istediği zaman uyuşturuyordu. Orada ilk uyandığımda, bir doktorla birlikte beni *muayene* etmeye geldi. Benimle hiç konuşmadılar, sadece bana baktılar. Asi bir köpek gibi muamele gördüm. İş birliği yapmadığımda tartaklandım, yere yatırıldım ya da uyuşturuldum.

Banyoyu kullanırken bacaklarımın arasında bana yapılanların kanıtlarını hissedebiliyorum.

Bir el bezi alıp sabunla köpürttükten sonra sıcak suyun altına tutuyorum. Cildimi haşlıyor ama acı iyi hissettiriyor, sanki her şeyi yakıp yok ediyormuşum gibi.

Olabildiğince temizlendikten sonra ne yapacağımdan emin değilim, bu yüzden bir gözüm sürekli kapıda olacak şekilde odayı adımlıyorum. Kapı açıldığında bir dayak daha yiyebileceğimi sanmıyorum.

Çok yorgunum ve uzun zamandır bir şey yemediğim için midem ağrıyor.

Akşam olduğunda hala yalnızdım. Neden burada olduğumun endişesi kararlılığımı kemirmeye başlıyor.

Daha önce bulduğum ip hâlâ bende ve beni yakalayanı onunla boğma şansım olur diye elimde sıkıca tutuyorum.

Sonunda bacaklarım o kadar çok ağrıyor ki dinlenmek zorunda kalıyorum. Kendimi bir yabancıнын yatağında yatmaya ikna edemiyorum. İçinde bulunmak onlara istediklerini yapmaları için açık bir davetiye olur.

Dolap daha çok evim gibi hissettiriyor zaten. Canavarların benim için tekrar gelme zamanı gelene kadar beni güvende tutan küçük hapisanem gibi.

Uyanık kalmak için çok çabalıyorum ama o kadar yorgunum ki başımı yukarıda tutamıyorum ve sonunda bir köşede sızıp kalıyorum.

Uyandığımda havada bir değişiklik var. Artık dolapta değilim, kendimi daha önce içinde bulduğum yumuşak yatağa geri döndüm. Ama artık yalnız değilim.

Kendi arkadaşlığıma o kadar alıştım ki odada başka biri olduğunda hemen anlıyorum.

Tek gözümü açtığımda perdelerin kapalı olduğunu ve odada bir yerde bir lambanın yandığını görüyorum, yani karanlıkta değilim.

Çarşafın üzerinde ipi ama bulamıyorum.

"Mükemmel bir yatak varken neden yerde uyuyorsun?" Odanın öbür ucundan ipek gibi pürüzsüz bir ses geliyor ve tüm vücudum kaskatı kesiliyor. "Belki de seni bağlamalıydım, böylece oradan çıkamazdın? İpime bu kadar güzel sarıldığına göre istediğin buymuş gibi görünüyor."

Bunun üzerine doğruldum ve sesin kaynağını aramaya başladım. Odanın köşesindeki sandalyede sanki buranın sahibiymiş gibi bir adam oturuyor. Sadece öyle olduğunu varsayabilirim.

Onu gördüğümde aklıma gelen ilk kelime *zarif*. İkincisi ise *tehlikeli*.

Tamamen siyah giyinmiş. Yüzü, ışığın sadece ona ulaştığı yerden gölgeler içinde. Yeşil gözleri, belirgin burnunun üstünden bana bakıyor.

ve belirgin elmacık kemikleri. Kusursuz bir erkek heykeli. Aslında o kadar yakışıklı ki gerçek olup olmadığını bile sorguluyorum. Zihnim beni kurtarması için bir tanrı adam mı yarattı?

Bakışlarım güneye doğru ilerlerken ip demetinin şimdi onun kucağında olduğunu görüyorum.

Konuşmak için ağzımı açıyorum ama ağzımdan bir şey çıkmıyor. Sanırım ağzımı açmadan önce ne istediğini duymak için beklemek daha güvenli.

Bana bakarken başını eğiyor, uzun siyah saçları omuzlarının üzerinden öne doğru dökülürken gözleri önümde, giydiğim gömleğin üzerinde geziniyor. Bakışlarında onay gördüğüme yemin edebilirim. Kalbim göğsümde acıyla çarpmasına neden olan çılgınca bir hıza ulaşıyor.

"Konuşabiliyor musun?" Kaşlarını çatıyor, kasvetli gözleri aniden daha karanlık görünüyor.

Cevap vermeyince ayağa kalkıyor, ipi de yanında getiriyor ve iki uzun adımı önümde bitiyor. Gülünç derecede uzun.

Onu bu kadar yakından koklayabiliyorum, kolonyasının misk kokusu burun deliklerimi dolduruyor. Tişörtün üzerindeki de buydu ve lanet olsun, bu tazelikte daha da güzel kokuyor.

Uzun parmaklarını doğru uzattığında irkiliyorum ama canımı yakmıyor. Çok nazik. Çenemi yukarı kaldırırken nazik.

"Benim için sesini kullan."

Bu bir test mi?

Yanlış bir şey söylersem beni incitecek mi?

Ağzımdan dökülen ilk kelimeler, "Boynunda kan var." oldu.

Parmaklarını baktığım noktaya sürüyor ama kan çıkmıyor.

"Duş almam lazım." Bana çarpık bir şekilde gülümsüyor. "Senin de öyle. Önce yıkanmak mı yoksa yemek yemek mi istersin?"

Bana bir seçenek mi sunuyor?

"Gitmek istiyorum."

Elindeki ipe bakarken ve onu parmaklarının arasından geçirirken yüz hatlarına düşen gölgeler kafamda alarm zillerinin çalmasına neden oluyor. *Dikkatli ol, o tehlikeli.*

"Biliyorum." Tekrar bana bakarken yüz ifadesi gerginleşiyor. "Duş mu, yemek mi?"

Başka seçeneğim yok. Yine de, uyumlu davranmam bekleniyor. "Akşam yemeği mi?" Sesimde açık bir kafa karışıklığıyla cevap veriyorum. En azından bu seçenekle odadan çıkıp bir çıkış yolu arayabilirim.

Elini tutmam için uzatıyor ama ben yataktan diğer tarafa doğru kayarak aramıza biraz mesafe koyuyorum. Gözlerim onu hiç bırakmıyor.

Bu halimle kuduz bir hayvana benziyor olmalıyım, ürkek ve vahşi. Saçlarım alındığımdan beri taranmamış ve eminim geri kalan her yerim de aynı şekilde dağınıktır.

Beni izlerken gözlerinde hınzır bir ışıltı var. Beni yakalayıp bağlamak için bir girişimde bulunacağından endişeleniyorum. Tek yaptığı ipi sandalyenin üzerine atmak ve kapıya doğru yönelmek oluyor.

Hemen arkasından geliyor.

Kıyafeti bana eski evdeki muhafızları hatırlattı. Maske hariç hepsi siyah taktik teçhizat. Onlardan biri olabilir ve beni gerçek sahibimle tanıştırmaya götürüyor olabilir mi? Sesini bodrumda benimle konuşan adamlardan hiçbirine benzetemedim.

Evin içinde yürürken, olabildiğince çok şey anlamaya çalışıyorum ve yerleşimin zihinsel bir haritasını çıkarıyorum. Yerler koyu mermer ve çıplak ayaklarımın altında serinliyor. Dekorun geri kalanı uyandığım odayla eşleşiyor ve her yeri gotik bir malikane gibi hissettiriyor.

beğenmek ya da etkilenmek istemiyorum ama etkilendim.

Diğer evdeki meşe paneller ve yıpranmış çiçekli halılardan çok farklı.

Etrafta başka kimse yok ama evin temizliğine bakılırsa bir temizlikçi .

Çok büyük ve merdivenlere ulaştığımızda kaç odadan geçtiğimizin sayısını çoktan unuttum. Omzunun üzerinden bana "Tek başına inebilir misin?" diye soruyor.

"Tabii ki yapabilirim," diye bağıyorum ve o da adımının ortasında duruyor. Sadece ona çarpmamayı başarıyorum. Yavaşça dönüyor ve benim konuşmama kızmasını bekliyorum ama sırtıyor.

Göz göze gelene kadar bir adım daha yaklaşıyor ve nefesim boğazımda düğümleniyor. Bu ışıktaki gözlerini gerçekten görebiliyorum. Koyu yeşilin nefes bir tonundalar ve içlerinde kaybolmam için yalvarıyorlar. Benden birkaç santim daha uzun ama aramızdaki boy farkı o kadar da fazla değil. Kendimi yüzünün geri kalanını incelerken buluyorum ve gözlerim dolgun dudaklarına yerleşiyor.

"Adın ne senin?" diye soruyor.

"Sonbahar," diyorum çok hızlı bir şekilde.

"*Sonbahar*." Yalanımı anlamış gibi beni bir aşağı bir yukarı süzerken kelimeyi dilinde yuvarlıyor. Sorgulamak yerine, aniden dönüp

uzaklaşır ve aşağıya iner.

Korkuluklara tutunarak onu takip ediyorum ve titreyen bacaklarımı saklamak için elimden geleni yapıyorum. Kaslarım kullanmadığım için hâlâ ağrıyor ve zayıf, ama bunu ona belli edemem.

"Burası senin evin mi?" Dibe ulaştığımızda soruyorum.

"Evet." Sola dönüyor ve ben sadece birkaç adım ötedeki ön kapıya bakarken oyalanıyorum. "Kapı kilitli, ön kapı da öyle. Kilitli olmasalar bile bu kadar uzağa gidemezsin." Konuşurken yürümeyi bırakmıyor ve ben de ona yetişmek için acele ediyorum.

Ortasında uzun bir masa olan bir yemek salonuna giriyoruz, uzak uçta önceden ayarlanmış iki yer var.

Sol taraftaki sandalyeyi çekerek oturmamı işaret ediyor. Tereddüt ediyorum çünkü bu çok garip. Evcilik oynamak istemiyorum ya da bu her neyse.

İstediğim şey cevaplar, ama talepte bulunmaya başlamadan önce zamanımı beklemeliyim. Eğer beni yirmi dört saat kilit altında tutmasına gerek kalmayacak kadar itaatkâr olduğumu düşünmesini sağlayabilirsem, o zaman özgürlük için bir şansım olabilir.

"Kucağıma oturmayı mı tercih edersin?" Sıcak nefesi enseme okşarken omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor ve hızla oturuyorum.

Yanımdaki koltuğa oturup arkasına yaslanıyor, masadaki kırmızı şarap bardağını kapıp hepsini bir seferde deviriyor. Ağır bir iç çekişle gözlerini kapatıyor ve başını uzun sandalyenin arkalığına yaslıyor.

Onu tekrar incelemek için o anı çalıyorum. Onda bütün gece ona bakmak istememe neden olan bir şey var. Çarpıcı derecede yakışıklı, hatta güzel. Bu da ona karşı daha dikkatli olmam gerektiği anlamına geliyor.

"Nedir bu?" Sessizce sordum.

Tek gözünü açarak kalın kirpiklerinin arasından beni izliyor ve gülümsüyor. "Fırında balık. Eğer beğenmezseniz ya da diyetle ilgili bir ihtiyacınız varsa bana haber verin."

Ona kaşlarımı çattım. Belli ki ne demek istediğimi biliyordu.

"Yani, ben neden buradayım?" Gözlerimi odanın içinde gezdirip az önceki adamdaki bir iz arıyorum ama burada sadece ikimiz varız.

Yeni tutsağım kadehini daha fazla şarapla doldururken beni görmezden geliyor. Sinirlerimi yatıştırmak için biraz içmek istiyorum ama kafamı boşaltmaya ihtiyacım var.

"Yemek yemelisin," diyor açıkça, yüzüklerle dolu ve siyah boyalı tırnaklarla biten uzun parmakları masaya vurarak beni rahatsız ediyor.

"İhtiyacım olan şey neden burada olduğumu bilmek."

"Yemeğini ye, sonra bana soru sorabilirsin. Üzerimde bayılmana izin veremem."

Ona saldırmamak için dişlerimi sıkıyorum. Sonra çatalı kapıp küçük bir havuç parçası saplıyorum ve gözlerimi onunkilerden ayırmadan çiğniyorum.

Beni izlerken sırtıyor, ben yutkunurken gözleri boğazımda geziniyor.

"Şimdi mutlu musun?" Titreyen ellerimi masanın altına saklarken tersliyorum. "Evet," diyor o iğrenç ve yumuşak ses tonuyla.

"O zaman neden burada olduğumu söyle." "Önce biraz daha ye."

"Ama sen dedin ki-"

"Bana sorunuzu zaten sordunuz."

Yani böyle mi oynamak istiyor? Pislik gibi davranarak. Ben de inatçı olabilirim.

Çatalımı tekrar elime alıp masanın üzerine fırlatıyorum. Gürültülü bir takırtıyla diğer tarafa sıçrarken eğlenerek izliyor.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturduğumda kaşlarını kaldırıp şarabına doğru gülerek bana şımarık bir çocukmuşum gibi hissettiriyor.

"Ben neden buradayım? Beni neden satın aldınız?"

Bir bardak daha yutarken boğazının nasıl titrediğini izliyorum, o kan lekesi hala orada, bana ne kadar tehlikeli olması gerektiğini hatırlatıyor.

Dirseklerinin üzerinde öne doğru eğiliyor ve ben de ondan uzaklaşmamak için elimden geleni yapıyorum. "Seni satın aldığımı mı varsayacaksın? Seni kurtardığım için bana teşekkür etmelisin."

Kurtuldun mu? Bu diğer adamların gittiği anlamına mı geliyor?

"Kurtulmuş olsaydım karakolda olurum, bu ürkütücü yerde değil." Omuz silkiyor ve çatalına biraz yemek koyuyor.

"Seni satın almadım, ama sen benimsin."

Kimsenin olmadığını haykırmak istiyorum ama dilimi ısırıyorum.

"Ve bu ne anlama geliyor?"

"Sana ne istersem yapabilirim. Sana yemek yedirmek de dahil. Şimdi aç ağzını." Çatalı ağzıma doğru tutuyor ve ben de tokatla uzaklaştırıyorum. İfadesi soğukkanlılığını koruyor ama gözlerinde ateşli bir şeyler var.

"Bana hiçbir şey yapmayacaksın."

"Seni bu masanın üzerine yatırıp beynini dağıtabilirim. Seni dizlerinin üstüne çöktürüp sikimle boğacağım. Seni bağlar ve bütün gece

kalçalarının arasındaki ağrıyı dindirmem için bana yalvarana kadar. İstersem seni kolayca alt edebilirim. Eminim bu hoşuna giderdi, değil mi? O yaşlı adamın seni kendi kişisel döl çöplüğü olarak kullanmasına izin verdiğine göre bunun için çaresiz olmalısın."

Ayağa fırladım, sandalyem arkamdan devrildi ve ona doğru döndüm. "Benim hakkımda hiçbir şey varsayamazsın! Sen dahil hiç kimse tarafından tecavüze uğramak için can atmıyorum, seni küçük sikli pislik!" Masadan bir bıçak kaparak göğsüne doğrulttum.

Ona bakıyor ama beni durdurmuyor. Şu anda bıçağı saplayıp onu öldürebilirim.

Lanet olsun, beni durduran ne?

Bıçağı yavaşça, derisini delip geçtiğini hissedene kadar itiyorum. Daha önce hiç başka birini incitmemiştim. İçimde olduğunu sanmıyordum ama bu iyi hissettiriyor. Yanlış ama iyi. Gözleriyle karşılaştığımda bana çılgınca gülümsüyor ve midem bulanıyor.

Bileğimi tutup bıçağı daha derine itiyor. Ne halt ediyor bu? Panik içinde avucumu açtım ve bıçağın serbest kalmasına izin verdim.

Beni bırakmadan ayağa kalkıyor ve ben ondan uzaklaşmaya çalışıyorum ama istediği zaman beni alt edebileceği konusunda haklıydı.

Siyah gömleğinin yakasını tutuyor ve az önce neden olduğum ince kan çizgisi dövmele göğsünde görünene kadar aşağı çekiyor.

"Biliyordum." Hedefe bakarken yüzünde kocaman çılgın bir sırıtış var.

Kolumu tekrar kurtarmaya çalışıyorum ama o . "Neyi bildi?" Panikle soruyorum.

Parmaklarını kanın üzerinde gezdiriyor ve aramızda tutuyor. Parmak uçlarında parlayan kırmızıya bakışı midemin yine o tuhaf çırpınısını yapmasına neden oluyor. "Damarlarında ateş olduğunu. Senin uysal küçük bir şey olmayacağını ummuştum. Beni yanlış anlama, yine de seni tutardım, seninle ilgilenirdim ama bu çok daha iyi."

Konuşmak için ağzımı açar açmaz parmaklarını içeri sokuyor. Bakırımsı tat dilimin üzerinden boğazımın arkasına kadar kayıyor ve öğürüyorum.

Ne yaptığımı anlayamadan, avuç içim gürültülü *bir tokatla* yanağına değiyor.

Kocaman gözlerle parmaklarını çekip yanağına dokunuyor ve arkasında kan ve tükürük lekesi bırakıyor. "Zehir dolusun, değil mi *küçük*

Viper?"

Bileğimi bırakarak gömleğimi tutuyor ve yırtıp açarken inliyorum. Beni masaya geri götürmeden ve vücudunu bacaklarımın arasına zorlamadan önce hareket etme şansım olmadı.

Kendimi korumak için hemen "Özür dilerim." dedim.

Üstümü örtmeye çalışıyorum ama iki bileğimi de arkamda topluyor ve iri ellerinden biriyle orada tutuyor. Diğer eli önümde geziniyor. Tenimin üzerinde kayıyor. Göğüslerimin etrafında dolaşıyor. Aslında onlara dokunmadan meme uçlarımı büzüyor.

Gözlerindeki sıcaklık o kadar yoğun ki, ondan yayıldığını ve kendi bedenime işlediğini hissedebiliyorum.

"*Bunun için asla özür dileme.*"

Bu deli olduğunu sanıyordum ama artık tam bir manyak olduğunu biliyorum.

Parmakları kaburgalarımın doğru ilerliyor ve oraya yerleşiyor. O güzel gözleri kararıyor. "Karşı koymadığın sürece böyle morlukların olmaz. Yoksa arkana yaslanıp seni eğlence olsun diye dövmelelerine izin mi verdin?"

"Siktir git!" Tersledim ve çenemi tuttu.

"Ne yazık ki, temiz bir amı seviyorum, bu yüzden beklemek zorunda kalacak, *Sonbahar.*"

Bana tecavüz etmedi mi? Bacaklarımın arasındaki hissin ondan kaynaklandığını düşünmüştüm. Ama bana dokunmadı mı?

"Hayır, sen gerçekten bir Sonbahar değilsin. Bana gerçek adını söyleyecek misin yoksa şimdilik sana cum dumpster mı diyeyim?" Gözleri beni bir oyundaki yarışmacı gibi değerlendiriyor ve ne kadar iyi oynadığımı ölçüyor. Ne yazık ki benim için kuralları bilmiyorum.

Ona karşı mücadele ediyorum, ama bu sadece amımın pantolonundaki şişkinliğe sürtünmesine neden oluyor.

Çok sert bir çıkıntı. Elimden geldiğince hem onu hem de uyandırdığı hissi görmezden gelmeye çalışıyorum. Sonuçta bu sadece vücudumun doğal tepkisi.

Onu durdurmak için aklıma gelen tek şeyi yaptım ve yüzüne tükürdüm. Tükürük yanağına geldi. Ağzımdaki kanın bir kısmından kurtulduğum için mutluyum, ama bundan sonra gelecek olan misillemeye degeceğinden şüpheliyim.

Kendimi bir yumruk, bir tokat, bir tekme için hazırlıyorum - cezalandırmak için ne yapmaktan hoşlanıyorsa.

Daha yakına eğildiğinde, nefesindeki şarap ve parfümü baskın hale geliyor. Şimdi hepsinde bakırımsı bir alt ton var. Bu saldırı başımı hafifletmeye yetiyor.

Parmaklarıyla yanağındaki tükürüğü topluyor ve onları tekrar içeri sokamasın diye dudaklarımı büzüyorum. Ama onları kendi ağzına götürerek beni şok ediyor. Yavaşça ağzını açıyor, uzun dili dışarı çıkıyor ve aklıma o şeyle neler yapabileceği geliyor. Benimle göz temasını kesmeden, yanakları çukurlaşana kadar parmaklarını emiyor.

Burnundan derin bir nefes çekerken gözleri kısa bir an için yumuşuyor, kirpikleri az önce güçlü bir şey içmiş gibi dalgalanıyor.

Onları ağzından çıkararak, "Hayır, sen kesinlikle küçük bir engereksin. *Benim küçük engerek yılanım.*"

Kalçaları öne doğru sallanıyor ve tekrar bana sürtünüyor. Bacaklarımın arasında bir elektrik kıvılcımı çıkıyor ve onları kapatmaya çalışıyorum ama sadece onu kendime doğru çekiyorum.

Parmaklarını şakağımdaki saç çizgisinde gezdirirken o tehlikeli derecede alçak sesiyle, "Beni içeri alırsan her şey çok daha sorunsuz olacak," diyor.

"Asla." Başımı sallıyorum ve o da iç çekiyor. Sonra beni şaşırtarak gitmeme izin veriyor ve bir adım geri atıyor. Aceleyle gömleğimi iki elimle çekip kapatıyorum ve masaya karşı titrememeye çalışıyorum.

İkimiz de diğerinin bir sonraki hamleyi yapmasını beklerken sessiz bir çekişme içinde birbirimizi izliyoruz. Bu gece için limitime çoktan ulaştım ve onunla daha fazla savaşılmaya hazır değilim.

"Eğer bana zarar vereceksen, bu işi bitir."

Ellerini ceplerine sokarak koltuğuna geri döner ve hiçbir şey olmamış gibi davranır.

"Yemeğini bitir. Beğenmezsen sana başka bir şey yapabilirim." "Aç değilim." Yalan bile değil. Midem düğüm düğüm ve Bir şeyi zapt edebileceğimi sanmıyorum. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, bir hayır cevabını daha kabul etmiyor.

"Gerekirse seni kendim besleyeceğim. Ya güzelce oturup yemek yersin ya da seni kucağımdan elle beslerim. Seçim senin."

İşte yine şu yanlış seçim oyunu. Buna kanmayacağım ve burada herhangi bir gücüm olduğunu düşünmeyeceğim.

Ona ters ters bakarak sandalyemi geri aldım ve oturdum. Sanırım biraz yemek yemeye zorlamak, bu gece ağzıma başka bir şeyin zorla sokulmasından çok daha iyi.

"Aferin kızıma."

Kendimi geri tepmekten alıkoymak için ellerimle biraz yiyecek alıp yiyorum. Görgü kurallarına uymamamın onu rahatsız edeceğini ummuştum ama bu onu daha da sinirlendiriyor.

Karnımda tekrar yemek olması iyi hissettiriyor ama sadece birkaç ısırdıktan sonra doyuyorum.

"Artık yemek yiyemiyorum." Ona endişeyle bakıyorum ve o da kaşlarını kaldırıyor. "Gerçekten yiyemem. Doydum."

Bakışları çoğunlukla dolu olan tabağımda geziniyor. "Seni orada beslemediler mi? Sana tam olarak ne yaptılar?" Sesi alçak ve sert olmasına rağmen, aynı zamanda garip bir şekilde koruyucu. Sanki bana ne olduğunu gerçekten umursuyormuş gibi.

"Sen söyle. Bilincim yerinde değildi ve sonra burada uyandım. Neden boşlukları benim için dolduruyorsun?"

Gözleri benimkilere takılıyor ve gözlerimi kaçırmak zorunda kalıyorum.

Birkaç dakika süren yoğun bir sessizlikten sonra, "Seni almayı planlamamıştım ama seni orada başkası için bırakamazdım. Seni tutan adamı tanıyor muydun?"

Başımı sallıyorum.

"Neden orada olduğunuz hakkında bana bir şey söyleyecek misiniz? Bana bir şeyler söyleyin, size yardımcı olayım."

Yine ona cevap vermeyi reddediyorum. Benden istediği her şeyi alabileceğinden bu kadar eminse, neden bunu kolaylaştırayım?

Bana yardım etmek istemiyor. Diğerleri gibi o da beni kullanmak istiyor. "Duşa ne dersin?" Ses tonundaki ani değişim sarsıcı.

"Ben-" Kibirli bir pislik olduğu için konuşmamam için elini kaldırdı ve ben de dişlerimi sıkarak sustum.

"Yalnız kalabilirsin. Bu oda bu gecelik senin. Eğer konuşmak istemiyorsan git banyoyu kullan ve biraz dinlen. Yarın büyük gün."

"Yarın ne olacak?"

"Eğlenceyi bozmayacağım. Sadece bekleyip görmeniz gerekecek. Odanın nerede olduğunu hatırlıyor musun yoksa seni oraya götürmemi ister misin?" Gözleri parlıyor ve bundan zevk aldığını anlıyorum. Eğer aşağıya baksaydım muhtemelen pantolonunun içinde bana karşı hissettiğim o sert uzunluğu görürdüm ama bu kadar kolay kırılmayı reddediyorum.

"Kendim bulabilirim." Durumu yanlış yorumluyor olabilirim diye hareket etmeden önce tereddüt ediyorum ama görünüşe göre kovuldum.

Yüzümü buruşturarak ayağa kalkıyorum. Kendini beğenmiş bir adamın önünde reverans yaparken sanki ölmek istiyor gibiydim.

Gözleri ısınırken dişleri alt dudağına . Kahretsin, bu gerçekten sıcak olmamalıydı.

Kendimi kontrol altında tutmalıyım. Öfkem bu gece bu adamdan herhangi bir bilgi alma şansımı çoktan kaybetti.

"Ben olsam enerjini bir çıkış yolu aramakla harcamazdım. Ev tamamen kilitli," diye sesleniyor bana, başım dik bir şekilde yemek odasından çıkarken.

Yalan söylüyor olabilir. Belki ön kapıyı denesem açılırdı ama tekrar zincirlenme riskini göze alamam.

Sistemime sürekli pompalanan ilaçlar yüzünden kendimi hâlâ güçsüz hissediyorum.

Umarım biraz dinlenirsem yarın buradan çıkmanın bir yolunu bulabilirim.

BONES

I Hayatım boyunca hiç bu kadar zorlandığımı sanmıyorum.

Onu görür görmez almam gerektiğini anladım. Sonra onu dolabımın içinde uyurken görmek, ona bakmam gerektiği hissini pekiştirdi. Ona yardım etmek için.

Gitmesine izin veremem.

İçinde biraz ateş olduğunu görmek ne hoş bir sürpriz.

Onu kontrol altında tutmaya çalışırken izlediğimde, tepeden tırnağa morluklarla kaplı olmasının tek sebebinin bu olduğunu düşündüm. Tommaso ya da ona elini sürmeye tenezzül eden her kimse, onun sessiz ve kırılabılır olmasını istemiş olmalı.

Lanet olsun, keşke geri dönüp onu kendim öldürebilseydim.

Ona zarar veren herkesi öldüreceğimden eminim.

Tek istediğim bana gerçeği söylemesi, ama bana adını bile söylemiyor. Ona karşı pislik gibi davranmamın bir faydası olmadı. Sadece onu heyecanlandırmak istedim. Birkaç düğmeye basarak, takındığı o sessiz yüzün altında gerçekte nasıl biri olduğunu görmek istedim.

Çoktan öğlen oldu ve odamdan çıkmadı. Sanırım artık *bizim* odamız.

Muhtemelen ona yiyecek bir şeyler götürmeliyim, özellikle de dün gece pek bir şey yiyemediği için. Onun yanında olmak beni garip bir şekilde garip hissettiriyor ve sonunda ona karşı bir pislik oluyorum. Hiç kız arkadaşım olmadı. Daha önce hiç yatağıma başkasını almamıştım. Ne zaman sevişsem

Burası dışında her yerde olan biri. Yani ilişkilerin aile içi boyutuna pek alışık değilim.

Yine de yemek yemesi gerekiyor. Onu aç bırakan canavarlar gibi olmayacağım.

Belki ona barış teklifi olarak biraz kahve götürebilirim? Hayır, muhtemelen yüzüme fırlatır.

Bu düşünce beni neden bu kadar çok gülümsetiyor?

Meyve bir muz alıyorum. Bu çok fallik. Yüce İsa. Neden bu kadar zor?

Ön kapının zili çaldı, beni şaşırttı ve muzı geri attım.

Cevap vermeye gittiğimde Luka'yı dışarıda

beklerken buluyorum. "Gelmeden önce aramayı

düşünmedin mi?"

Bana boş, okunamayan bir ifade veriyor. "Bana kapının kodunu verdin, içeri girmek için varlığımı duyurmam gerektiğini düşünmedin. Bugün izin günüm değil, o yüzden elini çabuk tut, bir saat içinde hastaneye dönmem gerekiyor." Yanımdan geçerken saatini kontrol ediyor. Tanrım, sesi her zamanki gibi mutlu geliyor.

"Dean nasıl?" Kapıyı arkasından kapatırken sordum. Bu sabah küçük engerek yılanım hâlâ uyuyordu, ben de onu kontrol etmek için hastaneye gittim. Willow'la düzgün bir tanışma fırsatı buldum ve keyfi oldukça yerinde görünüyordu.

"O iyi olacak. Şimdiden eve gitmek istiyor."

"Hiç şaşırmadım." Yukarı çıkıyoruz ve ben havadan sudan konuşmaya devam ediyorum çünkü bundan nefret ettiğini biliyorum.

Yatak odasına gittiğimizde hiçbir şey söylemiyor, sadece önüne bakıyor.

Ben küçük engereğimi kontrol ederken ona dışarıda beklemesini söyledim.

Muhtemelen hâlâ uyuyor, o yüzden kapıyı çalmadan içeri giriyorum. İçeride yatağı boş buluyorum. Bütün oda ondan yoksun gibi, yatak uyumuş gibi bile görünmüyor. Yine dolapta uyumayı seçtiği düşüncesi beni rahatsız ediyor.

"Küçük engerek mi? Seni görmek isteyen biri var."

Dolabın içinden bir hareket duyuyorum ve sessizce oraya doğru gidiyorum. İçeride ışıklar kapalı ve şu anda oyun oynadığını biliyorum. Gülümsememi saklamaya çalışıyorum ama bu çok eğlenceli.

"Küçük engerek mi?" İçeri girerken şarkı söylüyorum. "Dışarı çık, her neredeyse dışarı çık."

Arkamda bir hareket sezince dönüyorum ve onu kapının girişinde yüzünde saf bir kararlılık ifadesiyle buluyorum. Ağır platform botlarımdan biri kafama doğru uçuyor ve burnumu kırmaması için tam zamanında eğiliyorum.

Dolabın kapısı çarparak kapanıyor ve yatak odasından koşarak çıkarken ayak seslerini duyuyorum.

Sonra çığlığını duydum.

Sikeyim.

O benim oyun arkadaşım, onun değil.

"Yerde kal," diyor Luka sinirli bir şekilde. Sesinde tam olarak çıkaramadığım başka bir şey daha var. Sesi farklı geliyor. Sanki aksanından bir şeyler kaçmış gibi.

Başımdan . Önemli değil. Önemli olan tek şey o.

Peşinden koştuğumda onu Luka'nın önünde diz çökmüş halde buluyorum. Adamın eli kızın saçlarında sımsıkı, kız da gözlerinde yaşlarla adamın kolunu tutuyor.

"Sanırım bu o, Bones?" Adımı söylediğinde gözleri benimkileri buluyor, gözlerinde hem korku hem de kafa karışıklığı var.

Onu kızıdan koparmak ve parmaklarının her birini kırmak istiyorum ama koruyorum. Ona yanımda ihtiyacım var. Küçük kirli sırlarınız konusunda güvenilebileceğiniz bir doktor bulmak kolay değil.

Yanlarına yaklaşıp çömeliyorum ve "Sanırım küçük hayvanıma buradan bakabilirim doktor" diyorum. Gözlerinden birkaç damla yaş süzülüyor, muhtemelen korkudan ziyade acının ısırmasından. Yine de her zamanki gibi meydan okumaya devam ediyor. Luka onu tutmayı bırakıyor ve ben de çenesini kavrayarak görevi devralıyorum. Diğer elimle gözyaşlarının bir kısmını başparmağımda yakalayıp ağzıma götürüyorum.

Bana kaşlarını çatıyor ve vahşi bir hayvan gibi dişlerini gıcırdatıyor. "Bırakın beni, sizi ucubeler!"

Umarım sikimin üzerindeyken de bu kadar tutkuludur.

"Uslu durup doktorun seni muayene etmesine izin verecek misin yoksa önce seni bağlamam mı gerekecek?"

"Gerekirse onu sakinleştirebilirim," diye araya giren Luka'nın sesi ilk kez garip bir şekilde heyecanlıydı.

"Hayır!" "İyi olacağım, yemin ederim." diye ağzından kaçırıyor ve sonra sessizce ekliyor. Gözlerindeki ateş sönmeye başlıyor ve ben onu tekrar ateşlemek için kızdırmak istiyorum ama bunu Luka burada olmadan yapmayı tercih ederim.

"Yatağa geç o zaman." Onu bırakarak ayağa kalkıyorum ve elimi uzatıyorum, ama o elimi iterek kendi başına kalkmayı tercih ediyor.

Yatağa oturuyor ve sessizce kucagındaki ellerine bakıyor. "Bana özellikle ne için ihtiyacın var?" Luka soruyor, dikkatimi dağıtarak ruh halindeki ani değişimi.

"Temiz olduğundan emin olmak ve doğum kontrol hapı kullanıp kullanmadığını kontrol etmek için ne gerekiyorsa yap." Konuşurken tepkilerini ölçmek için onu izliyorum ama bir şey hissediyorsa bile bunu iyi saklıyor.

Luka çantasını yatağın üzerine bırakıyor ve bir çift siyah lateks eldiven çıkarıp bir *çırpıda* takıyor. Kadın irkilirken Luka'nın yüzünde bir gülümseme beliriyor.

Adam onun elini tutuyor ve şaşırtıcı bir şekilde kız karşı koymuyor. Ona dokunmasından hoşlanmıyorum ama bunun yapılması gerekiyor. Benden sadece biraz daha büyük ve dağınık sarı saçları ve kesilmiş vücudu sayesinde hastanedeki kadınların gözdesi. Yine de ona hiç ilgi göstermiyor. Bana gösterdiği gibi değil. Bu egom için çok güzel bir destek.

Luka nabzını kontrol ederken morluklarına dikkat çekiyor. "Eğer düşündüğün buysa, bunları ben yapmadım."

Başıyla onaylıyor, gözleri kızın vücudunda gezinirken profesyonelliğini de koruyor. "Sağlıklı olduğundan emin olmak için tam bir kontrolden geçireceğim." Ayak bileğindeki morarmış deri şeridine baktığında tepki vermiyor. Nadiren tepki verir.

Adamı yıllardır tanıyorum ancak hakkında bildiğim her şey yüzeysel düzeyde.

"Ben buradayım. İstedığimin bu olup olmadığını sormayacak mısın?" Benim küçük engerek tekrar canlandı.

"Hayır," diyor Luka açık açık. "Bana ödeme yapan sen değilsin." Bana bakıyor ve kaşlarını çatıyor. *İşte orada.*

"Bana hikayeni zaten anlatmış olsaydın, benim için tahmin yürütmesine gerek kalmazdı."

"Doğum kontrol hapı kullanmıyorum." Luka'ya bakıyor. "Hamile olup olmadığımı kontrol edebilir misin?"

"İğneyi yapmadan önce kontrol etmem gerekecek zaten."

Hamile misin?

Neden korunmadan seks için kullanılsın ki? Elbette bu onu önceki sahibi için değersiz yapardı. Ayrıca Tommaso'nun bir karısı vardı. Yine de, kendi çocukları yoktu.

Hay sikeyim. Bu yüzden orada mı? Sadece seks için .

Sanki sorularımı hissetmiş gibi bana bakıyor. Gözlerindeki hüznü saklamaya çalıştığını biliyorum ama bu hüznün parlıyor ve doğrudan kalbimi yakıyor.

Luka onu kontrol etmeye devam ediyor ve o da kendisini küçük bir oyuncak bebek gibi hareket ettirmesine izin veriyor. "Uzan." Yatakta ayaklarını sürüyerek aşağı iniyor ve gözlerini tavandaki bir noktaya sabitliyor.

Gömleğini yukarı çekiyor ve karnına bastırıyor. Yüzünü buruşturuyor ve ben de adamı ondan uzaklaştırmamak için yumruklarımı sıkamak zorunda kalıyorum. Bu sadece profesyonelce, benim olana başka bir nedenle bakmıyor.

Elleri, giydiği eşofmanımın bel bandına gelene kadar aşağı iniyor. Derin bir nefes almasını ve bir sonraki adımın ne olacağını biliyormuş gibi kalçalarını kaldırmasını izliyorum.

Onları aşağı çekmeye başlar başlamaz, ben kopuyorum.

Gömleğinin arkasından tutarak onu kadından uzaklaştırdım.

"Bu da ne?" diye bağıyor. Çabucak oturur pozisyona geliyor ve dizlerini göğsüne çekip kollarını sıkıca dizlerine sarıyor.

Harika, şimdi onu daha da korkuttum.

"Ona dokunamazsın," diye hırlıyorum Luka'ya, sonra da gitmesine izin veriyorum. Gömleğini düzeltiyor ve saçlarını . Gözlerinde daha önce görmediğim buz gibi bir öfke var ama duygularını sıkı bir şekilde kontrol ettiği için bundan öteye gitmiyor.

"Onu kontrol etmemi istiyor musun, istemiyor musun?"

"Ben kendim yaparım. bakalım," diyorum niyetimden daha sert bir şekilde. Çenesini gererek başını sallıyor. Normalde meydan okumasını arzulardım ama şimdi bunun zamanı değil.

"Yani onun için bacaklarını hevesle açacaksın ama benim için açmayacaksın öyle mi?" "O bir doktor. Sen sadece bir sapıksın."

Luka arkamdan kıkırdıyor ve ben yumruklarımı sıkıyorum. "Bunun ikimiz de seni becermeden önce oynadığımız ayrıntılı bir rol olmadığını kim söylüyor?" Gözleri açılıyor ve göğsüm sıkışıyor. "Yere yat, küçük engerek. Sınavın henüz bitmedi ve Luka'nın seni sakinleştirmesinden çok memnunum, böylece geri kalanını bana karşı koymadan yapabilirim."

O korku tekrar gözlerine yansıyor ve hemen teslim oluyor. Nakavt olmaktan ne kadar korktuğu gözden kaçmıyor. Bunu ona karşı kullanmak beni incitiyor. Ona neden bu kadar kötü davrandığımdan emin değilim ama kendime engel olamıyorum.

Hâlâ bana tokat atacakmış gibi bakarken yere uzandı.

"Eldivenler mi?" Luka monoton bir şekilde söylüyor ve bunun gerçekten bir soru olup olmadığından emin değilim.

"Onlara ihtiyacım yok." Onun amına ilk dokunuşumun önünde hiçbir engel yoktu.

"Neye biliyor musun?" Luka arkamdan sordu. "Bir amcığın neye benzemesi gerektiğini biliyorum."

Yatağın ayak ucunda diz çökerek ayak bileklerinden tutuyorum ve amını ilk kez görebilmek için onu iyice açıyorum. Elleriyle kendini örttüğü için çabucak engellendi.

"Küçük engerek," diye feryat ediyorum. Aletimin pantolonuma sürekli sürtünmesi sayesinde sabrım giderek azalıyor. Ellerini iki yanına götürürken titriyor.

Daha önce bir sürü amcık görmüştüm ama bir tanesini takdir etmek için hiç zaman ayırmamıştım. Ya da belki onunki hayranlık uyandıracak kadar değerlidir?

"Eğer buraya bakıyorsan, Luka, aletini keserim ve seni onunla kör ederim." Bakıp bakmadığını kontrol edemiyorum. Gözlerimi ondan ayırmam imkânsız.

Parmaklarımı nazikçe buklelerinin üzerinde gezdiriyorum ve nefesi kesiliyor, kalçaları benden uzaklaşıyor. Dirseklerimle kalçalarını aşağıda tutuyorum, böylece onu ayırabiliyorum ve parmaklarımın amının hatlarını izlemesine izin veriyorum. Kuru ama ben dokunmaya devam ettikçe ıslanmaya başlıyor.

Parmakları çarşaflara gömülüyor ve ben onu yerken parmaklarının saçlarıma dolandığını hayal ediyorum.

Parmağımın ucundaki hafif ıslaklığı toplayarak klitorisine doğru sürüklüyorum ve o da inliyor. *İnliyor amına koyayım.*

Sonunda gözlerimi amından ayırdığımda, yüzüne bakıyorum.

Geniş gözleri ve ayırık dudaklarıyla her hareketimi izliyor. Yanakları kızarmış ve bu açıdan tişörtünün altında sertleşen göğüs uçlarını görebiliyorum.

Parmağımı tekrar girişine götürüp yavaşça içeri ittiğimde, vücudu geriliyor ve duvarları etrafımda nabız gibi atıyor. *Siktir, boşalmak üzere mi?*

Hemen geri çekildim, seyircilerin önünde böyle bir şeye izin vermem mümkün değil.

"Bitti mi?" diye nefes nefese bağırıyor ve ben de üstünü örtebilmesi için üzerinden iniyorum. Aletim ne kadar hassas ve sert olduğu için acı çekiyor. Ve

Piercingler, ondan başka bir şeye konsantre olmayı çok daha zorlaştırıyor.

"En az onun kadar iyi bir amcık," diyorum, bundan ne kadar etkilendiğimi gizleyerek. "Sırada ne var?"

Luka çantasından bir hamilelik testi çıkarıp bana uzatıyor.

"Hep böyle hazırlıklı mı gelirsin?"

"Sizin gibi birinin böyle bir sorunla beni ne kadar sık aradığını bilseniz şaşırırsınız. Testi şimdi yapabilir ve ben kanını aldığımda sonuçlar hazır olur. Biz öğrenene kadar ona doğum kontrol hapı veremem."

"Umarım çişin gelmiştir." Testi parmaklarımın arasında oynatarak ona gülümsüyorum. Banyoya giderken elimden kaptı.

O kapıyı çarpıp kapatmadan önce ayağımı araya sokuyorum. "Numara yapmadığını bilmem gerek."

Bana dehşetle baktı. "Sen ciddi misin?"

Başımı sallıyorum ve onun lezzetli ateşinden bir vuruş daha beklerken ona sırtıyorum. Ama öyle bir şey olmadı. Elindeki teste bakıp iç geçiriyor, "Peki."

İşemeye başlamadan önce uzun bir sessizlik anı oluyor. Gözlerimiz kilitli kalıyor ve duruşumuz beni olması gerekenden daha fazla tahrik ediyor. İşediği için değil. Tecrübelerime dayanarak söylüyorum, ben su sporları seven biri değilim. Sadece o. Yaptığı her şey içimdeki ateşi körüklüyor ve sanki o da bundan besleniyor.

Test için elimi uzatıyorum ama o elimi sıkı sıkı tutuyor. "Yalan söylemediğinden emin olmalıyım, küçük engerek."

"Ben de."

Bir adım öne çıktım ve o irkildi. Onu bana vermek yerine tezgâha çarpıyor ve yatak odasına geri dönüyor. Yatağın kenarına oturup Luka'nın kanını alması için kolunu uzatmasını izliyorum.

Neden onun için bu kadar uyumlu? İğne batırılırken ya da adam bileğindeki nabız noktasına dokunduğunda bile irkilmiyor, sanki bunu yapmaya hakkı varmış gibi.

"Bütün bunları Dean için mi yaptın?" Dikkatimi dağıtmak için soruyorum ve Luka başını sallıyor.

"Hastanede nasıl olduğunu gördün, sence o kızın yanına birinin yaklaşmasına izin verir mi?"

Bunu herkesten çok ben biliyorum ama kendisinin bunu bilecek kadar dikkat etmesine şaşırdım.

Banyoya doğru başını sallayarak, "Şimdi hazır olur," diyor.

Testi almak için geri döndüm ve bir pembe çizgi gördüm. *Şükürler olsun.*

İhtiyacım olan son şey içinde bir bebek olmasıydı. Ben ne yapardım? Baba olmaya hazır olabileceğimi hiç sanmıyorum.

Yaşadığı onca şeyden sonra hâlâ tekmeleyebilecek kadar güçlü, hamile kalma ihtimalinden korkmayacak kadar taşaklı olduğuma eminim.

Benimle olabileceğinden değil zaten. Prezervatif kullanıp kullanmadığımdan bile emin olamadığım birkaç baygın geceden sonra hayatı kolaylaştırmaya ve vazektomi yaptırmaya karar verdim. Gerçi bunu bilmesine gerek yok. Gerekirse onu biraz kıvrandırabilirim.

"Ne yazıyor?" Gergin görünüyor. Bu işi uzatıp ona söylemem için bana yalvarmasını sağlamak istiyorum ama Luka'yı buradan çıkarmaya daha hevesliyim.

Yatak odasına geri dönerken "Olumsuz," diyorum.

"Bakabilir miyim?" Testi ona verdiğimde gergin bir enerjiyle dolup taşıyor. Kontrol ederken tüm vücudu rahatlıyor. Yine de elinde hafif bir titreme kalıyor. Testi geri almak için uzanıyorum, ama o sıkı sıkı tutuyor ve ben de kalmasına izin vermeye karar veriyorum.

Bu sırada Luka çantasındaki küçük deri çantadan metal bir şırınga çıkarır ve kapağını açar.

Onu fark edince geri çekildi. "Bunun içinde ne var?"

"Doğum kontrolün. Hareketsiz kalırsan çabucak biter." Aramıza bakıyor, sonra seçeneklerinin ne kadar sınırlı olduğunu anlamış görünüyor ve kolunu uzatıyor.

Luka uyarıda bulunmadan şırıngayı sokuyor ve kadın dudaklarını sertçe ısırıyor.

Sikim seğiriyor ve onu bununla rahatlatmak istiyorum. Ona acısını unutturmak ve sikimden başka bir şey düşünmemesini sağlamak için.

İşini bitirdikten sonra Luka eşyalarını topluyor ve bana dönüyor. "Kan testlerinin sonuçlanması en az bir gün sürer ve tamamen temiz olduğunu anlayana kadar prezervatif kullanmanı tavsiye ederim. Eğer bunu yapmazsan ve bir şey kaparsan bunun sorumlusu ben değilim. Sonuçlar geldiğinde size haber veririm. Ayrıca, açıkça yetersiz beslenmiş. Bazı takviyeler için size bir reçete verebilirim. Onu iyi besleyin ve su içirin. Bol bol güneş ışığı almasını önerirdim ama sizi tanıdığım için bunun bir seçenek olmayacağından eminim."

"Ben bir hayvan değilim," diye mırıldanıyor kendi kendine.

"Teşekkürler doktor. Seni geçirmemi ister misin?" Onunla konuşurken gözlerimi ondan ayırmıyorum.

"Bekle! Onun da test yaptırması gerekmiyor mu?" Başparmağını bana doğru uzattı. "Düzenli olarak kontrol ediliyorum. Temizim."

Yüzünden bana inanmadığı ama zorlamıyor.

Luka, "Zaten geç kalıyorum, beni daha fazla oyalamana ihtiyacım yok," diye homurdanıyor.

Ağzımı açmadan önce ayak seslerinin koridorda kaybolmasını bekliyorum. "Seni esir alanların hepsi için mi ıslanıyorsun yoksa sadece benim için mi?"

Hevesle kendimi bir başka yakıcı söze hazırlıyorum ama o benden uzaklaşıp pencereye odaklanıyor.

"Benden tek istediğin seksse, bunu hemen halledebilir miyiz? Yoksa senin için yeterince *temiz* değil miyim?"

"Ben-" ne söyleyeceğimi düşünürken boğazım düğümleniyor.

Bunu istiyorum. Kim istemez ki? Çok çekici ve amcığı da öyle.

Yine de bir şey beni onu becermekten alıkoyuyor ve bunun ne olduğundan emin değilim.

Onun için delicesine sertleştim ve o da benim için ıslandı. Sanki sevişmek için yaratılmışız. Ama beynimin sorularla dakikada bir mil koşmasını engelleyemiyorum.

"Bana kim olduğunu söylemeni istiyorum. Eğer gerçek adını ve sana ne olduğunu bilirim o zaman sana yardım edebilirim."

"Yardım mı? Bana yardım etmek beni polise götürmek olur! Ya da buradan canlı çıkmama izin vermek. Sadece *istediğin* şeyi istediğini biliyorum, bu yüzden beni kandırmaya çalışma. Buna kanmayacağım."

Öfkesinin sikimi zonklatması düşünmemi zorlaştırıyor. Bundan sonra yapılacak en mantıklı şey ona benimle güvende olduğuna dair güvence vermek olurdu. Ama ben hiçbir zaman iyi kararlar veren biri olmadım.

Yatağın onun tarafına geçiyorum ve uzaklaşmaya çalıştığında onu boğazından tutup yerinde tutuyorum. "Bana adını söyleyeceksin."

"Ben zaten-" Tutuşumu sıkılaştırdım, gerçek bir hasar vermediğimden emin olurken sözlerini kestim.

"Bana gerçek adını söyleyeceksin *yoksa* seni boşaltacağım."

Boğazına bir nefes takılır. *Yakaladım seni.*

"Çaresiz olduğunu biliyorum. Seni daha önce yaklaştırdım, değil mi? Yoksa sadece amının, sikime açmış gibi parmaklarımı sağdığını mı hayal ettim?" I

Gölmek. "Sana zar zor dokunduğumda benim için çok ıslanmıştın. Eminim şimdi sırlıslık olmuştur."

Kaşlarını çatarak, boynunu kırmam için benimle alay edencesine sırtını dikleştiriyor. Onun için burada bitirmek için. Bunu yapmak çok kolay olurdu. O kadar küçük ve kırılgan ki.

Hayatını bana bu kadar isteyerek vermek için nelere katlandı?

Parmaklarımın altındaki nabzını hissetmek, içimde uyuyan her ilkel ihtiyacı yeniden canlandırıyor.

Yavaşça diğer elimi bacaklarının arasından aşağı doğru sürüklüyorum, yol boyunca teninin her santimini hissettiğimden emin oluyorum. Vücudunun zihnimde sonsuza kadar haritalanmasını istiyorum.

Daha ona dokunmadan amının sıcaklığı parmaklarımın üzerinde hissediliyor ve buradan onun üzerindeki kokumu alabiliyorum. Duş aldı, ürünlerimi kullandı, üzerini *benimle* örttü.

"Bayanlar seçer." Boğazındaki tutuşumu gevşeterek ona cevap verme şansı tanıyorum ama o dudaklarını kapalı tutuyor. Gözlerindeki o meydan okuyan ateş bana yeter diyor.

Kendini koruma her zaman kazanır.

Boğazını bırakarak onu nazikçe yatağa geri itiyorum ve parmaklarımı amına bastırarak girişine doğru kaydırıyorum.

İçindeki ıslak sıcaklığı hissettiğimde gözlerim açlıkla parlıyor. ya da benimle savaşıyor. Hayır, benim küçük engerek yılanım bunun için fazla inatçı.

Onu uçurumun kenarına itmek için ne gerektiğini öğrenmek için sabırsızlanıyorum. Öfkesi içinden patladığında gerçekten yanarken neye benzediğini görmek için.

Sadece alevlerin arasında kalmadığımdan emin olmalıyım.

"Kendin için söyleyecek bir şeyin var mı?" Dikkatimi kendi ihtiyaçlarımdan uzaklaştırmak için alay ediyorum. Piercinglerim boxer'ımın iç kısmına sürtünüyor ve bel bandım prekum ile rahatsız edici bir şekilde ıslanıyor. Eğer dikkatli olmazsam böyle boşalacağım.

"Bu sadece benim vücudum. Doğal bir şey, seninle bir ilgisi yok."

Ona bir kaşımı kaldırıyorum. *Gerçekten mi? O yoldan mı gidiyor?*

"Öyle mi? O yaşlı herif Tommaso için mi amın böyle çırpınıyor?"

Küçük bir nefes verdi ve hemen saklamaya çalıştı ama ben her şeyi çok net duydum.

"Cevap ver bana."

"Hayır! Sanmıyorum..."

Öyle mi düşünüyorsun? Eminim biliyordur.

"O zaman bunların hepsi benim için." Parmaklarımı dudaklarıma götürerek ilk kez onun tadına bakıyorum.

Büyük hata.

Dölünün tadı damağıma ulaşır ulaşmaz, yok oluyorum. Ruhum bedenimi boşalttı çünkü bundan geri dönüş olmadığını biliyor.

Uzun bir iniltiyle parmaklarımı *sertçe* emiyorum ve gürültülü bir patlamayla onları serbest bırakıyorum.

"Ne kadar cömert bir kız. Bütün bunları bana veriyor."

Gömleğini yırtarak açıyorum ve güzel narin vücudunu bana gösteriyorum. Sonra dizlerimin üzerine çöküp kalçalarını kavriyorum ve kışını yatağın kenarına doğru çekiyorum. Bana bunu bahşeden varlığa sessiz bir şükran duası ediyorum.

"Dur, *yapma-oh tanrım!*" Yüzümü amına bastırdığımda çılgılık atıyor ve *ziyafet*.

Onu yerken her zamanki becerimden eser yoktu. Sanki ilk defa amını tadıyormuşum gibi. Onu boşaltmayı umursadığımdan bile emin değilim, tek istediğim tatmak. Beslenmek. Yutmak.

Beni tanıyanlar için sevişmeyi sevdiğim bir sır değil ama meğer hepsi yanılmış, ben de yanılmışım. O zevk bunun yanında hiçbir şeydi.

Artık onun var olduğunu bildiğime göre hayatımı harcadığım her şey önemsiz ve değersiz. En başından beri ona sahip olabileceğim anlamına gelse hepsini silerdim.

Sanki dilimin her darbesi, sefih geçmişimin bir parçasını siliyor. Gelişi ruhumu temizliyor, yeniden başlamak için beni vaftiz ediyor. Bugünden itibaren, bir daha asla başka bir kuku düşünmeyeceğimi biliyorum. Bir daha asla başka birini düşünmeyeceğim. Tüm dünyam onun yörüngesine çekildi ve şimdi sadece onun için dönüyor.

Bunun ne kadar çılgınca olduğunun tamamen farkındayım. Bir amcık bir erkeğin bu şekilde tepki vermesine neden olmamalı.

Boku yedim ama bu duygularla savaşmak umurumda değil.

Ellerim kalçalarının arkasını kavriyor ve bacaklarını yukarı iterek daha da geniş açıyorum, omuzlarımin üzerinden geçiriyorum.

Avuçlarımin altındaki kaslarının gerginliğinden ne kadar yakın olduğunu hissedebiliyorum. "Rahatla, kendine ihtiyacın olanı ver."

"Hayır," diye inliyor.

"Durabilirim," diyorum yalamalar ve ısırıklar arasında. "Sadece bana doğruyu söylersen.

Bana adını söyle."

"Adını bile bilmiyorum!" Şimdi nefes nefese. Elleri çarşafı tutuyor. Keşke yüzünü görebilseydim, onu yiyişimi izleseydi, ama başını yatağın üzerinde düz tutuyor.

"Adımı biliyorsun," diyorum uyluğunun iç kısmını ısırırken.

Sonunda kafasını kaldırdı. Yüzü kızarmış ve terden parlıyordu. "Bones bir isim değil."

Onu yemeye devam ederken gülüyorum. Başı geriye düştü ve iç geçirdi, "Tanrım."

Tanrı kesinlikle bizimle birlikte odada olmalı çünkü bu amcığın içinde cenneti görüyorum.

Klitorisini ağzıma aldığımnda, vücudunun tekrar gerildiğini hissediyorum. Kendini tutuyor, boşalmamak için elinden geleni yapıyor.

Görünen o ki, bu işten her şeyi almasını istiyorum.

Boşalmasını istiyorsam dikkatini dağıtmalıyım. Benim sikim mükemmel olurdu, ama onu korkutmaktan çekiniyorum.

Parmaklar yeterince iyi bir alternatif. Bir elimi karnının ve göğüslerinin üzerinden geçirerek dudaklarını buluyorum.

"Ne-" iki parmağımın ağzına girmesiyle kesildi. Başlangıçta itiraz ediyor ve elimi çekmeye çalışıyor, ama ben amını yemeye devam ederken onları orada tuttuktan bir süre sonra emmeye başlıyor.

Sikim.

Ya biri onu iyi eğitmiş ya da beni gerçekten istiyor.

Ağzına son kez bu şekilde girdiğimde bana nasıl tokat attığını hatırladıkça taşaklarım zonklıyor. Bu beni, onun benim için kırılmasını sağlamak için teşvik ediyor.

İçine daldırmadan önce dilimle klitorisinin etrafında dönüyorum.

"Mmm," diye inliyor parmaklarımın etrafında ve kalçaları kalkıyor, boşalırken amı beni boğuyor.

Yüzümde orgazm olurken çıkardığı miyavlama sesi bile beni kırmaya yetiyor ve boşalıyorum. Lanet bir ergen gibi. Pantolonum onun için olması gereken yükten sıırıslam olmuştu.

Yeterince iyi bir serbest bırakma değil. Bir gün hala parmaklarımmış gibi sikimi emmesini sağlayacağım.

Orgazm sonrası mutluluğu içinde yatarken nerede olduğunu unutmuş gibi görünüyor. Dilimle onu temizlerken yanağımı iç uyluğuna yaslıyorum.

İzin verseydi burada seve seve uyurdum.

Dilimin üzerinde bir süre daha kalmasını sağlamak için amına bir kez daha dokunuyorum.

Sonra yüz yüze gelmek için üzerine sürünüyorum. Gözleri panikle açılıyor ve parmaklarımı ağzından çekiyor.

"Tatmin oldun mu?" diye beni azarlıyor ve üstünü örtmeye çalışıyor.

"Bunu sana sormam gerekirdi. Şu andan itibaren ihtiyacım olan tek besin senin , aşkım." Bu ismin nereden geldiğinden emin değilim ama doğru hissettiriyor. Aşk ve şehvet benim için aynı canavar. "Benden saklanmak zorunda değilsin."

"Saklanmıyorum! Sadece artık beni gözetlemeni istemiyorum. Senin gibi erkeklerin vücudumu sana borçlu olduğumu düşünmesinden bıktım."

Ağır bir iç çekişle ayağa kalktım. Neyse ki pantolonum siyah ve iç kısmına bulaşan akıntıyı göremiyor.

"Eninde sonunda bana güvenmek zorunda kalacaksın. Sana yardım etmek istiyorum." "O zaman bırak gideyim!"

Başımı salladım. "Bunu yapamam. Ama benimle konuşursan her şey çok daha kolay olacak-"

"Cehenneme git!" Yataktan kalkıyor ve kapıyı arkasından çarparak banyoya giriyor.

Onu kolayca takip edip zorla açabilirdim, kilidi yok. Bunun yerine alnımı tahtaya dayadım. "Bana sadece kimi öldürmem gerektiğini söyle. Seni inciten ve kendi bedeninin üzerinde söz sahibi olmadığını düşünmene neden olan herkesi senin için seve seve öldürürüm. Sadece beni içeri almanı istiyorum."

Başka bir şey söylemiyor ama diğer taraftan ağır nefes alışlarını duyabiliyorum.

Açıkçası, onun biraz alana ihtiyacı ve benim de bir duşa ihtiyacım var, bu yüzden en azından şimdilik ona bunu verebilirim. Yine de uzun süre uzak kalamayacağım.

Beni sarhoş etti, bir kez daha tatmak için bağımlı yaptı.

AYNTER

İ onun için yapmak zorundaydı. Summer için. Bana dokunmasına izin vermemin tek sebebi buydu.

Eğer adımı öğrenirse onu kolayca bulabilir ve daha kötü şeylere razı olmamı sağlamak için ona zarar verebilir.

Son yerdeki adamlar bunu çok yaptı. Benim hakkımda her şeyi bildiklerini söylediler ve *iyi* olmazsam sevdiğim insanlara zarar vereceklerini söylediler.

Blöf mü yapıyorlardı yoksa gerçekten bir çocuğa zarar verecek kadar hasta mıydılar emin olamadım.

Bunu düşündükçe daha da öfkeleniyorum. Şu anda hayatta olup olmadığına dair hiçbir fikrim yok. Nefes alıp kendimi sakinleştiriyorum. Eğer onu bulmak istiyorsam öfkemi kontrol altına almalıyım.

Yalnız kaldım, burada ne yapmam gerektiğinden emin değilim. Benden ne beklendiği açıklanmadan önce. Ama sonunda istediğini alamadı.

Negatif. Test negatif çıktı. Bones
yalan söylemiyordu.

Yakalandım ve hiç hamile kalmamamın sebebinin kendisi olabileceğini düşünemeyecek kadar büyük bir egosu olan yaşlı, berbat bir adama kuluçka makinesi olarak satıldım.

Beni andaki sesi kafamda tekrar canlanıyor. Beni esir tutan adamlardan doğurgan olup olmadığımı sordum, ben ve bir grup diğer kız küçük bir odada duvara dizilmiştik. Çoktan başlamışlardı

O zaman bana sık sık ilaç veriyorlar. Muhtemelen bir şey hatırlamamı engellemek için. Çoğunlukla işe yaramış gibi görünüyor.

Banyo tezgahına yaslandığımda, yansımamın bana baktığını hissedebiliyorum. Beni izleyen kıza bakmayı reddediyorum. O ben değilim. Bir deri bir kemik kalmış bir ceset değilim. Tepeden tırnağa çürükler içinde değilim.

Ben hala benim, *o* bir yabancı.

Aynadan başımı çevirip duşa bakıyorum. Bones dün gece beni o kadar uzun süre yalnız bıraktı ki kendimi temizlenecek kadar güvende hissettim. Yine de kendimi kirli hissediyorum.

Zaten pek bir şey fark etmiyor. Onun evindeyim, onun merhametine kalmışım. Ne isterse, er ya da geç alacak. Bunu açıkça belirtti.

Duşu açmadan önce yatak odasının temiz olup olmadığını kontrol ediyorum.

Sıcaklığı artırarak, kolumu derimi pembeleştirecek kadar haşlayana kadar akıntının altında tutuyorum.

Bones'a küçük bir *siktiri* çekmek için gömleğimi çamaşır sepetinin yanına, yere atıyorum.

Bu nasıl bir isim böyle? Ona böyle hitap etmem beklenirken benimkini bilmeye hakkı olduğunu düşünüyor. Sanırım *efendim* ya da *efendi* gibi seçebileceği alternatiflerden daha iyi. Düşüncesi bile tüylerimi diken diken ediyor.

Duştan sonra kendimi biraz daha hafiflemiş hissediyorum. Sanki acının bir kısmı kirle birlikte cildimden akıp gitmiş gibi.

hissin ne kadar süreceğinden emin değilim ama en azından kıvrılıp ölmek istemememe yardımcı oluyor.

Her gün her şeyi bitirmek için yeni yollar düşünüyorum. Artık kilit altında olmadığım için bu seçeneklerin çoğu istediğimden daha yakın. Çok cazipler ama düşüncelerimi gerçekleştirmemi engelleyen tek şey Summer.

Hâlâ bana ihtiyacı var. Burada hayatta kalmalıyım.

Bones'un sözleri hala havada asılı duruyor. Benim için öldürme sözü. Bir insanı başkası için öldürmek, onun için yapabileceğin en büyük şey olmalı. Bunu benim için yaptıysa, karşılığında ne beklerdi?

Yatak odasına sadece bir havluyla döndüğümde ortalık hâlâ temizdi. Neden beni becermeden buradan ayrıldığından emin değilim, tüm doktor muayenesi boyunca ne kadar sert olduğunu gördüm. O bir erkek. En iyi yaptıkları şey bu. Senden geriye bir şey kalmayana kadar almak ve almak.

Nedenini bulmaya çalışarak uğursuzluk getirmeyeceğim. O sadece deli.

Giyecek bir şeyler bulmak için dolaba yöneldim. Beni şaşırtan bir başka şey de bu. Onun kıyafetlerini giymeme kızmıyor. Buradaki kısıtlamalarım eskisinden çok daha az. Ama zincirlenmemiş ya da küçük bir kafese kapatılmamış olmam artık tutsak olmadığım anlamına gelmiyor.

Bu daha dikkatli olmam gerektiği anlamına geliyor. Özellikle de beni tuzağa için çevirdiği ağa karşı. Kibirli ve çok kaygısız davranıyor, sanırım bu onun birçok şeyden paçayı sıyırmasına izin veriyor, ama tüm bunların altında ne kadar hesapçı olduğunu söyleyebilirim.

Başka bir elbise gömleği giyiyorum ve onun eşofmanlarından birkaç tane daha buluyorum. Altlarını yukarı çevirmeye gerek kalmadan giyebilecek kadar uzunum ve tek yapmam gereken bellerindeki ipleri kıvrırmak, böylece yukarıda kalacaklar.

Sessiz bir an için, günün geri kalanının ne getireceğini beklemeden önce kıyafet giyme hissini içime çekmeme izin veriyorum. Onun kokusunu bu kadar rahatlatıcı bulmamın bir nedeni var mı, yoksa şimdiye kadar duysal uyarılardan yoksun olmamdan mı kaynaklanıyor bilmiyorum ama bu biraz rahatlamama yardımcı oluyor.

Yatakta oturmak bana onun bana yaptıklarını hatırlatıyor. O berbat muayene sırasında bana dokunma şekli. Beni almadan önce bakire değildim ama daha önce kimse bana *böyle* dokunmamıştı. Hepsi kaba saba beceriksizlikler ve hızlı sikişlerdi. Elimden geldiğince kontrol ettiğim ihtiyaçlarım vardı, ama önceliklerim iş ve Summer'dı, bu yüzden gerçek bir buluşma söz konusu değildi.

Birinin bana narin bir porselene dokunur gibi dokunması beklenmedik bir şeydi. Her ne kadar bunun sadece vücudumun onun uyarımına doğal olarak verdiği tepki olduğunu bilsem de, nazik okşamaların kalbimi nasıl etkilediğini inkar edemem.

Sonra bana asıldığında. Tanrım, benimle çok iyi oynadı. Benden istediği her şeyi aldı.

Hangisinin daha kötü olduğundan emin değilim, vücudumdaki yeni izleri bularak ve bacaklarımın arasındaki şiddetli ağrıyı hissederek önceki esir edicim tarafından bana yapılanları bir araya getirmek zorunda kalmak mı yoksa şimdiki esir edicimin yeni favori yemeğiymişim gibi bana ziyafet çekmesini izlemek mi?

Başka bir hayatta olsa, tam benim tipim olurdu.

Güzel olduğunu biliyor. Eğer seksapel bir insan olsaydı, bu o olurdu. Bu onu daha da iğrenç yapıyor.

Ondan nefret ediyorum. Daha önce içimde hiç böyle bir öfke hissetmemiştim.

Bones benimle oynayabileceğini, beni manipüle edebileceğini ve oyun oynayabileceğini düşünüyor. Eğer bu kadar kolay kırılacağımı düşünüyorsa, onu bir sürpriz bekliyor.

Günü evde tek dolaşarak geçiriyorum. Bones'tan hiç iz yok ve buna seviniyorum, ama yardım edemiyorum ama tüm zaman boyunca izlendiğimi hissediyorum.

Burada kaybolmak çok kolay ama yavaş yavaş her şeyin nerede olduğunu anlamaya başlıyorum.

Gerçekten bir evden çok bir malikane gibi. Bir adam burada tek başına nasıl yaşayabilir anlamıyorum. Çok büyük ve boş. Çok fazla oda var, bazıları kilitli ve diğerleri çok sessiz ve yalnız hissettiriyor.

Dairem küçük olabilirdi ama Summer ve benim için mükemmel büyüklükteydi. Her zaman evimiz gibiydi. Şimdi hepsinin gittiğini hayal ediyorum. Varlığımla ilgili her şey muhtemelen silinip gitmiştir.

Araştırmalarım sırasında büyük ve karanlık bir odaya rastlıyorum ve ışık düğmesini bulduğumda gördüğüm manzara karşısında kalbim sıkışıyor. Duvara monte edilmiş düz ekran bir televizyon ve etrafında oyun konsollarıyla dolu raflar bulunan büyük bir sinema odası.

Summer bunu görseydi aklını kaçırdı.

Onu düşünmeyi bırakmalıyım, faydası olmuyor. Yıkılıp ağlama lüksüne sahip değilim. Şu anda onun için yapabileceğim hiçbir şey yok.

Etrafta biraz daha dolaşınca bir sürü oda buluyorum. Bir tanesinin köşesinde rahat görünümlü büyük bir koltuğun yanında bir plak çalar ve raflarda sıra sıra plaklar var. Bir diğeri tam donanımlı bir spor salonu. Yüzlerce kitapla dolu bir kütüphane bile var. Bones'un her şey için bir odası var gibi görünüyor.

Sonunda mutfığı buldum. Bones'un ocakta bir şeyler karıştırdığını görünce irkiliyorum. Yüzünde mesafeli bir ifade var ve beni henüz fark etmemiş. Uzun saçları tepeden düğümlenmiş, birkaç teli yüzüne doğru sarkıyor. Bir tanesini gözlerinden üflüyor ve ben de yanına gitme isteğime direnmek zorunda kalıyorum.

ve onun için hareket ettir.

Artık daha gündelik kıyafetler giyiyor, düz siyah bir jogger ve dar kısa kollu bir tişört, boynunda ince bir metal zincir var. Hepsi ona tam oturuyor. Yaptığı her şey mükemmellikle yapılıyor. Onunla ilgili özensiz tek bir şey bile yok.

Beni görmediği için gizlice yukarı çıkmalıyım ama özgürlüğümle aramdaki tek şey o. Ondan uzak duramam.

İlk hamleyi yapmaya karar vererek boğazımı temizliyorum ve o da başını kaldırıp bakıyor. Sıcak bir gülümseme gözlerini aydınlatıyor.

"İyi akşamlar. Aç mısın?"

Kendisinin o çekici ve sakın haline geri döndü. Başa çıkabileceğim kişi.

Başımı sallıyorum ve o da diyor ki, "Aferin kızıma. Şarabı al. Ben hemen yemeğe geçiyorum."

Tezgâhın üzerinde bekleyen kırmızı şişeyi ve iki bardağı almak için ilerlemeden önce tereddüt ediyorum.

"İlaçlı değil. Söz veriyorum. Bana inanmıyorsanız, yeni bir şişe alın."

Ona güvenmekten uzak olduğumu göstermek için şarap rafından başka bir şişe alıyorum ve o da sırtıyor. Sanki daha önce hiçbir şey olmamış gibi davranıyor. Sanki arkadaşmışız, mahkûm ve müdür değilmişiz gibi.

"Aşçınız yok mu?" Bu muamma adamı merak ettiğim için soruyorum.

"Hayır. Sadece benim için bir taneye ihtiyacım yoktu. Yıllar içinde oldukça iyi bir aşçı olduğumu düşünmek hoşuma gidiyor."

"Gerçekten yalnız mı yaşıyorsun?"

"Artık değil," diye göz kırpmıyor bana tavayı ocaktan alıp tezgahın üzerindeki soğutma rafına yerleştirirken.

"Mmhm," diye mırıldanıyorum kendi kendime yemek odasına doğru ilerlerken. Masada aynı iki yer çoktan hazırlanmıştı. Onu kızdırmak için baş taraftaki koltuğuna oturuyorum. İçimde ona her fırsatta meydan okumak için mantıksız bir ihtiyaç var.

Bones birkaç dakika sonra elinde iki tabak yemekle geliyor. Oturma düzeni hakkında bir şey söylemiyor ve yüzünde bir gülümsemeyle diğer koltuğa oturuyor.

Merakıma yenik düşerek, "Bütün gün neredeydin?" diye sordum.

"Beni özledin mi?"

Yanaklarım öfkeyle kıpkırmızı oldu. "Tabii ki hayır. Sadece kendi başımın çaresine bakmamı mı beklediğinizi yoksa açlıktan ölmemi mi istediğinizi bilmiyordum."

"Evde özgürce dolaşabilirsin. Ne de olsa artık senin. İstedğin her şeyi alabilirsin."

Bu kadar mı yani? Kaçınılmaz olana kadar burada sıkışıp kaldım.

"Merak ediyorsanız, arkadaşımı ve kız arkadaşını hastaneden eve bırakıyordum."

Oh.

"En neden oradaydılar?" *Boynundaki kanla bir ilgisi var mıydı?*

"Ben seni kurtarıırken vuruldu. Merak etme o iyi, böyle şeyleri çok kolay atlattır ve kız arkadaşı ona göz kulak olur."

Önemsediğimi söylemedim. Yine de beni işkencecimden kurtarmaya yardım eden birinin vurulduğunu bilmek duygularımı tuhaf bir şekilde etkiliyor. Tek istediğim olaya karışan herkesten nefret etmek ama durum bundan çok daha karmaşık.

Cesaretimi kaybetmeden önce, gerçekten bilmek istediğim noktaya geliyorum ve soruyorum, "Benden ne istiyorsun? Ve bu sefer oyun yok."

Soruma tepki vermiyor, küçük gülümsemesi dudaklarında kalıyor. "Bana doğum kontrolü uyguladın, beni yatağında uyuttun, hatta beni boşalmaya zorladın." *Bu* onun kaşlarından birinin havaya kalkmasına neden olur. "Eğer sen

beni seks için tutmak istiyorsan daha ne bekliyorsun?"

"Doktoru duydun. Temiz olup olmadığını öğrenmek için beklemeliyim." Yine de beni yedi mi?

Bunu söylediğime inanamıyorum. "Prezervatif diye bir şey var." Sanki benimle seks yapması için ona yalvarıyorum. Bu öyle bir şey değil. Sadece bilinmezliğin verdiği endişeyi hafifletmek istiyorum.

Sandalyesini bana ve burunlarımız birbirine değene kadar eğiliyor. Sonra büyük eliyle çenemi kavırıyor ve başparmağını dudağımın üzerinde gezdiriyor. "O sandalyede iyi görünüyorsun. Memnuniyetle yanına otururum."

Onu itmek için uzanıyorum ama beni sandalyeme geri itiyor. "Seni becerdiğimde, küçük engerek, ve inan bana, *becereceğim*. Seni çiğ çiğ sikeceğim. Aramızda prezervatif olmayacak. Amından döllerim damlayacak ve daha fazlası için bana yalvaracaksın."

"Bunu asla istemeyeceğim." Midem bulanıyor ve dudaklarımızın ne kadar yakın olduğunun farkına varıyorum.

"*Siktir*. Hâlâ benim gibi kokuyorsun." Kelimelerin dudaklarından çıkmasını isteyip istemediğinden emin değilim ama havada asılı kalıyorlar. Parmaklarını saçlarımda gezdiriyor ve bir tutamı burnuna götürüp içine çekerken nefesim kesiliyor.

"Bunu istedin, değil mi?" Sesi yumuşak ve yatıştırıcı. Beni cezbetmek için başka bir numara.

Kendime geliyorum ve ellerini benden çekiyorum. "Hayır! Canın cehennem! Bunu söylemeye devam edemezsin. Bana dokunmanı istediğimi mi sanıyorsun? Bir doktorun beni ellemesini? Beni hamile bırakmaya çalışsın diye bir adamın yatağına zorla girmek istediğimi mi sanıyorsun? Sayısız adam bana zarar verirken onun iblis yavrularını doğurmanı mı?" Gerçeğin ne kadarını ortaya döktüğümü fark ettiğim anda ağzımı kapatıyorum. Bir daha asla

Polisler olmadığı ve bedelini ödemeyi garantilemediği sürece başıma gelenleri kimseye anlatmak zorunda değildim.

Bones'un dudakları yavaşça ayrılıyor, sonra sıkıca kapanıyor. Yutkunurken boğazı titriyor. "Bu yüzden hamilelik testi konusunda bu kadar rahatladın."

Ondan uzaklaşıp duvardaki siyah-beyaz soyut bir tabloya odaklanıyorum ama bakışlarımı tekrar ona çevirmeye zorluyor.

"Sana her ne olduysa, yardım edebilirim. Bana kimi öldürmem gerektiğini söyle." "Benim hakkımda bir bok biliyormuşsun gibi davranma, Bones. Sen de en az onun kadar kötüsün.

Belki daha da kötüsü. Ya gerçekten neden burada olduğumu söyle ya da çeneni kapat!" Şansımı zorladığımı biliyorum.

"Çünkü seni istiyorum. Ama sana tecavüz etmeyeceğim."

Tırnaklarımı avuçlarıma geçiriyorum. "Yine de öyle olacak. Seni asla istemeyeceğim."

"Beni istemiyor olabilirsin ama özgürlüğünü istiyorsun. Buna benimle sahip olabilirsin. Eğer içeri girmeme izin verirsen."

Bu asla olmayacak. Onu istediğimi düşünmesi için yeni bir maske takmak zorunda kalsam bile, bu asla gerçek olmayacak. Ona asla aşık olmayacağım.

"Onları öldürmene yardım edebilirim. Tommaso Abato, seni hamile bırakmak isteyen adam çoktan öldü ama diğerlerine ulaşmana yardım edebilirim."

Tommaso Abato mu? Bana yaptığı onca şeye rağmen şu ana kadar adını bile bilmiyordum.

Bir şey söylemeden önce gözlerimi kırptırmak ve nefesimi düzene sokmak zorundayım. "Anlamıyorum. Onu sen mi öldürdün?" Canavar gittiği için rahatlamış hissetmeliyim ama gardımı öylece indiremem. Bu adam ona güvenmemi sağlamak için yalan söylüyor olabilir.

"Teknik olarak Dean yaptı ama de öldü." "Vurulan arkadaşın mı?"

Başıyla onaylıyor.

Neden bu konuda mutlu hissetmiyorum?

Elbette onun ölmesini diledim, bunu kendim yapmayı hayal ettim. Karanlıkta zihnim daha da karanlık yerlere giderdi ve o evdeki tüm erkeklerden kurtulmanın pek çok hastalıklı yolunu düşünürdüm. Yine de içimde bir insanı gerçekten öldürmek yok. Tek istediğim geçmişi gömmek ve hayatıma devam etmek.

"Neden gitmeme izin vermiyorsun? Ben senin için bir çeşit ödül müyüm?" Öyleymişim gibi geliyor ve evde sahip olduğu diğer koleksiyonlar düşünüldüğünde bu çok mantıklı. Süslü mağarasında hazine biriktiren bir ejderha gibi.

Parmağını çenemde gezdiriyor ve dudakları kedi gibi bir sırtıyla kıvrılıyor. "En iyi ödöl."

Ben elden ele dolaştırılacak bir ödöl değilim, ama bunu ona söyleyemem. Bana kelimelerimi kaybettirdi.

Dokunuşu silahsızlandırıyor. Parmağının bir darbesi, kendimi onun gibi insanlardan korumak için ördüğüm duvarları yıkıyor.

"Acı çekti mi?" Ben sordum.

"Olması gerektiği kadar değil, ama evet, pek de hızlı ve acısız olmadı."

Güzel. Umarım cehennemde hala acı çekiyordur.

Onun gittiğini bilmek biraz daha iyi hissettiriyor. Başka hiçbir erkek beni aramaya gelmediği ya da Summer'ı incitmeye çalışmadığı sürece belki de elimde kalanla yetinebilirim. Ya da daha çok kiminle olduğumla.

"Onun gibi olmayacağım ama sonsuza kadar bekleyemeyeceğim de," diyen Bones'un sesi artık ciddidir.

"Bana yaklaşmadan kötü bir mavi taşak vakasından öleceksin."

"Tanrım, çok kötüsün. Buna bayılıyorum." Sandalyesine geri oturuyor ve bana bakıyor. Bir günü daha aç geçirmeye niyetim yok, bu yüzden onu bilerek görmezden geliyorum ve yemeğimi yiyorum.

İyi bir aşçı olduğu konusunda haklıydı. Yemekleri aslında çok lezzetli ama bunu ona asla itiraf etmem.

Bir süre sonra kafamdaki sorular cevapsız kalamayacak kadar gürültülü hale geliyor ve her ne kadar önce onun gerilimi düşürmesini beklemek istesem de artık onları tutamıyorum.

"Neden onun evindeydin?" "İşim için."

"İşiniz bir adamı öldürmek miydi?"

Dünyanın en sıradan mesleğiymiş gibi başını sallıyor.

Nedense parasını cinayetle kazanmasına hiç şaşırmadım. Bu büyük süslü ev, parfüm ve taktığı mücevherler. Tehlike ve baştan çıkarma kokuyor. Onun gibi bir katilin sokaklarda özgürce dolaşabilmesi için gereken cazibe bu.

"Eğer her konuda kasıtlı olarak muğlak konuşacaksanız, ağzımı açma zahmetine girmeyeceğim."

Dirseklerinin üzerinde öne doğru eğilerek iç geçiriyor. "Bunun benim işim olmaması gerekiyordu ama bu bambaşka bir hikâye. İnsanları vurmak için kaydoluyorum, onları dışarı çıkarıyorum

para. Bu kadar basit."

"Kötü insanlar mı?"

Tam olarak emin değilmış gibi omuz silkiyor. "Öyle olduklarından emin olmaya çalışıyorum."

"Onu kim vurdu o zaman..." Adını söylemeyi düşünmek bile kusma isteği uyandırıyor.

"Ben de bunu çözmeye niyetliyim."

Ya beni biliyorlarsa? Beni alıp başka bir yerde satmayı mı umuyorlardı? Yoksa onunla birlikte ölmem mi gerekiyordu?

Summer'ı öğrenmiş olabilirler ve--

Bones'un eli benimkinin üzerine yerleşerek beni sarmal düşüncelerimden çekip çıkarıyor. Bileğinden siyah saç bağına kadar uzanan dövmelelere bakıyorum.

Başparmağıyla elimin arkasını okşayarak beni sakinleştiriyor ve sonunda ona bakıyorum.

"Kaç kişi sana zarar verdi?"

Sandalyemle birlikte gözyaşlarımı da geri itiyorum.

"Bana bunu tekrar yaşatmaya çalışmayı bırak! Eğer birileri için beyaz atlı şövalye olmak gibi sapkın bir fantezin varsa, o zaman başka birini bul. Beni kurtarmana ihtiyacım yok."

O da benimle birlikte ayağa kalktı. "İstemediğini biliyorum. Ama bana ne yapamayacağımı söyleyecek konumda değilsin."

Bana doğru uzandığında sendeleyerek geri çekiliyorum. "Sadece eve gitmek istiyorum. Bu doğru değil! Birine yardım ediyormuş gibi davranarak onu tutamazsın. Bu beni hâlâ esir tutmaktır. Beni de en az onlar kadar mahvediyorsun."

"Sen benimsin! Anladın mı?" diye kükrüyor yüzüme ve ben korkuyorum. Ondandır. Bu yerin duvarlarının dışında gizlenen her canavardan. Ve kendimden.

"Yapmayacağını söylemiştin--"

Kendini toparlayarak bir elini yüzünde gezdirir. "Hayır, ben lanet olası bir tecavüzcü değilim ama aynı zamanda iyi bir insan da değilim. Daha önce hiç kendime hakim olamadım ve senin için bulabildiğim azıcık şeyin ne kadar süreceğinden emin değilim. Tek istediğimin sana sahip olmak olduğunu biliyorum. Adımı haykırana ve sikimin üzerinde bayılana kadar seni her pozisyonda almak. Ve biliyorum ki seni her aldığımda, çünkü birden çok kez, *sonsuz kez* olacak, daha fazlası için yalvaracaksın. Sonunda beni sevmeyi öğreneceksin."

"Hayır, senden sonsuza dek nefret edeceğim."

Yüzü biraz yumuşar. "Bununla yaşayabilirim. Tüm nefretini alacağım, küçük engerek. Bana verdiğin her şeyi alacağım."

Bu da ne demek oluyor?

Hem sevgimi hem de nefretimi istiyor ama bir insan ikisine birden sahip olamaz mı?

Artık onun etrafında olmaya dayanamıyorum. Başım çarpıyor ve göğsüm . Havaya ihtiyacım var. Onun tarafından tüketilmemiş bir alanda nefes almaya ihtiyacım var.

Dışarıda. Olmam gereken yer orası.

Ön kapıya koştum ve kolu çekiştirdim. *Kilitliydi.*

Bu hiç adil değil. Bunları hak edecek ne yaptım ben? Ben sadece sıradan bir insandım.

"Hazır olduğunu düşündüğümde dışarı çıkabileceksin. O zamana kadar burada sıkışıp kalacaksın."

Sırtımı kapıya dayayarak dönüyorum.

"Seninle sıkışıp kaldım."

Ellerini ceplerine sokarak bana yarım bir gülümseme veriyor. "Korkarım öyle. Yapabileceğin en iyi şey bunu kabul etmek."

"Asla."

Etrafından merdivenlere doğru koşuyorum ve gitmeme izin veriyor. Yatak odasına girip kapı arkamdan sıkıca kapanıncaya kadar çığlık atmadım.

BONES

I Doğru olanı yapıyorum ve onu rahat bırakıyorum. Tek ihtiyacı olan, benimle sonsuza kadar yaşama fikrine alışması için biraz zaman.

Dün onu yatak odamızda bıraktım. O koridorun hemen karşısındayken bir gece daha yalnız uyumak acı vericiydi. Sadece istismara uğramış zavallı aletim için değil, ruhum için de. Daha ne kadar uzak durabilirim bilmiyorum.

Bugün bazı cevaplar alabilmek için onu geride bırakmak zorunda kaldım. Yumruğumu beşinci kez dahili telefonun ziline vurarak, "Aç kapıyı, Jax!" diye bağıriyorum.

Kulüp henüz açılmadı ama sahibi en üst katta yaşıyor ve buradan nadiren ayrıldığını biliyorum. İsteyebileceğin her şey tek bir yerdeyken kim gider ki? İçki, uyuşturucu ve kızlar.

Daha birkaç gün önce, onun bir rüyayı yaşadığını düşünüyordum. Bir striptiz kulübüne sahip olacak ve istediği zaman kızları kullanacak ya da kafayı bulacaktı. Şimdi bunu düşünmek bile tüylerimi diken diken ediyor.

Kaç kız burada kendi istekleri dışında bulunuyor? Onun gibi erkeklere hizmet etmeye zorlanan? Bana adını söylemeyen ama amını yalamama izin veren gizemli küçük engerek yılanım gibi.

Daha önce yaptıklarımın sonuçlarını hiç düşünmek zorunda kalmamıştım. Yapmak zorundaydım ama yapmamayı seçtim.

Hayatımdaki çoğu insan için ben bir hayal kırıklığıyım. Özellikle de babam için. Bir erkek fahişesi gibi davranmak onun benim geleceğimde gördüğü şey değildi. Benim de onun gibi saygın bir iş adamı olmam, şimdiye kadar bir ya da iki varis çıkarmam ve onları aile adını devralmaları için şekillendirmem gerekiyordu.

Kafasını otel imparatorluğunun kumdan temellerine gömerek o kadar çok zaman geçirdi ki tüm ailesini hayal kırıklığına uğrattı.

Kapı nihayet açılıyor ve Jax üzerinde sadece kırmızı ipek bir bornoz ve ona uygun bir boxer ile orada dururken bana homurdanıyor. "Ne istiyorsun, Bones? Başka bir iş almak istiyorsan saatlerin kaç olduğunu biliyorsun, o zaman geri gel."

Kapıyı kapatamadan avucumu göğsüne koyup onu içeri itiyorum. "Beni ve Carver'ı gönderdiğin lanet olası iş hakkında konuşmamız gerek!"

"Sizi hiçbir yere göndermedim. Siz istediğiniz işi seçin, ben size hiçbir şey yaptırmıyorum."

Kapıyı tekmeleyerek kapattım ve o da bana onaylamaz bir şekilde kaşlarını çatı.

"Biliyordun, değil mi? Kontratı yüzümüze karşı sallayıp almamız için adeta yalvaran sendin."

Jax çenesini gıcırdatıyor, sonra elini tıraşlı kafasında gezdiriyor. "Ofisime gel. Kızlardan bazıları ayakta, benim işimi duymalarına gerek yok."

Onu kulübün içinde takip ediyorum, daha önce hiç gündüz görmemiştim. Karanlıkta verdiği neon cazibesi gitmiş ve şimdi yıkık dökük bir bok çukuruna benziyor. Döşemeler yıpranmış, yerlerde sürtünme izleri ve her türlü leke var. Hayatımın en güzel zamanlarını geçirdiğimi düşünerek kaç geceyi burada sarhoş olarak geçirdim?

İki kız kabinlerden birinde takılıyor, telefonlarında geziniyor ve bize aldırış etmiyorlar. Bir diğeri odanın ortasındaki sahnede rutinini uyguluyor. Biz yanından geçerken onu izliyorum. Bu tür şeyler beni hep rahatsız etmiştir. Oradan onunla tatlı tatlı konuşur, ne kadar güzel olduğunu söyledim ve o da hemen hevesle sikimi emmeye başladı.

"Oda istiyorsan fiyatları biliyorsun," diyor Jax beni bakarken yakaladığında ve ben başımı sallıyorum.

Sikim kadar gevşemişti ki sanki vücudumun içinde büzüşüyor gibiydi. Striptizci direktten aşağı kayarken bacaklarını ayırıyor ve minik tangası hayal gücüne çok az şey bırakıyor, ama görebildiğim tek kedi benim küçük engerekiminki.

Kızların hiçbirine ikinci kez bakmadan, Jax'i ofisini kurduğu arka odalara doğru takip ediyorum.

Masasının arkasına oturuyor ve bana öndeki sandalyeyi teklif ediyor ama ben sakın bir şekilde oturamayacak kadar heyecanlıyım.

"İşin içinde çok para olduğu için almanız için size *yalvarıyordum*. Bu kadar basit. İkinizin bu işi halledeceğini ve benim de payımı alacağımı biliyordum. Görünüşe göre seni gözümde büyütmüşüm. Karmaşık bir iş olduğunu duydum."

"Neden bu kadar dağınık olduğunu duydun mu?" saçlarımda gezdiriyorum ve bu beni sakinleştirmeye yardımcı olmayınca saç bağıını bileğime dolayarak birkaç kez tenime vuruyorum.

"Bitti. Ne önemi var ki?"

"Benimle geçme, Jax. Küçük esir durumunun farkında mıydın, değil miydin?" Masasına yaslanıp yüzümü onunkine yaklaştırırken resmen hırlıyorum.

"Sakin ol, tatlı çocuk."

"Bana öyle deme."

"En son burada benimle birlikte olduğunda çok hoşuna gitmişti," diye alay ediyor ve ben bir utanç dalgasına kapılıyorum. Bu aşağılık adamla birlikte olacak kadar nasıl alçalmıştım?

"Kafam iyiiken pek çok kötü şeyi severim. Şu anda ayığım."

"Sen, ayık mısın? Güldürme beni."

Doğrulup ona ters ters baktım.

"Kahretsin, öylesin," diye şaşkınlıkla gülüyor. "Bu kadar gergin olmana şaşmamalı. Kendini şımartmak istersen burada bolca var."

Bu teklif cazip olmamalı. Zor birkaç gün geçirdim ama aklımı başıma toplamalıyım. "Hayır, seninle kafayı bulmak istemiyorum."

"Carver'ın yine hastanede olduğunu duydum. nasıl?"

"O iyi. Her zaman öyledir. Şimdi sorudan kaçmayı bırak. O evde zincirlenmiş biri olduğunu biliyor muydun?"

Çenesini yukarı kaldırıp kelimeleri dilinde tarttıktan sonra yavaşça, "Hayır, bilmiyordum," dedi.

"Carver ve ben yıllar boyunca seninle çok iş yaptık, sen her zaman birlikte çalışılabilecek en güvenilir adam oldun, ama bu saçmalık bana hiç uymuyor. Bizi böyle kör bir yere gönderemezsin!"

"Müşterinin sözleşmesinde ne kadar bilgi vereceği bana bağlı değil." Beni omuz silerken arkasına yaslandı. "Ne tür bir esirden bahsediyoruz ki?"

"Bu önemli değil. Bana müşterinin ismini verin, ben kendim hallederim."

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun, Bones. Benim de en az senin kadar korumam gereken bir itibarım var. En iyi eserin olmasa da seninki hâlâ dimdik ayakta." Başını eğdi ve altın dişlerini gösterdikten sonra kaşlarını çatı.

"Neyse, bana kimi bulduğunu anlat. Şimdi ilgimi çektin."

Cevabım çok çabuk geldi. "Anlatacak bir şey yok. Öldürme işlemini tamamladık ve ayrıldık."

"Onları orada öylece bıraktınız mı? Sen ve Carver bir tanık mı bıraktınız?" diye inanamayarak soruyor öne doğru eğilirken.

"Uyuşturulmuşlardı. Bilinçleri yerinde değildi. Olan hiçbir şeyi görmediler."

Jax uzun ve sessiz bir an boyunca bana baktı. "Kızlarıma yaptığın pislikleri duydum, Carver'ın onlarda bıraktığı izleri gördüm. Neden böyle bir keşiften sonuna kadar faydalanmayasın ki?" Kaşlarını çatıyor ve parmaklarını masasına vuruyor.

"Kız olduğunu kim söyledi?"

"Demek bir kızdı!" Parmağıyla beni göstererek gülüyor. Onu koparmalıyım.

"Asıl noktayı kaçıırıyorsunuz. Bu bizim ne yaptığımızla ilgili değil. yapmamayı seçtiniz."

Jax'in onun hakkında bir şey bilmesine gerek yok. Başka biri onu kendine almayı planladıysa, onu geri almak için kan ya da para isteyecektir. İkisini de vermeye niyetim yok.

O zaten benim. Bunu kanıtlamak için birine para ödememe gerek yok.

Cevap vermeyince devam ediyorum ama sadece kendi mezarımı kazıyormuşum gibi hissediyorum. "Bizim sorunumuz olmadığı için ayrıldık. Ve eğer bir şey istiyorsak kızlarınıza rızalarıyla seks yapmaları için para ödüyoruz, onları kaçırıp işkence etmiyoruz." Kelimeler dilimde acı bir his uyandırıyor. Bu noktada ne kadar doğrular?

"O zaman neden burada bunu soruyorsun?" Jax'in gözlerinde hikayemi yutmadığını gösteren bir bakış var.

"Çünkü bu daha önce hiç olmadı. Neyle karşılaşacağımızı bilmeden bir yere gitmeyiz. Orada herhangi bir mahkûm olduğunu bilmemize imkân yoktu ve bunu siz de biliyorsunuz. O zaman kim vurdu?"

"Bu işten çoğunlukla yara almadan kurtuldun ve para çoktan hesabına yatmış olmalı, o yüzden bırak artık Bones. Aldığım sözleşmelerin çoğunun anonim olmasının bir sebebi var. Sana her şeyi anlatmadığım için incindin diye iş yapma şeklimi değiştirmeyeceğim. Şimdi bitti mi? Yürütmem gereken bir işim var."

İş derken, birinin memelerinden kokain çekmeyi kastettiğine eminim.

Ondan daha fazla bilgi koparabilirim ama benden neden bir şey sakladığını anlamıyorum. Birlikte çalışmak için her zaman yeterince güvenilirirdi, neden şimdi bu ilişkiyi mahvedelim?

"Evet, işimiz bitti. Şimdilik. Bana bu şekilde başka bir iş gönderirsen, ben . Birlikte çalışabileceğim bir sürü insan var ve senden daha az pay alacaklarını biliyorum."

Ben kapıdan çıkarken bana kendini beğenmiş bir gülümseme veriyor.

Ne istediğimi bulmak için kendi kaynaklarımı kullanmam gerekecek. Tommaso'nun güvenlik ekibini araştırmaya başlayabilirim. Sadece üçü öldü, geriye sorgulanacak bir sürü kişi kalıyor.

Bana bildiklerini anlattıklarında, hepsini öldüreceğim. Ama yine de yeterli olmayacak.

Küçük engerek yılanımın tutsaklığında daha fazla oyuncu olması gerektiğini biliyorum. Tommaso gibi biri onu öylece sokaktan toplayamaz. Onu satın aldığımı düşündü, demek ki birinden satın almış.

Vücudum bir amaçla uğulduyor. İntikamını almaya başlamak için yeterince sağlam bir planım var, şimdi tek ihtiyacım olan onu kan dökmede bana katılmaya ikna etmek.

Ama sonunda ona sahip olduğumda benimle bir şey yapmak isteyecek mi?

Günün neredeyse her saniyesinde tahrik olduğum için aklımı kaçıırıyorum. Taşaklarım patlayacakmış gibi hissediyorum ve o yatağımdayken elimi kullanmak zorunda kalma düşüncesi acı verici.

Başka birine evet dedirtmekte hiç zorlanmadım. Eminim nelerden vazgeçtiğinin farkına varmadan onu razı edebilirim.

Alabama döndüğümde Dean'i aradım. Bu konuda biriyle konuşmam gerekiyordu ve o her zaman yanımda olan kişiydi. Hastaneden daha yeni dönmüştü ama ölüme yakın bir deneyim onu daha önce hiç işinden . Sürekli çalışıyor ve tam vazgeçmek üzereyken cevap veriyor.

"Hey," diye inliyor boğazını temizlerken.

"Uyandırdım mı seni? Dostum, öğlenin ortasındayız."

"Beni biraz rahat bırak, vuruldum. Ah-"

Diğer uçtan gelen sesleri dinlerken duraksıyorum. Aletinin meşgul olduğunu tahmin etmeliydim.

"Gerçekten mi? Ne bileyim, kurşun yarasıyla bunu yapmaman gerekmez mi?"

"Ne yapıyorsun? Sadece ofisimdeyim."

"Kızın sessiz değil, sikini şapırdatışını duyabiliyorum."

"Kahretsin!"

En yakın arkadaşımın boşalmasını dinlerken burnumun kenarını çimdikliyorum. "İşte benim iyi kızım," diye fısıldıyor ama yeterince sessiz değil.

"Seni hala duyabiliyorum!"

"Kusura bakma dostum. Bana ihtiyacın olursa mesaj atman gerektiğini biliyorsun. Ne ?"

İyi kızına tatlı sözler mırıldanıp duruyor ve bu en hafif tabirle itici. "Benim için bir şeyi hacklemenı istiyorum."

"Tabii. Zaten bilgisayarın başındayım, perdeleri seçiyorduk, o yüzden çek."

Perdeler mi?

Lanet perdeler

mi?

Ne zaman bu kadar evcilleştiğini sormak istiyorum ama cevabı, söz konusu örtüler için depozitosunu kızın ağzına koyarken duyduğuma eminim.

"Jax'in sistemine girmeni ve Abato suikastı hakkında bulabildiğin her şeyi bulmanı istiyorum."

Dean uzun bir iç çeker. "Bones, bunların hepsini zaten yaptım. Ortalık bu kadar karıştıktan sonra kendi haline bırakacağımı mı sanıyordun? Jax'in sistemleri oldukça sıkı ama içine girebildiğim şey bana hiçbir şey vermedi."

Bilmem gerekirdi. Zaten bir şey öğrenseydi bana söylerdi.

"Kai ile temasa geçmeyi düşündün mü? Bu işe benden çok daha fazla yatırım yaptın, buna değebilir."

Kai'yi bu işe karıştırmak riskli. O sadece bir çocuk, daha yirmisinde bile değil ama tanıdığımız en iyi hacker. Tek sorun ağabeyi. Aaron Knight ülkedeki en büyük teknoloji şirketlerinden birinin sahibi. O, anlaşma yapmak istemeyeceğiniz adamlardan biri çünkü anlaşmayı bozar ve sizi kısa sürede çizmesinin altına alır. Kai ona gevezelik etmediği sürece sorun olmaz.

Dean'e "değer" dedim.

"Bir dahaki sefere senin tadına bakmayacağımı sanma, küçük kedicik. Şimdi kıcını bu masaya koy ve bacaklarını benim için aç."

Tanrım, o kadar amcığı kamçılanmış ki, bir telefon görüşmesi bile yapmadan duramıyor. Yine de kızımın tadına bakmak için can atıyorum.

"Üçlü seks için size katılmamı isteseydin tek yapman gereken sormaktı," diye takılıyorum, Dean'i kızdıracağını bilerek. Haklıydım da.

Dean'in *küçük kedi yavrusunun* nefesini duyuyorum, sonra telefonda bana hırlıyor, "Onun amını aklından bile geçirme, Bones."

"Küçük *evcil hayvanına* karşı çok korumacısın." Şimdi götlük yapıyorum ama onunla yatmamı istemiyorsa, sakso çekerken telefona cevap vermemeliydi.

"Kavgaya girme," diyor kız arkadaşı arka planda. "Peki," diye homurdanıyor. "Sonra konuşuruz."

"Peki, hoşça kal zaman," diyorum kimseye, çünkü telefonu çoktan kapatmıştı.

Onun için mutluyum, tabii ki . Ama onun hayatının aşkını bulması hayatımın ne kadar boş olduğunu fark etmemi sağladı. Aklıma takılan her şeyi anlatabileceğim tek kişi oydu. Şimdi benden uzaklaştı ve günün her saniyesini sevgilisiyle geçiriyor.

Eve gidip benimkiyle kalp kalbe konuşmam pek mümkün değil. Eğer yaparsam muhtemelen beni tekrar bıçaklamaya çalışır. Bu düşünce çok hoşuma gidiyor.

Kafamdaki düşünce karmaşasından kurtulmalıyım ki net düşünebileyim ve gerçekten ne halt ettiğimi bileyim.

Olay örgüsü ve cinayetle başa çıkabilirim ama geri kalan her şey benim için yeni.

İlişki sorunlarım hakkında konuşabileceğim sadece iki kişi var.

Kai'ye bir mesaj gönderdikten sonra onları görmeye gittim.

Burayı ziyaret etmeyeli çok uzun zaman oldu. Eskiden her gün gelirdim, sonra bu haftada bire, sonra ayda bire dönüştü ve şimdi en son ne zaman geldiğimi bile hatırlamıyorum.

Eski demir kapıların hemen yanından geçip bahçenin içine doğru ilerliyorum. Başımı eğerek sıra sıra dizilmiş mezar taşlarının yanından geçip onlarınkinin karşısındaki büyük meşe ağacına ulaşıyorum. Gölgesinin altında duruyorum bazı düşmüş yapraklar gelen atop ve

Taşlar. "Hey, Anne. Hey, ay ışını."

Hâlâ cevap vermelerini bekliyorum. Bazen seslerini duyduğuma yemin edebilirim.

Buraya geldiğimde farklı hissetmeyi umuyordum ama onların yokluğu omuzlarıma daha da ağır geliyor. Bu yüzden ziyaret etmeyi bıraktım. Çünkü ben bencilim ve onların kederinin ağırlığını taşıyamam.

Kıyafetlerimin kirlenmesini umursamadan önlerine oturuyorum.

Buraya taze çiçekler bırakılmış, muhtemelen babam tarafından. Annem için beyaz zambaklar ve Kimmy için pembe güller. En sevdikleri. Babamın hala hatırlayacak kadar önemsedğini bilmiyordum.

"Kulağa ne kadar klişe geldiğine güleceksiniz ama ben kendimi kaybettim. Onunla ne yapmam gerekiyor? Eğer izlediyseniz, eminim yaptığım şey yüzünden benim bir pislik olduğumu düşünüyorsunuzdur. Yine de gitmesine izin veremem. Seni kurtaramadım ama ona yardım edebileceğimi biliyorum."

Ölümlerine karşılık ne istediklerini hep merak etmişimdir. Hiçbir zaman alamadılar. Katilleri kaçtı ve polisler onları asla bulamadı.

Kendi intikam ihtiyacımı düşünüyorum. O adamlara yapmayı hayal ettiğim şeyleri.

"Onun için adam öldürebileceğimi biliyor ama yine de teklifimi kabul etmiyor. İyileşmek için buna ihtiyacı var. Bundan eminim."

Üstümdeki ağaçta bir kuş ötüyor ve ben yukarı bakıyorum.

"Kafayı yemiş durumdayım, değil mi?" Kendi kendime gülüyorum. "Ciddi anne sorunlarım var. Ona bayılırdın, ayışığı. Eminim eskiden yaptığımız gibi onunla kuaförcülük oynamana izin verirdi."

Sessizce oturuyorum. Rahatsız edici değil ama hoş da değil. Sadece öyle.

Telefonum çalıyor ve kuş uçmadan önce tekrar üstümden sesleniyor. Siyah kanatları kararan gökyüzüne karışıyor ve bana ne kadar zamandır burada olduğumu hatırlatıyor. Ve daha da önemlisi, onu ne zamandır yalnız bıraktığımı.

Telefonumu kontrol ediyorum ve Luka'dan söz verilen güncellemeyi buluyorum. Küçük engerek yılanımın tıbbi raporlarını okurken kalbim çılginca çarpıyor. Sindirdiğim her yeni bilgi, onu sonsuza dek tanıyormuşum gibi hissettiriyor. Sanki onun geçmişini alıp kendi geçmişimle harmanlıyor ve birlikte yeni bir hayat yaratıyormuşum gibi.

Bununla, o elimde.

Gülümsemekten yanaklarım ağrıyor ve annemle kız kardeşime yeni farkına vardığım şeyi söylemek için mezar taşlarına bakıyorum.

"Onun için öldürmeme ihtiyacı yok," diye gülüyorum. "Onunla *birlikte* öldürmeme ihtiyacı var. onu."

AYNTER

Her gece gözlerimi kapattığımda aynı şey oluyor ve kabuslarıma geri dönmek zorunda kalıyorum. Uyumamayı tercih ederim ama yorgunluk her zaman kazanır.

Bu geceki farklı. Genelde aynı yüz­süz adamlar bedenime dokunur, beni zorlar ve canımı yakarlar. Ama bu gece sadece bir adam var. Onu göremiyorum ama bacakları­mın arasında hissedebiliyorum.

Kaçmaya çalışıyorum ama sanki şeytanın kendisi beni almaya gelmiş gibi. Yılan gibi diliyle hızlı ve acımasız. Alevler içinde kalana kadar beni yalıyor ve ısırıyor.

Kendimi uyanmaya ve karşı koymaya zorlamam gerektiğini biliyorum ama beynimin uyku bağımlısı kısmı bana buna boyun eğmemi söylüyor. Bu zevkin acımın önüne geçmesine izin vermeme.

Ama bundan zevk almak istemiyorum. Her şey yanlış.

Gözlerimi açmayı başarıyorum ve yatak odası karanlık. Dolapta uyumayı seçtiğim yerden bir kez daha yatağa taşınmışım. Uyumadan önce giydiğim tişört hala üzerimde ama alt tarafım tamamen çıplak.

Kâbusum her zamanki gibi kaybolmuyor. Bu sefer adam hala bacakları­mın arasında.

Klitorisimi yaladıkça tüm vücudum titriyor. Amıma karşı inlerken sesi açlıktan ölmek üzere olan bir canavar gibi çıkıyor.

Parmaklarını içime sokarken küçük bir inilti duyuyorum. Ne kadar ıslak olduğumu hissedebiliyorum, ne kadar kolay kayıyorlar ve onları kıvırdığında - Tanrım, daha önce hiç bu kadar yoğun bir zevk hissetmemiştim, ama istemiyorum.

Panik beni sarıyor ve işkencecilerimin görüntüleri zihnime saldırıyor. Her biri bana tam olarak ne almak istediklerini söylüyor. "Lütfen, dur." Bacaklarımın arasındaki kafayı itiyorum ve parmaklarımın arasında uzun ipeksi saçları hissediyorum. Zihnim orada gerçekte kimin olduğunu anladığında korkum biraz olsun azalıyor. *Bones*. Daha fazlası için geri dönen diğerlerinden biri değil.

Başını kaldırıyor ve ben lambaya uzanıyorum. Yüzüne yumuşak bir parıltı vuruyor ve kalbim beklenmedik bir şekilde ısınıyor. Onu görmek bana olmaması gerektiğini bildiğim bir rahatlık hissi veriyor ama yine de bundan memnunum.

Bir haftayı aşkın süredir buradayım. O her ne yapıyorsa, günlerdir onu bekliyorum. Öldürmek, sanırım? Boş evine dağılmış düşüncelerimi toplamak için burada bırakıldım.

Parlayan dudaklarını yalarken yüzünde çocuksu bir sırıtiş var, dilinde benim tadımın keyfini çıkarıyor. O yatakta yukarı doğru hareket ettikçe, ben onun üzerinde kendi kokumu duyana kadar amım sıkılıyor. Keşke beni çoktan boşaltmış olsaydı da içimdeki bu muhtaç acıyı hissetmeye devam etmek zorunda kalmasaydım.

"Lütfen bunu bir daha yapma," diyorum nefes nefese.

Bones yüz hatlarımı incelerken başını eğiyor. Kulağından gümüş bir küpe sarkıyor, gecenin bir yarısı hâlâ giyinik. Sanki eve gelmiş ve doğruca beni yemeye karar vermiş gibi.

"Neden olmasın? Geçen sefer hoşuna gitmişti."

Ona bir parçamı açacak özgüveni toplamaya çalışırken alt dudağımı gergin bir şekilde çiğniyorum. "Geçen sefer sen olduğunu biliyordum."

Gülümsemesi azalıyor ve gözleri yeşilin o ölümcül koyu tonuna dönüyor. "Sana bir daha asla zarar vermeyecekler. Benden inanmayı seçtiğin tek bir şey varsa, lütfen o da bu olsun."

Bones'un gözlerine baktığımda ciddi olduğunu anlıyorum. Benim için adam öldürebilir ve nedenini bilmiyorum. Beni tanımıyor. Yine de bir sebepten dolayı, bu ölümcül adam beni sahiplenmiş gibi görünüyor.

Eğer inanmak istediği buysa, o zaman bu yanılsamayla yaşamasına izin vereceğim, ama asla benim olmayacağını biliyorum.

Ona daha fazla bir şey vermediğimde, *Bones* soyunmaya gidiyor ve ben hızla dönüyorum. Yatak arkama doğru eğilirken bariz rahatsızlığım onu caydırmıyor. Serin vücudu bana baskı yapıyor ve beni titretiyor. Aletin sert kabarıklığı sırtımla aynı hizaya geliyor ve ben yana kayıyorum ama alet o kadar uzun ki kendimi yatağın kenarında buluyorum. Kıkırdayarak beni tekrar kendine doğru çekiyor. "Boş ver onu. Sana geçeceğini söyledim ama bu yalan. Bana bir şey yapıyorsun, küçük engerek."

"Sana bir şey yapacağım, tamam mı? Bir makas ya da belki bir çekiç kullanacağım."

Hafifçe kıkırdıyor ve kulağıma fısıldıyor, "İşte tam da bu yüzden seni bir gece daha yalnız bırakamadım. Benden ne kadar nefret ettiğini özledim."

"Dolapta oldukça rahattım. Belki bir dahaki sefere uyurken bana dokunmak yerine beni uyandırırısın," diye sertçe çıkışıyorum.

"Neden orada uyuyorsun?"

Tam olarak nasıl açıklayabilirim?

"Güvende hissediyorum. Ne zaman..." Devam etmeyi düşünürken tereddüt ediyorum. Benim hakkımda bir şey bilmesine gerek yok, ama ona hikayemin bir kısmını anlatırsam belki bir dahaki sefere alanımı işgal etmeden önce iki kez düşünür. "Hücremde kilitliken kimsenin bana dokunmadığını biliyordum. Yalnız bırakılmıştım ve kapıyı açmaları için gereken birkaç saniye için bile olsa onlara hazırlanmak için zamanım vardı."

Karanlık gerçeğimi ona anlatırken Bones'un yüzünü göremediğim için mutluyum.

Bir an sessiz kalıyor ve acıyor mu yoksa tiksintiyle mi bakıyor merak ediyorum. "Eğer gerçekten istediğin buysa dolaba senin için gerçek bir yatak yaptırabilirim. Sıkışık bir yer ama işe yaramasını sağlayabilirim. Yine de benim yatağında rahat etmeni tercih ederim. Burada benim yanımda, orada tek başına olduğundan daha güvendesin."

İfadesi beni şaşırtıyor ve ona bakmak için geri dönüyorum. "Sana inanmak istiyorum." İfadem ikimizi de şaşırtıyor.

Ona şimdiden teslim olmak istemek çok mu yanlış? Bu ondan hoşlanmak zorunda olduğum anlamına gelmiyor. Şu an sahip olduğum şeyle yetinebilirim.

Bir çıkış yolu bulmak için evi didik didik aradım. Tüm kapılar kilitli ve kırılmayacak kadar kalın. Pencereleer güçlendirilmiş cam olmalı, çünkü onlara fırlattığım hiçbir şey yüzeyi çizmiyor. Küçük güzel kafesindeki bir kuş gibi kapana kısıldım.

"Bana her zaman güvenebilirsin. Sen istediğinde durdum, değil mi?" "İyi bir şey yaptığın için ödül mü istiyorsun?" Alay ediyorum.

"Yani eğer teklif ediyorsan," diye omzunu kaldırdı ve bana yarım bir sırıtış attı.

"Neden bu gece? Günlerdir buradayım. İstediyin şeyi istediğin zaman alabilirdin."

"Sana söyledim, senin için kendimi tutmaya çalışıyordum." Kendini çok cesur sanıyor.

Düşüncesinin saçmalığına gülüyorum. Gerçek bir kahkaha ve Bones'un gözleri parlıyor. Ne yaptığımı fark edince ağzımı kapatıyorum ve battaniyeyi üzerime çekiyorum. "Yorgunluktan sayıkladığım belli, o yüzden uyumaya geri dönüyorum."

Kımıldamıyor ve eminim istesem de istemesem de geceyi benimle geçirmeyi planlıyor.

"Eğer kalmayı planlıyorsan ışıkla uyumaya alışsan iyi edersin," diye mırıldanıyorum yastığıma.

Uzun bir oldu, sonra sessizce "Bunu yapabilirim" dedi.

Bir bakıma, gecenin geri kalanını kâbuslarımla baş başa geçirmek zorunda olmadığım için mutluyum. Bu gerçek hayattaki düşündüğüm kadar kötü olmayabilir. Artık bana dokunmuyor bile.

Bones'un nefes alış verişini duyduğumda ona gizlice bakıyorum. Ellerinden biri sanki uykusunda bana uzanıyormuş gibi aramızda yayılmıştı. Bu adama karşı hissettiğim hiçbir şeyi anlamıyorum. Ondan korkmam gerekirdi ve bir bakıma korkuyorum da ama aynı zamanda kendimi uzun zamandır hissetmediğim kadar güvende hissettiriyor.

Beni burada tutması ve bir pislik olması dışında, o kadar da kötü değildi. Bana ilaç verilmedi ya da bir şey yapmaya zorlanmadım.

Boynumdaki izlere dokunuyorum, sürekli yapılan iğnelerin neden olduğu küçük şişliklere. Yok olup olmayacaklarından emin değilim. Eğer kaybolmazlarsa, istemediğim ya da ihtiyaç duymadığım sürekli bir hatırlatma olacaklar.

Tek yapmak istediğim unutmak.

Ona yakın olduğumda tam da bunu yapıyorum.

Parmak uçlarımız birbirine değene kadar elimi onunkine yaklaştırıyorum. Kıpırdamıyor ve ben de ona gerçekten bakmak için zaman ayırıyorum.

Vücudu dövmelemlerle kaplı ve derisinde birkaç yara izi var. Aynı anda hem ölümcül hem de güzel. Bu beni hastalıklı bir şekilde tahrik ediyor.

Yanımda çıplak bir şekilde yatıyor olması ve ereksiyonun çarşafı sarması tüylerimi diken etmeli, ondan istememe neden olmalı ama ben sadece merak ediyorum.

Onu içeri almak istiyorum, ama ya bu bir tuzaksa? Ya istediğini aldıktan sonra beni bir sonraki adama devrederse?

Yine de beni ona yaklaştıran bu duyguya engel olamıyorum. Parmaklarımız birbirine geçene kadar elimi hareket ettiriyorum. O da en az benim kadar solgun. Ten renginin güneş ışığından zorla mahrum bırakılmaktan kaynaklanmadığına eminim.

Kaçırıldığımdan beri ne kadar zaman geçti? Haftalar mı? Aylar mı?
Öğrenmekten korkuyorum.

Elimi çekiyorum ama parmakları benimkilere dolanıyor ve nefesim kesiliyor. "Bu çok güzeldi," sesi uykudan kısılmıştı ama gözleri şimdi tamamen açıktı ve doğrudan bana bakıyordu.

"Uyuduğunu sanıyordum. Bırak beni."

Aniden gevşemeden önce parmaklarımın etrafındaki tutuşu acı verici bir şekilde sıkılaşıyor ve ondan geri çekiliyorum.

"Uyuyamıyor musun?"

"Belli ki değil," diye mırıldanıyorum.

Daha yakına kayıyor ve yüzündeki sahte endişeyi görmemek için bakışlarımı daha aşağıya kaydırıyorum.

"Bu nasıl oldu?" Omzundaki bir yara izini ve etrafında kıvrılan bir ay dövmesini işaret ederek soruyorum.

"Silah ," derken yüzündeki nötr ifade hiç değişmiyor. "Bu senin için normal mi? Böyle yaralanmak?"

"Buna pek normal diyemem ama evet, eğer bir iş ters giderse bunun olma ihtimali var."

Bu doktorla olan garip ilişkisini açıklıyor. Onu sürekli yamalıyor olmalı.

Merakıma yenik düştüm ve "Neden ay-" diye sordum.

"Doktordan duydum," diyerek sanki bu bilgiyi yeni hatırlamış gibi hızla sözümü kesti. "Sanırım şimdi sana endişelenecek bir şey olmadığını söylemek için her zamankinden daha iyi bir zaman. Temiz bir sağlık raporun var."

"Aferin bana," diye alay ediyorum ama aslında içimde kalıcı bir hasar olmadığı için rahatlıyorum.

Kolumu kaldırarak cildimdeki bazı morluklara bakıyorum. Bunların solması zaman alacak, sonra bana kalan tek şey peşimi bırakmayan kâbuslar olacak.

"Bir damla kandan öğrenebileceğin şeyler çok çılgınca." O konuşmaya devam ederken donup kalıyorum. "Wynter, y ile, Nightingale. Aralık bebeği. Sanırım ismi de bu yüzden. Yirmi altı yaşında, kan grubu A pozitif, dokuz yaşında menenjit nedeniyle bir hafta hastanede kalmış, anne babası ölmüş, okulda dil eğitimi almak için üniversiteye girecek kadar başarılı olmuş, ama sonra okulu bırakmış-"

"Dur artık! Adımı biliyorsun! Artık kim olduğumu biliyorsun, bu yüzden hayatımın ne kadar acınası olduğunu yüzüme vurmana gerek yok."

Ondan uzaklaşmaya ihtiyaç duyarak ayağa kalkıyorum ve perdeleri açmak için pencereye doğru ilerliyorum. Bu gece gökyüzü çok güzel ve bir an için etrafımdaki dünyanın geri kalanından uzaklaşmamı sağlıyor.

"Adımı nasıl olsa öğreneceğini bildiğin halde o aptal seçim oyununu uydurdun, değil mi?" Arkamı dönmeden soruyorum.

"Evet. Yine de hoşuna gitti. Hoşuna gittiğini *biliyorum*. Sevmediğin sürece bu kadar sert boşalamazsın. Oynamak istersen başka bir oyun fikrim var."

Ayağa kalkıp yavaşça bana doğru yürürken Bones'un yansımasını izliyorum. "İlgilenmiyorum."

Beni görmezden geliyor ve ediyor. "Neden bu kadar gitmek istediğini biliyorum."

Sen bir fahişe değilsin. Sen masumdun ve kız kardeşin de öyle."

Damarlarımdaki öfkeyle onunla yüzleştim. "Sakin onu bu işe karıştırayım deme!" "Bunu asla yapmam. Çocuklara zarar veren insanlardan nefret ediyorum. Hayır, ben

seni tehdit etmiyorum. Sana özgür olman için bir şans veriyorum."

Bedava mı?

Hayır, bu kadar kolay kanamam. "Tek bir şans.

Sikişeceğiz-"

"Hayal kurmaya devam et," diye homurdanıyorum. Onu beceme fikrinden bahsedince, gözlerim çıplak bedenine mıknatıslanmış gibi oluyor ama kendimi tutup sadece yüzüne bakıyorum.

Ellerini kaldırdı. "Bırak bitireyim. Sevişeceğiz ve her şey senin şartlarına göre olacak. Tempoyu, pozisyonu sen seçeceksin. *Her şeyi.*"

"Kendi işkenceme katılmıyorum."

"*İşkence* mi? Ah, bir adamın egosunu nasıl zedeleyeceğini biliyorsun." Konuşurken aramızdaki mesafeyi kapatıyor. "Hayır, küçük engerek, anlaşmanın tamamını duyduğunda evet diyeceksin." İçim hem nefret hem de şehvetle kıpır kıpır. Beni mahvedecek tehlikeli bir kombinasyon.

Benden sadece bir santim uzakta duruyor ve varlığını tekrar üzerimde hissettiriyor. Aramızdaki havanın gerginliği ve karnıma bastıran sert boyu nefes almamı zorlaştırıyor.

"Seni becereceğim ve eğer gelmezsen gitmene izin vereceğim."

Bu acımasız bir şaka. Öyle olmak zorunda.

"Bunu tekrar söylemek zorunda kalacaksın," nefes veriyorum.

"Sevişeceğiz *Wynter* ve sen de buna bayılacaksın, *ama* hoşuna gitmezse gidebilirsin. Numara yok. Seni istediğin yere götüreceğim ve beni bir daha asla görmeyeceksin." Bakışlarında bana söyleyecek hiçbir şey yok

Yalan söylüyor, ama bu adamın şimdiye kadar beni inandırdığı onca şeyden sonra beni gerçekten bırakması mümkün değil.

"Zalim ve sapkınsın."

Sanki ne kadar kırıcı olduğunu anlamıyormuş gibi kaşları birbirine çarpıyor.

"Ben uyurken beni beceriyordun! Senin bir avantajın var. *Her zaman* avantajlı olacaksın."

Bones kendi kendine, "Şimdiden gelmen gerektiğini düşündüm," diye düşünüyor, yüzü bir savaş planı hazırlıyormuş gibi ciddi. "Bu sorun değil. Başlamadan önce seni çıkaracağım."

Kendinden o kadar emin ki sanki evet diyeceğimi biliyor. Gerçekten başka seçeneğim var mı?

Buradan çıkmanın en kolay yolu bu olacak.

Onun istenmeyen gece uyarımlarından sonra rahatlamak için çaresizim, ama bunu yaptıktan sonra arkama yaslanıp beni kullanmasına izin vermek yeterince kolay olacak. Güneş doğmadan yaza doğru yola çıkabilirim.

Başımı dik tutarak, "Tamam. Ben yaparım."

AYNTER

TBones'un tavrıyla birlikte odadaki enerji de değişiyor. Daha önce ölümcül görüldüğünü düşünüyordum, ama yüzünün ilkel ihtiyaçla ısınması beni tamamen silahsızlandırıyor.

"Gömleğini çıkar ve pencerenin pervazına otur. Bırak başladığım işi bitireyim," diye emrediyor, sonra alçak bir mırıltıyla ekliyor, "O tatlı amcığın tadına bir kez daha bakmak için ölüyorum."

Kahretsin, vücudumun tepki vermesini sağlaması delilik.

Muhtemelen bu cümleleri başka pek çok kadın için kullanıyordur. Acaba o yatakta kaç kişi vardı? İstekli miydiler yoksa hepsi benim gibi miydi?

Ne kadar titrediğimi görmemesini sağlamaya çalışıyorum ama gömleğimin her bir düğmesini açarken belli oluyor. Üzerimden kayarken, bana nasıl baktığını görmemek için ayaklarına bakıyorum. Beni o kadar kolay bırakmıyor. Parmak uçlarını çeneme götürerek yüzümü nazikçe yukarı kaldırıyor. "Gözlerini benden ayırma, aşkım. *Her zaman* benimkinde ve asla aşağı değil."

Bakışlarında huşu ve açlıktan başka bir şey olmadan bana bakıyor. "Kahretsin, çok güzelsin, Wynter."

İçgüdüsel olarak amımı ve göğüslerimi kapatıyorum, ama o bileklerimi tutuyor ve ellerimi yavaşça yanlarıma çekiyor.

"Değilim. İğrenç biriyim."

Bones'un tutuşu sahiplenici ama içinde kötü niyet yok. Sessiz olduğumda bana sanki beni gerçekten kırabileceğini düşünüyormuş gibi özenle davrandığını fark etmeye başladım. Ama beni kızdırdığında bundan zevk alıyor ve ben kopmadan önce ne kadar ileri gidebileceğini görmek ister gibi zorlamaya devam ediyor.

"Sen şimdiye kadar gördüğüm en çarpıcı insansın. Bu morluklar solacak," diyerek boynuma kadar tenimdeki izleri takip etti, "ama sana kalan yara izleri sadece ne kadar güçlü olduğunu gösterecek."

Zaaflarımı ondan sakladığımı sanıyordum, ama görünen o ki içimi görebiliyor.

"Güçlü olmak istemiyorumSadece tekrar kendim olmak ."

"Benimleyken hayal edebileceğinden çok daha fazlası olacaksın."

Gözlerimi sıkarak, dokunuşunun bir sonraki adımının nereye varacağını ve getireceğinden emin olduğum tiksinti dalgasını bekliyorum.

Ama hareket etmiyor.

"Arkana yaslan ve rahatla. Sana zarar vermeyeceğim." Sesi yumuşak bir fısıltıdan oluşuyor ve bir yandan omzuna yaslanıp ağlamak istememe neden olurken bir yandan da küçümseyici tonunu tokat gibi yüzüne çarpıyor.

Tenim pencerenin soğuk camıyla birleşene kadar geriye yaslanıyorum ve omurgamı eğilmeye zorluyorum. Elleri kalçalarımın üzerinden uyluklarıma kadar kayıyor ve onları orada dinlendirirken beni izliyor, iznimi bekliyor. Yavaşça bacaklarımı onun için ayırıyorum.

O yetenekli parmaklar amımı buluyor ve beni çabucak boşaltmasını bekliyorum, böylece doğrudan kendi ihtiyaçlarıyla ilgilenabilir, ama o zamanını alıyor.

Klitorisimin etrafında şefkatle dönüyor ve ben inliyorum. Ellerim kalçalarımın iki yanındaki çıkıntıya uçuyor ve sıkıca kavıyor. Diğer elini yan tarafımdan geçirerek göğsümü buluyor ve avuçluyor. Birlikte uyuduğum başka hiç kimse küçük göğsüme zaman ayırma zahmetine girmemişti. Ama Bones'un göğüslerime, her yerime bakışı beni sevmeye değer bir şeymişim gibi hissettiriyor.

Başparmağı meme ucumu okşarken, sinirlerimde bir zevk dalgası dolaşıyor.

"Benim için çok ıslanıyorsun, Wynter. Seni bulduğum için çok şanslı bir adamım." Eğilerek dudaklarını benimkilerin üzerinde gezdiriyor. Gözleri bir sonraki hamlesinden emin değilmiş gibi yüzümü inceliyor. Sonuna kadar eğilmesini ve ağzıma sahip olmasını istiyorum. Sahip olduğum son küçük savunmayı da kırmasını ve beni tamamen almasını.

Uzun parmaklarını içime sokarak, vücudumu eriten o yoğun noktayı ustalıklarla buluyor. Sırtım yükseliyor ve dudaklarımız birbirine değiyor.

Avucuyla klitorisime masaj yapıyor ve parmaklarını içimdeki o lezzetli baskı noktasının üzerinde gezdiriyor. Tüm eli sanki bunu yapmak için yaratılmış gibi mükemmel bir şekilde oynuyor.

Tüm bu süre boyunca gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı.

Orgazmım zirveye ulaşıyor ve gözlerim yaşarırken boğazımda bir sıcaklık oluşuyor. Bunlardan herhangi birinden zevk almak iğrenç ve utanç verici. Ama aynı zamanda çok da iyi.

Acımdan kurtulmayı, bu yabancınn karanlık derinliklerine dalmayı ve her parçamı ele geçirmesine izin vermeyi o kadar istiyorum ki.

Gözlerinin içine daldıkça, kafamın içindeki sesler daha da .
Daha arzuladığım bir erteleme.

"Lütfen unuttur beni," diye yalvarıyorum nefes verirken ve gözleri çaresizlikle parlıyor. Dudakları benimkilerle çarpışıyor, aynı anda orgazmım içimi parçalıyor ve ağzına doğru çığlık atıyorum. Yutkunuyor ve bir anlığına da olsa beni şeytanlarımdan arındırıyor.

Avuçlarımmı çıkıntıda tutuyorum ki onu aramasınlar. Göğsünün çıplaklığı çok cezbedici.

Öpüşü çılgınca ve aç. Çok geçmeden içinde kayboldum. Onun tarafından tüketildim.

Ancak ikimiz de oksijensiz kaldığımızda çekiliyor.

Yüzünde yeni bir ifade var. Onu tanıdığım kısa süre içinde daha önce tanık olmadığım bir ifade.

Korku.

Bones sonunda parmaklarını içimden çıkarırken göğsüm kabarıyor. Parmaklarını ağzına götürüp yalayarak temizlerken başka tarafa bakmalıyım. Ama o uzun dili hipnotize edici. Etraflarını sarıyor ve kıvrıyor, bana tam olarak amıma ne yaptığını gösteriyor. Karnım orgazmımdan dolayı gergin hissediyor ve beni böyle bir başkasına doğru inşa etmesine izin veremem.

"Gerçekten gitmeme izin verecek misin? Bu bir numara değil mi? Seks yapacağız ve sonra ben gideceğim, öyle mi?" Sessizce sordum.

"Evet ve dediğim gibi, kontrol sende. Şimdi bana nasıl istediğini söyle."

Bones'la yatak arasına bakıyorum, nasıl başlayacağımdan emin değilim. Kararsızlığımı hissederek tutmam için elini uzatıyor.

"Şimdi bir prens gibi davranmaya başlama." Elimdekini fırlatıp atarak yatağa doğru ilerledim ve üzerine tırmandım. Elimden geldiğince hızlı bir şekilde ortaya doğru sürünürken kığımın dışarı çıktığının tamamen farkındayım. Bakmamasına imkân yok. *Her zaman* bakıyor.

"Hadi o zaman!" Yere uzandığımda, gözlerimi gökyüzüne çevirmeden önce ellerinin sikini sardığı kısa bir bakış yakalıyorum. O içimdeyken aklımda bu görüntünün olmasına gerek yok. Tek bildiğim

O uzun. Daha önce birlikte olduğum herkesten çok daha uzun. Ve çok sert.

"Bana ne istediğini söyle." Gözümün ucuyla kolunu hareket ettiriyor ve yavaşça kendini okşuyor.

"Sadece üstüme çık." Boşalmamam için kesin bir yol varsa o da bir erkeğın misyoner pozisyonunda akılsızca içime pompalamasıdır.

"Evet, aşkım." Sonunda beni altına hapsediyor ve siki karnıma sürtündüğünde ırkiliyorum.

"Bana öyle deme."

"Hangisini tercih edersin?" Beni bütün olarak yemeye hazır görünüyor.

"Diğeri bundan daha iyi," diye mırıldanıyorum. O bu kadar yakınken vücudum endişe verici bir şekilde ısınıyor.

"Sırada ne var, küçük engerek?" Kelimeleri kulağıma söylerken sesi boğuk çıkıyor. "Beni tam istediğın yere getirdin, şimdi bana ne yapmamı istediğini söyle."

"Sadece yap."

Kaşlarını kaldırıyor, daha fazlasını istiyor.

"Becer beni," diye tükürdüm. Bacaklarımı ayırarak yatakta daha da aşağı kayıyor, böylece siki amımın üzerinde kayıyor, klitorisime sürtünüyor ve beni nefessiz bırakıyor. "Böyle alay edemezsin. Bu hiç adil değıl."

Klitorisimin üzerinden bir kez daha geçerken gözleri kararıyor. "Bones," diye yarı homurdanarak yarı inleyerek uyarıyorum.

Tam girişime doğru ilerlerken aşağı bakma hatasını ve gümüş bir şeyin parladığını görüyorum.

"Bu da ne böyle?" Aceleyle dışarı çıktım, ama o çoktan içeri doğru itiyordu.

"Tanrım, benim için çok ıslaksın," diye inliyor ve beni gererken nefesimi sabitlemek zorunda kalıyorum. Onu bu kadar çok hissetmeyi beklemiyordum. Sanki vücudumdaki her sinir ucu onun için yanıyor. "Küçük, dar amcığın beni böyle içine çekmek için çok istekli."

Meğır bağırsaklarını yeniden düzenlemek mümkünmüş ve sadece erkeklerin söylediğı bir şey değılmiş. Onu karnımda hissedebiliyorum.

"Geri hazır mısın?"

"*Dinlenmek* mi?" Sonuna kadar girmemiş olmasına imkan yok.

Kalçalarını iterek içimde dibe vurdu. Leğın kemiğı benimkine çarptığında sessiz bir çığlık attım. *Hay sikeyim*. O gülünç uzunluğu serviksime kadar ulaşıyor ve kaslarım acıdan kasılıyor. Gözlerim sulanıyor.

Ama sanırım bu hissi seviyorum.

Uzun zamandır ilk kez seksi *hissediyorum*. Burada olduğum sürece vücuduma ne olacağını kontrol edebilirim.

Zihnimin karanlık kısımları kontrolü ele geçirdiğinde bunu uzun süre hissedemiyorum. Artık üstümdeki ya da içimdeki Bones değil. *O artık*. Yakın zamana kadar bir adı olmayan adam. Hayatımı benden çalan adam.

Gözlerimi kapatıyorum ve yakında bitmesi için dua ediyorum.

"Aç gözlerini. Bana geri dön." Yanağıma nazik bir dokunuş geliyor ve bunu tek başıma yaşamak istemediğim için ona doğru eğiliyorum. "Lütfen, Wynter."

Gözlerim irkilerek açılıyor ve arkamda şeytani bir yüz görmeyi bekliyorum ama zevk içinde kaybolmuş bir adam görüyorum. İçimde kaybolmuş.

"Şu andan itibaren seni incitecek tek kişi ben olacağım ve o zaman bile acının senin için zevkle karıştığından emin olacağım."

Yavaş ve sabit bir tempoda içime girip çıkan Bones, g- noktamın üzerinde kayıyor ve bir zevk vuruşu beni vururken sırtımı kamburlaştırıyor. Acı hala orada ama daha fazlasına dönüşmeye başlıyor.

"İyi hissettiriyor, değil mi? O tatlı noktasına her vurduğumda sıkılaştığını hissedebiliyorum. Buna odaklan. Bana odaklan."

Beni birleştığımız yere bakarken yakaladığında, yüzünde muzaffer bir gülümseme beliriyor ve kalbim göğsümde güm güm atarak dikkatimi istiyor.

Ya buna odaklanacağım ya da onun içimde olduğunu hissedeceğim. İki seçenek de benim için iyi sonuçlanmayacak.

O yoğun zevki tekrar hissettiğimde nefesim kesiliyor. Bunu nasıl yapıyor? Sonra sikiindeki gümüş parıltısını hatırladım.

Orospu çocuğu.

"Beni kandırdın." Göğsünü itiyorum ve içimde hareketsiz kalıyor. "Bana sikini göster."

Bones hınzır bir sırıtışla çekiliyor ve sikine bakıyor. Gözlerim onu takip ediyor.

"Buna," diyor başparmağını tacın etrafında dolaştırarak, "sihirli haç deniyor. Sihirli çünkü bundan sonra daha fazlası için yalvaracaksın. Dokunmak ister misin?" Adına sadık kalarak piercing, sikiinin başından geçen iki çubuktan oluşuyor ve her bir uç parlak gümüş bir topla tamamlanıyor. Şaftı boyunca uzanan yedi tane daha var.

Parmaklarını üzerlerinde gezdiriyor, kendini titretiyor. Beni korkutuyorlar, ama sadece ne kadar iyi hissettirdiklerini bildiğim için.

Bu oyun birdenbire çok daha tehlikeli bir hal aldı.

"Prezervatif takmıyorsun," diyorum, dikkatimi ve bedenimi tüm *bunlardan* uzaklaştırarak kendimi yatakta biraz daha yukarı çekiyorum.

"Ne dediğimi hatırlamıyor musun? Seni dolduracağım. Onunla içinize imzamı atacağım."

Ondan biraz daha uzaklaşıyorum ama o beni takip ediyor. Her uzaklaşmaya çalıştığımda siki klitorisime çarpıyor. "Ama iğnenin işe yaraması için yeterli zaman olmayabilir. Hamile kalabilirim."

Bu benim almak istediğim bir risk değil. *Asla.*

"Vasektomi yaptırdım. Hamile kalmayacaksın."

Hangi sözüne güveneceğimi bilmek çok zor. Şimdiye kadar bana yalan söylediğini düşünmüyorum ama istediğini elde etmek için gerçeği manipüle etmek gibi kötü bir alışkanlığı var.

"O zaman neden bana doğum kontrolü uyguluyorsun?" Omuz silkiyor. "Ekstra bir önlem."

Benim yararına olduğunu söyleseydi kesinlikle ona inanmazdım ama onun içindi. Tabii ki öyleydi. "Hâlâ içime girmiyorsun."

Başını eğiyor, uzun saçları duygularını gizlemek için bir perde gibi. Tekrar yukarı baktığında sırtıyor. "Tamam. Bu sefer içinde bitirmeyeceğim. Daha fazlası için hazır mısın?"

Çabucak başımı sallıyorum, bu işi bitirmeyi umuyorum. Tekrar içime giriyor. Bıraktığı ağrıyan boşluğu doldururken gözlerim rahatlıyor.

Hayır, hayır, hayır.

Bundan zevk alamam.

Beni yavaşça sikerken dili meme uçlarımin etrafında teker teker dolaşüyor, onlarla nazikçe oynuyor. Her santimi acı verici. Başka herhangi biri onun ne kadar iyi hissettirdiğinden cennete yükseldiğini düşünürdü, ama ben doğrudan cehennemin ateşli çukurlarına vurulduğumu hissediyorum.

Ona durmasını söylemeliyim. Anlaşmaya göre kuralları ben koyacaktım ama her dokunuşta aklımı daha çok kaybediyorum.

"Daha hızlı," diye nefes alıyorum, umarım benden önce bitirmesini sağlayabilirim.

Daha önce klitorisime dokunulmadan hiç boşalmamıştım ve bu şimdi değişmek üzere değil.

Kalçalarımın tutarak beni kendine doğru çekiyor ve ileri doğru itiyor.

Pazularına tutunuyorum, kendimi bedenimden ayırmaya çalışırken tırnaklarımı sertçe batırıyorum. Bu imkansız. Onu her santimimde hissediyorum.

"İşte böyle, küçük engerek, sikimi al. Kendini ona alıştı, çünkü bundan sonra sahip olacağın tek şey o."

İticileri daha düzensizleşmeye başlıyor ve yaklaşmış olması gerektiğini biliyorum. "İçimde olmaz!"

"Siktir," diye inliyor çekilirken. Gerçekten kazandığım için rahatlatarak iç çekmek üzereydim ama kalçaları itmeye devam ediyor ve onun yerine klitorisimi sikiyor. Sikinın delinmiş başı hassas sinirleri dövüyor. Jacob's Ladder'ının bana sürtünen her katı yumrusu hem hayal kırıklığı hem de zevk içinde çılgılık atmama neden oluyor. Göğsünü itiyorum ama o kıpırdamayan bir duvar. Sert bir homurtuyla boşalıyor ve amımı sıcak menisiyle kaplıyor.

Kaslarım hiçbir şeyin üzerine bastırmıyor ve bir an için hâlâ içimde olmasını diliyorum.

"Hayır!" diye bağırdım. Ama artık çok geç. Kukumun dışında kayan kaygan hissi tüm bedenimi harekete geçiriyor.

Sırtım kamburlaşıyor, ayak parmaklarım kıvrılıyor, onun mest olmuş yüzü bedenimi daha da ısıtırken boşalıyorum.

Hayatımın en uzun orgasmı gibi geliyor. Her saniye uzuyor, her şeyimi alıp götürürken vücudum ter içinde kalıyor. Sonunda azaldığında hareket edemiyorum.

Beni öpmek için eğiliyor ama ben yüzümü çeviriyorum. "Bırak beni." İtirazım zayıf ama niyeti açık.

Vücudum soğumaya başlıyor ve birden her şeyi hissediyorum. Soğuk terin rahatsız edici hissi, onun üstümdeki ağırlığı ve bacaklarımın arasındaki yapışkan karmaşa.

İçime girmemesi için yaptığım ricayı daha kötü bir şeye çevireceğini bilmeliydim. "Duş almam lazım," sesim dökülmemiş gözyaşlarımdan boğuk çıkıyor.

"Daha sonra. Seni bırakmaya pek hazır değilim." Bones'un sesi hafif. Kazandığını biliyor. Piç kurusu artık gerçekten onun olduğunu düşünüyor.

Sanırım öyleyim.

Bones o piercinglerle beni kandırdı ve ben kaybettim.

Parmaklarını amımın içinde gezdiriyor, döl karışımımızın içinde döndürüyor, sonra dudaklarına götürüp emerek temizliyor. "Seni her gün döllerimle bu kadar dağınık görmek istiyorum" diyor neşeyle.

"Sen sapkın bir orospu çocuğusun!" Hırlıyorum ve kendimi yatakta ondan uzağa sürüklüyorum, ama dirseklerim yorgunluktan

Yastıklar.

Yolun geri kalanında beni yukarı çekiyor ve yanıma uzanıyor, sırtımı göğsüne yaklaştırarak beni kaşıklıyor.

"İki büyük orgazmdan sonra yorgun olmalısın," sesi kendisiyle çok mutlu geliyor.

"O kadar da büyük değillerdi." Acınası bir yanıt ama seksle sarsılmış beynimin bulabildiği tek şey bu.

Kıkırdıyor, içimde titreşen ses uykulu bedenime yardımcı olmuyor. Göz kapaklarım ağırlaşıyor ve orgazmdan ne kadar çok iniyorsam, uykunun beni alması o kadar kolay oluyor.

"Senden nefret ediyorum," diyorum ona sessizce, uykuya dalarken. Onun yanıtı beni daha yakından tutmak ve başımın tepesini öpmek oluyor.

t0

BONES

Onu kaybedemezsin.

Kesin olarak bildiğim tek şey bu.

Onu asla kaybedemem.

Ona anlaşma vererek her şeyi riske atıyordum ama uzun zamandır insanları okuyorum. Wynter beni istiyor, kabul etmese bile. Nedenini anlıyorum. Bana güvenmesini sağlamak için her zamanki cazibemden daha fazlası gerekecek.

Artık onun adını bildiğime göre, o parmaklarımın altına serilmeye ve tüm dikkatimle takdir edilmeye hazır açık bir kitap.

Ne yazık ki bunu söylemek yapmaktan daha kolay. Her dakikamı onunla geçirmek istesem de, onu istismar edenlerin düşüncelerini aklımdan çıkaramıyorum. Onun kadar beni de rahatsız etmeye başladılar.

Yataktan çıkmak üzereydim ki Wynter'ın kalçası benimkine sürtündü.

Sikim çoktan hazır geçmiş, tekrar içine girmek için sabırsızlanıyordu.

Bacağını yukarı kaldırarak amına ulaşıyorum. Sadece bir hamle ve evde olacağım.

Sonra uyandığında onu yediğimi görünce gözlerindeki acıyı hatırlıyorum.

Bunu ona tekrar yapamam.

Bahsi kazandıktan sonra benim olabilir, ama kontrolümü kaybetmemeye ve onu baygınken becermemeye dikkat etmeliyim.

Ona daha önce tecavüz eden o yaşlı herifle aynı olduğumu düşünmesini istemiyorum.

Wynter'in yanında uyanmak ruhumu hafifletiyor. Genelde kafam günün geri kalanında ya da başka bir maddeyle yıkayana kadar beni ağırlaştıracak karanlık düşünceler ve anılarla dolup taşar. O buraya geldiğinden beri hiçbir şeye dokunmak istemiyorum. Beni çok meşgul etmesinin de faydası oldu.

Ben yataktan kayarken, o benim olduğum yere doğru uzanıyor ve bir bacağını kaldırarak ön tarafına doğru yayılıyor. Güzel pembe amını bana gösterirken onu yakından izliyorum.

Sadece bir

tadımlık.

Tek ihtiyacım

olan bu.

Bir yalarsam dururum.

Eğildim, böylece yüzüm amına sadece bir santim kalmıştı. Harika kokuyor. Geldiğimizde saçlarının hâlâ parladığını görünce ağzım sulandı.

Birlikte geçirdiğimiz zaman hala zihnimde canlı. İlk başta bana direnmeyi seviyor, ama onu benden koparmanın tüm yollarını hızla öğreniyorum.

Bir tadımlık.

Dilimi uzattım ve sikim zonkladı. Lanet olsun.

Yapamıyorum.

Duramayacağım.

Onu sikimde, ağzımda, parmaklarımda, her yerde becerme ihtiyacı dayanılmaz. Beni kendi kişisel oyuncacı olarak kullanmasını ve beni boşalmasıyla kaplamasını istiyorum. Beni onun olarak işaretlemesini.

Basitçe söylemek gerekirse, ona takıntılıyım. Belki de bir bağımlıyım. Daha önce bu konuda sadece şaka yapmıştım, ama görünüşe göre yeni tercih ettiğim madde am.

Bağımlı olmak için daha kötü şeyler de var sanırım. Bu beni öldürmeyecek bile. Yoksa öldürecek mi? Wynter'in eliyle ölmek ilahi bir yol olurdu.

Battaniyeleri Wynter'in bedeninin üzerine geri çekerek yanağına bir öpücük konduruyorum ve onu yalnız bırakıyorum.

Onu uyandırılmaya özen göstererek temiz kıyafetlerimi aldım ve duş almak için misafir odalarından birine gittim.

Ne zaman iyi olmaya karar verdiğimi bilmiyorum. Daha önce hiç kimsenin duygularını bu şekilde düşünmemiştim. Hiç başkasını ilk sıraya koymadım. Çocukluğumdan beri.

Güne hazır olduğumda, ofisime götürmek üzere bir kahve almak için mutfağa .

Her zaman yaptığım gibi, masama için odanın ortasındaki halının etrafından dolaniyorum.

Bu odayı ya da evin herhangi bir bölümünü hâlâ kullandığıma göre bir tür mazoşist olmalıyım. Yıllardır sadece hayaletler ve ölü anılarla yaşıyorum. Artık alıştım.

Ne zaman yerdeki o noktaya baksam onların bedenlerini görüyorum. Adamlar onu taciz ederken annemin çılgınlıklarını duyuyorum ve kız kardeşimin bana bakan boş gözlerini görüyorum.

Sanki Wynter'a yaptıklarımın dolaylı beni yargılıyorlarmış gibi suçluluk duygusu ağır basıyor ama aslında o jürideki tek kişi benim.

Birazdan yapacağım şey ya mutlu sonumu taşın kazıyacak ya da her şey başıma yıkıldıktan sonra kendi mezarım için bir mezar taşı olacak.

Tommaso'nun güvenlik ekibinin sistemine girmek için kullandığım bilgisayar programını açıyorum ve bu hafta her gün yaptığım işlemi tekrarlıyorum. Bu sefer yeni bir şey bulacağımı umuyorum.

Hiçbir zaman en iyi hacker olmadım, bu genellikle Dean'in uzmanlık alanıdır. O teknik işleri yaparken ben de ihtiyacım olanı elde etmek için kişisel dokunuşlar yapıyorum. Yine de bu yeterince basit bir iş. Her zaman gibi, her şey onun söylediği gibi. Şirket standart bir güvenlik ekibi, tamamen yasal ve kurallara uygun.

Tommaso'nun evine sızmanın nasıl bu kadar kolay olduğunu açıklıyor.

Yine de daha fazlası olmalı. Adam kendini öldürtmedi.

Eğer Jax ya da Wynter bana bazı lanet cevaplar verebilseydi, bu çok daha kolay olurdu.

Umarım bugün biraz alırım. Kai buluşmak istiyor. Bana şifreli bir mesaj attı, temelde ona mesaj yoluyla hiçbir şey söylemememi ve gönderdiği koordinatlarda onunla buluşmamı söyledi.

Saat henüz erken olduğu için bir kahve daha alıyorum ve çıkmadan önce Wynter'ı kontrol ediyorum. Hâlâ yatağında sızmış uyuyor. Onu bırakmak konusunda isteksizim. Her zaman öyleyimdir ama bu onun için.

Kai'nin koordinatlarına ulaştığımda doğru olup olmadığını iki kez kontrol etmem gerekiyor. Buluşmak için onca yer varken bir evcil hayvan dükkanını seçmiş.

İçeri girip onu bulmak için dükkânı tarıyorum ama burada sadece masanın arkasındaki tezgâhtar var, o da dergisinden başını kaldırıp bakma zahmetine katlanmıyor. Sürüngen odası tabelasını gördüğümde Kai'nin orada olacağını anlıyorum. Adam her zaman sıra dışı hayvanları sevmiştir.

Karanlık odada sadece bir kişi var, eğilmiş bir tankın içine bakıyor. Bol kıyafetleri ve uçları buzlu kirli sarı saçları sayesinde onu hemen Kai olarak tanıyorum.

"Bir grup kaplumbağaya creep dendiğini biliyor muydun?" diye soruyor başını kaldırmadan. "Dün gece Radiohead dinliyordum ve Creep çıktığında bir tane almam gerektiğini anladım."

"Bir kaplumbağa mı alman gerekiyor? Daha önce satın almam gereken pek çok tuhaf şey oldu ama bir kaplumbağa hiç bunlardan biri olmamıştı."

Kai doğruldu ve deli olan benmişim gibi bana baktı. Gözleri kan çanağına dönmüş, ama bunun bir şeyin etkisinde olduğu için mi yoksa bilgisayar ekranlarına uzun süre baktığı için mi olduğundan emin olamıyorum.

Yemin ederim adam bu günlerde evden nadiren çıkıyor. En son birkaç ay önce hap almak için onu görmeye gitmiştim. Odasında yaklaşık sekiz farklı ekran vardı ve hepsi de birinin evinin güvenlik kamerası görüntülerini oynatıyordu. Küçüklüğünden beri teknoloji ile ilgileniyor ve daha on altı yaşına bile gelmeden dünyamızda kendine bir isim yaptı.

"Sanırım bunu sevecek. Ona isim vermesine izin vereceğim."

"Kime?"

"Kız arkadaşım. Veteriner olmak için eğitim alıyor."

"Kız arkadaşın mı var? Aferin sana dostum." Omzuna dostça bir yumruk attım ve kaşlarını çatarken omzunu ovuşturdu. Biraz sıska bir çocuk, yani öyle olduğunu varsayıyorum, kıyafetleri dört beden büyükken bunu söylemek zor.

"Bir , ama benim varlığımı bilmediği için resmi değiliz. Bu yüzden kaplumbağa."

Son zamanlarda hayatımda olan her şeyden sonra, bu ifşaat beni en ufak bir şekilde bile şaşırtmadı.

"Doğru," diyorum yavaşça. "Eminim buna bayılacaktır."

Saçlarını karıştırırken bana utangaç bir gülümseme veriyor. "Evet. Bu küçük adamı kesinlikle alacağım. Oh, neredeyse unutuyordum. Sana en güzel yolculuğu yaşatan bu yeni haplardan aldım. Cidden, sadece arkana yaslanıyorsun ve yükseliyorsun. Sana beden dışı bir deneyim yaşıyorlar. Her türlü şeyi görmeni sağlıyor."

"Yok, ben iyiyim."

Kai güler ve elini cebine atar. "Elbette. Her seferinde bir tane almanı öneririm çünkü inan bana bunlardan çok fazla almak istemezsin ama muhtemelen daha fazlasını kaldırabilirsin."

Küçük bir hap şişesi uzatıyor ve biri içeri girip bizi görürse diye hemen alıyorum.

"Cidden, Kai, onlara ihtiyacım yok." Onları geri vermeye çalışıyorum ama beni görmezden geliyor.

"Geçen sefer bana fazla para ödediniz ve ben kimseye borçlu kalmaktan hoşlanmıyorum, bu yüzden bunları bedavaya alabilirsiniz."

Öyle mi yaptım? Sürekli sarhoş ya da kafam güzel olduğu için hayatımın ne kadar büyük bir kısmını kaçırdığımı fark etmeye başlıyorum. Hapları bomber ceketimin iç cebine tıktırıyorum. Onlardan daha sonra kurtulacağım. "Aslında bunun için burada değilim. Bir iyiliğe ihtiyacım var."

Kai bir şey düşünürken başını eğiyor. "Yani bana borçlu mu olacaksın?"

"Evet, iyilikler genelde böyle olur."

Yavaşça başını sallıyor, gözleri tekrar kaplumbağada. "Gelecekte sana ihtiyacım olabilir de olmayabilir de. Her şeyin nasıl gittiğine bağlı."

"Şifreli ama eminim. Hazır olduğunda beni ara. Jax'ten aldığım son iş için sözleşmeyi kimin yaptığını bulmanı istiyorum."

"Bu karışmadığımı biliyorsun. Kardeşim beni öldürür." "Ülkeye geri mi döndü?" Ben soruyorum ve Kai başını sallıyor.

Son duyduğumda Aaron İtalya'da teknoloji işini büyütüyordu.

"Öğrenmesine gerek yok. Bunu benim için yap, ben de sana istediğin her konuda yardım edeyim." Kaplumbağaya doğru bir işaret yapıyorum ve o da ne demek istediğimi anlıyor. Belli ki ilişkisi olduğunu düşündüğü bu kıza kafayı takmış, büyük ihtimalle onu tanıyarak takip ediyor.

Ben de hobilerimin niş olduğunu sanıyordum.

Görünüşe göre burada suda bir şey var. Önce Dean, sonra ben ve şimdi de Kai. Acaba bu şehirde başka kim küçük kirli bir saplantı saklıyor? Luka mı? Hayır, o bunun için fazla gergin.

"Tamam." Kai tokalaşmam için elini uzatıyor, ama daha iyi düşünmüş gibi görünüyor ve ikisini de hızla kapüşonunun cebine sokuyor.

Anlaşmamız sağlandıktan sonra onu kaplumbağasıyla baş başa bırakıyorum.

Arabada radyonun sesini açıyorum, böylece kız arkadaşıma giderken biraz müzik dinleyebiliyorum. Kahretsin, onu tekrar görmek için sabırsızlanıyorum. Evden dışarı çıktığım her saniye acı verici. Ve sadece taşaklarım boşalmaya can attığı için değil. Hayır, hayır,

Göğsüm sıkışıyor ve midem düğümleniyor. Bu yeni bir his. Garip bir duygu.

Şehirde yoluma devam ederken babamdan bir telefon geliyor. "Tanrı aşkına," diye mırıldanıyorum. Tek yapmak istediğim onu görmezden gelmek ama

Son zamanlarda ondan çok uzak duruyorum.

"Evet mi?" Hoparlörü açtığımda sesi kesiyorum.

"Yine geç kaldın." Telefondakinin sekreteri değil de kendisi olmasına şaşırdım.

"Meşgulüm."

"İşini yapmak için çok mu meşgulsün?"

Gözlerimi devirerek, "Bu benim işim değil." diye cevap .

"Eğer mirasını istiyorsan öyle. Sana burada yapacak pek bir şey vermiyorum, o yüzden lütfen bir toplantı olduğunda zamanında gelmeye çalışır mısın?" Sesi bıkkın geliyor. Bu duyguyu bilirim. Toplantılar hayatımı emiyor ve iyi bir şekilde değil. Aile şirketine karşı birkaç yükümlülüğümden biri. Ayda bir toplantıya katıldığım ve büyük etkinliklerde boy gösterdiğim sürece, babam istifa ettiğinde ya da öldüğünde görevi devralabilirim. Onun iş ahlakını bildiğim için ikincisi olacak.

İyi bir şey yapıp tek oğluna mirasını veremezdi.

Hayır, o bana damlatırken ben de onun için kurumsal bir kukla gibi davranmak zorundayım.

Paraya ihtiyacım olmadığını pek bilmiyor. Diğer işim bana ihtiyacım olan her şeyi veriyor ama şirketten atılma riskini göze alamam. Bu benim hakkım. Ailem burayı sıfırdan inşa etti ve her otelin önünde annemin adı yazıyor. Başka birinin devralması ve adını değiştirmesi, şehirden ondan kalan son parçayı da yok etmesi riskini göze alamam.

"Tamam. Yirmi dakika içinde orada olurum."

Ana ofis sadece birkaç blok ötede ve trafiğin de az olması sayesinde zamanında varıyorum.

Toplantı odasına giden asansöre yönelirken herkesi görmezden geliyorum. Bugün iş için giyinmiş sayılmam. Sadece Kai'yi göreceğimi düşünerek siyah bir taktik pantolon ve bomber ceketimin altına soluk bir bando tişörtü ile her zamanki ağır botlarımı tercih ettim.

Asansör her katta durup insanları indirip bindirdiği için saatler sürüyormuş gibi geliyor. Birkaç kişi merakla bana bakıyor. Beni tanıyanlar dudaklarını büzüyor, şüphesiz bir sonraki gördükleri kişiye benim hakkımda dedikodu yapmaya hevesliler.

Katıma ulaştığımda, babamın sekreteri Janine bana sıcak bir gülümseme veriyor. Tüylü mor hırkası ve pembe saçlarıyla beyaz ve gri dekorda göze çarpıyor. Çocukken saçlarının gerçek pamuk şekeri olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Yıllardır aile için çalışıyor. Annem öldüğünde çok sarsılmış, yakın arkadaşları, daha çok kız kardeş gibiymişler.

"Tünaydın, sevgilim. Her zamanki gibi tatlı görünüyorsun. Geç kaldığıma inanabiliyor musun? Onca insan arasından ben mi?" Ona sırtıyorum ve o da bana gözlerini deviriyor.

"Arada bir e-postalarını kontrol etseydin hiçbir şeyi kaçırmazdın. Baban sürekli beni rahatsız ediyor, doğru adrese gönderip göndermediğimi soruyor. Beni bunamış falan sanıyor."

"Söz veriyorum onları daha sık kontrol edeceğim. Sadece senin için." Kalbimi *çarpıtıyorum* ve o da beni tersliyor ama dudaklarındaki minik gülümsemeyi görüyorum.

"Henüz başlamadılar, Gregory'ye burada olduğunuzu haber vereceğim, böylece sizin için hazır olacaklar."

Ağır bir iç geçirdim ve parmaklarımı masaya vurarak içeri girmek için kendimi hazırladım. "Bunun için endişelenme. Kendim gireceğim. Hatırlat da benim için çalışmaya başladığında maaşına zam yapayım." Koridorun diğer ucundaki çift kapıya yönelmeden önce ona göz kırpıyorum.

Odaya girdiğimde tüm konuşmalar kesiliyor ve herkesin gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum ama babamı aramak için onları görmezden geliyorum. Masanın başında duruyor ve ben karşısına otururken bana hızlıca başını sallıyor. Hiçbir zaman sıcak bir kucaklaşma ilişkimiz olmadı, bu yüzden bu yeni bir şey değil.

"Artık hepimiz burada olduğumuza göre..." diye başlıyor.

"Nihayet," diye mırıldanıyor gençlerden biri yanında oturan adama. "Bazılarımızın bundan sonra yapacak işleri var."

Bu toplantılardan nefret etmemin birçok nedeninden biri de bu; buradaki zorbaları dövememem dışında dönmüş gibiyim.

"Bunu yaptığınız için şükredin," diyorum duyabilecekleri kadar yüksek sesle. İki adam bana doğru bakıyor, biri özür dileyen bir gülümseme verirken, saçma sapan konuşan adam bana ters ters bakıyor. İsimlerini bilmiyorum. Umurumda da değil.

"Bir sorun mu var?" diye soruyor babam, doğrudan bana bakarak. Bunu başlatan ben bile değildim.

"Hiç de değil. Sadece senin olduğun yerde ben dururken kimin burada konumunu sağlamlaştırmak için yeterince şey yaptığını düşünüyorum." Sandalyemde rahatça oturup botumu dizimin üzerine koyarken kendini beğenmiş bir şekilde gülümsüyorum.

"Geleceği planlamayı bitirdiyseniz, doğrudan bugün bu toplantıya neden ihtiyacımız olduğuna geleceğim. Hepinizin farkında olduğu gibi hisse senetleri

ve birkaç küçük lokasyonumuzu satmak zorunda kaldık ama artık endişelenmenize gerek yok. Bir süredir biriyle konuşuyorum ve şirketimize yatırım yapmak istiyorlar." Doğrudan bana bakıyor ve gözlerinde bir şey var, sanki yaptığı şey için benden özür diliyor. Sandalyemde biraz daha dik oturuyorum.

"Sizi temin ederim ki şirkete yardım etmeye hevesli. Teklif ettiği şey bizi yeniden ayağa kaldıracak. Bu onu çoğunluk hissedarı yapar-"

Odadaki insanların yarısı bu gizemli adamın anlaşmasını protesto etmeye başlayınca yüksek sesli bir mırıltı duyuldu. Ben de onlarla birlikteyim ama çenemi tutuyorum ve enerjimi babama bakmaya odaklıyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, bakışlarımın altında gerçekten de küçüldü. Yeni birini getirme konusunda bu kadar endişelendiğine göre şirket ciddi bir sıkıntı içinde olmalı.

Keşke bana söyleseydi.

Farklı görünüyor. Bir şekilde daha yaşlı. Koyu renk saçlarında daha fazla ak var ve gözlerinin etrafındaki çizgiler daha derin. Onu en son ne zaman gördüğümü tam olarak hatırlamıyorum ama o kadar uzun zaman olduğunu da sanmıyorum. Kilo vermiş gibi görünüyor ve gözlerinin altında koyu halkalar var.

Belki de başımız onun daha büyük beladadır?

Toplantının geri kalanı gergin geçiyor. Kimse ekibe katılan son gizemli kişiden memnun değil ve birileri lojistik konusunda tartışmadan tek bir konuyu bile geçemiyoruz.

Sonunda işler bittiğinde, babamla konuşmak için geride kaldım.

"Noah," diye iç geçirdi. "Eminim bir sürü sorunuz vardır ama şu anda hiçbirine cevap veremem. Henüz hiçbir şey imzalanmadı. İhtiyacımız olan şey bu ve daha önce burada aldığım hiçbir kararı önemsemedin."

"Bu farklı ve bunu sen de biliyorsun," diye sesimi yükseltiyorum.

"Noah, lütfen. Şirketimin ihtiyacı olan şeyi yapmama izin ver." Ofis sandalyelerinden birine yığıldı. Onu uzun zamandır bu kadar yenilmiş görmemiştim.

"Şirketiniz mi? Evraklarda benim de adım yazıyor."

"Evet, ve bir kez gerçekten enerji harcadıktan sonra ona senin diyebilirsin. Noah... Bunu sonsuza kadar yapmak istediğimi mi sanıyorsun? Yoruldum artık. Şimdiye kadar yanımda çalışacağını düşünmüştüm ama artık seni nadiren görüyorum." Babamın alnı kırışıyor, sanki gerçekten umurundaymış gibi. Bunlardan daha önce hiç bahsetmemişti.

"Ne yapmam gerekiyor? Bu adam ne teklif ediyorsa, muhtemelen daha fazlasını yatırabilirim."

"Keşke bu kadar basit olsaydı. Yapabileceğin en iyi şey ortaya çıkmak ve dikkatini vermek." Dizlerini iterek ayağa kalkıyor ve yorgun bir inilti çıkarıyor. Elini omzuma koyuyor ve usulca sıkarak şöyle diyor: "Sen her zaman zekiydın, sadece hayatında bazı kötü kararlar verdin. Şimdi doğru kararları vermeye başlamanın tam zamanı."

"Kurul kararınıza katılıyor mu?" Açıkça soruyorum.

"Biraz ikna etmek gerekti ama evet, çoğunluk hissedarları yanımda. Bu yeni yatırımcı da onlarla aynı seviyede olacak ama bana arkasına yaslanıp yaptıklarımızı yapmaya devam etmemize izin vermekten mutlu olduğunu söyledi. Birkaç talebi var ama halledemeyeceğim bir şey değil." Kapıya doğru yöneldiğinde ben de peşinden gittim.

"Peki ya benim mirasım?"

Duruşu gerginleşiyor ve durup bana dönüyor. "Gerçekten tek önemsendiğin bu mu?"

"Hayır. Para umurumda değil, ben şirketten bahsediyorum. Siktiğimin *Chiyo*'su hakkında."

Ona tokat atmışım gibi bakıyor. Bir bakıma öyle, annemin adını bu işe karıştırdım.

"Şart koştuğum şeyleri yaptığın sürece şirket senin olacak. Bunu senden hiçbir zaman saklamadım, sadece işin içinde olanlara hazırlıklı olmanı istiyorum." Bana yorgun bir gülümseme vererek omzumu okşadı ve ofisine yöneldi.

Kendini kapatmasını izliyorum.

"Kaçırdığım her şeyi bana anlatmalısın," diyorum Janine'e. "Bu oldukça fazla," diyerek bana pembe bir kaşını kaldırıyor.

"O zaman bana her şeyi gönderin. Her dosyayı, her banka ekstresini, yardımcı olacağını düşündüğün her şeyi. Babamla ilgili neler olduğunu bilmem gerekiyor."

Beni yanına çağırmadan önce odayı tarıyor. "Sana ihtiyacın olanı göndereceğim ama ona iyi davran. Çok şey yaşıyor, her gün yorgun argın geliyor. Her ne ise onu yiyip bitiriyor gibi görünüyor."

Burası o kadar kötü mü? Yardım etmek için hiçbir şey yapmadığım için kendimde hayal kırıklığı yaşıyorum ama kimse bana bir şey söylememişken nereden bilebilirdim ki?

Hayal kırıklığına uğradım ve sinirlendim. Genelde hissettiğimde gidip biriyle sarhoş olurdum. Şimdi yeni bir dürtüm var. Bir kez olsun en yakın bara gidip öfkemi kusmama gerek yok. Eve gidip küçük engerek yılanımın içindeki öfkeyi çıkarmaya çalışabilirim.

tt

AYNTER

F Lanet olsun.

Siktir et onu.

Bana ihanet ettiği için bedenimi
sikeyim. Her şeyi sikeyim.

Bones onun olduğumu düşünüyor ama ben başka bir adamın nesnesi olmayı
reddediyorum.

Burada olduğum şey bu. Bütün gün kilit altında tutuluyorum, Bones eve
gelip beni tekrar becermeye karar verene kadar amaçsızca dolaşıyorum.
Bedenim ona her teslim olduğunda ve zihnim her kırıldığında kendimden
biraz daha nefret ediyorum. İğrenç biriyim. Bugünlerde vücudumun iyi olduğu
tek şey seks.

Bones burada değilken evin neredeyse tamamına erişebiliyorum ama bu
günlerin daha hızlı geçmesini sağlamıyor. Zaman benim için hala garip bir
kavram. Hücremdeyken olduğu kadar kavraması zor değil ama her gün
bulanıklaşıyor ve ne kadar zamandır burada olduğumu söyleyemiyorum.

Televizyon izlemekten çok sıkıldım ve televizyonu kapatıp üst kata çıkmaya
karar verdim. Biraz kestirmek zamanı geçirir.

Etrafıma hiç dikkat etmeden merdivenlerin dibinde Bones'a çarpıyorum.

"Demek evdesin," diyorum, bir adım geri çekilerek.

"Ben de tam dışarı çıkıyordum. Üzgünüm küçük engerek, seni ihmal , değil
mi?" Yüzümü avuçlamak için uzanırken sesi mide bulandırıcı derecede tatlı.
Bana dokunamaması için bir adım daha geri çekiliyorum.

"Eğer kastettiğın buysa, seni özlemiyorum. Bütün gün burada tıklılı
kalmaktan sıkıldım."

Her adımda, duvara yaslanana kadar beni takip ediyor. "Şimdi sana biraz zaman ayırabilirim. Yukarı çıkabiliriz ve seni o kadar memnun bırakacağım ki aklın sıkılacak kadar dağılmayacak."

Bu düşünce klitorisimi zonklatıyor ve bunun için kendimden nefret ediyorum. "Günün geri kalanında paslı çivilerden oluşan bir yatakta yatmayı tercih ederim."

Onu itip geçiyorum ve yukarı çıkmaya başlıyorum. "Benimle gelmek ister misin?"

Soru bir anda geldi ve donup kalmama neden oldu. "Ne?"

"Dikkat ettim, benden kaçmaya çalışmadın. Bu yüzden bugün dışarıda ne kadar iyi olduğunu görmek için bir tür deneme sürüşü olabilir."

Bu pislik. Dışarı çıkmanın benim için ne anlama geldiğinin farkında olduğuna şüphe yok. Yine de beni, onun için eğitilmesi gereken bir hayvandan farksız hissettiriyor. Belki de öyleyimdir. Ne de olsa ilk fırsatta kaçacağım. Eğer yakalanırsam, tekrar boyun eğmem için cezalandırılacağımdan eminim.

Kaşlarını kaldırıp bana bakıyor ve cevabımı bekliyor. "Tamam, seninle geleceğim," diyorum umduğumdan daha fazla tereddütle.

Kapının kilidini açtığında kabul ettiğim şeyin gerçekliği yüzüme çarpıyor. *Dışarı* çıkıyorum.

Kendimi coşkulu hissetmeliyim ama tek hissettiğim korku.

Dışarıda bir yerde olabilirler. Beni tekrar yakalamadan önce ışığa doğru ilk adımı atmamı bekliyorlar.

Birdenbire bu görev başarılamayacak kadar ürkütücü geliyor ve kendimi içeride, *güvenli* bir yerde kalmak isterken buluyorum. Endişelenmem gereken tek şey Bones ve her geçen gün onunla başa çıkmanın daha kolay olduğunu görüyorum.

"Yapamam." Sesim zar zor duyuluyor.

Bones sesin geldiği yöne dönüyor ve benimle buluşmak için hâlâ merdivenlerin yanında dikildiğim yere geliyor. "Her zaman seninle olacağım. Kimse seni benden alamayacak."

Ona yavaşça göz kırpiyorum. Beni korkutan şeyin bu olduğunu mu düşünüyor? Korkutuyor mu? Ne olduğundan bile emin değilim. Sadece dört duvar arasında olmamak, diğer insanların olduğu temiz havada olmak düşüncesi bile beni korkutuyor.

Ama dışarıda yaz . Özgürlüğümün olduğu yer.

Vücudumdaki adrenalini beni dışarıya itmesi için zorluyorum.

Eşikten adımımı atarken avuçlarım kayganlaşmaya başlıyor. İçimde gergin bir heyecan oluşuyor.

Güneşli bir gün ve sıcaklık hemen tenimi diken diken ediyor. Tanrım, çok iyi hissettiriyor. Tekrar kilit altına alınmadan önce vücudumu olabildiğince çok ıslatmaya zorluyorum.

Ben temiz havanın tadını çıkarırken, Bones garajdan siyah, şık bir spor araba çıkarıyor. Ona yakışıyor. Sahip olduğu her şey ve davranış biçimi çok özenle seçilmiş gibi görünüyor. Ama sahte mi gerçek mi tam olarak anlayamıyorum.

"Nereye gidiyoruz?" Dışarı çıkıp yolcu kapısını açtığı anda soruyorum.

"Kıyafetlere ihtiyacın var, önce senin için alışverişe çıkalım."

Teklifini geri çevirecektim ama üzerimdeki bol kıyafetlere baktım. Ayağında ayakkabı bile yok. Sonra dar siyah pantolonu ve gümüş zinciri görünecek kadar açık beyaz gömleğiyle ona bakıyorum. Saçları her zamanki gibi parlak ve tertemiz. Bugün göz kalemi ve rimel sürmeye bile zaman ayırmış. Arabasının yanında dururken tam bir manken havasında, sanki herkesin görebileceği bir reklam panosuna aitmiş gibi.

Kendimi daha da kötü hissetmeme neden oluyor. Sanki dokunduğum her şeyin üzerinde bir pislik tabakası bırakacak küçük kirli bir zerreymişim gibi.

"Biniyor musun?" diye soruyor.

Ben koltuğa yerleşirken ve o arabayı garaj yolundan çekerken duygularımı gizlemeye çalışıyorum. Dışarıdan bakıldığında evi daha da yalnız görünüyor. Eski beyaz taşların arasında bir sürü karanlık ve boş pencere.

Tereyağı yumuşaklığındaki deriye sırtımı yaslarken gözlerim onun yan profiline takılıyor. Ne zamandır burada tek başına yaşıyor?

Görünen pislikten çok daha fazlası olduğunu düşünmeye başlıyorum. Olmak zorunda. Ondan bir tür canavar gibi nefret etmek istesem de, bu çok yorucu. Ona baktıkça gözlerindeki hüznü daha çok görüyorum. Altında ağır bir yük olan yorgun halkaları. Her şeyi makyajla ve kendini beğenmiş bir gülümsemeyle gizliyor.

Beni bakarken yakaladığında, ona bakmıyormuşum gibi davranmıyorum. Bundan istediği anlamı çıkarabilir.

"Kıyafet aldıktan sonra nereye gidiyoruz?" diye sordum. "Bir kulübe uğramam gerekiyor."

"Eğer seks kulübüyse, ben gitmiyorum."

Bir kahkaha attı. "Yemin ederim değil, ama bu başka bir zaman için bir fikir."

"Bunu aklından bile geçirme." Ses tonum sert ama içten içe görüldüğüm kadar kızgın değilim. Neden bu kadar... bu kadar *kendisi* olmak zorunda?

Dar köy yollarında sessizlik içinde ilerliyoruz. Kilometrelerce yol boyunca görünürde başka ev yok.

Bir süre sonra aramızdaki sessiz gerilim fazla gelmeye başladı ve "Biraz müzik açabilir misin?" diye sordum.

Öne doğru uzanarak gösterge panelindeki küçük ekranda birkaç düğmeye basıyor ve ağır davul sesleri başlamadan önce gotik operatik bir nakarat başlıyor.

Death metal sevmesine şaşırmadım. İçimde bir anıyı canlandırmasına şaşırdım. Şu anda istemediğim bir anı.

Summer ve ben sevdiğimiz her şeyin olduğu bir çalma listesi paylaşıyorduk. Shuffle'a koyar ve kafa sallayarak metalden K-pop'a zıplamaya geçerdik.

"İstedığınızı koyabilirsiniz. Yine de bunu atlarsan çok üzülürüm, Will Ramos bir ses tanrısıdır. Domuz ciyaklamaları," parmaklarının ucunu öpüyor, "muhteşem."

Kıkırdıyorum ve Bones bana gülümsüyor, gözlerinin kenarları kırışıyor. "Adının bu olduğunu bilmiyordum ama evet etkileyici biri."

Bones'un gözleri açılıyor ve heyecanlı küçük bir çocuk gibi görünüyor. "Metal sever misin?"

"Evet, diğer şeylerin yanı sıra." Omuz silkiyorum. "Sana göstereceğim bir sürü grup var!"

Bana en sevdiklerini anlatırken gülümsememi bastırıyorum. Hatta bana logolarından yaptırdığı dövmeleleri bile gösteriyor. Onu dinlerken kalles kalbim biraz ısınıyor. Takmayı sevdiği kendini beğenmiş kibirli maske tamamen düştü. Bu adamla ilgili herhangi bir şeyi sevmek isteyeceğim son şey, ama bu kadar uzun süre zerre kadar nezaket gösterilmedikten sonra duygularımı görmezden gelmek zor.

Yanımızdan daha fazla araba geçmeye başlıyor ve bir şehre geldiğimizi fark ediyorum. Hemen *benim* şehrim olduğunu görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. İçinde büyüdüğüm şehir. Kaçırıldığım şehir. Bones şehrin hemen dışında yaşıyor.

Dehşet mideme otururken ağzım kuruyor. "Beni nerede buldun?"

Bones kaşlarını çatıyor, gözleri benimle yol arasında gidip geliyor.

"Bilmem gerek, Bones. Burada mıydı?" Koltuğumda öne doğru eğildim, aniden arabanın sıkışıklığından boğulduğumu hissettim.

"Evet. Tommaso Abato karısıyla birlikte şehrin diğer tarafında yaşıyordu."

Başka bir yere götürüldüğümü sanıyordum ama başından beri kendi arka bahçemde esir tutuluyormuşum.

Bones bunu bilirdi. Adımı ve tıbbi kayıtlarımı öğrendi.

Eminim nerede yaşadığımı biliyordur.

"Nerede olduğunu , değil mi?" diye soruyor usulca.

Tekrar deriye gömülerek başımı sallıyorum. "Hayır. Bana hiçbir şey söylemediler. Tek yaptıkları bana emir vermektir. Sen bana adını söyleyene kadar onun kim olduğunu bile bilmiyordum. O sadece bir hiç değildi, değil mi?"

"Pek sayılmaz. Birçok kişiyi tanıyan bir iş adamıydı ve belediye başkanlığına adaylığını koymak üzereydi."

"Hemen karakola gitmeliyiz, onlara neler olduğunu anlatabilirim. Eğer karısı hâlâ dışarıdaysa belki bazı sorulara cevap verebilir. Şimdiye kadar bir karısı olduğunu bile bilmiyordum. Onun da benden haberi olmama ihtimali nedir? Belki o yardımcı olabilir."

Pek olası değil ama başka bir kadının kocasının bir insana bunu yapmasına isteyerek izin verdiğini düşünemiyorum.

"İnanın bana, polisler sizin için hiçbir şey yapmayacak. En iyisi bu işi bana bırakmanız. Ve karısı Daniella, ona ulaşmak diğerleri kadar kolay olmayacak. Yüzü hala tüm haberlerde."

"Ondan şüpheleniyorlar mı?"

"Hayır. Tam tersi. Tüm şehir ona sempati duyuyor. Sana söz veriyorum, cevapları alacağız." Bones bana güvenimi tazelemeye çalışan bir bakış atıyor ama bu sadece umutsuzluğa daha da kapılmama neden oluyor.

Cevapları isteyip istemediğimi bile merak etmeye başladım. "Seni neden seçtiği hakkında gerçekten bir fikrin yok mu?" *Beni seçti.*

Bu bende aynı anda hem kusma hem de bir şeyleri yumruklama isteği uyandırıyor.

"Bilmiyorum! Belki de bunu onu öldürmeden önce sormalıydın. Tam eve gidiyordum ki kaçırıldım. Şehirde başka bir yere götürüldüm, motel gibi bir yere. Her şey bulanık. Beni hemen uyuşturmaya başladılar. Bir gün bir bodrumda uyandım ve beni tekrar sismeye hazır olana kadar kilitli kaldım. Tanıdık geliyor, değil mi?" Gülümsemem acı bir zehirle dolu, hepsi onun için.

Bones direksiyonu sıkıca kavırıyor ve gözleri kararıyor, yola değil bana bakıyor. "Sahip olduğumuz şey öyle bir şey değil."

"Bizim hiçbir şeyimiz yok. Bana sahipsin çünkü insanların hayatlarıyla kumar oynamanın normal olduğunu düşünen bir psikopatsın."

Alaycı bir yorum ya da başka bir cinsel söz bekliyorum ama müziği kapatıyor ve sessizlik içinde sürüyoruz. Çenesi direksiyonu tutuşu kadar sıkı.

"Haklısın," diyor sertçe. "Sana sahibim ve kendini kapıdan dışarı atmayacaksan bu arabada benim insafıma kalmış durumdasın. Bana bu kadar iyi davrandığın için senin için güzel bir şey yaparım diye düşünmüştüm ama o şımarık ağzın hiç değişmeyecek gibi görünüyor, değil mi?"

Dürüst olmak gerekirse, ben karşılık verince hoşuna gittiğini düşünmüştüm. Pantolonu ereksiyonundan dolayı gerildiği için belli ki ona bir şeyler yapıyor.

"Ne söylersem söyleyeyim yanlış olacağına eminim. O yüzden beni geri götür, yapacağın şeyin bu olduğunu biliyorum. Yanlış bir şey söyledim ve şimdi cezam yaramaz küçük bir evcil hayvan gibi kafesime geri dönmek olacak."

Bones omuzlarını koltuğa doğru geri atıyor ve dilini alt dudağının üzerinde gezdiriyor. Karanlık bir gülümseme onları yukarı doğru kıvrıyor. "Beni tamamen çözdün, değil mi?"

Keşke. "Tek anladığım, senin sadece sikiyle düşünen zengin ve kibirli bir pislik olduğun."

"Bu seni şaşırtmayacak o zaman." Direksiyonu tamamen bırakıyor ve fermuarını açıyor.

"Ne halt sen?" Kemerimi çözüp direksiyona hamle yaparken bağıriyorum.

Hızımdan yararlanarak başımın arkasından tutuyor ve beni sikinin üzerine doğru itiyor. Çılgılık atarken onu yutuyorum.

Beni orada tutuyor, siki boğazımın derinliklerinde, gözlerimin sulanmasına ve öğürme refleksimin fazla mesai yapmasına neden oluyor. Kendimi yukarı itmek için bacaklarına tutunmaya çalışıyorum ama o beni sıkıca sabitliyor.

"Lütfen!" Söylemeye çalışıyorum ama sadece bir gargara .

"Bu arabalarda hız olduğunu biliyor olmalısın. O yüzden sikime öyle hamle yapman gururumu okşadı. Seni gerçekten iştahlandırmış olmalıyım."

Ben boğazımı ona kapatıp nefes almak için çırpınırken siyah gölgeler görüşümü tehdit ediyor. "Rahatla," diyor bana sanki çok kolaymış gibi. "Boğazının açılmasına izin ver ve beni içine alabileceksin." Ellerinden biri boynuma masaj yapmaya başlıyor ve kaslarımın gevşemesine yardımcı oluyor.

"Hepsini içime aldığımda bunu anlamamanın kolay bir yolu var. Tek yapman gereken her bir piercingi ağzına girerken saymak."

Burnumdan biraz hava almayı başarıyorum ve bu boğulmanın verdiği rahatsızlığı biraz olsun hafifletiyor.

"Acaba kaç tanesi seni bu şekilde kullandı? Kaç tanesine bunun için acı çektirmemiz gerekiyor? Onları hemen öldürmeli miyiz yoksa işi uzatmalı mıyız? Zavallı küçük hayatlarına son vermeden önce bir şansları olduğunu düşünmelerini sağlayın."

"Sen delisin," diye gargara yapıyorum. Boğazım yanıyor, piercingleri ağzımın içinde rahatsız edici bir şekilde sürtünüyor ve çenem ağrıyor.

Parmaklarını saçlarımda gezdirerek başımı okşuyor. "Beni böyle içine alarak çok iyi yapıyorsun. Sadece birkaç santim daha kaldı."

Onu itmeye çalışıyorum ama zar zor hareket edebiliyorum.

"Benim için rahatla. Sana zarar verenlerden intikamını almak için kullanacağın her türlü acımasız yolu düşün. Bunu düşünmek bile seni ıslatıyor mu?" Bunu söyledikten sonra dikkatim amıma yöneliyor. Orada hissettiğim sıcaklıktan, ısladığımdan eminim.

Zihnim dağıldıkça bedenim gevşiyor ve kafamda saymaya başlıyorum. Yediye ulaştığımda sonuna kadar girdiğini anlıyorum.

Yüksek sesle boğuluyorum ve o diyor ki, "Bu ses bana bunu sevdiğini söylüyor. Eminim küçük amcığın sırılsıklam olmuştur. Şimdi, ben gerçekten onlar kadar kötü müyüm? Sanmıyorum. Öncelikle, bilincin tamamen yerinde ve bundan zevk almanı istiyorum."

Konuşmaya çalışmak anlamsız, bu yüzden hareketsiz kalıp dinliyorum. "Başka bir anlaşma yapmak ister misin?"

Sanki seçme şansım varmış gibi.

"Kendine dokun. Eğer benden önce boşalırsan seni doğruca eve geri götürmem."

Hayır demek ve hapisaneme geri dönmek istiyorum ama aynı zamanda ondan uzaklaşmak da istiyorum. O evde kilitli kalmadığım sürece özgür olma şansım var.

Garip bir şekilde eşofmanımın kemerine uzanıyorum ve parmaklarımı amıma doğru kaydırıyorum. Kahretsin, ıslağım. Sırılsıklam değil ama yine de utanacak kadar ve göremediği için memnunum.

"Buna ihtiyacım vardı. Zor bir iki hafta geçirdim." Sonunda başımı kaldırıyor ve keskin bir nefes alıyorum. Beni tekrar aşağı itmeden önce aletin ağzımdan çıkmasına izin vermiyor. "Önce arkadaşım neredeyse ölüyordu, sonra babamın benim olması gereken şirketi sattığını öğrendim ve şimdi senin bana tecavüzcü demeni dinlemek zorundayım. Hayal kırıklığının bir kısmını dışarı atmak iyi geldi."

Bunu yapmama yardımcı olduğun için çok şanslıyım." Sesi nazık, hiç de küçümseyici değil. Bu durumu daha da kötüleştiriyor. Beni o çok kolay ördüğü sahte güvenlik ağına çekmesini istemiyorum.

Özgürlüğümü geri alma ihtiyacı klitorisimi daha hızlı ovuşturmamı sağlıyor. Uyarılmam, parmaklarımı her iki yanında ileri geri kaydırmamı kolaylaştırıyor. Eskiden kendimi boşaltmak için yaptığım gibi kendimi çimdikliyor ve masaj yapıyorum. Parmaklarım her uzun vuruşta amıma girip çıkıyor.

Orgazmımın hızla geliştiğini fark ediyorum ve bu çok güzel. Tek düşünebildiğim bacaklarımın arasındaki zevk ve o kendini orada tutarken çenemdeki ağrı. Kendi orgazmım ve Bones'un ağzındaki sikinden başka hiçbir şey yok. Benden bir inilti kaçıyor, sikiğin içinden mırıldanıyor ve zevkle tıslıyor.

Parmaklarımın her yerine boşaldığımda her şey yükseliyor ve tüm vücudum sarsılıyor. "Aferin kızıma," diye övüyor kafa derime masaj yaparken. "Parmaklarını bana ver."

Ne yaptığımı düşünemeyecek kadar orgazmın içinde kayboldum ve parmaklarımı pantolonumdan çıkarıp ona doğru tuttum.

Sıcak ağzının onları sardığını hissediyorum ve yüksek bir iniltiyle emiyor.

Ağzımda daha da sertleşiyor, çenemi daha çok acıtıyor, ama hala beni hareket ettirmiyor. Sadece onu orada tutuyorum.

Dik oturmama yardım ettiğinde sersemlemiş halde kalıyorum. Neden her siki girdiğinde böyle oluyor?

Kendini gizlediğinde hala sert. O gelmedi. Neden gelmedi? Bunu yüksek sesle sorgulamıyorum. Eğer bunu ona söylersem beni tekrar zorlayacağından eminim. Dilimde onun tadını alabiliyorum ama daha fazlasını tatmak istediğimden değil.

Pencereye yaklaşip onu görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Hâlâ beni onlarla kıyaslamak mı istiyorsun?" diye soruyor, ses tonunda hastalıklı bir zevkle.

Dilimi ısırarak düşüncelerimi kendime saklıyorum. Ağzını açıp durduğu için bunun onun için mümkün olduğunu sanmıyorum.

"Bunu neden yaptıklarını biliyor musunuz? Çünkü kendilerinden daha zayıf birini gördüler ve bundan faydalandılar. Ben bunu anlamıyorum. Sen güçlüsün Wynter ve eğer gerçekten durmamı isteseydin bunun gerçekleşmesi için elinden gelen her şeyi yapacağını biliyorum. Aletimi ısırıp koparır ya da arabayı çarparsın."

Ona bakıyorum, dinlerken kafam karışıyor. Kendinden çok emin konuşuyor. En kötüsü de haklı olması.

Yolculuğun geri kalanı sessizlik içinde geçti. Küçük bir butiğe benzeyen bir yerin önünde duruyoruz. Vitrin tamamen siyaha boyanmış ve camlar içeriyi göremeyeceğim şekilde karartılmış.

Etrafımda Bones'un torpido gözünü açtığını görüyorum. kocaman ot torbasıyla alay ediyorum. "Sen uyuşturucu satıcısı mısın? Bilmem gerekirdi."

"Ot sevmez misin?"

"Hiç denemedim ve yakın zamanda da denemeyi düşünmüyorum." Babam hakkında öğrendiklerinden bunu anlaması gerektiğini düşünmüştüm. Tabii benim de onun izinden gittiğimi düşünmediyse.

"Satıcı olmadığımı ve işi yeni bıraktığımı bilmek sizi memnun edecektir." Camı indirerek çantayı kaldırıma fırlattı.

"Bunu öylece yapamazsın!" Kimsenin fark edip etmediğini görmek için telaşla etrafıma bakıyorum, ama torpido gözünden bir silah çıkarırken hemen ona odaklanıyorum.

"Bu ne için?" Çabucak sordum.

Pantolonunun arkasına sokuyor. "Sadece bir önlem."

Kaçmak için kapının kolunu tutuyorum ama açılmıyor. "Gerçekten mi? Çocuk kilitleri mi?" Daha sert çekiştirirken homurdanıyorum.

Bones dudaklarında bir sırıtişla arabanın etrafında dolanıyor ve bana kapıyı açıyor, sanki kraliyet ailesindenmişim gibi elini uzatıyor.

Almayı reddettiğimde belimden tuttu beni arabadan çıkarıp omzunun üzerinden çekti. "Beni yere bırak!" Sırtına yumruklarımı indiriyorum ve beni kollarının arasına almak için göğsünden aşağı kaydırıyor. Boyumun uzun olması durumu garipleştiriyor ve her an beni düşürecekmiş gibi hissediyorum, bu yüzden kollarımı boynuna doluyorum. Onu böyle yakından gördüğümde içimde oluşan bu histen nefret ediyorum.

Yumuşak gözleri ve saçlarının rüzgârda savrulma şekli, kalbimin kontrolü için savaşılan kafa karıştırıcı bir duygu karışımı yaratıyor.

Vücudumun benim yerime onun tarafını tutması adil değil.

"Tek yürüyebilirim," diye mırıldanırken etrafta beni izleyen birileri var mı diye bakıyorum ama sokak bomboş.

"olmaz." Ne kadar

düşünceli?

Hayır, bunu sadece kaçmayayım diye yapıyor, sağlığını önemseydiği için değil.

"Şu anda çılgılık atabilirim ve biri gelip bana yardım eder."

"Bir dene," diye fısıldıyor kulağıma. "Onlar polisi arayamadan seni arabanın bagajına koyacağım."

Blöf yaptığını sanmıyorum ama yine de çığlık atıyor olmalıydım. Etrafta çırpınıyor, beni yere bırakması için savaşıyor olmalıydım. Ama beni içeri taşımasına izin veriyorum.

Mağazanın içi de dışı kadar karanlık ve metal müzik çalıyor. Belli ki burası Bones'un düzenli olarak alışveriş yaptığı bir yer.

Birkaç kişi etrafta dolanıyor, kıyafet raflarına bakıyor. Yanlarından geçerken bir kadın bana tuhaf bir bakış atıyor ve kendimi daha da rahatsız hissetmemi neden oluyor. "Lütfen beni indirir misiniz artık?" Fısıldıyorum.

"Bir dakika içinde."

Bones beni doğruca kasaya götürüyor ve kasiyer bize kaşlarını kaldırıyor. Yılan ısırtığı piercingleri, boğazındaki kocaman güve dövmesi ve deri korsesinden taşan göğüs dekoltesiyle göz kamaştırıcı bir kadın. Bones ona zar zor bakıyor.

Beni yere bırakmadan cüzdanını aldı ve tezgâhın üzerinde açarak kredi kartını çıkardı. "Dükkâna bir saatliğine ihtiyacım var. Gizlilik için ne kadar istersen öderim, yeter ki hemen hallet."

Omuzlarını silkerek önce ona sonra da bana sırtıyor. "Elbette. Zaten sakın bir gündü." Ellerini çırpıyor ve sesleniyor, "Mağaza erken kapanıyor! Herkes dışarı."

Hâlâ alışveriş yapan insanlar işlerinin bitmediğine dair şikâyetlerini dile getirirler, ancak kasiyer onları tersler ve hızla oradan ayrılırlar.

Kapıyı kilitlemeye gidiyor ve Bones sonunda beni bırakıyor.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye omzunun üzerinden sesleniyor. "Evet-"

"-Hayır."

Benim adıma konuşurken Bones'a ters ters bakıyorum.

"Evet," diyorum tekrar. "Kıyafetlerimi benim için seçmiyorsun."

"Tamam. Yine de ne seçtiğini görmek istiyorum. Bana güzel bir defile sunabilirsin."

Kadın tüm bunları daha önce görmüş gibi kıkırdıyor. "Ben sizin için birkaç parça bulayım, gerisine siz karar verin."

"Beni kaçırdı. Buraya kendi isteğimle gelmedim," diye bağırdım ve elindeki elbiseyi düşürmesine neden oldum. El yordamıyla elbiseyi aldı ve endişeyle bana baktı.

Bones yaklaşarak fısıldar, "Buraya isteyerek gelip boynuma yapıştıktan sonra gerçekten buna inanacağını mı sanıyorsun?"

"Bunu uydurmuyorum!" Aciliyetten çok öfkeyle söylüyorum.

Bana inanıp inanmamakta kararsız bir şekilde ikimizin arasına bakıyor.

Bones elimi tutuyor ve silahının sert çıkıntılarını hissettiğim sırtının alt kısmına götürüyor.

Sikeyim.

Yanındaki raftan birkaç parça daha alarak, "Bunları senin için soyunma odasına koyacağım. Bir şey giymene yardım etmemi ister misin? Bu elbiselerin bazılarının fermuarlarını tek başına açmak zor olabilir."

Yavaşça Bones'a bakıyorum. Sanki gerçekten birlikte alışveriş yapan bir çiftmişiz gibi tatlı tatlı gülümsüyor ve yanlış bir şey daha söylersem birini vuracakmış gibi değil.

Eminim bunu yapmazdı? Sanırım onu gerçekten hiç tanımıyorum.

"Hayır, sorun değil. Ben hallederim. Sadece şaka yapıyordum, erkek arkadaşına şaka yapmaya çalışıyordum." Bana inandığı ve yardım etmeye çalıştığı için ona küçük bir teşekkür gülümsemesi veriyorum. Nihayetinde onun bu işten sağ çıkmasını istiyorum, bu yüzden düşmesi için dua ediyorum.

Neyse ki tek yaptığı kıkırdamak ve bana tuhaf bir bakış atmak oldu. O aceleyle köşeyi dönüp soyunma odalarının olduğu yere gittikten sonra elimi Bones'un silahından çektim. Sanki hiçbir şey olmamış gibi kıyafetlerini seçmeye başladı.

Kapıya bakıyorum ve Bones kafasını kaldırmadan "Ben olsam yapmazdım" diyor. Sessizce kaderimi kabul ediyorum ki bu yabancı yaşayabilsin.

Soyunma odasında, giydiğim tek bir şeye bile aynada bakmıyorum. Zaten her konuda son sözü Bones'un söylemesini bekliyorum.

"Eğlenmiyorsun," diye açıkça belirtiyor.

Az önce denediğim elbiseyi başımın üzerinden çekip ona fırlatıyorum. Üzerimde sadece kendim için seçtiğim yeni iç çamaşırlarım var ama artık umursamayacağım kadar çok vücudumu gördü.

"Bana arabada aletini yalattın ve sonra da birini vurmakla tehdit ettin. Bunların nasıl eğlenceli olması gerekiyor?"

"Ben kimseyi tehdit etmedim."

O ciddi mi? Elim silaha tutmam onun için bir tehdit değil mi?

Üzerime bir şeyler giymek için arkamı dönerken başımı sallıyorum. giydiğim kıyafet güzel ama rahat. Uzun, kolsuz, mor, siyah dantel süslemeli, göğsümden aşağı doğru inen bir üst ve hayatımda giydiğim en yumuşak tayt.

"Kesinlikle görünüyorsun. Dürüst olmak gerekirse, daha ateşli olabileceğini düşünmemiştim."

Sözlerinin önemli olmasını istemiyorum, ama insan etkileşimine o kadar açım ki ondan gelen en küçük lokma bir lütuf gibi geliyor.

Onu başından savarak, "Erkeklerin bu tür şeylerde kötü olduğunu sanırdım," diyorum. Yine de Bones gerçekten de tanıdığım hiç kimseye benzemiyor. "Kız arkadaşın falan var mı?"

"Eğer yapsaydım kıskanır mıydın?"

"Pek sayılmaz," diye alay ediyorum. Soruya cevap vermeme şekli beni tüm yanlış yollarla kızdırıyor. Az önce yaptığı gösteriden sonra umursamamam gerekirdi ama o benim tek değişmezim. Bektan beynimin güvenlik için ona yapışmasına engel olamıyorum.

Aramızdaki mesafeyi açıyor ve ben de bana dokunmamasını işaret etmek için kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Hayır, bir kız arkadaşım yok ama müstakbel bir karım var," diye sırtıyor.

Sözleri beni tam karnımdan vurdu. Belli ki ona benzeyen bir adam kapılmış olmalı. Onu istediğimden değil, sadece başka bir kadını becerdikten sonra kullandığı yan parçası olmak istemiyorum.

Güldüğünde daha fazla dayanamayacağıma karar veriyorum ve sıkışık alanı terk etmek için dönüyorum, ama bileğimi tutuyor. "Wynter."

"Ne?" Şak diye söyledim. Bones beni kendisine doğru çekti ve göğsüne doğru döndüm. Dudakları dudaklarıma yapışıyor ve onu ne kadar itersem iteyim bir santim bile kıpırdamıyor.

Sonunda durduğunda dudakları dudaklarımdan ayrılmıyor ve bana söylediği her kelimeyi hissedebiliyorum. "Her yönden benim olmanı istiyorum, karım olarak da. Parmağına bir yüzük takmama izin verdiğin gün hayatımın en mutlu günü olacak."

Buna gerçekten inanıyor olamaz mı?

Ondan uzaklaşıyorum. "Ben senin tutsağınım, lanet olası kız arkadaşın değil," diye fısıldıyorum sertçe, dışarıdaki kadının duymasından ve onu öldürtmekten çok korkuyorum.

"Bu sadece anlambilim."

"Yani tüm kız arkadaşlarını evde kilitli tutuyor ve onları tecavüz etmekle mi tehdit ediyorsun?"

Bones'un gözleri bana bakarken kararıyor ve sinmemek kendimi zor tutuyorum.

"Sahip olduğumuz şeyi kötü bir şeye dönüştürme, Wynter. Seksten zevk almakta sorun yok. Başına gelenlerden sonra bile benimle iyi vakit geçirmeye hakkın var."

Nutkum tutuldu. Kendini kandırıyor ama bir şekilde tüm güvensizliğimi çözdü.

"Dayanılmazsın. Aramızda ne olduğunu seninle tartışmayacağım."

Dikkatimi dağıtmak için giysi yığınının yeniden sıralıyorum.

"Bunların yarısını bile giyemiyorum." Bones'un seçtiği kısa kırmızı mini elbiseyi elime alıyorum ve ne kadar taşırsam taşıyayım yine saklananlar yığınının geri dönüyor. Benim için seçtiği her şey ya siyah ya da kırmızı. "Cidden, beni kulübe götürmeyi planlamıyorsan bunu giymeyeceğim."

"Kırmızılar içinde güzel görüneceğini biliyorum," diye iç geçiriyor ve gözleri dalıyor. Ne hayal ettiğini bilmek istemediğimden eminim.

"Neden moru seçtim sanıyorsun?"

Mırıldanıyorum. Hayata göz kırpmıyor ve gülüyor.

"Belki yaparım."

"Ne olacak?" Hayal kırıklığıyla soruyorum. Neden onunla hiçbir şey basit olmuyor? "Seni kulübe götüreceğim. Seni her yerde göstermek istiyorum."

"Oh, şimdi anladım."

"Neyi alayım?" Kaşlarını çatıyor.

"Gerçekten aptal olduğunu. Birine hava atmak için onu bir yerlere götürmen gerekir, aptal."

"Ne yaptığımızı sanıyorsun?"

Yeni oyuncağıyla giyinip kuşanmak için yaptığı kontrollü bir gezi, insan kalabalığı içinde sarhoş olduğu kaygısız bir geceden tamamen farklıdır ve o da bunun farkındadır.

Hayal kırıklığı içinde yüksek sesle inleyerek giysi yığınının gibi kasaya götürüyorum. Fiyat etiketlerine bakmıyorum ya da kasiyer hepsini saydıktan sonra toplam tutarı görmüyorum. Ancak Bones'un ona bıraktığı yüklü bahşişi fark ediyorum. Çok fazla sus payı gibi görünen bir bahşiş.

Arabaya döndüğümde ne yapacağımı bilemiyorum. Koltuğumda kıpırdanıyorum ve müziği karıştırıyorum, ama gürültü beni daha çok rahatsız ediyor ve kapatıyorum.

"Neyin var?" Bones soruyor ve ben ağzım bir karış açık ona bakıyorum.

Yaptığı tek bir şeyin bile kötü olduğunu söyleyemeyecek kadar benmerkezci mi?

"Senin için hecelelemeyeceğim. Sadece beni hapishaneme geri götür. Dışarıyla işim bitti."

Gezintim bana acıdan başka bir şey hissettirmedi ve onun küçük oyuncacı olmanın özgürlüğüm için sahte bir umutla yaşamaktan daha iyi olduğunu düşünmeye başladım.

t2

AYNTER

"I "Senin evine döneceğimizi sanıyordum." Şehri geldiğimiz yoldan terk etmek yerine, Bones bizi ters yöne doğru sürüyor. Yıkık dökük bir alana ulaştık. Aşına bir yer. Daha önce neredeyse her gece işe gidip gelmek için bu sokaklarda yürümek zorunda kalıyordu.

Belki de sonunda benden kurtulacağı zaman budur? satacak mı yoksa öldürecek mi? Her iki durumda da, burada olmamızdan iyi bir şey çıkmaz.

Köşeyi dönerken Onyx'in neon ışıltısını görüyorum.

Sürmeye devam et. Sürmeye devam et.

Bones arabayı dışarıda durdurur.

Sikeyim.

Sesimdeki gerginliği saklamaya çalışarak "Neden buradayız?" diye soruyorum.

"Bir şey bırakmam gerekiyor. Seni bir dakikalığına arabada bırakmayı umuyordum ama bunun artık iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." Bana bakışı kendimi azarlanan yaramaz bir çocuk gibi hissetmeme neden oluyor. Keşke benden ne istediğine karar verse. Bir an rol yapmamdan hoşlanıyor, sonra itaat istiyor. Bu çok yorucu.

Bones torpido gözüne uzanarak silahı geri çıkarıyor ve tüylerim diken diken oluyor. *Bir şey yapmaktan kastı birini öldürmek mi?*

Beni en çok korkutan silah ya da bu düşünce değil, daha önce fark etmediğim silahın altındaki siyah kar maskeleri.

"Neden bunlardan bu kadar çok var?" Karanlık anılar yüzeye doğru tırmanmaya başladığında sesim titriyor.

"İşler genellikle kana bulanıyor, bu yüzden yedek parça bulundurmak daha kolay."

Anıların kafamda tekrarlanmasını engellemek için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, tek görebildiğim onlar. Uyuşturulmuş halimde adamları şeytani gösteren o karanlık maskeler. Korku, beni olduğum yerde donduracak kadar soğuk ve sakatlayıcı. Bodrum katına geri döndüm.

Bu sözleri yüksek sesle söylemenin canavarları uzaklaştıracağını umarak Bones'a başka bir gerçeği söylüyorum. "Erkeklerin giydiğı şey buydu."

Elini dizimde hissetmek beni şimdiki zamana geri döndürmeye yardımcı oluyor. Etrafıma baktığımda dünya bulanıklaşıyor.

"Artık burada değiller. Sadece sen ve ben varız. Her şeyi hatırlıyor musun?"

Üzerimdeki eline uyuşmuş bir şekilde bakıyorum. Giysilerimi yakması ve tenimi ısıtması rahatlatıcı. Bundan nefret ediyorum ve daha fazlasını istediğim için kendimden de nefret ediyorum.

"Uyanık olduğum anların çoğunda evet, ama çoğunlukla karanlıkta tek başıma bekliyordum." İç çekerek onun endişeli yüzüne bakıyorum. Beni neden bu kadar önemsemiğı kafamı karıştırıyor. "Beni neden eski iş yerime getirdiğini söyleyecek misin?"

Benden binanın üzerindeki tabelaya bakarken alnında derin bir kırıışıklık beliriyor. "Hayır, sen bir restoranda çalışıyordun" derken şaşkın görünüyordu.

"Sanırım nerede çalıştığımı biliyorum. Her neyse, siber takip ya da her ne yaptıysan, bunu zaten biliyor olman gerekmez miydi?"

"Araştırmalarım striptiz kulübünde çalıştığın hakkında bir şey söylemedi. Burada ne kadar çalıştın? Müşterilere hizmet ediyor muydun?" Sesindeki tiksintiği saklamıyor bile.

Elini üzerimden çekerek . "Öyleysem ne olmuş yani? Artık senin için çok mu ? Tecavüze uğramış olmam sorun değil, ama Tanrı korusun kendimi isteyerek ortaya koydum." Sesim acı dolu. Vücudumun ne kadar pis olduğunu biliyorum, bu konuda kendimi daha kötü hissettirmesine ihtiyacım yok.

"Kastettiğim bu değildi."

Biraz hava almaya ihtiyacım var. Ondan biraz uzaklaşmak için. "Kapının kilidini aç," diye bağıriyorum kolu çekerken.

"Sakin ol."

"Bana sakinleşmemi söyleme!" Nefes almakta zorlanırken başım hafifliyor.

Birden eli boğazıma yapıştı ve beni koltuğa yaptırdı. "Sana kimin elinin dokunduğunu bilmem gerek."

Kan akışımı engellediği için görüşüm beyazlaşıyor. Yine de bu beni panikletmiyor. Üzerime bir durgunluk çöküyor ve elini gevşettiğinde endorfinler vücuduma doluyor. Nefes nefese kalıyorum ve yüzü bana bu kadar yakinken sanki onu içime çekiyorum.

"Bana ne kadar iğrenç olduğumu söyleyebilesin diye mi? Bana kırık deyip sonra yine de beni becermek için mi?" Ona ters ters baktım.

"Wynter. Bilmem gerekiyor ki sana böyle hissettirmeye cüret eden herkesi öldürebileyim."

Az önce almayı başardığım tüm o nefesler bir anda bedenimi terk etti.

"Sen benim için mükemmelden daha azı değilsin. Aslında, bundan daha fazlasısın. Başka kaç erkeğin sana dokunduğu umurumda değil. Umursadığım şey sana nasıl hissettirdikleri. Eğer bu senin hak ettiğin büyük mutluluktan daha az bir şeyse, o zaman ölmeyi hak ediyorlar."

Bunu kastetmiş olamaz. .

Bırak senden nefret edeyim. Bunu olduğundan daha zor hale getirme.

Parmakları hâlâ boğazımda ama artık sıkıyor. Yaralarımı okşuyor.

"Ben striptizci değildim. Benim işim barın arkasındaydı, bu yüzden kimseyi öldürmene gerek yok."

Öfkesi hiç azalmıyor. Birini öldürene ya da başka bir şey elde edene kadar azalacak mı emin değilim. Kucağına baktığımda ne kadar sert olduğunu görüyorum. Bu benim için olamaz mı?

"Peki ya patronun?" diye sorar. "Onun nasıl biri olduğunu biliyorum. Seni onunla yatmaya zorladı mı?"

Bu görüntüye burun kıvrıyorum. "Jackson mı? Hayır."

Bu onu biraz rahatlatmışa benziyor ve boğazımı tamamen serbest bırakıyor. Nefes borumu ovuyorum, yarın orada yeni bir çürük olacağından eminim.

Birkaç derin nefes alarak kendimi toparlamayı başardım ama şimdi düzgün düşünebildiğim için ne kadar ıslak olduğumu fark ettim. Hay sikeyim. Bu hiç iyi değil. Bir adamın benim için adam öldürebileceğini söylemesi beni tahrik ediyormuş, beni esir almış ve eli boğazımda olsa bile.

"Bekle. Neden burada benimle ilgili hiçbir kayıt yok?" Aklıma geldi de, Kara'nın o adamların Jackson'ın arkadaşı olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Bu beni götürmelerinden hemen önceydi. "Benim kaçırılmamla bir ilgisi var mıydı?"

"Ben de bunu öğrenmeye niyetliyim. Seni görmek onun hafızasını canlandıracaktır."

Bir saniye önce beni öldürmeyi planladığını düşünmüştüm ama şimdi benim için öldürmek istiyor. *Onunla işler asla basit olmayacak, değil mi?*

Neler olup bittiğinden ve artık kime güvenmem gerektiğinden emin değilim.

Kulübün içi neredeyse boştu. Henüz erken olduğu için sessiz olmasına şaşırmadım.

Sahnede bir dansçı pistteki iki adam için gösteri yapıyor ve başka bir adam bara yaslanmış uzaktan gösterinin tadını çıkarırken tanımadığım bir barmenle sohbet ediyor. Muhtemelen yerime gelen kişi.

Uzun boylu, kabarık bukleli bir sarışın lacivert bikinisiyle yanımdan geçerken "Cassidy?" diye bağırdım.

Bones'un eli omzuma geliyor ve sıkıca sıkıyor. Bir uyarı. Cassidy dönüp bana baktı, gözleri şoktan kocaman olmuştu. "Aman Tanrım! Wynter? ? Herkes çok endişelendi!"

"I..." Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. "Arkadaşımla özel olarak konuşmam için bana bir dakika verir misin?" Bones'a sessizce soruyorum.

"Hiç şansın yok," diye fısıldıyor kulağıma ve Cassidy endişeyle bize bakıyor. "Kusura bakma hayatım, onu epey meşgul ettim." Ona en çekici gülümsemelerinden birini gösteriyor.

Ona bir kaşını kaldırıp aşağı yukarı bakıyor, sonra onu tanır gibi olunca yüzü soluyor.

"Aylardır yoktun," diyor doğrudan bana. "Bizi öylece bırakıp gittin. Stef ve Kara çok endişelendiler. Eğer bir adamla birlikteysen en azından onlara mesaj atabilirdin." Kaşlarını çatıyor ve kıyafetlerime bakıyor.

"Beni görmeyeli gerçekten ne kadar oldu?"

"Üç aydan fazla oldu." Omuz silkiyor. Zaman çizelgesi onun için şey ifade etmiyor, ama benim için dünyayı değiştiriyor. *Üç ay mı?* Karanlıkta geçirdiğim zaman bana sonsuzmuş gibi geldi. Sanki yıllar geçmiş gibi. Ama sadece birkaç ay mıydı?

İçimi çekerek, "Özür dilerim. Onlara iyi olduğumu söyleyebilir misin?"

"Bunu kendin yapamaz mısın?"

Ona gerçeği söylersem Bones'un ne yapacağından gerçekten emin değilim, bu yüzden onun incinmesi riskini almaktansa yalan söylüyorum. "Telefonum çalışmıyor. Yeni bir tane almak istiyordum. Bu gece çalışıyorlar mı?" Umarım çalışmıyordur. Artık burada olduğuma göre, tanıdığım başka kimsenin beni böyle görmesini istemiyorum.

"Hayır. Yerine gelen kişi gelmeyince gemiden atladılar. Herkes ciddi anlamda kötü hisler alıyor ve kimse bir sonraki

Kayıp kız. İyi olduğuna emin misin?" Tekrar Bones'a bakar. Bones ona hiç dikkat etmiyor. Kulüpteki adamlara odaklanmış.

"Ben iyiyim." Kulağa yanlış gelmeyecek başka ne söyleyeceğimi bilemiyorum.

Alt dudağını dişlerinin arasında yuvarlıyor ama yalanıma inanmaya karar vermiş görünüyor.

"Pekâlâ. Ama yine ortadan kaybolursan..." Bones boğazını temizleyince sözünü yarıda keser.

"Bir randevumuz var. Bize müsaade etmeniz gerekiyor."

Cassidy ona ters ters bakıyor ve yaklaşırken elini koluma koyuyor. "Kendini neye bulaştırdığını bilmiyorum ama *lütfe*n dikkatli ol."

Bones'un gözleri başımın arkasına dikilmiş, her hareketimi izliyor. Silahın belinde olduğunu biliyorum, bu da olay çıkaramayacağım anlamına geliyor.

"Dürüst olmak gerekirse Cass, ben iyiyim." Bones beni götürmeden önce ona son bir kez gülümsedim.

"Seni tanıyor gibiydi," diyorum, garip bir şekilde hissederek.

Bones'un omuz silkme şekli, cevabı bilmek istemediğimi düşündürüyor. Eğer buraya daha önce geldiyse, çalışanlara aşına olma ihtimali çok yüksek.

Bu beni kıskançlığa sürüklememeli.

Bileğimden tutup bizi Jackson'ın ofisine doğru götürürken düşünecek zamanımız yok.

Kapıyı çalma zahmetine girmeden kapıyı açar. Jackson masasının arkasında oturmuş, sarışın bir kadının başı kucağında aşağı yukarı sallanırken arkasına yaslanmış.

"Tanrı aşkına Bones!" diye irkilir ve kadını üzerinden iterek hızla uzaklaşır.

Bones, tanımadığım başka bir yeni işe alınmış kadına, "Hemen dışarı," diye bağırıyor. Aceleyle yanımızdan geçerken ölümüne korkmuş görünüyor. Bones kapıyı arkasından tekmeleyerek kapatıyor ve ses beni zıplatıyor.

"Sanırım bana söylemen gereken bir şey var," diyor Bones şaşırtıcı bir sakinlikle Jackson'a.

Bones'un arkasına ve doğrudan bana bakıyor. Beni tanıyınca gergin bir şekilde yutkundu.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Jackson'a doğru yürüyen Bones, onu yakasından yakaladı ve yüzünü masaya çarptı. "Bana bu saçmalığı anlatma. Neden o lanet olası

alışan kayıtlarınız?"

"Kim olduğunu bilmiyorum! Bir sürü kız gelip gidiyor. Eğer benimkilerden biriye muhtemelen bilgileri kaybolmuştur."

Bones, Jackson'ın kollarından birini tutuyor ve acı verici bir açıyla arkasına büküyor. "Bana yalan söyleme!"

"Kızları diğer işletmelerimden birinde çalışıyormuş gibi göstermek evrak işlerini kolaylaştırıyor. Eğer bir polis gelir ve onları fahişelik yaparken yakalarsa, bu doğrudan benimle ilişkilendirilmeyecek."

Masaya yaklaşıp soruyorum: "Bunu kaç kişiye yaptınız? Burada birlikte çalıştığım herkes iyi bir insandı. Bakmakla yükümlü oldukları aileleri vardı. Bu şekilde tutuklanmalarına izin mi verdiniz?" diye soruyorum.

"ok sık olmuyor ama evet."

Bones kolunu biraz daha büküyor ve Jackson acıdan çılgınca kamburunu çıkartıyor. "Wynter işe gelmeyi bıraktığında neden hiçbir şey yapmadın?"

"Kızlar her kaybolur. Bu benim sorunum değil." Stef

haklıydı. ylece bırakmadılar.

"Senin sorunun değil mi?" Jackson'ın koluna daha fazla baskı uyguluyor ve midemi bulandıran bir ses duyuyorum ama Jackson acı içinde çığlık atarken başka tarafa bakmıyorum. Gözlerimin önünde gerçekleşen işkence karşısında donup kalıyorum.

"Senin sorunun değil mi?" Bones kkrer.

"Hayır, bir gangster gelip birinden hoşlandığında kendimi bu işe bulaştırmayacağım. Beni ve işimi tehdit edeceklerine birkaç kızı almalarını tercih ederim."

"Sen... beni almalarına izin mi verdin? Peki ya Evie?"

Jackson bana bakıyor, kırmızı yüzünden ter damlıyor. "Bu o, değil mi? Daha önce bahsettiğin küçük esir."

"Kapa enenini," diye hırılıyor Bones ve Jackson'ın kolunu bükerek bir kez daha kırılmasına neden oluyor.

"Bones, dur!" Omzundan tutup onu çekmeye çalışıyorum. "Neden durayım ki? Seni resmen onlara servis etti. gümüş tepsi!"

"Jackson, kimdi onlar?" Bir kalbi olmasını umarak soruyorum.

"Bilmiyorum!"

"Ama onları tanıdığını sanıyordum? Her zaman buradaydılar."

"Onları tanı mıyordum. İyi mşterilerdi. Çok içki içer ve sevişirlerdi. Onların en iyi arkadaşı gibi davranmazsam aptallık etmiş olurum!" Jackson gülüyor

Zayıf bir sesle, acı ve çaresizlik içinde.

Bones onu masadan çeker ve yere iter. "kımıldamaya kalkma. Wynter, buraya gel." Jackson'ın sandalyesine otururken bana parmaklarını şıklatıyor ve ben de ona doğru gidiyorum. Ona itaat etmek istediğim için değil, kollarımın ikiye ayrılmasını istemediğim için.

Jackson kırık koluyla meşgulken, Bones'un yanında durup bilgisayar kulesinin yan tarafına başparmak raptiyesinden daha büyük olmayan küçük bir cihaz taktığını görüyorum. "Nerede lan senin gözetleme kayıtların?" Bones ekrandaki çeşitli sekmeleri açıp kapatırken hırlıyor.

Jackson yerde doğrulmaya çalışırken, "Her ayın sonunda hepsini siliyorum," diye yanıtlıyor.

"Sözleşmeler mi?"

"Tamamlanır tamamlanmaz silinir."

"Siktir!" Bones yumruğunu masanın üzerine indirir. Tüm bilgisayarı paramparça edecekmiş gibi görünüyor ama son anda vazgeçiyor.

"Hepsini yapmak zorunda olduğum için yapıyorum! Sır saklamanın nasıl bir şey olduğunu herkesten iyi biliyorsun. Eminim baban oğlunun hobi olarak ne yaptığını bilmiyordur, değil mi?"

Bones masanın etrafından fırlar ve Jackson'ı yerden yakalayarak duvara yaslar.

"Bu benimle ilgili değil! Bana lanet olası bir isim ver! Bunu bilmeyecek kadar onları tanımamış olmana imkan yok. Senin nasıl biri olduğunu biliyorum. Her zaman herkesin işine burnunu sokarsın."

"En çok konuştuğum kişi Dmitri Volkov'du."

Volkov. İsmi tanımıyorum ama kulağa Rus gibi geliyor, bu da beni kaçıran adamın aksanıyla uyuyor. Bu bir tesadüf olamaz.

Jackson Bones'un yanından geçip bana bakıyor ve gülümsüyor. "Sen de onu suçlamalısın."

"Sen neden bahsediyorsun?" Bones tersler ve Jackson yavaşça ona bakar.

"Bones seni kendisi de kurtarabilirdi. Yanlış hatırlamıyorsam o gece Carver'la birlikte buradaydınız. Arkadaşınız kızlarımdan birine bıçak çektiği için ikiniz de kovulmuştunuz."

Duvara çarpına kadar geriye doğru tökezledim.

Cassidy'nin sözleri kafamda çınlıyor: "*Ceset sikici ve onun playboy arkadaşı.*"

"Üzerine içki atılmıştı," diyorum o geceyi hatırlarken uyuşmuş bir şekilde. "İkiniz de pislik gibi davranıyordunuz. Direkt bana baktın. İstiyormuş gibi gülümsedin bana..." Bones'un ne kadar tehlikeli olduğunu gördükçe nefesim kesiliyor.

"Wynter. Bunu hatırlamıyorum. Özür dilerim."

O gece kesinlikle kafası iyiydi ama söylediği hiçbir şeye güvenemiyorum. Tek yaptığı beni manipüle etmek.

Ya kaçırılmamla gerçekten bir ilgisi varsa? Bana aylarca işkence ettirdikten sonra sırf canımı daha fazla yakabilmek için beni kurtarırmış gibi yapabiliirdi.

Bones Jackson'ı bıraktı ve bana doğru yürümeye başladı. "Şu an bildiklerimi bilseydim, seni asla gözümün önünden ayırmazdım. O zamanlar farklı bir insandım."

Ona olan mesafemi koruyarak kapıya doğru yaklaşıyorum. "Sana güvenemem."

Kalbi kırık görünüyor ve nedense benim de kalbim acıyor.

Jackson o andan faydalanıp Bones'a saldırıyor. Bunu tam olarak neden yaptığımdan emin değilim ama "Dikkat et!" diye bağıriyorum.

Bones dönüp Jackson'dan kıl payı ben de kaçmaya çalışıyorum.

Kapıyı çekip açtım ve hayatımı kurtarmak için koştum. "Wynter! Bekle!" Bones kükrüyor.

Külüpten koşarak çıkarken Cassidy bana sesleniyor ama ben durmuyorum. Buradan uzaklaşmam gerek.

Yönsüz koşarken kendimi tanıdık bir sokak tabelasına doğru gelirken buluyorum. Ayaklarım beni eve götürdü.

Apartmanın merdivenlerine ulaştığımda merdivenlere yığılıp nefesimi tutuyorum. Ciğerlerim yanıyor ve gözlerim alt kirpiklerimdeki yaşlardan dolayı acıyor. Onları silerek, açıkta kalan kaba tuğlalara yaslanıyorum. Binanın tanıdıklığı göğsümü sıkıştırıyor. Mutlu anılar yüzeye çıkmaya çalışıyor, ama katlandığım işkenceden daha fazla acı veriyorlar. Onları zihnimdeki güvenli küçük kutuya geri koyuyorum. Sadece bu iş bittiğinde açacağım bir kutuya.

Anahtarlarım olmadan binaya girmenin bir yolu yok, bu yüzden Charlie'nin dairesinin ziline denemek için uzanıyorum.

Cevap yok. Şansıma bir kez kaçtım, o da burada değil.

Cezalandırılmak için gerçek bir obur olmalıyım çünkü bir sonraki yaptığım şey dairemin ziline basmak oldu.

"Alo?" Yaşlı bir kadın sesi soruyor.

Çenem hayal kırıklığıyla titriyor. Parasını ödeyemediğim için buranın başka birine kiraya verileceğinden şüpheleniyordum ama durumun gerçekliği yine de canımı acıtıyor.

Summer'ın nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Bir koruyucu ailede yaşıyor ya da benim gibi korkunç bir yerde kapana kısılmış olabilir.

Kadına cevap vermeden basamaklara geri çöküyorum ve ağlamamak için avuçlarımın topuklarını gözlerime bastırıyorum.

Burada ne kadar oturduğumdan emin değilim. Sonunda bir arabanın yanaştığını duyuyorum ve ancak önümde ayak sesleri duyduğumda başımı kaldırıyorum.

Bones kaldırımda duruyor. Karanlık bir gölge ruhumu almaya geldi.

"Burada olacağımı nereden biliyordun?" Sesim çok uzaklardan geliyor.

"Başka nereye gidebilirsin ki?"

Adam haklı. Buralarda polis karakolu yok. Hemen Summer'ı aramaya geldiğim belliydi. Çok aptalım. Eğer burada olsaydı onu tehlikeye atardım.

"Eve dönmeye hazır mısın?"

Ayağa kalkıyorum, apartman merdivenlerinde dimdik duruyorum.

"Burası benim evim." "Gitti."

Omuzlarım yenilgiyle çöktü. O haklı. Ama onunla birlikte olmanın artık evim olduğunu kabul etmek istemiyorum.

"Nerede olduğunu biliyor musun?" Summer'ı bulabilecek biri varsa, o da kesinlikle Bones'tur.

Artık kanla kaplı olan parmak eklemlerini esneterek orada dururken uzun süre sessiz kalıyor. Onları görünce göğsüm sıkışıyor.

"Bones, lütfen, nerede olduğunu biliyorsan bana söylemelisin."

Bana doğru adım atarken gözleri yumuşuyor. "Senin hakkında her şeyi öğrendiğimde Summer'ı da araştırdım. O kayıp."

"Hayır." Hemen başımı sallıyorum. "Bunu bana çoktan söylemiş olmalıydın." *Öyle mi?* Bildiğim kadarıyla onu kaçıran oydu.

"Ne zamandır kayıp? Polis bir şey yapıyor mu?" "Sakin ol."

"Güvende olduğunu anladığımda sakinleşeceğim!" Bağırıyorum, bir sonraki basamağa geçiyorum, böylece göz hizasına geliyoruz. Gözlerinde tehlikeli bir şey parlıyor.

"Polisler yozlaşmış. Onlara gidersen seni kaçırın canavarlara geri vereceklerini garanti edebilirsin."

Hayatımın daha da karmaşık hale gelebileceğini düşünmemiştim. Yaşadığım dehşetin kâbuslarımın en kötüsü olacağını düşünmüştüm, ama bu... bu benim en derin korkumun hayata geçmiş hali.

"Peki ya arkadaşım Charlie? Benim dairem karşıdaki dairede oturuyor ama cevap vermiyor. İyi olup olmadığını biliyor musun?"

Bones iç çekiyor ve çenesi hafifçe düşüyor, bu da daha da kötü haberler alacağımı düşündürüyor. "O güvende ama öyle kalmasını istiyorsan onu unutmalısın."

İtiraf etmekten nefret ediyorum ama sanırım haklı. Eğer uzak durursam Charlie benim boktan hayatımın içine sürüklenmez ve o da normal hayatını yaşamaya devam edebilir.

"Artık bunu sisteminden çıkardığına göre, sahip olduklarımızı kabul etme zamanı geldi. Benden kaçman beklenen bir şeydi ama bunun sonuçsuz kalmasına izin vermeyeceğim." Bones bileğimden tutup beni kalan birkaç basamaktan aşağı çekiyor. Altta tökezliyorum ve kolumu kurtarıyorum.

"Sonuç mu? Kaçmak, kaçırılmaya verilen normal bir tepkidir." Nereye gideceğimden bile emin olmadan ondan uzaklaşıyorum. Onunla birlikte olmak bir seçenek olmamalı, ama Summer gittiğine göre onu geri almak için yanımda gücü ve parası olan birine ihtiyacım var.

"Wynter, eğer kıcını arabaya oturtmazsan seni bagaja koyarım. Her iki durumda da bu iş benimle birlikte gitmenle bitecek. Etrafta sana yardım edecek kimse yok, o yüzden doğru olanı yap ve beni kızdırma."

"Çılgılık atacağım." Verdiğim yanıtın gerçekten istediğim şeyle çeliştiğini biliyorum ama yaptığı her şey beni kızdırıyor. Derimin altına işledi ve onun varlığını hissetmeden var olamıyorum. Onu içimden söküp atmak istiyorum ve aynı zamanda onun budaklı köklerinin beni ben yapan toprağın derinliklerine doğru kıvrılmasını istiyorum.

"Olay çıkarırsan seni susturmak için ağzına bir şey koyarım."

Midem sıkışıyor. Sözleri içimde bir ihtiyacı uyandırıyor. Ama sorun o değil. Benim berbat bedenim. Aylardır maruz kaldığı tek şey seks ve şimdi bu iğrenç ihtiyaç DNA'ma işledi.

"Siktir. Seni." Karnına yumruk attım ama sadece kendime zarar verdim. Acı beni iyi hissettiriyor. *Canlı*. Bunu hissettiğim sürece kontrol hâlâ bende.

Ona tekrar tekrar vuruyorum ve o hepsini alıyor. Katı midesi ona attığım her şeyi emiyor. Terlemiyor, kılını bile kıpırdatmıyor. Benim aksime. Ter alnımı ısıtıyor ve sakinleşmezsem damarımı patlatacaktım gibi hissediyorum. Tüm vücudum durmam için bağılıyor.

Tüm enerjimi onunla savaşmaya harcıyorum, ta ki ayakta zor durana kadar Tökezlediğimde beni yakalıyor ve kendine doğru çekiyor. Çok sert. Dövüşüm onu tahrik etti.

"Sen hastasın," diye inliyorum, artık ona bağıramayacak kadar güçsüz hissediyorum.

Bones çenemi tutup yukarı kaldırıyor. "Beni enfekte ettin, küçük engerek. Senin toksinlerinle doluyum ve bana verdiğin her şeyi memnuniyetle alacağım. O yüzden benden nefret etmeye devam et, sana huzur veren buysa benimle savaşmaya devam et."

Neden? Neden böyle şeyler söylemek zorunda? İçimi burkuyor ve artık ne hissetmem gerektiğine dair hiçbir fikrim yok.

Yorgunluk beni ele geçiriyor ve alnım göğsüne düşüyor.

Onun kokusu beni güvende hissettiriyor. Ama bu bir yalan. İnanmaktan başka seçeneğim yok.

Ona yaslanarak seçeneklerimi değerlendiriyorum. Charlie'yi burada bekleyebilirim ama Bones'un kalacağı kesin ve bu onu riske atacak. Kaçmak artık bir seçenek değil, kendimi ayakta tutacak gücüm bile yok. Bağırarak da öyle. Bu mahallenin nasıl olduğunu biliyorum. Pek çok kez aile içi anlaşmazlıklar, kavgalar, tartışmalar, evlere zarar veren çocuklar oldu. Polis tek bir kez bile bir şey yapmadı.

Tek seçeneğim o.

"Seninle gitmeye hazırım," diyorum göğsüne doğru, beni kazanan adamın yüzüne bakmadan.

Bones beni arabaya götürüyor ve bagaja bakıyorum, onunla kavga ettiğim için beni bagaja koymasını bekliyorum ama öne oturmama izin veriyor.

Kızgın olacağını, kaçtığım için bana zarar vermeye hazır olacağını düşünmüştüm ama garip bir şekilde rahat görünüyor. Bu beni geriyor.

Fırtınanın ortasında oturmuş, sakinliğin geçmesini ve onun yıkıcı gücünün her an beni vurmasını bekliyorum.

tS

BONES

I Eve dönüş yolunda ellerimi direksiyondan ayırmamak için kendimi kontrol etmem gerekti.

Ona dokunmak, hâlâ yanımda olduğunu bilmek istiyorum. Bunu arabada yapsaydım daha sonra ne yapardım emin değilim. Wynter'a bir ders verilmesi gerekiyor. Benden kaçmak için tek bir denemesi olduğunu ve bu kadar olduğunu söyleyen bir ders.

Onu asla dışarı çıkarmamalıydım. Başka önlemler almadan olmaz.

Başına her şey gelebilirdi. Kahretsin, eğer onu gerçekten bulamasaydım... hayır, bunu düşünmenin bir anlamı yok.

Wynter bundan sonra hep gözümün önünde olacak. Bunu kendim yapacağım ama benim olmanın ne demek olduğunu zor yoldan öğrenmesine de ihtiyacım var.

Bir şey söylemeden önce eve girip kapının arkamdan güvenli bir şekilde kilitlemesini bekliyorum. "Bir anlaşma yapmıştık."

Wynter sırtı bana dönük bir şekilde dururken omuzları geriliyor.

"Bu gerçek bir anlaşma değildi. Sadece benimle oynuyordun." Kendinden emin görünmeye çalışıyor ama sesindeki yorgunluğu duyabiliyorum.

Bileğimdeki saç bağına birkaç kez koparmak zorunda kalıyorum. Acının küçük ısırtığı soğukkanlılığımı korumama yardımcı oluyor. "Eninde sonunda anlayacaksın. Ama bunun tekrar olmasına izin veremem. Seni bıraktığım için gerçekten benim hatam."

Kalbim hala hızlı atıyor. İçimden onu neredeyse kaybettiğim için çılgık atıyorum, ama dengesiz duygularımın belli olmasına izin vermiyorum. Kravatın birkaç kez daha kopması bunu sağlıyor.

Wynter yüzünü bana döndüğünde yorgun ve kırgın görünüyor. "Şimdi ne olacak? Jackson'a yaptığın gibi beni de dövecek misin? Bacaklarımı kıracaksın ki

bir daha asla koşmayacak mısın?" Parmak eklemlerime doğru başını salladı. Onu asla böyle incitmezdim. Jax bunu hak etmişti. Bugünden önce kurtardığım kızın Wynter olduğunu bilmiyordu ama yine de benden bilgi sakladı. Beni aptal yerine koydu. Bunu ona ödettim. Hayatıyla değil ama kemikleriyle. Uzun bir süre kollarını ya da bacaklarını kullanamayacak.

"Sana asla vurmayacağım aşkım." Ona doğru küçük bir adım atıyorum, ne kadar yaklaşmama izin vereceğini ölçmeye çalışıyorum. Bir adım daha attığımda geri adım atmıyor. Aferin kızıma. Demek ki ateş hâlâ yanıyor. "Sana vereceğim tek acı, bunun için yalvardığın için olacak."

Yanakları kızarır ve gözleri şehvet dolu bir bakışla parlar. Oh, tamam istiyor. Ona sunduğum her şeyi istiyor, sadece bunu kabul edemeyecek kadar inatçı.

"Senden bir şey dilenmektense dayak yemeyi tercih ederim." Gülümseyerek yaklaştım. "Kaldır kıcını yukarı." Yüzündeki gururlu ifade aniden . "Ne?"

"Yukarı. Hemen."

"zorunda değilsin-"

"Bu bir soru değildi, bir emirdi. Seni becerdim ve boşaldın. Anlaşma şuydu, eğer orgazm olursan burada benimle kalacaktın! Benim olarak kalacaktın. Bu anlaşmayı bozdun, şimdi cezanı çekme zamanı."

Bununla savaşamayacağını biliyor. *Bizimle* savaşmak. Wynter burada tüm gücün bende olduğunu düşünüyor ama gerçek şu ki her şey onun elinde.

Kendisi üst kata çıkıyor, ben de peşinden gidiyorum.

Yatak odasına vardığımızda, ne yapacağından emin olmadan yatağın yanında duruyor. Bu iyi bir şey. Talimatlarımı beklemek iyi bir sonraki adım.

Dolaba girip birkaç demet ip alıyorum ve yatağın ayakucuna düzgünce seriyorum.

Korku gözlerini dolduruyor. "Artık bunun yanlış bir karar olduğunu biliyorum. Bir daha asla ayrılmayı denemeyeceğim."

"Bu benim üzerimde işe yaramayacak, Wynter. Hayatım boyunca insanlarla oynadım, birinin yalan söylediğini çok iyi anlarım." İplerden birini çözüp ellerimin arasında tutuyorum ve ona doğru ilerlerken onu duvara yaslıyorum.

Çok geç olmadan ve ayağı taşaklarıma değmeden önce bacağının tekme attığını göremiyorum.

"Siktir!" İnliyorum, sikim acıyla zonkluyor ve... *bu zevk mi?*

Kaçmaya çalıştığında boğazını yakalayıp onu duvara yapıştırıyorum. Yüzümü tam onunkine yaklaştırarak, yardım edemiyorum ama manyakça gülümsüyorum ve o irkiliyor.

"Lütfen beni bağlamayın. Bana ne yaptıklarını biliyorsun. Zinciri gördüğünü biliyorum. O yüzden lütfen onlar gibi olma. Lütfen," sesi son kelimede kesiliyor. Sanki kafasında bir şalter atmış gibi gözleri donuklaşıyor.

Hayır, beni bu şekilde terk edemez.

Alnımı onunkine bastırırken, saçlarım yüzlerimizin etrafında bir perde oluşturuyor ve onu kendi içimde kozalamama izin veriyor. Gözlerini açtığında göreceği tek şey ben olacağım.

"Bana söyleseydin yaptıkları her şeyi bilirdim ama işte buradayız. Kendini kapalı tutmayı seçtin ve sonra da kaçmayı seçtin. Dışarıda tek başına kalırsan sana yardım edemem. Burada benimleyken güvendesin."

Konuşmadan önce dudakları birkaç kez aralanıyor. "Güvenli mi?" Hâlâ tam olarak benimle birlikte değil.

"Evet, aşkım. Korktuğun için seni cezalandırmayacağım. İstedğim şey bir daha asla korkmamamı sağlamak ama aynı zamanda bensiz olmanın bir seçenek olmadığını da bilmeni istiyorum. Şu an sahip olduğun tek şey benim. Arzu ettiğin her şeyi sana vereceğim. İhtiyacın olan her şeyi ben sağlayacağım. Bedenin zaten benim, senden tek istediğim aklın ve ruhun. Ve sen de onları bana vereceksin. Sana yapacağım şey anlamana yardımcı olacak. Şimdi elbiselerini çıkar ve yatağa gir."

Gözlerimden bir çıkış yolu arıyor ama benim kararlılığım kesin.

Benim için soyunup yatağa tırmanırken tüm vücudu küçülmüş gibi görünüyor. Dean'in kızı gibi zayıf ve itaatkâr olmasını istemiyorum. Wynter'dan istediğim şey onun ruhu, ama önce onu biraz kırmam gerekiyor. Beni bir daha asla terk etmeye çalışmadığı sürece istediği kadar benimle savaşılabileceğini ve benden nefret edebileceğini beynine kazımalıyım.

"Seni uyurken gördüğümden beri bunu yapmak istiyordum, sanki hayatını kurtaracakmış gibi ipime tutunuyordun."

Wynter başını sallıyor ve gözlerindeki o tanıdık karanlık yerini alıyor. Farklı hayaletlerimiz olabilir ama aynı şekilde lanetlenmenin nasıl bir his olduğunu biliyorum.

"O benim. Her zaman sadece ben olacağım," diyorum kararlı bir şekilde üzerine çıkıp iki parmağımı ağzına sokarken. Göz kırptıyor, benim için hayata geri dönüyor. Eğilip dudaklarımı yanağında gezdiriyorum. "Ben hiçbir şey olmadım ama

Sana karşı dikkatli ol, aşkım. Seni şimdi incitmeye başlamayacağım. Bu senin kendi iyiliğin için."

Engellerini koymaya çalıştığı kadar çabuk yıkıldığını görebiliyorum. Bacaklarının arasını hissetsem, ıslanacağını garanti edebilirim. *Benim için.*

Bir şekilde doldurulmak onu rahatlatıyor. Onu bu şekilde sakinleştirmekten çok mutluyum.

Sikim beklentiyle zonkluyor.

Parmaklarımı kaldırarak ona "Dizlerinin üstüne çök, yüzüstü yat" diye emrediyorum. Pozisyonunu alıyor ve ben de ipi bacaklarının etrafına örmeye başlıyorum, tıpkı bir örümceğin yemeğini hapsetmesi gibi. *Spiral futomomo* tekniğini kullanarak ayak bileklerini ve uyluklarını sıkıca birbirine sabitliyorum. Benim için secdeye kapandı, amcığı tam teşhirdeyken neredeyse bana dua ediyordu.

Uzun zamandır başka biri üzerinde Shibari uygulamadım ve uyguladığımda da hiç böyle hissetmemiştim. Arkasında bir güç var, ama aynı zamanda onun üzerinde ne kadar güzel görüldüğünü de anlayamıyorum. Onu ne kadar güvende hissettiriyor. Eğer onu böyle bağlarsam beni asla terk edemez.

İpi çözdükten sonra bir tane daha alıyorum ve bileklerini birbirine bağlamak için arkasına getiriyorum. İpi kollarının arasından kürek kemiklerine kadar geçirirken bana karşı koymuyor.

"Bones, lütfen, bu çok rahatsız edici. Özür dilerim, tamam mı? Bunu öğrendikten sonra gerçekten seninle kalmamı mı bekliyordun? Hayatım paramparça olmadan birkaç saat önce oradaydın. Bununla bir ilgin olmadığını nereden bilebilirdim ki?"

Bir an hareketsiz kalıyorum, ip parmaklarımın arasında gevşiyor. "Buna gerçekten inanıyor musun? Yaptığım onca şeyden sonra, seni kaçırmanın ben olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Artık hiçbir şey bilmiyorum! Cezanı çekeceğim ama şunu bil ki bundan sonra sana bir daha asla güvenemeyeceğim. Bu onların yaptıkları kadar kötü."

Beni yine tecavüzcüleriyle mi kıyaslıyor?

"Onlar kadar kötü olduğumu mu düşünüyorsun? Aşkım, çok daha kötü olabilirim. Beni o canavarlardan ayıran şey, sana yapacağım tüm o harika şeyler için seni bayıltmayı aklımın ucundan bile geçirmemem."

Ağlamamaya çalışırken yüzünü yatağa gömüyor.

Onu izledim. Kırmızı ipim uzuvlarının etrafında öyle karmaşık bir şekilde dönüyordu ki.

Sikim ve kalbim aşkla şişmiş ve zonkluyordu.

Kimsenin kalbime girmesine izin vermeyeceğime yemin ettim ama Wynter'la bu nefes almak kadar kolay.

"Çok güzelsin amına ," diye mırıldanıyorum. Gözlerim onun amına doğru inerken içimi bir tatmin duygusu kaplıyor.

"Bunu istiyor musun? Seni sikmemi ve evrende benden başka hiçbir erkeğin var olamayacağı kadar sert boşalmanı sağlamamı ister misin?"

"Hayır," diyor meydan okurcasına. İşte benim küçük engerek yılanım. Çok güçlü, çok ateş dolu. "Vücudun bunu çok fena istiyor, küçük engerek." Bir parmağımı

Islak amcığını. "Zihnine şansı vermenin zamanı geldi."

Kalçalarını tutarak yüzümü amına bastırıyorum, ıslaklığı beni bir maske gibi kaplıyor. Zevkini ortaya çıkarırken yavaş ve nazik davranıyorum. Biliyorum ki bu zevk, ipin verdiği acıyla birbirine karışacak karmaşık bir arzu ağı yaratacak. İçinden çıkması uzun zaman alacak bir ağ.

"Elimde olsa günün her saniyesi sana böyle tapardım," diye mırıldanıyorum amına karşı.

Klitorisine üflediğimde yumuşak bir ses çıkarıyor, ben de tekrar tekrar yapıyorum. Onu yalayıp, bağlarının içinde kıvrana kadar soğuk hava üflüyorum.

"Ne istiyorsun? Seni böyle boşaltmamı ister misin? Sadece dilimle mi? Ya da parmaklarımla içine girmeme ne dersin?"

İki parmağımı doğrudan amına sokuyorum, kıcı avucumla aynı hizaya gelene kadar durmuyorum. Parmaklarımı acımasızca içine sokarken uzun bir feryat koparıyor. Amı şimdiden etrafımda spazm geçiriyor, beni boşalmasıyla kaplamaya hevesli. Üçüncüyü sokuyorum, sonra sadece başparmağım için onları bir anlığına değiştiriyorum.

"Bana durmamı söyle."

Wynter bir şey söylemiyor.

Başparmağımı çekerek parmaklarımı yeniden amına sokuyorum ve artık kaygan olan başparmağımı kıcına bastırıyorum.

Çok geç olana kadar ne yaptığımın farkında değil ve ben ucu onun dar küçük deliğine zorluyorum.

"Hayır, hayır, hayır!" diye bağıyor.

"Rahatla. Zaman tanı ve bu çok iyi hissettirecek."

Başparmağımın ucunu içine sokup çıkarıyorum, her daha derine batıyorum. Parmaklarım hala onun amını sikiyordu.

Boşalması kalçalarından aşağı damlıyor ve iplerin içinde benden kaçmadan önce yalamak için eğiliyorum.

"Yaklaştın, değil mi? Devam edeyim mi yoksa hala durmamı istiyor musun?"

"Yapma... Durma." Tamamen çekildiğimde nefesi kesiliyor. Sertleşmiş sikimi elime almam ve başını amının içine sokmam bir saniyeden az sürdü.

"Kahretsin, Bones!" acı çekiyormuş gibi bağılıyor, ama bana hayır demiyor.

"Sadece beni düşüneceksin," diyerek sonuna kadar içeri itiyorum, her bir piercingin kayboluşunu izliyorum ve kalçalarım kıkına çarpana kadar durmuyorum. "Sen benimsin Wynter, ben de seninim."

Kıpırdamamak için kendimi kontrol etmem gerekiyor ama derin nefesler alırken bunu başarıyorum. O da aynısını yapıyor ve ben de onu biraz rahatlatmak için başını okşuyorum.

"Neden durdun?" diye sordu. "Bir an önce bitsin diye."

Eğilerek kulağına fısıldıyorum, "Hayır. Beni kullanacaksın." Onda bir ürperti uyandırdı.

Kendini tuttuğunu, bana yalvarmamak için kendini zor tuttuğunu hissedebiliyorum. "Kullan beni, küçük engerek, sikimin üzerinde kendini becer."

Etrafımda kenetleniyor ve midem zevkten kasılıyor.

Bir yanımda zaten onu anlamsızca becermek istiyor, ama onun için ne olduğumu anlaması gerekiyor.

"Gerekirse bütün gün burada kalabilirim. O adamlarla ilgili tüm anıların yerini bana bırakana kadar içinde olacağım."

"Hiç anı yok! En de bu. Yaptıkları her şeyi hayal etmek zorundaydım. Bana yapabilecekleri her bir iğrenç şey kafamın içinde. Artık neyin gerçek olduğunu bilmiyorum."

"Bu gerçek." Klitorisini okşuyorum ve o da iple sırtını olabildiğince yukarı kaldırıyor.

"Sen-" Titriyor. "Sen delisin."

"Bunların hepsi senin için aşkım. Bana durmamı söyle, duracağım. Seni bu şekilde bırakacağım, böylece zihnindeki canavarlarla kendi başına başa çıkabilirsin ya da ben kalabilirim. Onlarla savaşmak için beni kullan. Zihnin özgürleşene kadar benim sikimle kendini becer."

İlerlemeye çalışırken kasları geriliyor.

"Ben... hareket edemiyorum." Gözlerinden yaşlar süzülüyor ama yıkılmamış. Hâlâ omzunun üzerinden bana bakıyor.

"Evet, yapabilirsin. Kalçalarını benim için salla, aşkım."

Ellerimi nazikçe kalçalarına koyarak, ilk birkaç vuruş için ona rehberlik ediyorum. Sikim onu terk edip yavaşça eve geri kayarken nefesi kesiliyor. Üçüncü seferde, işi kendisinin yapmasına izin veriyorum.

Kahretsin, o mükemmel. Altımda nefes nefese terli bir karmaşa ve ben buna bayılıyorum. Tüm enerjisini benim üzerimde kendini tatmin etmek için harcıyor. Bugün yine benim talimatımla kendini tatmin ediyor.

"Teninin kırmızıyla kaplandığında çok güzel görüneceğini söylemiştim," diyorum, sesim şehvetle sertleşiyor. "*Kinbaku-bi* senin için mükemmel. Belki de Shibari olarak duymuşsundur? Geleneksel adı senin için çok daha uygun. *Sıkı bağlamanın güzelliği.*"

Kollarındaki ipleri çekiştiriyorum ve cevap olarak inliyor, konuşamayacak kadar kendimizden geçmişiz.

"Kendini kalbimin, ruhumun etrafına öyle sıkı sardın ki. Benim de sana aynısını yapmam doğru olur. Benden nefret ettiğini biliyorum. Bir gün etmeyeceğini umuyorum ama şimdilik bu nefreti hissetmekle yetiniyorum."

"Çok uzun bir süre bekleyeceksin," diye nefes nefese kalmayı . Orgazmı yaklaştı.

Kıkırdıyorum ve bu ses onu o kadar sinirlendiriyor ki amı . "Bana ne hissettiğini söyle. Bedeninin ve zihninin içinde kim var?"

Kendini üzerimde sallamaya devam ederken hayal kırıklığı içinde inliyor. Vücudu şimdi daha hızlı hareket ediyor.

"Söyle bana," diye tekrarlıyorum.

"Sen. Sensin. Her yerdesin."

O kadar yakındı ki. Başparmağımı tekrar kıcına götürüyorum ve içeri itiyorum. Aynı anda öne doğru eğilip parmaklarımı ağzına sokuyorum. Boşalırken parmaklarımın etrafında çığlık atıyor.

Arabada sikimi ağzına aldığından beri diken üstündeydim ve hareket etmeme gerek kalmadan içine boşaldım. Daracık amcığı beni yeterince sağlıyordu zaten.

Tüm deliklerinden çekildiğimde zar zor nefes alabiliyor. Boşalmam dışarı taşıyor, kalçalarının arkasını kaplıyor ve ipin dikişleri arasından sızıyor.

Yüzüne yapışmış saçlarını yolundan çekerek şakağından öpüyorum. Bunu reddetmek için çok harcadı.

"Bana kimi düşündüğünü söyle? İçiniz yarrakla doluyken kimin yüzü aklınızı doldurdu?"

"Sen. Senin." Sadece bunu söylemiyor. Vücudunu tamamen doldurarak zihnini boşalttı.

"Aynen öyle." Parmaklarımı amının içine sokuyorum ve boşalmamı tekrar içine sokuyorum ve o da sıkıyor. "Bu am benim. her damla bana ait olacak. Ben içindeyken asla başka bir erkek düşünmeyeceksin. Ve ben *her zaman* senin içinde olacağım. Anladın mı?"

"Anlıyorum." Sözlerime katılıyor olabilir ama ona olan takıntımın boyutunu tam olarak anladığını sanmıyorum.

"İçinden ben akarken burada kalacaksın ve tek düşüneceğin şey ben olacağım."

BONES

I Uzun zamandır korku hissetmemiştim. Buz gibi pençesi hatırladığım kadar güçlü.

Belki de harekete geçmeden önce sakinleşmeliydim ama yorucu bir hafta oldu. Jax ile uğraşmak ve ardından Wynter'ın kaçması dayanabileceğim tek şeydi.

Jax'in bilgisayarına Kai için cihazı yerleştirirken onu arabada kilitli bırakmayı planlamıştım. Kaçma girişimi kaçınılmazdı. Sadece beni bu kadar etkileyeceğini tahmin etmemiştim.

Kapı çalındığında ofisimde viskimi yudumluyordum. Kahretsin, yine kapı kodunu değiştirmeyi unutmuşum. Bir başka ev ziyareti için Luka'yı içeri almaya gittim.

Wynter olacıklardan dolayı benden nefret edecek ama bu beni Tommaso ile aynı yapmaz. Bundan sonra biraz özgürlüğü olacak. Bu sadece onu güvende tutmak için ekstra bir önlem.

Ön kapıyı açtığımda Luka kibirli bir şekilde, "Umarım bunun için senden üç katı ücret alacağımı biliyorsundur," diyor. O da en az benim kadar bitkin görünüyor.

"Geç saatte hastanede mi?"

"Onun gibi bir şey," diye mırıldandı. "Her neyse, bu sefer ne istiyorsun? Oyunağını çoktan kırdın mı? Dürüst olmak gerekirse, Dean'in ilk olacağını düşünmüştüm."

"Tam olarak değil," diyorum ellerimi saçlarımda gezdirerek. "Ona bir takip cihazı takmanı istiyorum."

Bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor. "Çantamda öylece duran bir takip cihazına sahip olmamı mı bekliyorsun?"

"Peki, sen?"

"Evet" demeden önce uzun bir süre sessiz kaldı.

"Tam bir izci çocuk," diye şaka yapıyorum omzunu sıvazlarken. "Orada başka neler var?" Şimdi başka hangi sırları saklıyor olabileceğini daha da merak ediyorum.

O buz gibi bakışlarını bana dikeyyor ve ben de çenemi kapatıyorum.

Onun yanlış tarafında olmamam gerektiğini düşünmeye başladım.

Onu yukarı çıkardıktan sonra yatak odasının dışında beklemesini söyledim.

"Bones?" Wynter mırıldanıyor, kafasını çevirip beni bulmaya çalışıyor.

Hala yatakta bağlı. Amcığı ve kalçaları kuru dölle kaplıydı. "Buradayım aşkım. Nasıl hissediyorsun?" Yanına geldiğimde soruyorum ve başını okşuyorum. Saatler oldu. Çok ağrıyor olmalı.

"İyi değil. Beni çözmene gerçekten ihtiyacım var. Lütfen, özür dilerim. Sana ne kadar üzgün olduğumu göstermeme izin ver. Düşünmek için çok zamanım oldu ve bunu gerçekten telafi etmek istiyorum. Yapabileceğim tüm farklı yolları bile düşündüm." Sesi bebedeksi ve tatlı. Gülmemek için alt dudagımı ısırıyorum. Benimle bu şekilde oynayabileceğini düşünmesi çok tatlı.

"Bu doğru mu? Ne kadar üzgün olduğunu bana ağzınla mı göstermek istiyorsun? Doktor dışarıda, belki o da izleyebilir. Belki onun denemesine bile izin veririm. O seni götürürken ben de seni önden götürürüm-"

"Hayır!" diye çabucak tersliyor. "O neden burada?" Gözleri kocaman ve panik içinde.

Sorusunu duymazdan gelerek onu biraz daha kızdırıyorum. "Aslında parmağımı oraya soktuğumdan beri kışını çok düşünüyorum. Seni bu şekilde kolayca becerebilirim. Tanrım, bahse girerim bacakların birbirine kenetlenmişken amından bile daha sıkı olurdu." Onunla olduğu kadar kendimle de alay ediyorum. Sikim yeniden ağrıyor, onun içinde olmak için yanıp tutuşuyorum. Onu hızlıca becermek istiyorum. Önce onu boşaltabilirim, içine girmeme direnmemesi için zihnini yeterince kırabilirim.

"Burada her şeyi duyabiliyorum," diye sesleniyor Luka kapının diğer tarafından sabırsızca.

Wynter nefes nefese, "Bones. Lütfen, bunu yapma! Gerçekten çok üzgünüm! Yemin ederim.

Bir daha asla kaçmayacağım, ne istersen yapacağım."

"Sakin ol." Neden birden bu kadar sinirlendi? Doktor yüzünden.

Yorganı sadece sırtı açıkta kalacak şekilde üzerine çekiyorum ve "Artık içeri girebilirsin" diye sesleniyorum.

"Hayır, hayır! Lütfen yapma! Lütfen beni becermesine izin verme. Lütfen beni paylaşma!" diye haykırıyor bağlarına karşı mücadele ederken.

Yüzümü onunkine yaklaştırıyorum. "Shh shh, bu öyle bir şey değil. Yemin ederim benimle güvendesin. Bunu sana gerçekten yapmazdım. Dersini unutma. Sana girecek tek kişi benim. Aklın, beden ve ruhunla sadece ve sadece benimsin."

Gözleri yaşlarla dolmuş ve birkaçı serbest kalmış. Görmek kalbimi kırıyor. Kırılma noktasını geçmediği sürece asla ağlamaz.

O iri gözler bana bakıyor, rahatlamak için yalvarıyor ve ben saçlarını biraz daha okşuyorum. Sert vücudu biraz yumuşuyor. Görünüşe göre dersim etkili oldu.

"Sanırım geri mi?" Luka soruyor ve takip cihazının nereye yerleştirilmesini istediğini sorduğunu fark ediyorum.

"Evet, ulaşamayacağı yerde ortada."

"Neye ulaşacaksın?" diye ciyaklıyor ve uzaklaşmaya çalışıyor ama ben onu sabit tutuyorum.

Luka onun yanına oturup çantasını açtığında yatak eğilir.

"Bunun için onu sabit tut," diyor ve bana karşı savaşırken tüm ağırlığımı ona vermek zorunda kalıyorum.

"Çek ellerini üzerimden! Bana yaklaşılamazsın!"

Luka sırtında, kollarını birbirine bağlayan ipin bittiği yerin hemen üzerindeki deriyi çimdikliyor ve içinde izleme çipi bulunan büyük bir iğne yerleştiriyor.

İçeri girerken bağıyor. "Bu da neydi böyle? İkinizi de öldüreceğim!"

Bu beni bu kadar tahrik etmeseydi kendimi suçlu hissederdim. İtiraf etmeliyim ki bunun onu kıracağından, sessiz küçük bir şeye dönüşeceğinden ve ateşini kaybedeceğinden endişelendim, ama görünüme göre bu sadece ona yakıt ekledi.

"Bu sadece bir takip cihazı."

"Sadece bir-" diye çılgık atıyor. "Sanki bir tür köpekmişim gibi bana çip mi taktınız?"

"Kesinlikle dramatik bir tane seçmişsin," diyor

Luka. Bir kahkaha atıyorum. "Bilmiyorsun bile."

"Parayı bekliyorum-"

"Çoktan ," diyorum, telefonumun kilidini açıp aktarıyorum.

Luka homurdanarak onaylıyor ve kapıya yöneliyor. "Bir dahaki sefere, hastane dışında bir hayatım olduğunu ve onu burada geçirmemeyi tercih ettiğimi unutma."

"Seni bir daha görürsem taşaklarını koparacağımdan emin ol, yerinde olsam bir daha gelmezdim," diye bağıyor Wynter ve Luka onu duymazdan gelip başını sallayarak oradan ayrılıyor.

"Bırak beni artık!" Kendini altından çekip çıkarmaya çalışıyor.

"Uslu duracağına söz verir misin?"

"Uslu durmak mı?! Beni yatağına bağladın ve içime lanet bir takip cihazı yerleştirdin! Bir yere gidebileceğim yok, o yüzden çekil üstümden."

Onu bırakıyorum ve yuvarlanmaya çalışırken acı dolu bir inilti çıkarıyor. "İşemem lazım. Eğer beni çözmezsen senin yatağında yapacağım."

"Ve ben seni temizlemeye karar verene kadar içinde yatan sen olacaksın."

"Peki," diye homurdanıyor. Birkaç saniye iç çektikten sonra, "Tuvalet ayrıcalığı kazanmak için ne yapmam gerekiyor?" diye soruyor. Sesi teslim olmuş gibiydi ve ben gerçekten işemesi gerektiğine inanıyorum.

"Ben seni çözerken derin nefes al. Bu, deneyimin rahat olmak isteyeceğin bir parçası."

Kollarındaki ilk düğümü çözmek tüm uzunluğu gevşetiyor ve geri kalanını serbest bırakmam sadece birkaç saniye daha sürüyor. Kolları iki yanına düşerken yüksek sesle inliyor. "Kahretsin, başladığından daha çok acıyor."

"Bu kadar uzun süre sarmalandıktan sonra kasların gevşemeye çalışıyor. Bir dahaki sefere bunu yaptığımızda çok fazla gerilmemen gerektiğini bileceksin. Bırak ip senin için ağırlığını taşıсын."

Bacaklarını çözdükten sonra yan dönüyor ve kendini nazikçe uzatıyor. Uzuvarları canlı kırmızı ip çizgileriyle kaplı ve onun bu görüntüsünün sonsuza dek aklımda kalacağını biliyorum. Tam bir başyapıt.

Wynter bana yanlış bir şey yaparsa canını yakacakmışım gibi bakıyor. "Ne yapmamı istiyorsun?" Gözleri pantolonumdaki bariz şişkinliğe takılıyor.

"Hiçbir şey." Yeterinden fazlasını yaptı. "Banyoya girmene yardım edeyim, sonra üzerine bir şeyler giyer ve gecenin geri kalanında dinleniriz."

Televizyonun önünde otururken Wynter bana deliymişim gibi bakıyor. Bir film oynuyor ama ikimiz de izlemiyoruz.

"Hiçbir şey yapmıyorsun." Wynter rahat etmeye çalışırken kanepede kıpırdanıyor. Her hareket ettiğinde deri gıcırıyor.

O kırmızı çizgiler çıplak bacaklarında ve kollarında hâlâ görülebiliyor. Küçük pijama üstü ve şortu, teninde bıraktığım sanata hayran olmamı sağlıyor.

"Sanırım bugünden sonra ikimiz de oldukça yorgunuz," diyorum telefonumu kot pantolonumun cebinden çıkarırken. "Ne yemek istersiniz? şeyler sipariş edebiliriz."

Sanki fazladan bir kafa büyütmüşüm gibi yine gözlerini kısarak bana bakıyor.

"Al." Ne sipariş edeceğini seçmesi için uygulaması açık olan telefonumu ona uzatıyorum. Telefon kucağına düşüyor ve sanki üzerinde patlamak üzere olan bir bombaymış gibi geri çekiliyor.

"Bana telefonunu mu veriyorsun? Polisleri arayabilirim. Bir arkadaşşıma gizli bir mesaj gönderebilirim."

"Devam et o zaman."

İkimiz de yapmayacağını biliyoruz. Sırtındaki ağrı, neden yapmaması gerektiğinin güçlü bir hatırlatıcısı.

Sanki şimdi canı yanıyormuş gibi omuzlarını yuvarlıyor.

Birkaç dakika kaydırma ve tıklama yaptıktan sonra yüzünde kendini beğenmiş bir gülümsemeyle telefonu bana geri verdi.

Sırtırken dilimi üst dişlerimin üzerinde gezdiriyorum. Tabii ki buradaki en pahalı yeri seçti. "Suşı sever misin ki?" Telefonu kaldırıyorum, böylece sipariş düğmesine dokunuşumu izlemek zorunda kalıyor ve yemeğe neredeyse bin dolar ödememi gerçekten beklemiyormuş gibi yutkunuyor.

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var sanırım," diye kızıyor ve benden uzaklaşıyor, sırtı kanepeye değmesin diye kolçağa garip bir şekilde yaslanıyor.

"Acıyor mu?" Omurgasını okşayarak ve tam ortasındaki küçük hissederek soruyorum. Bana cevap verirken geriliyor. "Sana biraz ağrı kesici getirebilirim."

"Hayır. Bana verdiğin hiçbir şeyi almayacağım."

Boğazına zorla hap sokacak değilim, o yüzden bırakıyorum.

"Daha önce sıkılmakla ilgili söylediklerini duydum. Çok meşgul olduğum için özür dilerim. Bütün gün beni beklemeni beklemiyorum. İstedığın bir şey olursa sana getiririm, kitaplar, video oyunları, boyalar. Ne istersen alabilirsin."

Filmi izliyormuş gibi yaparken "Bunu düşüneceğim," diye mırıldanıyor.

Yemek kuryesinin ön kapıda olduğuna dair bildirim geldiğinde, yemeğimizi almaya giderken telefonumdaki yeni uygulamayı deneme fırsatını değerlendiriyorum.

Küçük kırmızı nokta haritada evimin tam üzerinde. Wynter'ın içeride tam olarak nerede olduğunu söylemiyor ama ben dışarıdayken onun bu duvarların arkasında güvende olduğunu bilmek tek ihtiyacım olan şey.

Yiyecekleri toplayıp içeri götürdüm. Çok fazla sipariş verdiğini biliyordum ama ne kadar aldığının farkında olduğunu sanmıyorum.

"Bu..." diye devam ediyor, sehpanın üzerine koyduğum sayısız tabağa bakıyor.

"Başla o zaman!" Ağzıma bir ton balığı atarken kıkırdıyorum ve koltuğa geri yaslanıyorum.

Yemek çubuklarını kullanmaya çalışıyor ve hemen vazgeçip onun yerine parmaklarını kullanıyor. Dilinin üzerine bir parça nigiri izlerken taşaklarım nabız gibi atıyor.

Hoşuna gittiği için yanakları kızarıyor ve benim için geldiği zaman dışında yüzünü gördüğüm en parlak an bu.

"İyi mi?" Ben soruyorum ve o başını sallıyor, yemeğin tadını çıkarırken tüm rolleri geride bırakıyor.

"Daha önce hiç içmedim. Summer hiç denemek istemedi ve ben de kendim için hiç satın almadım." Az önce bana ne söylediğinin farkına varınca kaskatı kesildi.

"Neden hepsini tek başına yaptın?"

Anne ve babası öldükten sonra yardım edebilecek başka bir ailesi olmadığını biliyorum, ancak yine de bir çocuğa için eğitiminizi bırakmak çok fazla.

Tartışmaya hazırmış gibi kaşlarını çatıyor ama omuzları düşüyor ve bunun yerine bir parça daha suşi yemeyi tercih ederek konuyu kapatıyor. Ne söyleyeceğini düşünürken yüzünü izliyorum. Bir tabak dolduruyor ve benimle birlikte kanepede olabildiğince rahat ediyor.

"Ya bu olacaktı ya da onu kaybedecektim. Sisteme girecekti ve iyi bir yere gideceğinin ya da onu tekrar görebileceğimin garantisi yoktu. Annem bizi terk ettiğinde konuşmayı yeni yeni öğreniyordu. Benden başka kimseyi hatırlamıyor. Onun da beni unutmasına izin veremezdim. Ailesinin yerini tamamen yabancılardan almasına izin veremezdim."

Kendi kız kardeşimi düşünürken bileğimi ovuyorum. Wynter beni bunu yaparken yakalıyor ama bu konuda bir şey söylemiyor. Onun yerine, "Babandan başka ailen var mı?" diye soruyor.

Sorduğu soru beni şaşırttı çünkü onunla ne zaman ayaküstü sohbet etsem dinlememek için çaba sarf ediyor. Her şeye rağmen umursuyor gibi görünüyor.

"Sendai'deki bazı uzak akrabalar."

"Bu Japonya'da, değil mi?" Bana şaşkınlıkla bakıyor, sonra gülmeye başlıyor. "Bunda bu kadar komik olan ne?" Yüzümde bir gülümseme belirdiğini hissedebiliyorum.

biraz rahatlamasını izliyorum. Onu bu noktaya bu kadar çabuk getirdiğimi bilmek güzel. Onu buraya getirmenin zor bir yolu olabilir ama pişman değilim. Hele ki onun gülümsemesini gördüğümde.

"Hayır, hiçbir şey. Sadece... seçebileceğim onca yemek arasından suşiyi seçmiş olma şansım nedir?"

"Belki de birbirimiz için yaratılmışızdır," diye takılıyorum ona.

"Yine başlama şu saçmalığa. Bana hayatımın en güzel yemeğini ısmarlamış olman hiçbir şey için affedildiğin anlamına gelmez."

Beni görmezden gelip yemeğini yemeye devam ediyor. Tabağı yere bıraktığında üzerinde çok şey kalmıştı. Aç bırakıldıktan sonra hala iştahı yerine gelmedi. Bunun bana hissettirdiklerinden hoşlanmıyorum.

"Onları hiç ziyaret ediyor musun?" diye soruyor, sesi öncekinden daha uykulu. "Pek sayılmaz. On sekiz yaşına geldiğimde orada bir yıl geçirdim.

Bunun beni anneme daha yakın hissettireceğini düşündüm. Babam onunla

Tokyo'da bir iş seminerinde tanışmış ve evlendiklerinde babamla birlikte buraya taşınmışlar. Sürekli çalışıyorlardı, bu yüzden annem hayattayken onun ailesiyle hiç tanışamadım. Amerikalı akrabalarımın neredeyse hiçbirini görmedik bile ve hepsi

gençliğimde geçti."

Wynter filmi izlerken yüz ifadesini boş tutuyor, ama gözünün köşesinde her şeyi kavradığı ve bir sonraki adımda ne söyleyeceğini planladığı küçük kırışıklığı görüyorum.

Bunu yapmak zorunda olması bile beni kızdırıyor. Bana ne isterse söyleyebilmesini istiyorum.

Tabii ki bunu ona mantıklı bir erkeğin yapacağı gibi söylemiyorum. Onun yerine, filmi izlerken onu izliyorum. Ekranda neler olup bittiğine dair en ufak bir fikrim yok ama yüzünün tüm bunlara verdiği tepkiyi seviyorum.

"Bir gün orayı ziyaret etmek güzel olurdu," diyor Wynter, gözleri hâlâ ekranda. "Her zaman dünyayı görmeyi hayal etmişimdir. Üniversitede dilleri seçmemin nedeni de buydu. Aşırı hevesliydim, çalışacak çok fazla dil seçerek kendimi çok zorladım ve sonunda hiçbirini bilmez hale geldim-" diyerek sözünü aniden kesiyor ve kaşlarını çatarak televizyona bakıyor.

"Seni bir gün götüreceğim."

Omuzları geriliyor ve yine yüzünü buruşturuyor ama söylediklerimi duymazdan geliyor. Bunun doğru olduğunu, istediği buysa onu dünyanın öbür ucuna bile götürebileceğimi öğrenene kadar onu zorlamaya devam edebilirdim ama yorulduğunu söyleyebilirim.

Onunla bir dövüş daha yapmak ne kadar eğlenceli olsa da, vücudunun ya da zihninin bunu kaldırabileceğinden emin değilim.

Onu boş boş cildinde pembeleşmeye başlayan çizgilerin izini sürerken yakalıyorum ve soruyor: "İp olayını Japonya'da mı öğrendin?"

"Evet. Yılın çoğunu sakeyle sarhoş olarak geçirdim ama bir gün tesadüfen bir kulübe girdim ve bana her şeyi öğreten biriyle tanıştım."

Tek söylediği "Oh,". Biriyle tanıştığımı söylediğim için gerçekten kıskanıyor mu?

"Ciddi bir şey değildi. Seanslarımız sırasında sevişmedik bile. Aslında bana iç huzuru nasıl bulacağımı gösterdiler."

Wynter beni gereken bir bulmacaymışım gibi inceliyor. Sanırım sırlarımızı sakladığımız sürece birbirimize karşı böyle olacağız.

Bir süre filmi izledikten sonra başı düşmeye başlar ve sırtına baskı yapmadan rahat etmeye çalışarak kıpırdanmaya devam eder.

Sonunda daha fazla dayanamıyorum ve omuzlarından tutup başını kucağıma yaslayacak şekilde aşağı çekiyorum.

"Bones, lütfen yine olmasın." Kalçalarımı itiyor, ama onu sıkıca yerinde tutmak yeterince kolay.

" bir şey değil, sadece rahatla." Dokunduğumda kaskatı kesiliyor ve pantolonumdaki şişkinlikten nasıl çekindiğini görüyorum. "Elimde değil, tamam mı? Sana bir şey yaptırmayacağım, sadece senin yanındayken hep orada oluyor. Yorgun olduğunu biliyorum, o yüzden biraz uyu."

Sırtındaki ağırlı bölgenin etrafında rahatlatıcı daireler çiziyorum ve o gerçekten de benimle daha fazla mücadele edemeyecek kadar yorgun. Ona dokundukça kucağımda daha çabuk yumuşamaya başlıyor.

"Sence o iyi mi? Yani Summer."

Bu noktada ona ne söyleyeceğimi gerçekten bilmiyorum. Şu anda gerçeklerle başa çıkamayacak kadar bitkin durumda ama ona yalan söylemek de istemiyorum.

Bir süre sonra, "Onu tekrar göreceksin, söz veriyorum" demekle yetiniyorum.

Ondan sonra yine sessizleşiyor. Yorgun kasları nihayet gevşiyor ve çok geçmeden uykuya dalıyor.

Başının kucağımdaki ağırlığının keyfini çıkarırken kendi bedenimin koltuğa gömülmesine izin verdim. Elleri kucağımdayken bana sürtünmesinin verdiği his

Diz.

Onu uyandırmamaya dikkat ederek üstünü kaldırıyorum ve sırtındaki küçük kırmızı yumruyu görüyorum. Üzerinde biraz kurumuş kan var ama yanlış bir şey olduğunu sanmıyorum. Çabucak iyileşecek ve onu bana bağlayan o küçük şey kalıcı olarak içinde mühürlenecek. Sonsuza kadar.

AYNTER

M Günler giderek azalıyor ve kendimi Bones'u görmek için sabırsızlanırken buluyorum. Ondan kaçtığımdan beri çıkmama izin vermiyor. I Neden yapamadığını anlamıyorum. Artık izimi kaybedecek değil ya.

Onunla ne kadar savaşılmaya çalışsam da, ipinin her bükülüşünde, aletin her sert darbesinde ve beni tekrar bir araya getirirken parmaklarının her yumuşak dokunuşunda beni parçalıyor.

Çok geç olana kadar o anın ne zaman geleceğini asla bilemem. Bazen gecenin bir yarısı ter içinde uyandıktan ve erkeklere benden uzak durmaları için bağırdıktan sonra oluyor. Bazen de işten eve hüsrarla döndüğünde. Ne zaman olursa olsun ya da nasıl hissedersen hissedeyim, her zaman kendi üzerime kıvrılmamla sona eriyor, ipi beni sıkıca bağlıyor, beni hareketsiz ve ona bağımlı hale getiriyor. Her seferinde zihnim boşalırken bedenim ona ihtiyaç duyarak uğulduyor.

Ahlaksız bir şekilde, saf mutluluk. Ama sonra o sefahatten iniyorum ve içinde bulunduğum koşulları hatırlıyorum.

Genelde günün bu saatlerinde akşam yemeği için beni almaya gelir ama hiçbir yerde yok. Evde olup olmadığından bile emin değilim. O son zamanlarda ofisine kapanıyor, ben ise bir kedi gibi amaçsızca koridorlarda dolaşıyorum. Çoğu gün onun için sadece bir evcil hayvanmışım gibi hissediyorum. İsteddiği zaman oynayıp şımartacağı, meşgul olduğunda ise unutacağı bir şey.

Bana istediğim her şeyi alacağımı söylediğinde sözünde durdu. İlk başta ufak ufak başladım, sadece birkaç kitap istedim. Sonra bunu kendim için küçük bir oyuna dönüştürdüm ve ondan daha belirsiz şeyler istedim. O bir

tek bir isteğimi bile geri çevirdi. Asla çalamayacağım kuyruklu piyanoyu bile.

Evdeki spor salonunu gözüme kestirmiştim ve şimdi onu kullanmak için iyi bir zaman gibi görünüyor.

Bir duvar tamamen aynalarla kaplı ve koşu bandına doğru yürürken aynalara bakmaktan kaçınıyorum.

Bones'un burada her şeyi var. Bu duvarların içinde bir insanın ihtiyaç duyabileceği her şey varken evden çıkmaya zahmet etmesine şaşıyorum. Dışarıda bir havuz bile gördüm.

Birkaç dakikalık esneme hareketinden sonra kaslarım çoktan isyan etmeye başladı. İştahım düzeliyor ve sanırım verdiğim kiloların bir kısmını almaya başlıyorum ama kaslarım neredeyse hiç yok. Ona karşı kazanma şansım olsun istiyorsam kendimi zorlamam gerekecek. Ya da herhangi birine karşı.

Koşu bandını nasıl kullanacağımı anlamam bir dakikamı aldı. Sonunda, yavaş bir yürüme hızında başlatıyorum.

Önümdeki duvarın çoğunu büyük pencereler kaplıyor. Çimenlik ve ağaçlar dışında pek bir manzara yok. Güneş onların altına doğru alçalmaya başlıyor ve içeriye süzölerek dışarıda daha fazla gölge oluşmasına neden oluyor.

Sanki bir şey beni izliyormuş gibi huzursuz bir his veriyor. Gözlerimi aşağıya çeviriyorum ve vücudum makineye ayak uydurmak için gerçekten çalışmak zorunda kalana kadar koşma hızımı artırıyorum.

Kalp atış hızım hızla artıyor ve başım hafifliyor. Ama bu egzersizden kaynaklanmıyor. Panik omurgamdan yukarı doğru ilerlemeye başlıyor, dokunduğu her yerimi öyle sıkı kavıyor ki hiç geçmeyeceğini düşünüyorum. İzleniyor olma hissi daha da kötüleşiyor.

Hepsi kafamın içinde. Öyle olduğunu biliyorum ama bu onu durdurmuyor.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, rüyalarımı çoktan istila etmiş olan adamların gün ışığına çıkmamasını diliyorum.

Burada değiller. Ben güvendeyim. Bones bunu bana kendisi söyledi.

Arkamda beni kovaladıklarını görmeyi umarak omzumun üzerinden bakıyorum. Tek gördüğüm o. Benim yansımam.

Nefesim kesiliyor ve makineyi durdurmam gerektiğini biliyorum ama ellerimi raylardan çekemiyorum.

Kaçırılma anım kafamda canlı bir şekilde canlanıyor.

Topuklu ayakkabılarımla koşarken ayak bileklerimin nasıl sallandığını hatırlıyorum. Çenemin yere çarpmasının acısını. Kanın tadını. Seslerini.

Ayaklarım birbirine dolanıyor ve ayağımın bastığı yere basamıyorum. Kendimi darbeye hazırlarken çılglık atıyorum ama havaya kaldırılıyorum.

Bu sefer her şeyimle savaşıyorum. Kollarım çılgınca sallanıyor ve tırnaklarımı saldırganın ulaşabildiğim her yerine geçiriyorum.

"Dur, Wynter. Benim."

Gözlerimi açtım ve Bones'un gömleğini avuçladım.

"Sen gerçek misin?" Hâlâ burada, onun kollarında değil de o sokaktaymışım gibi hissediyorum.

"Evet, aşkım. Ben buradayım ve sen de buradasın." Başımın arkasını kavırıyor ve başımı göğsüne bastırıyor. Karşı koymuyorum. Kendime ondan bir nefes hediye ediyorum, baharatlı kokusunun beni doldurmasına ve sakinleştirmesine izin veriyorum.

Bizi oturttu ve beni kucağına aldı. Hiçbir şey için ona güvenmek zorunda kalmak istemiyorum ama sahip olduğum tek şey o oldu. Eğer iblisleri uzak tutacak olan şey şeytanın kendisiyse, o zaman kendimi onun merhametine bırakmak zorundayım.

"Öyle olduklarını sanmıştım, öyle olduğumu sanmıştım." "Nefes al."

Ağlamamak için kendimi zor tutuyorum. Çekilip kucağından inmeden önce birkaç kez daha nefes alıyorum. Beni şaşırtarak gitmeme izin verdi.

Ben kendimi toparlamaya çalışırken gözleri benden ayrılmıyor. Onun önünde bu kadar savunmasız hissetmekten nefret ediyorum ama bir yandan da bunu umursamıyorum. Beni yargılamıyor. Böyle hissettiğimde benimle alay etmiyor.

Yüzünde gerçek bir endişe görüyorum ve kalbim çarpıyor. *Neden beni önemsiyor?*

Sırtımdaki izleyici zonkluyor ve bana onu oraya getirmek için bana neler yaşattığını hatırlatıyor. Ama aynı zamanda sonrasında nasıl nazik davrandığını, benimle nasıl ilgilendiğini de hatırlıyorum.

Bunun doğru bir karar olup olmadığını bilmiyorum ama ona kendimden bir parça daha açıyorum.

"Kaçırıldığım gece koşabildiğim kadar hızlı koştum ama bu yeterli olmadı. Güçlü olmalıyım ki bunun bir daha asla olmayacağını bileyim."

"Bunun için kaslara ihtiyacın yok," diyor nazikçe.

"Bunu söylemek senin için kolay çünkü sen bir erkeksin. Sokakta tek başına yürüdüğünde ne olacağı konusunda endişelenmene gerek yok." Yerden kalkıyorum ve o da benimle birlikte kalkıyor.

"Sen de öyle."

"Tabii ki hayır çünkü burada sıkışıp kaldım, değil mi?"

"Çünkü ben varım. Wynter, sandığından daha güçlüsün. Bunu kendine kanıtlamak için egzersiz yapmana gerek yok, ama eğer hissetmek istiyorsan

Fiziksel olarak daha güçlü olursan bunun gerçekleşmesine yardımcı olurum. Kendini zorlamak istemezsin. Güçlenmek zaman alır. Bir gecede sihirli bir şekilde gelmez. Her şey, karanlığı biraz daha kolay ehlileştirene kadar onu yavaş yavaş inşa etmekle ilgilidir. Asla tamamen yok olmayacak." Kendi kabuslarını yeniden yaşıyormuş gibi konuşurken gözleri parlıyor.

"Bunu nasıl bilebilirsin ki?" Sessizce sordum.

"Bir parçanızı kaybetmenin nasıl bir his olduğunu bilirim. Benim acım sizinkinden farklı olabilir ama yine de aynı keder. Asla geri alamayacağın bir parçanı çalmışlar gibi hissediyorsun, ama o hala içinde bir yerlerde." Avucunu göğsümün ortasına bastırıyor ve ben de düzensiz kalbimin yavaşlamasını istiyorum. "Senin için onu bulmana ve yüzeye geri getirmene yardım edebilirim, sadece beni içeri almalısın."

Kalbimin kapısı açıldığına göre artık onu kapatamayacağımı hissediyorum. Ona güvenmiyor olabilirim ama bunu dışarı vurmalıyım.

Gözlerimi göğsümdeki eline odaklayarak ona her şeyi anlatıyorum. Dokunuşu beni sakinleştiriyor, anıların beni tüketmesini engelliyor. Ben bitirene kadar sessiz kalıyor.

Sonunda ona baktığımda yüzü okunmaz haldeydi. İğrenip iğrenmediğini anlayamıyorum. Öyle olsaydı anlardım.

"Bir daha asla başka bir erkeği düşünmeyeceğimi söylüyorsun, ama onlar kendilerini derimin derinliklerine oyduklar ve kancalarını geride bıraktılar. Onları ne kadar çekersem çekeyim, tek yaptığım onları daha da derine itmek."

Bana yanıldığımı söylemesini bekliyorum. Tek bir dokunuşla her şeyi sihirli bir şekilde yok etmesini. Onun yerine, "Benimle gel. Sana bu iblisleri nasıl yok edeceğimizi göstereceğim."

Bones bana elini uzatıyor ve ilk defa tutuyorum.

Koşu bandını nasıl kullanacağımı göstermesini bekliyorum ama o beni spor salonundan çıkarıp evin içine götürüyor.

Genellikle kilitli tutulan bir çift kapıya ulaşıyoruz ve onları açarak ofisini ortaya çıkarıyor. Evin geri kalanından farklı. Meşe mobilyalar ve çiçekli halıyla eski bir havası var. Hiç Bones'a benzemiyor.

Bones odayı boydan boya geçmek yerine masasına ulaşmak için kenarından dolanıyor ve uzun siyah deri koltuğa oturuyor. Burada ona uyan tek şey bu.

Sanki onun için yapılmış gibi orada otururken büyüleyici görünüyor. Muhtemelen öyleydi. Kapı aralığında durup aptal aptal ona bakıyorum ve dudakları seğiriyor.

beni yakalıyor. Yanaklarım ısınırken aynı zamanda klitorisim zonkluyor. Küçük hain.

Bones sandalyesini bana kucağını gösterecek kadar geriye atıyor ve bacağını sıvazlıyor. "Gel otur." Belli ki ereksiyon halindeyken orada oturacağımı sanıyorsa kendini kandırıyor.

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, "Ya benim kucağım ya da yer." diyor.

"Peki ya ikisini de seçmezsem?" Kollarımı kavuşturup kapının pervazına yaslanıyorum.

"O zaman seni masamın üzerine yatırır, kıkına şaplak atar ve yine de kucağıma oturturum."

Bu düşünceyle amım sıkıştı ve yemin ederim biliyor.

İsteksizce gidip kucağına oturuyorum. Onun için diz çökmeyi reddediyorum.

"Bütün gün bunu mu yapıyorsun?" Kıkımı onun sikinden mümkün olduğunca tutmaya çalışırken homurdanıyorum. "Bir çeşit kral gibi tahtında mı oturuyorsun?"

"Önce bana prens dedin, şimdi de kral. Gözünde yükseldiğimi bilmek güzel." Saçlarımı okşamaya başlıyor ve tenimde hoş bir karıncalanma oluşuyor.

"Gösterişçi hıyarların kralı belki," diye alay ederek başımı onun dokunuşundan uzaklaştırıyorum.

Bir kolunu belime dolayarak dudaklarını kulağıma yaklaştırıyor. "Bunu yaptığım için üzgünüm ama ilerlemenin tek yolu bu."

Bilgisayarında bir sekme açana ve farklı erkek yüzlerinin resimleriyle dolu bir klasör görünene kadar ne demek istediğinden emin değilim. Onları tanımıyorum ama içimden bir ses bana bunların bana zarar veren adamlar olduğunu söylüyor. Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama Bones belimi sıkıca kavırıyor.

"Bu da ne böyle? beni! Sen hastasın."

Onun eğlence anlayışı bu mu? Ben tacizcimin yüzüne bakmak zorunda kalırken benimle dalga geçip sonra beni becermek mi?

Ondan zaten nefret ettiğimden daha nefret edebileceğimi sanmıyordum.

"Bunlar Tommaso için çalışan adamlar. Onun güvenlik görevlileriydi. Onun gibi sıradan bir adamın maaş bordrosunda bunların dörtte biri olurdu ve tahminimce bu fazlalık senin sayende oldu."

"Bütün bunları nereden biliyorsun?" Kucağında kıvranıyorum. Öfkem hareketsiz kalmamı engelliyor. Her hareket ettiğimde tek hissettiğim o oluyor. Erkekler zihnime sızarken onun aleti bedenime değıyor.

"Ben böyle çalışırım."

Tabii ki. Para için adam öldürdüğünü nasıl unutabilirim?

"Hiç düşmanınız var mıydı? Onun korkacağı biri?"

"Düşman mı? Bir barda çalıştım ve kız kardeşime baktım. Tek yaptığım buydu. Ben sizin dünyanızın bir parçası değilim." Konuşmak zorlaşıyor ve nefeslerim kesik kesik çıkıyor.

"Artık öylesin. Bana bu adamların neyi hak ettiğini söyle. Hayatlarına devam etmeyi mi yoksa parmaklıklar ardında olmayı mı?"

"Hepsi ölmeyi hak ediyor!" Kendimi şaşırtarak bağıyorum.

"Elini boynuma götürürken Bones'un sesi kulağıma yumuşak geliyor. Avuç içi boğazıma yerleşirken parmakları çenemi yerinde tutuyor ve beni ekrana bakmaya zorluyor.

"Bir noktada bu adamların hepsi o evdeydi. Siz orada tutulurken. Bu üçü," diye ekranı işaret ediyor, "çoktan öldüler. Bunun boğazı arkadaşım tarafından kesildi, bunun boynunu çıplak ellerimle kırdım ve üçüncüsünü de kafasından vurum."

İğrenmem gerekir ama iğrenmiyorum. Onların o korkunç şekillerde öldüklerini düşünmek beni hastalıklı bir tatminle dolduruyor.

"Güzel," diye mırıldandım.

Dudaklarını boynumdaki yara izlerine bastırırken zevkle inliyor ve ben tepki vermemeye çalışıyorum, ama Tanrım bu çok zor. Ne kadar çarpık olsa da onu istiyorum. Bazı nedenlerden dolayı, vücudum onun için ağrıyor.

Bones ile seks daha önce hiç yaşamadığım bir deneyim. Sert ve cinsel, hem zevk hem de acı dolu. Belki de sadece dünyam çok küçüldüğü içindir, ama onun hayatımda olmadığını hayal etmek zor.

"Bones, ben-" *Ona ne sormaya çalışıyorum ki?*

"Sorun . Unutma, sana bir daha asla zarar vermeyecekler."

Bunların hiçbiri iyi değil, ama başımı yana yatırıp dudaklarımı usulca öptüğünde, en azından öyleymiş gibi davranabileceğimi hissediyorum. Küçük bir iç çekiyorum ve beni daha fazla öpebilmesi için arkama yaslanıyorum.

Elleri vücudumda dolaşıyor, beni kızdırıyor, daha da ısılatıyor. Gözlerim kapanıyor ve kendimi onun dokunuşlarının keyfine bırakıyorum.

Yine zihnimde yüz­süz adamları görüyorum. Ama bu sefer bana zarar vermiyorlar. Bones'un beni kendisinin yapmasını izliyorlar.

"Sana zarar veren her adam ölecek ve sen de onları öldürmeme yardım edeceksin." Sözleri üzerimde dolaşıyor, ısınmış tenimi serinletirken aynı zamanda beni içten içe yakıyor.

"Evet," diyorum, az önce neyi kabul ettiğimi gerçekten anlamadan. Tek istediğim o.

"Senin her parçana sahip çıkacağım. Bu kedi zaten benim, bu güzel dudaklar, senin vahşi dilin. Hepsi benim. Yakında küçük, dar kıçın da benim olacak."

Adamlardan birinin o parçam üzerinde hak iddia ettiğine dair kilitli kalmış bir anının geri gelmesiyle gerçekliğe geri döndüm. Bunca zamandır bunun benim hayal gücüm olduğunu sanıyordum ama gerçekmiş. Sadece bir kabus olarak gördüğüm başka neler gerçekten başıma gelmişti?

Keşke Bones çenesini kapalı tutsaydı. Beni istediğini söylediği her yol, zaten nasıl mahvedildiğimi hatırlatıyor.

Kanım donuyor ve kucağından fırlıyorum. "Bunu yapamam."

Ona dönüp bakmadan odadan çıkıp üst kattaki banyoya koşuyorum.

Bu kıyafetleri üzerimden çıkarmalı ve o adamların hissini tenimden silmeliyim.

Bones yanlış. Her zaman aklımın bir köşesinde, etimde, bedenimde olacaklar.

Kıyafetlerimi çıkarıp duşu açıyorum ve altına girdiğimde sıcaklığı yükseltiyorum. Lif kabağını elime alıp cildim kızarana kadar üzerime sürmeye başlıyorum.

"Ne yapıyorsun lan sen?"

Bones arkamdan içeri girdi. Giysileri hemen spreyin altında sırlıslam oluyor.

"Hemen vazgeçecek kadar kolay biri olduğumu mu sanıyorsun? Tamam. Devam et ve al. Hazır başlamışken neden beni bayıltmıyorsun? Beni onlar gibi kullan," diye bağıriyorum ve o da bileklerimi tutarak beni fayanslara yashıyor.

"Bunu asla yapmam."

"Tam bir ikiyüzlüsün! Kendini gerçekten duyuyor musun?"

Bir eliyle bileklerimi kavıyor ve bana doğru uzandığında geri çekiliyorum ama bu sadece suyun sıcaklığını düşürmek için.

Gözlerimin derinliklerine bakıyor ve sanki tüm şeytanlarımı görebiliyor.

"Dizlerinin üzerine çök."

O konuşurken göğsüm kabarıyor. Ona ne kadar maruz kaldığının farkındayım ama gözleri benimkilerden ayrılmıyor.

"Az önce benden bir şey almayacağını söyledin." Yıkık dökük kıyafetlerini çıkarırken sesimi sabit tutmaya çalışıyorum.

"Almayacağım. *Benden* alacaksın. İple yaptığımız dersler sana hiçbir şey öğretmedi mi? Ne zaman böyle hissetsen, hissettiğin tek erkek ben olana kadar beni kullanmanı istiyorum."

Nefesim kesiliyor ve dünya benden uzaklaşıyor.

Yavaşça kendimi onun önüne bırakıyorum. Bir eliyle sikini tutarken, diğer eliyle başımın arkasını kavıyor.

"Teninde hatırladığın tek erkeğin ben olduğumdan emin olacağım. Şimdi aç," diye emrediyor ve dudaklarımı birbirine daha sıkı bastırıyorum. Korkudan değil. Hayır, sanki her fırsatta onunla savaşmak istiyorum. Sonuçta ona karşı kazanmak istemiyorum, sadece denediğimi bilmek istiyorum. Kazanan o , ganimet olmak umurumda değil.

"Senin için kim öldürdü? Seni korumak için kim yanına aldı? Bir daha asla kaybolmaman için bunu kim yaptı?"

Son kısımda sırtım zonkluyor ve onun haklı olduğunu anlıyorum. Derimin altındaki bu şeyi ne kadar istemesem de, bu bir daha asla götürülemeyeceğim anlamına geliyor. Sadece onun beni istediği yerde olacağım.

"Kelimelerini kullan."

"Sen," diyorum titreyerek, yüzümün hemen önündeki korkunç uzunluktaki alete bakarken, piercingler precum ve su ile parlıyor.

"Peki bu seni ne yapıyor?"

Gözlerim onunkilere dikildi.

Bones sahipmiş gibi bakıyor, ama bu daha önce sahip olduğumdan farklı bir duygu.

"Senin," diyorum dürüstçe.

Sırada ne olduğunu bildiğim için isteyerek ağzımı açıyorum. dilimin üzerinde kaydırıyor ve boğazımın arkasına gelene kadar her santimini tatmamı sağlıyor. Haklıydı. Tek hissedebildiğim o. Vücudumun ve zihnimin her yönünü ele geçirdi ve başka kimseye yer bırakmadı.

Acımasız ve zalimce ve ben bunu seviyorum. Düşünmek istemiyorum. Hatırlamak istemiyorum. Şu anda tek istediğim o.

Çekiliyor ve bana karanlık bir şekilde gülümsüyor. "Beni çok iyi anlıyorsun."

Tekrar sokmasını beklerken dilimi dışarı sarkıtıyorum. Benimle oynuyor, ucunu dilime, dudaklarıma, yanaklarıma sürüyor. Her yere precum ve tükürük bulaştırıyor.

Derinlere ittiğinde, dudaklarım etrafını sarıyor, onu daha da içine çekiyor, bırakmayı reddediyor. Onun tadıyla kendimi şımartırken kirpiklerim titriyor. Baharatlı, misk kokulu ve tamamen bana ait.

Tırnaklarım kalçalarına batıyor, parmaklarım kıvrıldıkça aşağı doğru sürükleniyor ve teninde canlı kırmızı çizgiler bırakıyor.

"Siktir," diye inleyerek başımı kaldırmamı sağladı. Gömleği sıırıslıklam olmuş, vücuduna yapışmış. Tüm koyu renkli dövmeleeri şeffaf kumaştan görünüyor ve kaslarının her biri ilahi bir mükemmellikle öne çıkıyor.

İğrenç derecede güzel ve bu beni kızdırıyor. O kadar ki kanım ısınıyor ve amım zonkluyor.

Enerjimdeki değişimi hissederek bizi hareket ettiriyor, böylece su başımın tepesine çarpıyor ve sikiyle birlikte ağzıma doluyor. Su beni kör etmeden önce sinsî gülümsemesini yakalıyorum. Geri çekilmeye çalışıyorum ama beni yerinde tutuyor, merhametine bırakıyor.

Sonunda çekildiğinde üzerime eğiliyor ve vücuduyla suyu engelliyor. Nefes almakta zorlanıyorum ve o gülüyor. Kahkahalarla gülüyor. "Piç," diye homurdanıyorum, ona ters ters bakıyorum, su hâlâ gözlerimi yakıyor.

"Kafanın içinde kim var?" "Sen değil."

Bones bunun yalan olduğunu çok iyi bildiği için kaşlarını çatır.

Beni tekrar sikine doğru götürdüğünde onun için hazırlanmıştım. Elini tutarak kendimi ayağa kaldırıyorum ve onu fayansların üzerine itiyorum. Tırnaklarım göğsünün derinliklerine girerek arkasında daha fazla çizik bırakıyor ve dudaklarım dudaklarını ezmeden önce onu gülümserken yakalıyorum.

"Siktir git," diye tıslıyorum, alt dudağını ısıyorum.

Kalçalarımın arkasından tutup beni yukarı kaldırırken uzun bir inilti çıkarıyor, bizi döndürüyor, böylece pozisyonlarımızı değiştiriyoruz ve içime giriyor. Piercing'iyile o mükemmel noktaya vurduğunda çığlık atıyorum. "Sikeyim seni!" Tekrar çığlık atıyorum. "Senden ve ucube aletinden nefret ediyorum."

Gülüyor ve beni daha sert sikiyor. Her seferinde beni fayanslara geri çarpıyor. Beni derinden vururken sesimi kaybediyorum, uzunluğu rahim ağzıma karşı keskin acıdan karnıma kramp girmesine neden oluyor.

"Seni ve mükemmel amını seviyorum," diye iç geçiriyor ve bana vurduğu yere bakmak için geri çekiliyor.

Sevgiyle. Buna inanması mümkün değil. Kullanıldım ve . Ben kırık dökük bir insanım. Ben bile beni sevmiyorum.

Ona ne kadar hatalı olduğunu söylemek yerine tokat atıyorum.

Başını yana sallıyor, ıslak saçları yüzüne yapışıyor ve ifadesini benden gizliyor.

Tepkisini beklerken nefes alışım yavaşlıyor. Yaptığım her şeyi nasıl karşılayacağından hâlâ emin değilim.

Başını yavaşça bana çevirirken vücudu tamamen hareketsiz. "Siktir, seni çok seviyorum." derken gülümsüyordu. Amım ona kenetlendi. Onu içine kilitliyor.

"Kendine dokun. Benim için gel," diye emrediyor. Ona karşı istiyorum ama orgazm beni savaşma ihtiyacından daha çok çağırıyor.

Elimi aramızda kaydırıyorum, sabun ve sudan o kadar kayganım ki parmaklarımın klitorisimdeki hissi beni mutluluk içinde başımı geriye eğdiriyor.

Bu fırsatı değerlendirip dilini boynumda gezdiriyor. Yara izlerime dokunduğunda boğazını tutup onu geri itiyorum.

Gözlerinde bir karanlık parlıyor ve elimi çekmek üzereyim ama onu boğmam için yalvarır gibi çenesini yukarı kaldırıyor.

Ben de öyle yapıyorum.

Boğazını sıkıyorum ve hamleleri tahmin edilemez hale geliyor. İçime her girişinde yeni bir açıyla, yeni bir derinlikle giriyor. Parmaklarım klitorisimin üzerinde daha fazla çalışıyor, neredeyse acı verene kadar daha fazla baskı uyguluyor.

"Gel." Hırıltısı tüm vücudumu titretiyor. Orgazmım beni ele geçirirken kontrolüm yokmuş gibi hissediyorum. Amım onun etrafında kenetlenirken kendini içimde tutuyor, ben doyana kadar onu kullanıyor.

Boşalmak üzereyken sertleştiğini hissediyorum. Beni doldurarak istediğimi vermek yerine, içimden çekip çıkarıyor ve beni tekrar dengesiz ayaklarımın üzerine yerleştiriyor.

Tam şikayet edecekken omuzlarımdan aşağı itiyor ve bacaklarım o kadar güçsüz ki anında bükülüyor, dizlerim gürültülü bir tokatla fayanslara çarpıyor. Sikini yüzüme pompalarken duşu kapatıyor. Sonra vücudumu boşalmasıyla boyuyor. Dudaklarıma çarpıyor ve geri kalanı boğazımı ve göğüslerimi kaplarken yalıyorum.

İşi bitince dizlerinin üzerine çöktü ve boğazımı sıkı.

"Sen benimsin, Wynter. Ne zaman başka bir erkeği düşünsen, o düşüncenin yerine benim boşalmamı koyacağım." Göğsümü avuçluyor ve salgısını tenime sürerek beni daha da kaplıyor. "Şeytanlarından sonsuza dek kurtulacağız. Anladın mı?"

"Evet," diyorum güçsüzce, tutarlı bir düşüncüyü zar zor bir araya getirebiliyorum. Beynimin arkasında bir şey beni uyarmaya çalışıyor. Fakat

Emin olmadığım şey.

Bir saniye bana bakıyor, gözleri yüzümü ararken merakla parlıyor. Sonra beni tekrar öpüyor, üzerimde kendi tadını aldığını umursamıyor gibi görünüyor. Onun içinde boğuluyorum, üzerime çöktüğü karanlık dalgaların derinliklerine çekiliyorum.

Ondan nefret ediyorum ama aynı zamanda ona minnettarım. Bones beni karanlıktan çıkarıp kendi karanlık kucağına aldı. Benim için çok geç olduğunu biliyorum. O melek yüzlü bir şeytan ve bana oynadığı her oyuna kandım.

AYNTER

I Korkmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Özellikle de Bones nereye gittiğimizi ya da ne yaptığımızı söylemeyi reddettiğinden beri. Bu benim ilk dışarı çıkışım.

Onyx'te ondan kaçtığımdan beri evdeyim.

Giymem için seçtiği kısa siyah elbisenin eteklerini çekiştirerek, gergin bir şekilde önümüzde duran apartmana bakıyorum. Şehrin güzel bir yerinde ama bunun bir bok ifade etmediğini biliyorum. Kötü insanlar sadece gölgelerde değil, her yerde pusuda bekliyor.

"Benim için gerçekten iyi olmana ihtiyacım olacak," diyor Bones siyah gömleğinin kol düğmelerini ayarlarken. "Biriyle buluşacağız ve sonunda benden nefret edeceğin bazı şeyler söyleyeceğim. Bana güvenmeni *istiyorum*. Bunu yapabilir misin?" Bana yalvarıyor ama ben hala neler olduğunu anlamıyorum.

Son zamanlarda ona güvenmeye başladığım bir noktaya ulaştım, ama umarım bu gece tüm bunları mahvetmez.

"Deneyeceğim," diyorum temkinli bir şekilde. "Arkadaşın burada mı yaşıyor? Daha önce bahsettiğin arkadaşın mı?"

"Dean mi? Hayır. Burada yaşayan adam, Grayson, arkadaşım *değil*. İçerideyken bunu unutma."

"Peki neden onunla dairesinde buluşuyoruz?"

Bones onun olduğuma yemin etti, bu da beni paylaşmak istemeyeceği konusunda beni temin etmeli, ama beni birine ödünç vermek onun eğlence anlayışı olabilir.

Cevap vermeden bana göz kırpmıyor ve dahili telefonun ziline basıyor. Derin bir erkek sesi parazitin içinden çatırdıyor. "Evet?"

"Grayson?" Bones diyor.

"Evet. Onu getirdin mi?"

"Evet." Bones yüzünde büyüleyici bir gülümsemeyle bana bakıyor. Ne halt planlıyor bu?

"Seni uyandıracağım."

İçeri giriyoruz, boş fuayede ilerlerken topuklarım fayanslara vuruyor. "Bones, cidden, bana bir şey ver. Beni en son dışarı çıkardığın zamanın sonu pek iyi bitmedi."

"Bu yüzden ince topuklu ayakkabı giyiyorsun, böylece benden kaçamazsın." Bunun bir şaka olup olmadığını anlayamıyorum.

"Şey hayır-"

"Wynter," diye iç geçirdi. "Şimdiden çok iyi bir kız oldun, bekle ve senin için planladığım sürprizi gör." Gözlerindeki o muzip parıltı geri dönüyor ve midemi bulandırıyor.

Bunu yapabilirim. Ona güvenebilirim.

Asansörle üçüncü kata çıkıyoruz ve koridorun en sonunda Grayson olduğunu tahmin ettiğim bir adam dairelerden birinin dışında bekliyor.

Otuzlu yaşlarının ortasında, düzgün giyimli, kısa kahverengi saçları kasten dağınık ve kirli sakallı. Belli belirsiz bir tanıdıklık var ama çıkaramıyorum.

Doğrudan bana bakıyor ve ben de kendimi Bones'un yanına yaklaşıtıyorum. En azından bu adam bizim bir çift olduğumuzu düşünüyorsa beni rahatsız etmemeli.

"Onu gerçekten getirmişsin. Hadi, bize içecek bir şeyler hazırlayayım da fiyatları konuşalım."

Fiyatlar mı? Saf değilim, bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyorum. "Bones?" Bu tuzağa bu kadar kolay düşmeyi reddederek topuklarımı halıya gömüyorum.

"Şşşt, birlikte oynayalım." Sesi yumuşak ama beni rahatlatmak için hiçbir şey yapmıyor. Tedirginliğimi hissederek elini belime koyuyor ve beni içeri götürüyor.

"Geleceğimi kimseye söyledin mi?" Biz onu mutfığa kadar takip ederken Bones adama soruyor.

"Hayır, tabii ki hayır! Bunu o et kafalılarından herhangi biriyle paylaşmak istediğimi mi sanıyorsun? Onlarla çalışmış olmam arkadaş olduğumuz anlamına gelmez," diye alay ediyor Grayson dondurucudan bir şişe votka alırken.

Üç shot bardağını doldurup birer tane verdi. Önümde oyalanması midemi bulandırıyor. "İstemiyorum."

"İç," diye emrediyor Bones, bardağı dudaklarıma doğru iterek.

Grayson hala bana aç gözlerle bakıyor. Hay sikeyim. Eğer Bones beni gerçekten bu adamla seks yapmaya zorlayacaksa, bunun için ayık olmak istemiyorum.

Atışı tek seferde geri çeviriyorum ve Grayson ellerini çırpıyor.

"Kahretsin! Hadi biraz daha içelim." Sırtını eğdi ve iki tane daha doldurdu. Ve sonra iki tane daha. Bones içeri girene kadar bana verdiği her şeyi içtim.

"Bu senin için yeterli."

"Ama bunun için bilincimin açık olmasını istemiyorum," diye soğuk bir bakışla karşılık veriyorum. "İnanın bana, bu geceki eğlence için aklınızın başınızda olmasını isteyeceksiniz." "Bu gece eğlence için Bones'un yüzündeki gülümseme, yaptıklarının ihanetinden daha çok acı veriyor.

Kapıya bakıyorum ve kalbim küt küt atıyor. Ona ulaşmamın imkânı yok. Tekrar kaçmak için zihnimin o uzak bölümünü bulmaya çalışmam gerekecek.

"O her zaman alıngan biriydi," diye alay ediyor Grayson. "Onu bu kadar uzun süre kendine sakladığına inanamıyorum! Açıkçası öldüğünü sanmıştım."

Öldü mü? Hayır, bu demek olamaz... O beni taciz edenlerden biriydi. Sonra Bones'un bilgisayarında bana zarar veren adamları gösterirken yüzünü hatırladım.

"Evet, onu çok yakınımnda tutuyorum, bu küçük hazinenin başkasının eline geçmesini istemem." Bones kolunu belime doladı ve beni yanına çekti. Ona karşı koyamadım. Çok uyuşmuştum.

"Pazarlığı şimdi mi yapmak istersiniz yoksa malların tadına baktıktan sonra mı? Ve inan bana, çok iyiler." Bones göğsümü sıkıyor ve ben Grayson'ın yırtıcı sırtışına dönüyorum.

Her şeyden sonra... beni satıyor. Benim için öldürmeye yemin ettiği adama beni geri veriyor. Fikrini değiştirmesine ne sebep oldu?

"Sikimi güzelce ıslatayım, sonra sana ne verebileceğime bakarım. Kahretsin, bana çok para kazandıracak! Denemek için çok para ödeyecek birkaç adam tanıyorum." Yüzünü yüzüme yaklaştırıyor, bayat nefesi üzerimde dolaşıyor.

"Hayır."

"O da neydi?"

"Ben. Dedim ki. Hayır dedim." Grayson'ın yüzüne tükürüyorum ve o da bana vurmak için yumruğunu kaldırıyor. Gözlerimi kapatmıyorum, geri adım atmıyorum. Beni bir daha korkutamayacak.

Bana vurmadan Bones aramıza girdi. "Parasını ödemedi mela zarar vermek yok. Senin olduğunda ne istersen yapabilirsin."

"Pisliksiniz! İkiniz de."

Onlardan uzaklaşıyorum ve Bones bana kaşlarını çatıyor. "Yine de dinleme konusunda pek iyi değil."

", onu ses geçirmez bir yere, yatak odasına götürelim." Grayson mutfaktan çıktı ve Bones dirseğinden tutarak beni takip etmeye zorladı.

"İyi gidiyorsun," diye fısıldıyor kulağıma ve kolumu kurtarmaya çalışıyorum ama o çok güçlü.

"Sana güvenmiştim! Bana söylediğin her şey, beni inandırdığın her şey... hepsi beni bir fahişe gibi giydirip satabilmen için beni yıkmak için miydi?"

Bones ağzını açar ama önce Grayson konuşur. "Katılmayı düşünüyor musun? Katılmamanı tercih ederim ama izlemek istersen sorun olmaz sanırım. Onun içine ilk kez seyirciyle girmiyorum," diye kıkırdıyor, dili votkadan çözülmüş.

Her şeyin geldiğim gibi bunun da üstesinden gelebilirim. "Hadi şu işi bitir."

Derin bir nefes alarak yatak odasına giriyorum. Odanın ortasındaki bir platformun etrafında dönen neon şerit ışıklarla aydınlatılmış. Gözlerim platformun üstündeki direğe takılınca çenem düşüyor. Yatak odasında lanet bir striptiz mi var?

"Eğlenceye hazır mısın aşkım?" Bones'un gözleri heyecanla parlıyor. Başından beri planının bu olduğuna inanamıyorum. "Ne ile başlayalım? Oraya çıkıp bize güzel bir gösteri yapmasını ister misin?"

Grayson'ın gözleri parlıyor ve Bones'un önerilerine hevesle başını sallıyor.

Bones için düşürdüğüm tüm savunmayı geri alarak doğruca platforma . Bu topuklularla boynumu kıracağım ama ölüm daha iyi bir sonuç olurdu.

"Aslında daha iyi bir fikir düşündüm. Grayson sen buraya otur." Bones önüme geçip platforma vuruyor. "Ve Wynter sen de yatağa otur. Bu geceki gösteri için evdeki en iyi koltuk."

Taşınmakta tereddüt ediyorum ama yine de taşınıyorum. Fazla seçeneğim yok. "O güzel uzun bacaklarını ayıracaksın ve boşalana kadar parmaklarını."

"Hayır." Bones bunu seyirci önünde yapacağımı düşünüyorsa düşündüğümünden daha hayalperest biri.

"Önce beni emmesini istiyorum. Kendinde değilken boğazı hep çok sıkışık olurdu. Eskiden bir oyun oynardık.

Boğulmadan önce siklerini en uzun süre içinde tutmuş. Uyanıkken nasıl biri? Bahse girerim bir porno yıldızı gibi sakso çekiyordur."

"Sen hasta bir piçsin! İkiniz de öylesiniz," diye bağıyorum. Tırnaklarım avuçlarıma kan çekecek kadar sert batıyor.

Bones bir elini Grayson'ın omzuna koyarak onu sırtını direğe dayayarak oturmaya zorlar. "İnan bana bunu görmek isteyeceksin." Grayson'la konuşurken gözleri bana sabitlenmişti.

"Tamam o zaman, bana ne aldığımı göster."

"Hayır," diye tekrarlıyorum, bu sefer daha sert.

Başını yana eğen Bones gülümser. "Ya kendine dokunacaksın ya da sakso çekeceksin. Seçim senin." Eğer sikini belirtseydi bu teklifi kabul etme şansım olabilirdi ama başka bir numaraya kanmayacağım.

Titrek bir nefes alıyorum ve bacaklarımı elimi iç çamaşırlarımın yan tarafına sokacak kadar ayırıyorum. Burası amımı bu şekilde görmemeleri için yeterince karanlık ama ışıkların konumundan ikisinin de sertleştiğini görebiliyorum.

"Bu kadar mı? En azından eğleniyormuş gibi ses çıkar. Yatakta hep böyle gergin midir? Sanırım fark etmez, sonunda hep çığlık attırıyorum. Hey, dikkat et!" Grayson omzunu Bones'un parmaklarının girdiği yere doğru yuvarlıyor.

"Kusura bakma dostum. Sadece heyecanlıyım."

Bones platforma atladı. Tepemizde yükseliyor, tamamen siyah giyinmiş, tüm karanlık fantezilerimin hayata geçmiş hali gibi görünüyor.

Gözlerimi ondan alamıyorum. Kedi gibi hareket ediyor. Ondan yayılan karanlık. Gözleri aşağı inene kadar bakışlarımı tutmayı bırakmaması. Ne yapmam gerektiğini unuttum ve klitorisimdeki hareketleri başlattım.

Parmaklarımı girişime doğru kaydırduğımda ıslanmıştım. Nefesim boğazımda düğümleniyor ve Bones'un dudaklarında ölümcül bir sırıtış beliriyor.

"Sence Grayson senin küçük tatlı amcığının tadına bakmayı hak ediyor mu?" diye soruyor hafif bir tonda.

"Hayır," diyorum, sesim sinir dolu. Grayson kızgınlıkla homurdanıyor ama ben ona bakmıyorum. Tek görebildiğim Bones. Karanlık kurtarıcım ve kâbusum bir arada, yukarıdan beni izliyor.

"Sana el sürmeyi hak etti mi?"

"Hayır," sesim bu sefer daha sert. Orgazmım arttıkça göğsüm kabarıyor ve o uykulu huzurlu his üzerime çökmeye başlıyor. Ben sınırdayım

Kendimin en karanlık kısımlarına geri kayıyorum ve Bones'un içimde olması, beni topraklaması için acı çekiyorum.

"Bu da ne böyle? O sadece bir fahişe! Herkes onu kullandı. Onun gibi kızlar bunun için yaratılmıştır." Grayson, Bones'un büyüsunü bozuyor.

Onun önünde kendime dokunmak çok yanlış hissettiriyor ama dikkatini bile vermiyor. Sanki var olan tek şey benmişim gibi bana bakan Bones'un aksine.

"Cesedini görmeyi hak etti mi?" Bones'un sesi kaidesinin tepesinden gürliyor ama sadece Grayson irkiliyor.

Başımı sallıyorum.

"Kelimelerini kullan, küçük engerek, onlara sahip olduğunu biliyorum. İçindeki zehrin içinde kaynıyorlar, o yüzden onları dışarı çıkar."

"Cidden neler oluyor? Ya devam edelim ya da ne yapalım biliyor musun? Anlaştığımız altmışın tamamını ödeyeceğim ve bunu kendim yapacağım."

Bones onu tamamen görmezden geliyor ve arka cebine uzandığını fark ediyorum. "Sana yaptığı onca şeyden sonra hâlâ hayatta olmayı hak ediyor mu?"

Bu odaya girerken duyduğum korku tamamen kayboluyor. "Hayır," diyorum sakince.

Aynı anda Grayson dönüp Bones'a bakar.

"Kahretsin-" Bones, Grayson'ın boynuna bir şey dolayarak onu direğin hizasına gelene kadar geri çeker. Bones oraya bir tür tasma takarken Grayson boğazını pençeliyor.

"Şimdi o zaman." Grayson direğe bağlandıktan sonra Bones ellerini çırpıyor. "İşte asıl eğlence geliyor. Hazır mısın, Wynter?"

Ağzım açık kaldı ve elimi iç çamaşırdan çektim. Bu işin tek bir yolu var ve dürüst olmak gerekirse bunu daha önce göremediğim için kendimi aptal gibi hissediyorum. Yine de o bariz soruyu soruyorum. "Onu öldürecek misin?"

"Sana dokunmaya cüret etti, kabuslarına giriyor. Elbette onu öldüreceğim. Önce onu kırdıktan sonra."

Yataktan kalkıp durmaya gidiyorum. Tasma boynunu keserken Grayson hırıltılar çıkarıyor. Onu öldürecek kadar sıkı değil ama o kadar panikliyor ki kendini boğmaya çalışıyor.

"Grayson, gitmeden önce bazı sorulara cevap verebileceğini umuyorum." Bones platformdan atlıyor ve önüme gümbürtüyle inerek beni geriye sıçratıyor. Kolunu belime dolayarak beni yanına çekti. "Önce ona sormak istediğin bir şey var mı aşkım?"

çalışıyorum ama beni sıkıca tutuyor.

"Başından beri planının bu olduğunu bana neden söylemediğini bilmek istiyorum."

İç geçiriyor ve beni alnımdan öpüyor, derin derin nefes alıyor. Sevecen ve hoş. "Bunu inandırıcı kılmak zorundaydık."

"Ya da sadece benimle uğraşmak istedin." Ona kaşlarımı çatıyorum.

"Beni bırakmalısın! Lütfen!" Grayson, şimdi siyah deriden yapıldığını ve önünde gümüş metal bir kalp olduğunu görebildiğim tasmayı çekiştirmeye devam ederken hışırdıyor.

"Bu bir seks tasma mı?" Ben soruyorum ve Bones kahkahayı patlatıyor.

"Etrafta duran eski bir tane, ondan kurtulmadan önce kullanabileceğimi düşündüm. Gezegeni kurtarmaya yardımcı olur."

Grayson yine bağılıyor ve ben bu odanın ne kadar ses geçirmez olduğunu merak etmeye başlıyorum. "Biri onu duymayacak mı?"

"Hayır." Bones'un sesi ciddileşir. "Grayson eskort kiralamayı ve onları vahşice öldüresiye sikerken kaydetmeyi seviyor. Eminim şuradaki dizüstü bilgisayarda bir sürü görüntü vardır." Şifonyere doğru başını sallıyor. "Şimdi, kamera neredeydi?"

Bones çenesine vurarak odanın içinde dolaşır ve Grayson onu izlerken birden sessizleşir.

"Yatak orada, bu da demek oluyor ki..." Bones yüksek bir raftan elmas kaplı bir kafatası alır ve Grayson'ın yüzünün önünde tutar. "Kamera için gülümse!" Kafatasını öne doğru eğdiğinde, göz yuvasından küçük siyah bir kamera düşer.

"Canınız cehenneme! İkinizin de!" Grayson tükürür ve Bones kafatasını kafasının yan tarafına çarpar. Çarpmanın etkisiyle paramparça olur ve Grayson'ın yanağında kötü bir kesik bırakır.

"Seninle işimiz bittiğinde sadece ben ve küçük engerek yılanım cesedinin üzerinde sevişiyor olacağız. Lafı açılmışken, sana kendine dokunmayı bırakmanı söylemiş miydin?"

"Sen bir adama işkence ederken ben bunu yapmayacağım!"

Bones gözlerini bana dikti. "Ya ona işkence etmeme yardım ya da boşalmanı izlememe izin vererek tüm işi yaptığım için bana teşekkür edersin."

Her ne kadar Grayson'ın yaptığı her şey için öldüğünü görmek istesem de, bunu kendi başıma yapabileceğimi sanmıyorum. "Yapamam."

Bones cebinden bir pense çıkarıp önümde sallıyor. "Emin misin? Ellerini kana bulamana bile gerek kalmayacak mı?"

"Lütfen, beni zorlama."

İç çekiyor, omuzları çöküyor. "Peki. Bu sefer kişisel celladın ben olacağım ama senin yerinde kız kardeşin olsaydı onun ve diğerlerinin ne yapacağını bir düşün. Yine de hayır der miydin?"

Eğer onun ya da bir başkasının ona dokunduğunu bilseydim, acı içinde çığlık atmalarını isterdim.

"Nerede o?" Sorumu Grayson'a yöneltiyorum. "Kim?"

"Summer, kız kardeşim. Sen ve arkadaşların, o sizde mi?" "Hayır!

Kimden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Ona zerre kadar inanmıyorum. Bones da inanmıyor gibi. Grayson'ın bacağını tutuyor ve kaburgalarına birkaç tekme atarken çorabını çıkarmayı başarıyor.

"Küçük bir oyun oynayacağız. Tekerleme nasıldı? Evet, bu küçük domuzcuk pazara gitti." Bones, Grayson'ın ayak başparmağını tutuyor, Grayson çığlık atana ve bir *çıtırtı* duyulana kadar yukarı doğru büküyor.

"Kahretsin, bunu hissetmeyeli uzun zaman oldu. Ne kadar iyi olduğunu hep unutuyorum." Bones takdirle inliyor ve başını geriye atıyor.

Bundan zevk alıyor. Neden şaşırdım ki? Ne kadar psikopat olduğunu unutmuşum.

"Konuşmaya hazır mısın?" Bones soruyor.

"Evet! Evet! Lütfen bunu bir daha yapma!"

"Zaten bu şekilde başladığımız için küçükten başlayacağız." Grayson'ın boğumlu ayak parmağını oynatıyor ve acı içinde tıslarken ağzından tükürükler fişkırıyor. "Çalıştığın şirket bir paravan, değil mi?"

"Ne? Hayır." Grayson'ın alnında boncuk boncuk ter var ve bayılmaya hazır görünüyor.

"Gerçekten senin ve bir grup adamın sadece ona göz kulak olmak için işe alındığınıza inanmamı mı bekliyorsun?"

"Tam olarak öyle değildi." Bones bir ayak parmağı daha kapar ve Grayson sessizliğe bürünerek hızlıca, "Biz zaten Abato'lar için çalışıyorduk. Birkaç yıl önce adamlardan biri bodrumdan ağlama sesleri duydu. Haber yayıldı ve çok geçmeden herkes öğrendi. Kızlardan kendimiz yararlandığımız ve maaşımızı artırdığımız sürece bu konuda sessiz kalmak için bir plan yaptık."

"Yani benim isteğim dışında orada olduğumu biliyordun ve bana zarar vermeyi mi seçtin?" "Hayır-" Bones bir sonraki parmağını kırıncı bir çığlık attı.

"Yalancıları sevmem."

"Ben uyuşturulmuşken bana o şeyleri gerçekten yaptın mı?"

Grayson "Evet" derken benden başka her yere bakıyor.

Bones penseyi bana uzatıyor ve ben de alıyorum. "Senin sıran. Onu öldürmek zorunda değilsin ama en azından sana çektirdiği acının bir kısmını ona geri ver."

Penseler titreyen ellerimde sallanıyor ve düşmemeleri için onları sıkıca kavıyorum. Bones ellerini yanaklarıma koyuyor ve alnını alnıma bastırıyor. "Bunu yapabilirsin."

"Yapamam." Kendimi onun çarpık zihnine gömmek ve orada sonsuza dek kaybolmak isteyerek ona daha da yaklaşıyorum.

"Wynter. Korkun artık benim. Hissettiğin her duygu sadece ve sadece benim olacak. Eğer birinden korkacaksan, bu ben olayım. O senin acının zerresini bile hak etmiyor. O benim."

Nefes alışım hızlanıyor ve kalbimin etrafında sıkı sıkıya tuttuğum son prangalar da düşüyor.

"Sana güveniyorum."

Elleri yanaklarımda sıkılaşıyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Karşı koymadan içeri girmesine izin verdim.

Bildiğin şeytan daha iyidir. Değil mi?

"Tanrım, seni seviyorum." Bone uzaklaşır ve sanki bulutların üzerindeymiş gibi Grayson'a doğru yürür.

Bunu söylemeye hiçbir şekilde hazır değilim ama artık ondan tam olarak nefret etmiyor olabilirim. Yine de bunu ona söylemeyeceğim.

Bones, Grayson'ın bacağını aşağıda tutuyor ve kırık ayak parmakları garip bir şekilde dışarı çıkıyor. Sonra ayak parmaklarının geri kalanı parçalanana kadar botunu tekrar tekrar indiriyor.

Görünüşe bu platform botlar sadece bir moda tercihi değil.

Grayson ığlık atmayı kesmiyor ve bayılmak üzere gibi görünüyor. Bones onu ayık tutmak için birkaç tokat atıyor.

"Pekâlâ, devam edelim mi? Benim de ilgilenmem gereken bir kemiğim var." Pantolonunu zorlayan şişkinliği düzeltiyor. "Nerede kalmıştık? Görünüşe göre bütün domuzcuklar evlerine gitmiş. Diğer botun içinde ne olduğunu görebiliriz, ama doğrudan parmaklara geçelim. Senin sıran, küçük engerek."

Bones, Grayson'ın sağ elini aşağı tutup parmaklarını birbirinden ayırırken bana sırtıyor.

Onlara doğru bir adım atıyorum, pense bıçak tutuyormuşum gibi dışa dönük.

Grayson, Bones'un tutuşuna karşı mücadele eder ve saçlarını tutmayı başarır, kafası geri çekilene kadar çeker.

"Bırak onu!" Hırlıyorum, içimde aniden ortaya çıkan ezici bir koruma dürtüsü var.

Kolumu ileri doğru itiyorum ve pense Grayson'ın göz çukuruna giriyor. Aleti bıraktıktan uzun süre sonra gözünün patladığı hissi elimde kalıyor.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum, olduğum yerde donup kalmışım, ellerimi önüme uzatmışım.

Grayson acı içinde inlemeyi bırakmıyor ve her ağlayışında midem sıkışıyor. Bu acıya ben sebep oldum.

"Bak şimdi ne yaptın. Onu yine üzdün." Bones beni işaret ediyor. Orada gözünün olması gereken yerden kan akan bir adam varken nasıl bu kadar rahat konuşabiliyor?

"Hâlâ birkaç sorum var ama bu gece tekrar konuşmana imkân yok, değil mi?" Bones, Grayson'ın başını kaldırarak yarayı yakından inceliyor. "Çok iyi bir iş çıkardın, Wynter."

Ben cevap vermeyince bana baktı. "Oh. Şoktasın. Sanırım işkence bu gece için sona erdi." Grayson'ın başını bırakan Bones, onun arkasındaki platforma atlıyor ve tasmayı çekiyor.

Grayson nefes almak için çırpınırken çığlıkları boğuluyor. Bones, duyulabilir bir çatlama sesi gelene ve Grayson'ın tüm vücudu yere yığılana kadar çekmeyi bırakmıyor.

"O öldü," diyorum hissiz bir şekilde.

"Ne yazık ki. Bütün gece eğlenmeyi planlamıştım. Ama endişelenme, bu senin hatan değil. Ona birkaç kırık kemik daha vermektense buradan benim için dövuştüğünü hatırlayarak ayrılmayı tercih ederim."

"Bones." Histerik bir şekilde gülmeye başladım. "Evet?"

"Hayır, *kemikleri* kastediyorum! Bu yüzden böyle bir ismin var." Daha önce gerçekte ne anlama geldiğini hiç düşünmemiştim. Dürüst olmak gerekirse, sadece aptalca, sinirli bir lakap olduğunu düşünmüştüm. Başımı sallayarak mutfığa doğru yürüdüm. "Bir içkiye ihtiyacım var."

Votka şişesini kapıp geri koyuyorum. Boğazımdan aşağı kayarken yanmayı hissetmiyorum. Şu anda hiçbir şey hissetmiyorum.

Bones yüzümü dönene kadar orada olduğunu bile fark etmedim.

"Suçlu hissetmemelisin."

Bu duygu bu mu? *Suçluluk mu?* Hayır.

"Sorun da bu zaten. Ben hissetmiyorum. Bir adamın hayatının sona ermesine yardım ettim ve zerre kadar suçluluk hissetmiyorum."

Bones'un gözleri onaylayarak parlıyor. "Bunu yapabileceğini biliyordum. Senden bir katil yaratacağız." Sözleri üzerimde geziniyor, tam olarak içime sinmiyor.

"Cesetten kurtulmamız gerekiyor mu?" Mekanik bir şekilde soruyorum.

"Hayır." Bones telefonunu çıkarır ve bir mesaj yazmaya başlar. "Bunun için bir adamım var."

Zengin olmanın avantajlarından biri sanırım.

Az önce ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. "Bana onun sikini yalatacaktın. Dedin ki-"

"*Sik* dedim. Onun siki değil. Ondan bahsettiğimi düşünmen bile beni rahatsız etti." Başparmağının ucuyla alt dudağımı okşadı. "Üstün yeteneklerini sergilediğin kişi ben olabilirdim." *Yeteneklerini* söyleme şekli içimi titretiyor.

"Beni hiç satmayacak mıydın?" Cevap açık gibi görünüyor ama netliğe ihtiyacım var.

"Wynter. Seni gerçek bir tehlikeye atmaktansa kendi kalbimi oyarım."

Midem yine o tuhaf takla atma hareketini yapıyor ve bu sefer suçu votkaya atabileceğimi sanmıyorum. "Artık eve gidebilir miyiz?"

"Henüz değil. Bu durumda araba kullanamam." Aşağı bakıyorum ve avucumu pantolonundaki şişkinliğe bastırıyorum. Yalan söylemiyor.

Zihnim dalgalanıyor. Votka ve adrenalın sarhoşu.

Diğer odadaki kanlı sahne çoktan gitmişti. Bir kez daha tek hissedebildiğim Bones. Avuçlarımın altındaki sıcaklığı, tırnaklarım fermuarı yukarı çekerken seğirmesi, votka kokulu nefesinin yanaklarımı havalandırması.

"Sana ihtiyacım var." Bu kelimeleri düşünmem gerekiyordu ama dilimin kendi aklı vardı.

"Biliyorum, benim mükemmel küçük aşkım."

Dizlerimin üzerine çökmeye başlıyorum, onun ağırlığını dilimde hissetmek için sabırsızlanıyorum ama beni durduruyor. "Bu gece benimle ilgili değil. Bu kadar iyi bir iş çıkardığın için bir ödüle ihtiyacın var."

Onun sikini yalamak bana o kadar da kötü bir ödül gibi gelmiyor.

Beni yatak odasına götürüyor ve yatağa oturttuğunda şaşkınlık içindeyim. Bu pek çok yanlış, ama benden istediği her iğrenç şeyi yaparım, eğer bu onun sikinin üzerinde parçalanacağım anlamına geliyorsa.

"Parçala beni, lütfen," diye fısıldıyorum.

Beni yere yatırıyor, başımı yatağın ayak ucuna düşecek şekilde konumlandırıyor. Ağzımı açıyorum ve kıkırdayarak çeneme vurup kapatıyor.

"Dinlemiyorsun dediğimde bunu kastetmişim." Bacaklarımın arasına tırmanıyor ve iç çamaşırımı yüksek ve acı verici bir sesle yırtıyor. "Sana dışarıda bana güvenmeni söylemişim. İstemediğim şeyler söyleyebileceğimi söyledim. Ama sen dinlemedin. Yaramaz kız." Kukumu tokatladı ve ben de "Tanrım, ne kadar ıslak olduğuna bak. Sana işkence etmemi izlediğin için mi?"

Kalçalarımı ihtiyaçla kıvrıyorum ve o da onları sıkıştırıyor.

"Ben senin lezzetli amını tadarken gözlerini ondan ayırma. Seni inciten herkesin sonunun aynı bilerek gelmeni istiyorum."

Dilini içime sokup beni yutarken ağzım sessiz bir çığlıkla açılıyor. En hassas yerlerimi emerken, ısırırken, yalarken ve çekiştirirken bir saniye bile durmuyor.

Isı vücuduma hızla yayılıyor ve ona doğru uzanıyorum. Ellerim saçlarında dolaşüyor, onu kendime sımsıkı sarıyorum.

"Beni fahişen haline getirdin," diye .

Kıkırdıyor ve keşke bir daha yapsa diyorum çünkü çok iyi hissettirdi. "Benim fahişem. Benim fahişem. Tüm dünyam."

Tıpkı bunu bana ilk yaptığında olduğu gibi, elini ağzıma götürüyor ve ben bu sefer isteyerek ona izin veriyorum. Parmaklarını emme ihtiyacı hissediyorum, onun benim bir parçam olduğunu bilmek istiyorum. Parmakları beni rahatlatırken ağzı beni çılgına çeviriyor ve orgazmım beni yıkadığında denizde fırtınada boğulmak gibi bir şey oluyor. Her açıdan çekiliyor, bana saldıran zevk selini durduramıyorum.

Gözlerim geri dönüyor ve karanlık beni ele geçiriyor. Bu sefer farklı. Şimdi Bones'un varlığının etrafıma sardığı güvenli bir battaniye. Artık kaybolmuş ya da yalnız değilim.

Karnımda keskin bir his var ve ne olduğunu tam olarak bildiğim için acıya rağmen gülümsüyorum.

Parmakları hâlâ ağzımdayken Bones bedenimi dikleştiriyor.

Aşağı baktığımda onu içime gömülmüş olarak görüyorum. Beni acımasızca beceriyor. Benden bir orgazm daha çıkarıyor. Kalçaları beni o kadar sert ve hızlı dövüyor ki eminim içim günlerce moraracak. Beni son becerdiğinde oluşan acıyla zaten uğraşıyordum ama böylesine yoğun bir zevk hissederken biraz daha acının ne önemi var?

Kan tadı alana kadar parmaklarını ısıyorum ve o da sırtıyor. "Senin için ne kadar ileri gidebileceğimi gördün aşkım. Benden istediğin herkesi seve seve öldürürüm. Benim hayatım senindir. Pek çok kişiyi öldüren bu eller artık senin. İstedığın her şeyi yaparım, tek istediğim her şeyde yanımda olman."

Herhangi bir şey.

Sözünü tutacağına gerçekten inanıyorum.

Parmaklarını ağızımdan çıkarıyor ve elbisemi aşağı çekerek göğüslerimi ortaya çıkarıyor, böylece meme ucumu ısırabiliyor. Acı doğrudan amıma daha fazla zevk gönderiyor ve üçüncü kez boşalıyorum.

Yıldızlar görüşümün etrafında dans ediyor ve daha ne kadar dayanabileceğimden emin değilim, ama bunun durmasını istemiyorum. Beni unutulana kadar becermesini istiyorum.

Çaresizce daha fazlası için yalvarıyorum. Bacaklarımı omuzlarına asıyor ve beni ikiye bükerek aşağı indiriyor. "Evet! Kır beni, lütfen!" Benden geriye hiçbir şey kalmayana kadar onun tarafından tüketilmek istiyorum.

Gömleğinin yakasını tutarak yırtıyorum ve tutunmaya çalışırken tırnaklarımı göğsüne geçiriyorum.

"Siktir," diye inliyor, siki sertleşiyor.

"Lütfen," diye sızlanıyorum, o gelmeden önce bir kez daha ayrılmak istiyorum. Parmaklarını klitorisime bastırıyor ama daha fazlasına ihtiyacım var ve o da bunu biliyor.

"Önce bana teşekkür et." Sesi sert ve gergin.

Benim için hangisi daha önemli? Başka bir orgazm mı yoksa onurum mu? "Teşekkür ederim."

"Ne için?" Orgazmını uzakta tutarken alnından ter damlıyor.

Ona teşekkür edebileceğim sayısız şey var, bunların bazıları doğru, bazıları ise egosunu okşamak olurdu. Ama gerçekten minnettar olduğum bir şey var.

"Beni tuttuğun için."

Bones'un kalçaları bana karşı şiddetle sarsılıyor. Parmakları klitorisimi sıkıştırıyor, çığlık atmama neden oluyor ve birlikte boşalıyoruz.

Beni sonraki sıcaklığı, çekildikten sonra da uzun süre benimle kalıyor.

Yere yığılıp bizi ters çeviriyor, böylece göğsüne yatıyorum. Yavaş yavaş kimin yatağında olduğumuzu hatırlamaya başladığımda minnettar oluyorum.

"Bana benim olduğunu söyle." Bones'un parmakları sırtımdaki takip cihazının üzerinde geziniyor.

Bu sözleri benden duymak için her zaman çok ısrarcıdır. Onun olmak gibi bir seçeneğim yok ama sanırım bu fikre ısınmaya başlıyorum.

Başımı kaldırarak, "Benim için bir şey yaparsan senin olabilirim," dedim. "Ne istersen."

Bir nefes alarak, tüm kartlarımı masaya koymadan önce düşüncelerimi düzenliyorum. "Benimle çok fazla oyun oynadın, artık neye inanacağımı bilemez hale getirdin ama bana yardım etmek istediğine inanıyorum. Bunu Summer'a da genişletmeni istiyorum. Bana ne istersen yapmana izin vereceğim. Hayır demeyeceğim ya da sana karşı gelmeyeceğim. Sen istemediğin sürece."

Bana kaşlarını çattı. "Yine de bunu yapıyorum ve sen her seferinde buna bayılıyorsun."

"Ben ciddiylim. Beni manipüle etmen ya da tatlı dille ikna etmen gerekmeyecek. Bedenim tamamen senin olacak. *Eğer* kız kardeşimi bulursan istediğin hiçbir şeye hayır demem. Zengin olduğunu ve bunu yapmak için tüm kaynaklara sahip olduğunu biliyorum." Cansız bir şekilde bize bakan cesedi işaret ediyorum. "O yüzden lütfen bunu ona yardım etmek için kullan. O cehennemi hiçbir şey yapmazsam kendimle yaşayamam. Bunu yap ve beni istediğin sürece senin olayım."

Yüzünde kedere benzer bir ifade belirliyor ve sanırım hayır demek üzere.

"Ben yaparım."

"Gerçekten mi?" Ses tonumdaki şaşkınlığı gizleyemiyorum.

"Evet. Elimden geleni yapacağım. Ama kendi vicdanının seni yiyip bitirmesini engellemek istiyorsan, onu onlardan kendin koruman gerekecek."

Grayson'a bakıyorum ve Bones'un sözlerini anlıyorum.

O haklı. Dizginleri Bones'a devretmek istesem de, o kerpeteni Grayson'ın gözüne sokmak hastalıklı bir şekilde iyi hissettirdi.

"Tamam, ama anlaşmamız olduğu sürece başka kimseyi becermene izin yok."

"Asla başka biri olmayacak." Parmaklarının arkasını yanağımda gezdiriyor.

"Ve beni paylaşamazsın ya da arkadaşlarınla seks yapmaya zorlayamazsın." Artık yapacağını sanmıyorum ama o usta bir manipülatör ve bu anlaşmayı daha sonra çarpıtmasını istemiyorum.

Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırarak bana kalbimi eriten orantısız bir gülümseme veriyor. "Wynter, eğer seni böyle incitecek bir şey yaparsam beni kendin öldürmeni istiyorum."

Parmaklarım onun sıcak göğsünde kıvrılıyor ve bu yeni, bilinmeyen, çok istenme hissinden dolayı yıkılmamaya çalışıyorum. "Sen Summer'ın güvende olduğundan emin ol, ben de senin olayım. Anlaştık mı?"

Dudakları hınzır bir sırıtışa dönüştü. "Bir öpücükle mühürle ve ben seninim." Tereddüt etmeden dudaklarımı dudaklarına götürüyorum ve anlaşmayı yapıyorum.

BONES

"Y Dışarı mı çıkıyorsun? Ben de gelmek istiyorum." Wynter beni banyoda güne hazırlanırken yakalıyor.

Sadece biraz göz kalemi sürüyorum ve ona diyorum ki, "Bu başka bir Toplantı. Sıkıntıdan ölürsün. İnanın bana, bunlara *yönetim kurulu* toplantısı demelerinin bir sebebi var."

Saçımı tepeden düğümlerken aynadaki yansımasını yakalıyorum. Gözleri aşağıya doğru bakıyor.

"var?" Ona döndüğümde nihayet başını kaldırıp baktı.

"Yok bir şey. Sadece Grayson'ın evinde olanlardan sonra... tekrar dışarı çıkmama izin verileceğini düşünmüştüm."

"İhtiyacın olan her şey burada var." Benimle gelmemesi için hiçbir sebep yok. Ne de olsa onun içinde bir iz sürücü var. Bensiz dışarıda olması düşüncesi bile tüylerimi diken diken ediyor.

"Bütün gün oturup kitap okumak ya da film izlemek istemiyorum..."

Bana doğru adım atıp avuçlarını göğsüme yerleştirirken alt dudaklarını dışarı doğru itiyor.

"Spor salonunu kullan," derken sesim ani bir cinsel gerilimle sertleşiyor. Parmaklarının basit dokunuşu bile tüm düşüncelerimi çalmaya yetiyor.

"Bu sabah yaptım." Bu sefer göz kapaklarını kırıştırıyor. Elleri taş gibi sertleşmiş sikime doğru iniyor. Onu istediğim zaman becerebilmem için bir anlaşma yapmış olabiliriz ama sanki tam tersi gibi geliyor. Kendini bana bu şekilde sunduğuna hâlâ inanamıyorum. Benden kız kardeşini bulmamı isteseydi evet derdim. Pazarlık yapmasına gerek yoktu. Ama ben bencil bir herifim ve iyi bir şeyi geri çevirecek değilim.

"Küçük engerek. Benimle alay ederek istediğini elde edemezsin." Fermuarımı açmasını engellemek için bileklerini tuttum.

"Evet öyle," diyor boğuk bir sesle. Bu çok acımasızca. Bahse girerim amcığı benim için damlıyordur.

"Kapıyı açık bırakabilirsin ve ben de dışarıda keşfe çıkabilirim?"

"Hayır." Kelime hızla dışarı fırladı. "Bensiz dışarı çıkmayacaksın."

İnliyor ve benden uzaklaşıp yatak odasına doğru adım atıyor. "Dışarıda olduğum her an orada olacaksan bu şeyi sırtımda taşımanın ne anlamı var?"

Peşinden gidiyorum. "Bu senin güvenliğin ve benim huzurum için. Özür dilerim. Bu toplantıyı kaçıramam. Sana daha önce detayları anlatmadım ama babam şirketi satıyor. Bu yüzden bana ait olanın elimde kalmasını sağlamak için zamanında orada olmam gerekiyor."

Yüzünde önce bir anlayış, sonra da kararlılık ifadesi belirdi. "O zaman kesinlikle seninle geliyorum. Eğer beni toplantıya almazsanız, en azından toplantı bittiğinde yanınızda olabilirim."

Bunu doğru mu duydum? Benim için orada olmak mı istiyor?

Bana öyle bakıyor ki, umarım hayır dersem olduğumdan daha büyük bir pislik olurum.

"Peki." İçimi çektim. "Ama arabada bekliyorsun ve bir milim bile kıpırdamıyorsun. Aslında ofisimde yedek kullan-at telefonlarım var. Onlardan birini alabilir ve her iki dakikada bir beni bilgilendirebilirsin." Abarttığımı düşünüyorum ama hiç bu kadar ciddi olmamıştım.

"Arabada oturuyor olacağım, sizi bir şey olmayacak."

"Hâlâ bilmek istiyorum. Bana hangi şarkıyı dinlediğini, çok sıcak mı yoksa çok soğuk mu olduğunu, kışının uyuşup uyuşmadığını söyle. Her şeyi." Gerçekten evet dediğimi anlayınca yüzünde heyecanlı bir gülümseme belirliyor ve üstünü değiştirmek için dolaba koşuyor. Bu hayatımda gördüğüm en şirin şey olabilir.

Bir parçam benimle oyun oynadığından korkuyor. Bu birkaç haftanın hepsi bir yalanmış ve o gerçekten benim değilmiş.

Son zamanlarda bana çok güvendi, en azından ben de ona aynısını geri verebilirim.

Bugünkü toplantının yarısına ve şimdiden çok sıkıldım. Babam hâlâ sürpriz yatırımcımızın kim olduğunu kimseye söylemiyor. Diyor ki

Açıklamadan önce her şeyin düzgün bir şekilde hazırlanmasını istiyor.

Hâlâ gizemli adamdan tamamen kurtulmaya çalışıyorum. Bu yüzden bu iki hafta içinde katıldığım üçüncü toplantı. Babamı bu şirketi yönetebileceğime ikna edebilirsem, o zaman yatırım yapmama ve sonunda devralmama izin verebilir.

Wynter dışarıda arabada bekliyor ve ben de ona bir mesaj daha göndererek son durumu soruyorum.

O da şeytan boynuzu emoji ve dinlediği şarkının adıyla mesaj atıyor. Lorna Shore'dan bir şarkı. O kadar sevimli ki acıtıyor.

"Neye gülüyorsun, Noah?" diye soruyor babam.

"Hmm?" Telefonumdan başımı kaldırmadan mırıldanıyorum.

"Daha fazla gelmenizi takdir ediyorum ama bu toplantının bir parçası olmak istemiyorsanız evinize gidin."

"Gizemli hayırseverimiz gibi mi demek istiyorsun? O tam olarak nerede? Bu kadar yatırım yapan birinin işlerin nasıl yürüdüğü konusunda söz sahibi olmak isteyeceğini düşünürdüm." Telefonumu yere bırakarak babama sert bir bakış attım.

"Hazır olduğunda yapacak." Alnında bir damar atıyor, annem ona her kızdığında bunu yaptığını hatırlıyorum.

"Noah'ya katılıyorum. Bazılarımız bu şirkete yıllarını verdi. Yeni gelen birinin bu şekilde mutlu olmasını beklemek saygısızlık olur," diyor eski üyelerden Francis Butcher.

"Bu benim şirketim! Her konuda son sözü ben söylerim. Bundan hoşlanmayan varsa defolsun gitsin!" Babam öfke nöbeti geçiren bir çocuk gibi bağırıyor. Bu hiç onun yapacağı bir şey değil. İş yerinde bir kez bile sesini yükseltmedi.

Herkes sakinleşiyor ve toplantıya geri dönüyoruz. Babam tüm bu süre boyunca patlamaya hazır görünüyor ve havada rahatsız edici bir gerginlik var.

Wynter'a mesaj atmaya devam ediyorum ve şimdi ne yaptığını soruyorum. Daha önce yaptığı gibi hemen cevap vermiyor. Tekrar mesaj atıyorum ve hala cevap yok, bu yüzden uygulamayı açıyorum ve artık arabada olmadığını görüyorum.

"Siktir."

"Söyleyecek bir şeyin var mı, Noah?" Babamın dişlerini nasıl sıkıldığını ona bakmama gerek kalmadan duyabiliyorum.

Elimi umursamazca sallıyorum. Bu görmezden gelinemeyecek kadar önemli. Ekranı sıkıştırarak, simgesinin bulunduğu binanın adını görene kadar yakınlaştırıyorum. Caddenin karşısında bir kuaför salonu.

Endişem biraz azalıyor ama tamamen değil. Bu sefer onu aradım. Cevap vermek yerine bana salon koltuğunda otururken çekilmiş bir fotoğrafını gönderiyor, gözleri

Yüzü kameraya dönük ve dudaklarında utangaç bir gülümseme var.

Saçını mı yaptırıyorsun?

Evet. Biraz zaman alabilir.

Ve hayır, senden izin istemiyorum.

Ayrıca parasını da ödemen gerekiyor.

Yerinde kalma kurallarımı çiğnemesi hoşuma gitmiyor ama saçını yaptırmak istediği için ona kızamıyorum.

*İşin bitince bana mesaj at. Gelip seni alırım ve öderim.
sonra*

Bana söylemeden başka bir yere gitme.

Birkaç dakika geçti ve ondan başka bir şey duymadım.

Ne ?

Göreceksiniz

*Göster
bana*

*☠ Ortadan kaybolmayacağım, birkaç dakikada bir mesaj atmana
gerek yok.*

Az önce benim için kurukafa ve çapraz kemik emoji mi kullandı? Bu çok şirin. Ona bir yılan ve bir göz emoji göndererek gözümün üzerinde olduğunu söylüyorum.

Ondan sonra telsiz sessizliği var. Belki biraz zorba davranıyorum ama burada başına her şey gelebilir. Ayrıca ondan uzakta olmak cildimi gergin hissettiriyor.

"Deneyebileceğimiz başka bir motel var-"

"Motel mi?" Bu kelime beni kaçırdığım konuşmaya geri çekiyor. Wynter bir motel olabileceğini düşündüğü bir yere götürüldüğünden bahsetmişti.

"Evet, Noah," diyor babam masanın karşı tarafındaki koltuğundan. "Hisse senetlerimiz durulana kadar, herhangi bir şeye yatırım yapmanın akıllıca olduğunu düşünmüyorum." A

Ekibin genç üyesi diyor ki, sanırım adı Brad ya da belki Chad. O tiplerden biri. Her öğün protein tozu yiyen ve bir eşin sadece üremek için iyi olduğunu düşünen alfa erkeği. Öyle olduğunu varsayıyorum çünkü şimdiden beş çocuğu olduğuna eminim ve yirmili yaşlarının ortalarında bile değil.

"Ne moteli?" Tekrar ediyorum.

"Noah, telefonun başında oturmak yerine dinliyor olsaydın *bilirdin* ve Brad," biliyordu, "işte tam da bu yüzden başka bir motel almamızı öneriyorum. Şu anda yapabileceğimiz en ucuz yatırım bu."

"Yatırımcıdan gelen para ne olacak? Onun üzerinde öylece oturuyor muyuz? Bize verdiği miktarla kolaylıkla başka eyaletlere taşınmaya başlayabiliriz" diyor Francis.

"Bu para şu anda bağlı durumda, ancak elimizden geldiğince iyi bir şekilde kullanacağız."

"Bu şirket için gerçekte ne gibi planları var?" Ben soruyorum. Kimse kendisi için bir şey istemeden bir şeye bu kadar yatırım yapmaz.

Babam yüksek sesle yutkunuyor. "Sizi temin ederim ki işin başarılı olduğunu görmek istiyor."

"Onunla özel bir görüşme yapmak istiyorum."

"O meşgul bir adam, Noah. Şimdi, asıl gündeme dönelim. Bu motel Lakeview'in sahip olduğu niteliklere sahip değil, ama bildiğiniz gibi orayı dengeyi sağlamak için satmak zorundaydık-"

"Lakeview hâlâ bizde." Bu ismi Janine'in bana gönderdiği evraklardan hatırlıyorum. Kontratta babamın imzası var ama onu hiçbir şey için kullanmıyoruz.

"Ben olsam fazla heyecanlanmazdım, oradan gölü bile göremezsin. Ben de oraya birkaç kez gittim ve inanın bana geceyi orada geçirmek istemezsiniz," diye kıkırdıyor Brad kuru bir sesle.

Onu görmezden gelerek babamı sıkıştırmaya devam ettim. "Sattığına dair bir belge yok. Neden?"

Babam bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Yanlış dosyalanmış olmalı. Ondan aylar önce kurtuldum." Ses tonunda bana yalan söylediğini anlatan bir şey var. Ama neden? O hiçbir zaman sır saklayan biri olmadı.

Toplantının geri kalanında huzursuzum. Wynter'dan başka bir şey duymuyorum ama o hala salonda. Oraya gittiğimde, içinde sadece iz sürücünün yattığı bir kan gölü bulacağımı hayal edip duruyorum.

Odadan ilk çıkan babam oldu ve ben onunla konuşmadan gitti. Herkes ayrılırken Brad'çağırdım.

"Gerçekten benimle konuşmak mı istiyorsun? Beş yıldır burada çalışıyorum ve şimdi bana zaman mı ayırıyorsunuz?"

"Evet ve unutma seni kovdurabilirim, o yüzden küçük bir sürtük gibi davranmayı bırak. Bana Lakeview'den bahsetmeni istiyorum."

Sinsi bir gülümseme ağzının kenarını yukarı doğru çekiştiriyor. "Hiç gitmemiş olmana şaşırdım. Şöhretiniz göz önüne alındığında bu tür bir yerin tam size göre olacağını düşünmüştüm."

"Oraya kimse gidebilir mi?"

"Evet, paran olduğu sürece, sadece gel ve bir oda için ödeme yap. Tabii ki saat başı." Bana göz kırpmıyor ve ben de yüzündeki beğenmiş ifadeyi yumruklamak istiyorum.

"kim yönetiyor?"

Omuzlarını silkiyor. "Bilmiyorum. Orada birkaç adam çalışıyor. Bana sorarsan hepsi hapishane minibüsünden fırlamış gibi görünüyor. Onları kesinlikle kızdırmak istemem. Sence Gregory burayı genelev olması için sattığını biliyor mudur?" Babamın sıçıp batırmasından zevk alıyormuş gibi gülüyor.

Babam sonucun böyle olacağını bilseydi asla böyle bir şey yapmazdı. O tanıdığım en saygıdeğer insandır. Tüm hayatı iş etrafında dönüyor. Onun gibi olabilmem için dört yaşımıdayken bana özel öğretmen tuttu.

Brad'in sorusunu duymazdan gelerek, "Teşekkürler dostum, gerçekten çok yardımcı oldun. Yıl sonunda güzel bir ikramiye almanı sağlayacağım. O güzel karına ve çocuklarına iyi davran."

Ona bu saçma davranışını söylediğimde gözleri açılıyor ve kaçmadan önce bir kahkaha atıyor.

Çıkarken Wynter'a son durumu sormak için mesaj attım ve en az bir saat daha geleceğini söyledi. Gidip onunla oturabilirdim ama bu onun için mükemmel bir fırsattı.

biraz keşif.

Lakeview kesinlikle adından anlaşılacağı gibi değil. Brad'in de dediği gibi, göl manzarası bile yok. Aslında gölden bir mil uzakta, şehrin kenarına yakın bir yerde bulunuyor. Yakındaki diğer yerler bir benzin istasyonu ve terk edilmiş bir kafe.

Janine'den dosyadaki her şeyi bana tekrar göndermesini istedim ama yine aynı bilgiler var. Buranın satıldığına dair bir kayıt yok. Babam, şirketimiz, hala buranın sahibi.

Boş yer yok levhası yanıyor ama park yerinde sadece iki araba var.

Onlardan uzaklaşıp torpido gözünden silahımı alıyorum ve ceketimin içine sokuyorum. İhtiyacım olup olmayacağını bilmiyorum ama çok dikkatli olamam.

Yanından geçerken check-in masası boştu, ben de ana binaya yöneldim. Köşeden sigara dumanı yükseliyor. Dumanı takip edince iki kadını otomatların yanında sigara içerken sohbet ederken buluyorum. Kıyafetleri üzerlerine tam oturmuyor ve iç dirseklerindeki iğne izlerini görebiliyorum. Burada çalıştıklarına şüphe yok.

"İyi günler hanımlar." Onlara doğru rahatça yürüyorum.

İkisinden daha genç olanı irkiliyor ve sigarasını kirli ayakkabısının altında hızla söndürüyor. Daha yaşlı ve siyah saçlı olan daha dik duruyor ve uzun bir nefes çekerken bana bakıyor. "Eğer bir oda istiyorsan adamlardan biriyle konuşmalısın."

"Resepsiyon boştu."

"Cidden mi? Her zaman etrafta dolanıyorlar," diye mırıldanıyor kendi kendine.

Genç kız benden korkmuş görünüyor. Görünüşe bakılırsa on sekizinde bile değil. Dağnık sarı saçları ve yüzüne fazlasıyla çökmüş güzel gözleri var. Neden burada olabileceğini düşünürken öfkemi bastırmak için yumruklarımı sıkıyorum.

"Burada kaç kişisiniz?"

Tam cevap verecekken siyah saçlı kadın araya giriyor, "Polis falan mısın?"

"Polis gibi mi görünüyorsunuz? Herkesin adamı olarak ünlüyüm ve karar vermeden önce seğerneklerimi bilmek isterim."

"Burada hiç erkek yok ama seğerbileceğimiz bir sürü kız var." Sigarasını söndürür ve otomattan bir soda alır.

"Kaç tane?"

"Dokuz," diyor sarışın olan sessizce. "Hayır, sekiz. Bu sabah bir tane daha kaybettik." Kollarını sıkıca ortasına sarıyor, yüzünde perili bir ifade var.

"Kayıp mı?" Kaşlarını çatıyorum.

Siyah saçlı olan elini omzuma koyuyor ve nikotin lekeli dişleriyle bana gülümsüyor. "Öyle demek istemedi. Burada yaşayan kızlardan biri taşındı. Benimle gel, seni bir odaya götüreyim, sonra yerleşiriz."

Elini silkiyorum ve burnunu bana doğru kıvrıyor.

"Hayır, patronunla konuşmama izin ver," diye ısrar ediyorum.

"Bizi istemediği sürece onu rahatsız etmemizden hoşlanmıyor," diyor sarışın sessizce.

"Yine ağzını kapalı tutamıyorsun, ha Goldilocks?" Arkamdan derin aksanlı bir ses geliyor. Dönüyorum ve hayatımda gördüğüm en gülümsemeye yüz yüze geliyorum. Adam sanki kim olduğunu bilmem gerekiyormuş gibi bana bakarken göğsünü şişiriyor.

"Burayı sen mi işletiyorsun?" diye sordum. Gözlerini bana dikeyyor, gülümsemesi solgun mavisine doğru genişliyor.

"Ben biliyorum. Dmitri Volkov." Bana elini uzattı ve ben görmezden geldim. Jax'in bana bahsettiği adam bu. Wynter'ı kaçıran adam.

Beni başından savarak, "Gel. Biz de tam havuzun tadını çıkarmak üzereydik." Sarışının kolundan tutup onu arka tarafa sürüklüyor, diğer kadın aceleyle gözden kayboluyor.

Havuz alanını çevreleyen zincir bağlantı çitindeki açık bir kapıdan geçiyoruz. Şezlonglarda iki erkek oturuyor ve ikisinin de ayaklarının dibinde kadınlar var. Diğer iki kadın havuzda üstsüz yüzüyor. Bütün bu manzara karşısında midem bulanıyor.

Dmitri dönüyor ve Goldilocks -ya da adı her ne beni rahatsız eden gözyaşlarıyla dolu gözlerle bana bakıyor. "Bunu mu istiyordun?" diye soruyor ve ben başımı sallıyorum.

Ben bir şey yapamadan onu havuza itti. Kadın çılgık atıyor, su yüzüne çıkmaya çabalarken etrafına su sıçırıyor. Kadınlardan biri ona doğru yüzmeye başlıyor ama Dmitri bağırıyor, "Bırakın onu! Çenesini kapalı tutmayı öğrenmesi gerekiyor, belki boğulmak bu konuda yardımcı olur."

Durup manzarayı izliyorum. Yardım edip etmeyeceğimden emin değildim. Müdahale etmeme gerek kalmadan havuzun kenarına tutunup kendini yukarı çekmeyi başarıyor.

O hıçkırığa ağlayıp soluk soluğa kalırken adamlar orada oturup ona gülüyorlar.

Dmitri erkeklerin arasındaki sandalyeye oturur ve şaşkınlıkla ona doğru yürüyen kızıl saçlı bir kıza parmaklarını şıklatır. Dolgun bir vücudu var ve giydiği bikinin içine zor sığıyor. Bunu, kızı kucağına çekip göğüslerini avuçlayarak ve herkesin önünde onlarla oynayarak değerlendiriyor.

"Goldilocks, günün geri kalanında masa başı görevindesin. Tabii yine havuza girmek istemiyorsan?" Dmitri güler ve diğer çocuklar da ona katılır.

Kız yanımdan koşarak geçerken gözlerimi ona dikiyorum, gözyaşları yüzünden akıyor, kıyafetleri sıırılsıklam.

"Her neyse. Noah! Seni burada görmek ne güzel, yoksa Bones bugün beni ziyarete mi geldi?"

Beni tanıdığını itiraf ederken yüzümü ifadesiz tutuyorum.

"Ne sikime babamın işini genelev olarak kullanıyorsun?" Direkt konuya girerek soruyorum.

"Oh, böyle yapma. İş konuşmaya başlamadan önce gel otur ve rahatla. Bu küçük fişek harika kafa veriyor. Eminim seni biraz sakinleştirebilir." Kızıl saçlı kızı kucağından itti ve kız bana doğru sendeledi. Onu sabitlemek için kollarından tuttum. Titriyor ama o kadar kendinden geçmiş ki umursamıyor gibi görünüyor. Ben onu kurtarmadan önce Wynter böyle miydi? Onu boş bir sezlonga götürüp oturmasına yardım ediyorum.

"Buraya kızların için gelmedim."

"Sanırım halihazırda sahip olduğunuzla yetiniyorsunuz."

Kanım donuyor. Tek yapabildiğim yumruklarımı sıkmak. Duygularımı görmesine izin veremem.

"O özgür değil, biliyor musun? Onu kaçırmış olman senin olduğu anlamına gelmiyor. Abato'ya olanlardan sonra onun ölmüş olmasını bekliyordum."

Ona doğru bir adım atıyorum ve yüzünde hala o gülümsemeyle arkasına yaslanıyor. "Onu alan sendin. Onu ona satan. Neden?"

"Kişisel bir şey değil." Omuz silkiyor ve gülüyor. "Belki biraz kişisel. Şımarık bir kızdı ama daha da önemlisi uygun biriydi. Tam da aradığım şeydi. Bu yüzden tabii ki onu kaptım."

Bir adım daha atarak silahımı çıkardım ve ona doğrulttum. Dmitri'nin iki yanındaki iki adam da kendi silahlarını çekip bana doğrulturken, o da kendini beğenmiş bir şekilde orada oturuyor.

Havuzdaki kadınlar çılgın atar ve çıkmak için çırpınmaya başlarlar.

"Sakin olun!" Dmitri bağırır ve hepsi sessizleşir. "Adını zaten duymuştum, *Bones*. Buralarda epey isim yaptınız. Sen ve

Arkadaşın. Bones ve Carver, bir işin düzgün yapılmasını istiyorsanız isteyeceğiniz kişiler."

Dean ve ben tam da bu nedenle çete işlerinden mümkün olduğunca uzak duruyoruz. Bir kere bulaştın mı bir daha asla çıkamazsın.

"Babanla görüştüğümde ve ofisinde senin fotoğrafını gördüğümde inanmadım. Yani *Noah*'ın. Noah ve Bones'un aynı kişi olduğunu öğrendiğimde ne kadar şaşırdığımı bir düşünün. Dal gibi kemikleri kıran uzun boylu güzel adamı ilk duyduğumda nedense daha tıknaz ve sarışın birini hayal etmiştim."

Ne tür bir oyun oynuyor bu? "Saçmalamayı

kes. Bana ne istediğini söyle." "Beni görmeye gelen sendin."

Silahımı sıkıca kavıyorum ve o da kaşlarını kaldırıyor. İç çekerek silahımı kaldırdım. İki adam da silahlarını indiriyor ama ellerini silahlarından çekmiyorlar.

"Hayatımdan çıkmanı istiyorum. Şirketimden uzak dur ve Wynter'ın varlığını bile unut."

"Bunu neden yapayım ki? Babanı tanımak için çok zaman harcadım. Öte yandan Wynter'ı ne yazık ki istediğim gibi tanıma şansım olmadı."

Soğukkanlılığımı kaybetmeye çok yakıным. Tek istediğim nefesi kesilene kadar suratını yumruklamak ama Wynter'a tek parça halinde dönmem gerekiyor. "Onun adını ağzından uzak tut. Hatta aklından bile çıkar, Wynter artık senin için yok."

Bir elini yağlı sarı saçlarında gezdirirken gözlerini bana çeviriyor. "Sakin ol. Onunla ilgilenmiyorum. Burada beni meşgul edecek bir sürü kadın var. Benim istediğim senin yaptığın şeyi yapmaya devam etmen."

"Peki bu tam olarak ne anlama geliyor?"

İç geçirdi ve elleri cebinde bana doğru yürüdü. İçinde zerre kadar korku yoktu. "Akıllı bir adama benziyorsun, bu yüzden buraya geldin, değil mi? Buranın tapusunda kimin adının olduğunu biliyorsun."

Babam kendini neyin içine soktu?

"Ondan ne istiyorsun? Para mı? Sana bunu verebilirim."

Gülüyor ve alnıma vuruyor. "Çok küçük düşünüyorsun. Ben tüm şehri istiyorum. Patronum istiyor. Şehri onun gelişi için hazırlıyorum ve o geldiğinde yanımda olmanı istiyorum."

"Seninle asla çalışmayacağım."

"Zaten öylesin. Benim için yarım kalmış işlerimi toparlıyorsun." Benim yetişmemi beklerken duraksıyor.

Evdeki muhafızlar. Grayson. Ölmelerini mi istedi?

"Henüz yerine oturmadı mı?" Gülüyor. "Öldürdüğünüz adamlar çok şey biliyordu. İkinizin onlarla ilgilenmesine izin vermek, geri kalanını infaz için toplamakla vakit kaybetmeyeceğim anlamına geliyor. Benim için çalıştığın sürece küçük fahişen sende kalabilir."

"Bunları bana neden anlatıyorsun?"

"Çünkü kızının nefes almaya devam etmesini istiyorsan sana söylediğim her şeyi yapacaksın. Şirketini istiyorum ama bu lanet şeyi yönetmek istemiyorum. Bunu benim için yapabilirsin. Ben zaten yerimi garantiledim. Senden sadece babanın yerini doldurmanı ve gitmesini istediğim herkesi öldürmeni istiyorum. Soru sormak yok."

Gizli yatırımcı o mu?

"Şirketi devralıyor musun?"

"Hem evet hem hayır. İşe ihtiyacım var ama dediğim gibi bütün gün toplantılarda oturmak istemiyorum. İşte burada sen devreye giriyorsun. Bana istediğim mülkü vereceksin, tabii ki bedavaya ve tapularda senin adın olacak. "

Yani tutuklanırsa suçu ben üstleneceğim. Babamın üzerindeki etkisi bu olmalı. Dmitri gibi birine nasıl bulaştı ki?

"Neden ailemin şirketi?"

Bana sırtıyor. "Bu sadece uygun. Beni sorguya çekmeyi planladığın başka soru var mı yoksa günümün tadını çıkarmaya geri dönebilir miyim?"

Bir kavga başlatmamak için yumruklarımı daha sıkı sıkıyorum. Burada bir şey yapmaya kalkarsam ölü bir adam olurum.

Dmitri bana sırtını dönerek tekrar sandalyesine uzanıyor. "Noah. Wynter'ı sana hediye olarak düşün. O güvenlik ekibini benim ve sana gönderdiğim diğer herkes için öldürmeye devam edersen o senin olur. İleride şirketinden bir şey istediğimde bunu da benim için yaparsın."

Beni köşeye sıkıştırdı. Polise gidersem babam tutuklanacak ve şimdi hayır dersem öleceğim. Bu da Wynter'ı onun merhametine bırakıyor. Hayatta olduğunu biliyor, bu da onu nerede bulacağını bildiği anlamına geliyor. Yapabileceğim tek şey onun söyledikleri.

"Tamam. Ne istersen yapacağım. Sadece ondan uzak dur. Eğer anlaşmayı bozarsan seni sonsuza dek bitirmenin bir yolunu bulurum."

Kan kokusu alan bir köpekbalığı gibi dişlerini bana gösteriyor. "Sizinle iş yapmaktan memnunuz."

Arabama doğru yürürken bedenim ağırlaşıyor. Wynter'i Tommaso'nun odasında yerde bulduğum anı zihnimde tekrarlanıyor. Şimdi Goldilocks'un dehşete düşmüş gözleri de vicdanımı sızlatıyor.

Onu orada bırakarak doğru şeyi mi yapıyorum? O benim sorunum değil. Wynter'a yardım etmek için buradayım, şehirdeki her insan taciri kız için beyaz atlı şövalye olmak için değil.

Bir kalbe sahip olmanın bu kadar zor olacağını kim bilebilirdi?

Wynter'ın bulunduğu yerden sadece on dakika uzaktayken bana mesaj atıp bitirdiğini söyledi.

Kuaföre girerken kalbim suçluluk duygusuyla ağırlaşıyor. Ancak Wynter'ın yüzünde kocaman parlak bir gülümsemeyle kuaförle sohbet ettiğini görür görmez diğer her şey yok oluyor. Tek düşünebildiğim gözlerindeki ışık ve yanaklarındaki minik gamzeler.

"Bu senin adamın mı?" diye soruyor stilist ve Wynter dönüp bana bakıyor, beni görünce gülümsemesi daha da parlaklaşıyor. *Hay sikeyim*. O gülümsemenin etkisiyle dizlerimin çözülecek gibi oluyor.

"Evet, bu o."

Etrafımızdaki her şey kayboluyor. İnsanların konuşmaları ve fön makinelerinin uğultusu tamamen yok oluyor.

"Beğendin mi?"

Gözümü kırptıyorum ve dünya tekrar odaklanıyor.

Bu sefer her şeyiyle ilgileniyorum ve ona hak ettiği ilgiyi gösteriyorum. Saçlarında gözleriyle mükemmel uyum sağlayan yeni mavi çizgiler var ve tıpkı onun gibi hayat dolu.

"Çok güzelsin."

"Tamam, o kesinlikle bir bekçi. Onu nereden buldun?" Stilist kıkırdıyor.

"O beni buldu." Kalbim onun sözleriyle ikiye bölündü. Ona gerçeği söylemek, bugün olan her şeyi anlatmak istiyorum ama o gülümsemeyi yok edemem. Bana aşık olması için yaptığım tüm ilerlemeyi mahvedemem.

Bilmediği şey ona zarar vermez. Sonuçta, onun için değişen pek bir şey yok. Hala onun düşmanlarını öldürüyor olacağız. Her gün onun böyle gülümsediğini görebileceksem, gerçeğin yükünü seve seve taşıyacak kişi ben olacağım.

"Siz ikiniz çok tatlısınız," diye kıkırdayan stilist Wynter'ın kızarmasına neden oluyor. Bu anı onun için mahvetmeyi reddediyorum.

"Gerçekten beni kontrol etmeye gelmediğine inanamıyorum." Wynter yaklaşıyor ve parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor. "Bunun için ve beni her zaman şımarttığın için teşekkür ederim. Yine de bunları yapmaya devam etmek zorunda değilsin. Aşkımı satın almana gerek yok."

Bunu söylemesini ne kadar çok istediğimi bilmiyor çünkü zaten sahibim, ama bana aşık olduğunu doğrulamak için bu sözlere ihtiyacım yok. Bu onun içinde.

Uykusunda parmaklarını parmaklarımın arasından geçirmesi, ikimizi de paramparça eden orgazmlar, fark etmediğimi sandığında bana bakışı, saç tokamdan kayan saçları yüzümden nasıl fırçaladığı.

Ellerimi tutarken ve beni öpmek için eğilirken bana gülümsüyor.

AYNTER

I Bu hiç adil değil. Bir adam nasıl bu kadar inanılmaz derecede çekici olabilir? Tek yaptığım Bones'un ofisinde olduğunu düşünürken spor salonunu kullanmaya .

Onu mekik çekerken izlerken iç çamaşırlarımı değiştirmem gerekiyor. Varlığımı belli edebilirdim ama bu kadar sıkı çalışan bir adamı bölmek kabalık olurdu.

Ayağa kalkıyor ve omuzlarını kıvrıyor, gömleğini yukarı çekerek dövmelelerini görmemi sağlıyor. Yakasının arkasına uzanıp tek bir akıcı hareketle gömleğini çıkardığında yerde bir su birikintisine dönüşmek üzereyim.

Hiç kimse için böyle hissedeceğimi düşünmemiştim, özellikle de onun için. Her ne kadar ona hâlâ canavar demek istesem de . Onun içindeki iyiliği gördüm. Sadece kendi karanlık yozlaşmasında bükülmüş.

Vücudu terden parlıyor ve en çılgın hayallerimde bile daha önce bir erkeğin terini yalamayı hayal etmemiştim, ama dilim neredeyse yerde. Sırtını kaplayan ejderha dövmesine kadar sürüklemek istiyorum.

"Bana katılmak ister misin?" Bones omzunun üzerinden bana sırtıyor.

Saçmalık.

Elimden geldiğince rahat bir şekilde içeri giriyorum ve bir ağırlık alıyorum.

"Öyle değil." Bones gelir ve onu daha hafif olanıyla değiştirir. "Her şeyi hemen yapmak istediğini biliyorum ama sana söylediklerimi unutma. Bu zaman alır. Sana gösterdiğim rutine sadık kal ve bu konuda iyi olduğunda değiştirebiliriz."

Antrenmanım boyunca beni fark etti ve haklı olması beni rahatsız etti. Onun talimatlarına uymasaydım çoktan tükenmiş olurum.

En sevdiğim kısma geçiyoruz.

Yumruklama. "Bana tekrar vur," diye talimat veriyor Bones.

Yumruğumu geri çekip omzuna yumruk attım. Kıpırdamıyor ya da kaçmıyor, sadece orada duruyor ve canını yakmama izin veriyor.

"Bunun için eldiven ya da başka bir şey kullanmamız gerekmiyor mu?" Yüzümdeki teri silerken nefes nefese kaldım.

"Eğer benimle antrenman yapmak istiyorsan, bunu benim yöntemimle yapacaksın. Her vuruşu hissetmenizi ve düşmanlarınızı incitmenin nasıl bir his olduğunu hayal etmenizi istiyorum. Şimdi bana bir tane daha ver."

Aynı şeyi tekrar yaparak kolumu geri çekiyorum ve bu sefer diğer omzunu hedefliyorum. Güzel yüzünü hedef almak istiyorum ama o kadar da aptal değilim.

"Tekrar. Zihninizi doğru yerlere odaklamıyorsunuz."

Yüzüm zaten kıpkırmızı olduğu için kızardığımı anlamamasına seviniyorum.

Derin bir nefes alıp vererek gözlerimi kapatıyorum ve bana dokunan tüm erkekleri hayal ediyorum. Hatırladığım ve hatırlamadığım tüm iğrenç şeyleri. Sonra gözlerimi açıyorum ve vuruyorum.

Bu kez Bones, parmak eklemlerim ona değmeden yumruğumu yakalıyor ve sırtım göğsüne gelene kadar beni döndürüyor. Önümüzdeki aynalar beni hazırlıksız yakaladı ve yansımadıktan kaçınmak için hızla aşağı baktım.

Vücudum buraya ilk geldiğim zamankinden farklı hissediyor. Kaslarım daha güçlü ve açlıktan ölmeden önceki bedenime geri dönüyorum. Yine de şu an olduğum kişiye bakmaya kendimi ikna edemiyorum.

Kuaförde saatler geçirdiğimde bile tüm zamanımı yansımam dışında her yere bakarak geçirdim.

"Bu çok daha iyiydi. Ne kadar güçlendiğine bir bak. Parlıyorsun."

Bones'un elinden kurtulmaya çalışıyorum ve o da bana şaşkınlıkla bakıyor. "Neyin var?"

"Yorgunum ve terliyim. Kesinlikle ısıldamıyorum, bu yüzden bana patronluk taslamayın."

Bir şey söylemek ister gibi görünüyor ama çenesini kapalı tutmaya karar veriyor.

Konuyu değiştirmek için "Elinizde ipucu var mı?" diye sordum. Grayson'la geçirdiğimiz o kaotik gecedan beri hiçbir şey yapmadık. Dışarıda adaleti sağlamak istiyorum ama bunu düzgün bir şekilde yerine getirecek kadar güçlü olduğumdan emin olmam gerektiğini biliyorum.

"Sağlam bir şey yok. Hepsi sadece yeraltı söylentileri."

"Peki ya Onyx'ten kaybolan diğer kızlar?"

"Hâlâ yeni bir şey yok. Ailesi olanların polis raporları var, ancak polisler hiçbir şey bulamayınca davaları düşürdüler."

"Ya Summer?"

"Üzgünüm, küçük engerek." Bana özür dileyen bir gülümseme sunuyor.
"Yine de onu geri alacaksın, inan bana."

Bones bana sosyal hizmetlere ve polis kayıtlarına baktığını söyledi ama kayıtlar silinmiş. Onu kim kaçırdıysa ne yaptığını biliyormuş.

İç çekerek başımı omzuna yaslıyorum. "Elinden gelen her şeyi yaptığını biliyorum. Sürekli sorduğum için özür dilerim."

Kollarının beni sardığını, yakınımda tuttuğunu hissediyorum ve kendimi sağlam tutmak için bedenimi ona daha sıkı bastırıyorum. Onunlayken karanlık düşünceler giderek daha az aklıma geliyor.

"İhtiyacın olduğu kadar iste, aşkım."

Bu konularda benden çok daha sabırlı olmasından nefret ediyorum. Tek yapmak istediğim şehre hücum etmek ve onu bulana kadar her kapıyı kırmak. Sonra aynısını bir sonraki ve bir sonraki şehir için de yapacağım, ta ki tüm dünyada onu arayana kadar.

"Ne düşündüğünü biliyorum. Kendini strese sokma. Endişelenmeyi bana bırak. Sadece öfkene ve onunla ne yapacağına odaklan."

O haklı. Endişelerime gömülmenin bir faydası olmayacak. Derin bir nefes alıyorum ve duygularımı çözüyorum, gereksiz olanları uzaklaştırıyorum ve öfkemin yüzeyde kaynamasına izin veriyorum.

"Babanla işler nasıl gidiyor?" Bones bana şirketinde neler olup bittiği hakkında pek bir şey anlatmıyor ama bunun onu strese soktuğunu biliyorum. Şu anda olduğu gibi. Çenesi geriliyor ve beni yine dışladığını hissedebiliyorum. "Benimle bu konular hakkında konuşabilirsin. Sana yardım etmek istiyorum."

"Biliyorum. Yine de hallediyorum. Ne olursa olsun şirketi kaybetmeyeceğim. Ama o güzel kafanı buna takmanı istemiyorum. Aslında bu gece senin için çok özel bir şey planladım." Eğer bana söylemediği bir şeyle dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsa, işe yarıyor.

"Öyle mi?" Ne olabileceğine dair bir tahminde bile bulunamıyorum, beni her gün şaşırtıyor. Genellikle orgazmıla ilgili. Bir sürü ve bir sürü orgazm.

Bunun cinsel bir şey olduğu düşüncesi ağzımı sulandırıyor ve amımı sıkıyor. Yaşadığım onca şeyden sonra böyle bir cinsel ihtiyaç hissedebilmemi hâlâ tuhaf buluyorum. Ama Bones'ta durum farklı. İster

Ruh ikizi mi yoksa beni böyle olmaya mı şartlandırdı, gerçekten umurumda değil. O benim değişmezim. Beni her kâbustan çekip çıkaran ve tekrar kollarına güvenle düşene kadar bana zevk vermeyi bırakmayan adam.

"Git temizlen, kendini *güçlü* hissettirecek bir şeyler giy."

"Bir ipucu alabilir miyim? Bir fikrim olursa ne giyeceğimi seçmeme yardımcı olur." Avucumu sikine bastırırken ona surat asıyorum. Bu genellikle istediğimi elde etmeme yardımcı olur.

"Hayır," diyor kıcıma şaplak atıp beni inletirken. "Git temizlen ve hazır olduğunda benimle ön kapıda buluş." Kıcıma bir tokat daha atıyor ve beni kapıya doğru itiyor. Omzumun üzerinden ona bakıyorum ve bana bakışını yakaladığımda kalbim iki katına çıkmış gibi hissediyorum.

Bones merdivenlerin dibinde beni bekliyor. Siyah bir pantolon ve üst düğmeleri açık, gümüş zincirlerini gösteren beyaz bir gömlek giymiş. Kıvrılmış kolları, bana kordonlu kollarının ve tüm dövmelelerinin güzel bir görüntüsünü veriyor.

Onu görünce ağzımın suyu akıyor. *Tekrar*. Son zamanlarda bana ne oldu bilmiyorum.

Sonunda vücudumu saran, beni olduğumdan daha kıvrımlı gösteren kısa siyah bir elbise seçtim ve onu file çoraplar ve siyah topuklu botlarla eşleştirdim. Seçmem uzun sürmedi. Üst kattaki zamanımın çoğu şifonyerin üzerindeki makyaj malzemelerine bakarak ve aynaya bakmaya gerek kalmadan ne giyeceğimi bulmaya çalışarak geçti. Sonunda hiçbir şeyde karar kılmadım.

"Siktir," diye nefes veriyor Bones beni içine alırken. Benim hakkımda ne düşündüğü önemli olmamalı, ama kendimi vücudumu takdir etme şeklini severken buluyorum. Bana doğru fırlattığı her sevgi lokmasını açgözlülükle yiyorum.

"Yemin ederim sana her baktığımda daha da güzelleşiyorsun."

"Ben de sana aynısını söyleyebilirim," diyorum sessizce, kirpiklerimin arasından ona bakarken ve o gülümserken.

"İşte." Bana uzun, ince saten bir kutu uzatıyor. Aldım ve hafifçe vurarak açtım.

"Bu da ne?" İçindeki silaha bakarken kekeleyorum. Elimden daha büyük. Bıçağı uzun ve ince, sapı yivli ve koyu mavi, neredeyse siyah. En ucunda parlak mavi bir değerli taş var.

Bones onu kutudan çıkartıyor ve aramızda döndürüyor. "Gözlerine uyuyor."

"Bana bir *hançer* mi aldın?"

Avucunda düz tutarak bana "*Tamahagane*'den, Japon değerli çeliğinden yapıldı" diyor.

Ondan alıyorum ve üzerimizdeki avizenin ışığı altında inceliyorum. "Anlamıyorum."

"Büyük amcam emekli bir bıçak ustasıdır. Onunla yıllardır konuşmamıştım ama bunu yapmaktan mutluluk duydu. O bıçağı göğsüme dayadığın gece ona sordum. O an o zamandan beri kafamda dönüp duruyor. İstedini alırken ve senin için kanımı akıtırken gözlerindeki ateş. Bunun mkemmел bir uyum olacağını biliyordum."

Hanerin ağırlığını elimde hissediyor ve onu kavrayışımı test ediyorum. O haklı. Bu mkemmел.

"Bu çok güzel." Daha önce kimse bana pahalı bir şey almamıştı ve elimde hissetmeye alıştıkça Bones'un bana aldığı her şeyi hatırlıyorum. Kıyafetler, yeni saım, kitaplar, suşi... Acaba bunların hepsi, nasıl başladığımızı telafi etmek için mi?

Belki onunla şımarmış ve şımartılmış olabilirim ama utanmıyorum. Tüm bunları hak edecek kadar boktan şeyler yaşadım.

Hançeri havada döndürürken aklımda bir fikir kıvılcımlanıyor. Bones gözüme takılıyor ve ne düşündüğümü anlamaya çalışırken kaşlarını indiriyor.

O bir tahminde bulunamadan bıçağın ucunu boğazına doğrultuyorum ve derisinden aşağıya doğru srklyorum. Beni dikkatle izlerken titrek bir nefes veriyor.

"Seni bununla bıaklayacağımdan korkmuyor musun?" Bıçağı çenesine doğru tutuyorum ve küçük bir kan damlası beliriyor, bıçaktan aşağı akıyor. Dikkatlice aşağı çekiyorum, soluk teninde daha fazla kan patlıyor. Bileğimi tutup hançeri ağızına götürdüğünde kıpkırmızı izlerin görüntüsünde kayboluyorum. Uzun dili dışarı uzanıyor ve ucundaki kanı yalayıp yutuyor. A bir hayranlıkla izliyorum. Amım vücudumdaki tüm nemi çalarken ağızım kuruyor.

"Eğer yaparsan mutlu bir adam olurum, aşkım." Bana kanlı dişlerini göstererek gülümsüyor. Bacaklarımın arasında ısı dalgalanıyor ve iniltimi geri alıyorum.

"Benimle alay edersen yine pantolonuma boşalacağım." Sadece o değil. *Yine* mi?

Bones tek dizinin üstüne çöküyor ve ben donup kalıyorum. Cebine uzanırken hançer şimdi yüzünü işaret ediyor.

Hayır. Lütfen bunu yapma. Lütfen bana bu soruyu sorarak aramızdaki her şeyi mahvetme.

Deri bir kayış çıkarıp kalçama doladığında titrek bir rahatlama nefesi alıyorum. Sonra hançeri benden alıyor ve kılıfına sokuyor.

Silahla süslenmiş bacağımı görünce kısık bir inilti çıkarıyor. Parmakları derinin tenimle buluştuğu yeri izliyor ve amıma yaklaşıyor.

"Çok sıcak," diye mırıldanıyor. Bacaklarımın arasında daha fazla sıcaklık toplanırken kalçalarımı sıkıyorum. "Seni tatmayı çok istiyorum. O hançerle beni durmam için tehdit edene kadar seni yemek istiyorum. O zaman bile yapabileceğimi sanmıyorum. Bıçağın sırtımdayken ve yüzüm muhteşem amcığına gömülmüşken, tatlı meninin tadı beni cennete taşıırken ölmek için çok minnettar olurdum."

"Cehennem değil mi?" Parmaklarımı saçlarında gezdirirken soruyorum.

"Hayır. Sen tenimin her yerindeyken olmaz. Senin menine doymuş olsaydım Tanrı beni kesinlikle bir melek sanırdı."

Ayaklarımı kaydırıyorum, böylece bacaklarım hafifçe ayrılıyor. Burnu elbisemin eteklerine değiyor ve derin bir nefes alıyor.

"Eğer beni içeri davet edersen, asla gitmem." "Davete ihtiyacın yok, unuttun mu?"

Gözleri kararıyor ve sözünü yerine getirmek üzere olduğuna yemin ediyorum ama onun yerine ayağa kalkıyor. Beni ihtiyaç ve hayal kırıklığı içinde bırakarak.

"Bu sürprizinizin sadece başlangıcı. degecek." Beni mi yoksa kendini mi ikna etmeye çalışıyor?

Ön kapıyı açıyor ve arabanın dışarı çıkmaya hazır bir şekilde park edilmiş olduğunu görmeyi bekliyorum, ama orada değil. "Aslında ne yapıyoruz?"

Bana cevap vermek yerine elimi tutuyor ve beni evin arka tarafına doğru götürüyor.

Bones kendi kendine mırıldanmaya başlıyor ve melodiyi tanıdığımda içimde bir şeyler kıpırdıyor. "Bu K-pop mu?"

"Ah, evet. Sanırım öyleydi," diyor sanki bunu yaptığının farkında değilmiş gibi. "Geçenlerde biraz dinledim. Kafama takılmış olmalı."

Benim için mi dinledi?

Sakin ol kalp. Bu aslında bir şey ifade etmiyor.

Hava çoktan karardı ve arazinin arka tarafına sıkışmış küçük bir kulübe fark ediyorum, birkaç penceresi rahat bir ışıltıyla yanıyor.

"Orada kim yaşıyor?" Çenemi mekâna doğru uzatıyorum. Bones gülümseyip beni yanına çekmeden önce gözlerini bir süre oraya diyor.

"Sadece bekçi."

"Nasıl da çalışanlarınızdan birini hiç görmedim?"

"Evde çok fazla insan olmasından hoşlanmıyorum, bu yüzden biz dışarıdayken gelmelerini sağlıyorum."

Binanın aksi yönüne ve ormana doğru gidiyoruz. Neredeyse bir dala takılıp düşecekken Bones'un elini tutuyorum ve o da beni sabit tutuyor.

Birkaç dakika yürüdükten sonra eski bir taş yapı ortaya çıkıyor. Bir türbe.

"Beni küflü eski bir mezarda becermeyeceksin!" Ben haykırıyorum ve o kıkırdıyor.

"Biraz önce bana seni istediğim yerde ve istediğim zaman nasıl sikebileceğimi hatırlatıyordun. Ama hayır, seni buraya sikmek için getirmedi. Bunun için aklımda başka bir yer var."

Her yerde mumlar yanıyor ve tuhaf bir şekilde romantik. Yapraklardan oluşan bir iz üzerinde ilerliyorum - hayır, yaprak değil, siyah ve kırmızı gül yapraklarının karışımı.

"Senin randevu anlayışın bu mu?"

"Bu geceyi senin için olabildiğince unutulmaz kılmak istedim." Elimi dudaklarına götürerek parmak eklemlerime bir öpücük konduruyor. Boğazımdaki yumruyu yutkunarak bastırırken, tenimin üzerinde gezinen sıcaklığı görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Ailenin gömülü olduğu yer burası mı?"

"Hayır. Ailem mülkü satın aldığı anda burası zaten buradaydı. Harabeye dönmeye terk edildi."

Bones demir kapıyı iterek açıyor ve kapı korkutucu bir gıcırtyla açılıyor. İçeriden bir itiş kakış sesi geliyor ve ben geri çekilmeye çalışıyorum ama Bones beni içeri çekiyor.

Daha fazla mum ışığı alanı doldurur ve zeminin ortasında bağlı bir adamı ortaya çıkarır.

Bones ona doğru yaklaşırken gözleri dehşetle açılıyor. Ağzına bağlanan tıkaçın arasından, "Lütfen, artık yok," diye boğuk bir ses çıkarır.

"Eminim ikinizi tanıştırmama gerek yoktur. Tabii sen baygınken aletini boğazına sokmakta bir sakınca görmeyen adamın adını bilmek istersen o başka. Bana çok yardımcı oldu ve sana yaptığı ve yapmak istediği her iğrenç şeyi anlattı. Onu konuşturmak için sadece biraz kışkırtmak gerekti." Bones ayağını adamın kaburgalarına itiyor ve adam yüksek sesle hıçkırıyor.

Boğazım kapanıyor ve tekrar açılmayı reddediyor. Nefes alamıyorum. Tek görebildiğim bodrumun karanlık duvarlarının üzerime doğru yaklaştığı. Dışarı koşuyorum ve nefes almaya çalışırken düşmemek için en yakın ağaca tutunuyorum.

Bones arkamdan geliyor ve elini sırtıma koyuyor. "Önce beni uyarabilirdin!" Nefes nefese kaldım.

"Ne yaptıklarını bilmen gerek," diyor açıkça, kollarıyla beni sarıp sarmalıyor. "Ondan ve diğerlerinden intikam alabilmenin tek yolu bu."

"Biliyorum." Şimdi Bones beni kâbuslarımdan kurtarmak için burada olduğuna göre, tüm bu fikir hakkında daha sakinim.

Grayson'a yaptığım şey bir anlık panikti, aslında ne yaptığımı düşünmemiştim. Ama bu gece her şeyi kendi seçimimle yapacağım. İstedğim için bir adamı öldüreceğim. Bones'la pazarlık yaptığımdan beri bu anın geleceğini biliyordum. Yine de gerçeküstü hissettiriyor.

Gerçekten birini öldüreceğim. "Ya hazır değilsem?"

"Hep böyle düşüneceksin. Kimse ilk cinayetine hazır değildir. Sadece yapmalısın, ellerini kirletmelisin ve sonuçlarıyla daha sonra uğraşmalısın." Parmakları boğazıma doğru ilerliyor.

"Hâlâ Summer'ı korumak , değil mi?" "Elbette istiyorum."

"Yapabileceğim çok şey var. Sen de ona yardım etmelisin. Bunu yapabilirsin, değil mi?" Sözleri kulağıma ılık bir fısıltı gibi geliyor ve tenimi pırıl pırıl yapıyor.

Yavaşça başımı sallıyorum, bir adamı öldürme isteğimi ona sesli olarak onaylatamıyorum. Bu onun için yeterli.

Bones benden uzaklaştığında nefesim düzene giriyor ve tekrar düşünebileceğimi hissediyorum. "Ne zamandır orada?"

"Yaklaşık bir hafta." Şaşırtıcı bir şekilde, bu konuda kendimi kötü hissetmiyorum. Aylarımı karanlıkta geçirdim. Bir hafta hiçbir şey değil.

Hatırladıkça üzerimizdeki gölgelikten mürekkep gökyüzüne bakıyorum. Bones bana bu kadar yakınken çok uzakmış gibi geliyor. Sanki başka birinin başına gelmiş gibi.

"Başlangıçta gelmelerinden korkuyordum. Tek yaptığım onlarla savaşmaktı. Sürekli olarak. Bu beni hiçbir yere götürmedi. Orada ölüp ölmeyeceğimi bilmeden yalnız kalmak da en az dayak kadar acı vericiydi, hatta bazı günler daha da kötüydü."

Bones sessiz ve ona döndüğümde yüzünde acıma görmeyi umuyorum ama onun yerine soğuk bir öfke var. Artık bunun bana yönelik olmadığını, bana yaptıkları her şey için olduğunu biliyorum.

"Kötü insanların başlarına kötü şeyler gelmesini hak ettiklerine gerçekten inanıyor musunuz?" diye sordum. "Yaptıkları şey için cezalandırılmaları gerektiğine? Hatta belki de bunun için ölmeleri gerektiğine?"

O kadar sessiz ki beni duyup duymadığını bile merak ediyorum. "Evet." Bones'un elleri omuzlarıma yerleşti.

"Birini bu kadar incitmeyi istemek yanlış ama . Hayatıma devam etmek istediğim kadar, onun da benim kadar korkmasını istiyorum."

"O zaman bunu yapalım. Bu dünyadaki son anlarının dehşetten başka bir şeyle dolu olmadığından emin olun."

Bones'un yüz hatları sanki yontulmuş gibi, o kadar durgun ki. Avucumu göğsüne koyduğumda kalbinin çılgınca çarptığını hissediyorum. Sanki benim için atıyor. Benimle *birlikte*.

"Ne yapmam gerekiyor?"

Güzel yüzünde karanlık bir gülümseme beliriyor. Birdenbire boyumdan büyük bir işe kalkıştığımı ve çıkış yolu olmadığını fark ediyorum. Ruhumu çoktan şeytana sattım.

Elini benimkinin üzerine koyuyor ve "Ne istersen. Eğer doğru geliyorsa, yap. Eğer yanlış geliyorsa, *kesinlikle* yap. Hissettiğin şeyden korkma. Onu yönlendir ve son nefesine kadar acı çekmesini sağla."

"Onu sorgulamama gerek var mı?"

"Hayır, bütün hafta bunu yaptım ve bana yeni bir şey vermedi."

Summer hakkında hâlâ bir bilgi yok. Onu asla bulamayacakmışım gibi geliyor. "Wynter, kafana takmanı istemiyorum. Sadece ne hissediyorsan onu yap. doğal."

Derin bir nefes alarak, kalan sinirlerimi yatıştırıyorum ve Bones'a kararlı bir şekilde başımı sallıyorum. Bunu yapabilirim.

Türbenin içine geri dönüyoruz ve adam beni görünce tekrar çırpınmaya başlıyor, ona yardım etmem için yalvarıyor ama onu görmezden geliyorum.

Yardım için yaptığım yalvarışların o ya da onun gibi biri tarafından duyulmadığını hatırlıyorum. Adamların hepsi aynıydı. Sadece benim acımdan zevk alan acımasız, umursamaz canavarlar.

"Uyuşturulduğumda benden faydalanmak yerine bana yardım etmeyi düşünmediniz mi? Ben sadece senin ve diğerlerinin Tommaso'nun benimle işi bittiğinde... kullanacağı bir oyuncaktım." Adamın adını söylemek, hayaletinin bana musallat olmasına izin vermek gibi geliyor, ama bir kez eterde ortaya çıktıktan sonra hiçbir şey değişmiyor. Duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş ve dudaklarında ölümcül bir gülümsemeyle beni izleyen Bones'a dönüp bakıyorum.

Şu anda önemli olan tek iblis o.

Kendimi ona kendimi koruyacak kadar güçlü olduğumu kanıtlamak isterken buluyorum.

"İçinize kimse girmediği sürece istediğimizi yapmamızda bir sakınca olmadığı söylendi," diye hüngür hüngür ağlıyor adam.

"O kelimeleri ben mi
söyledim?" Başını
sallıyor.

"Hayır, . Yani bana yaklaşmaya hakkın yoktu! Her isteyene ödünç verilecek bir adamın malı değildim. Ben sadece bir insandım. Yardıma ihtiyacı olan biriymdim, daha fazla incinmeye değil. Hayatında sevdiğin biri var mı?"

Yutkunur ve Bones'a bakar. "Bana cevap vermiyorsun.

Bu gece yetkili o." "Bir
kız arkadaş."

Bana tecavüz etti ve sonra eve, kız arkadaşının yanına gitti. Düşüncesi bile midemi bulandırıyor.

"İğrençsin. Sensiz daha iyi olacak. Tüm dünya öyle olacak."

Hançeri çıkarıp güzelliğine hayran kalmadan önce parmaklarımı uyluğumdaki hançerin serin sapında gezdiriyorum.

"Hadi biraz eğlenelim."

Adam daha da çok ağlamaya başlar, hayatı için yalvarır. Kız arkadaşı kısa sürede unutulur.

Bones etrafımızda dönerek odanın köşesine gidiyor.

Bir anda ağır senfonik metal çalmaya başlıyor. Bones yer değiştirdiğinde, bu an için kurduğu pikabı fark ediyorum. Bu çok tatlı.

Onu kendi elementinde izlerken nefesim kesiliyor. Ölümle bu tür ürkütücü bir dansı arzuluyor. Bu onun bir parçası ve yakında benim için de öyle olacak.

Bana işkence etmesini ilk kez izlediğimde garip bir duygu karmaşası yaşadım. Odadan hemen kaçmak istedim ama aynı zamanda benim için ne kadar ileri gidebileceğini de görmek istedim. Görünüşe göre her şeyi göze almış.

"Beni taciz ederken adımları bile biliyor muydun?" Bu gecenin kurbanına soruyorum. "Hayır," diye hıçkırıyor.

"Sanırım dünyadaki son anlarında yabancı olarak kalacağız."

Önüne geçip hançeri tutuyorum ama başka ne yapacağımdan emin değilim.

Acınacak halde bir adam ve bunu hak etmemiş olsaydı onun için üzülürdüm. Muhtemelen dışarıda benim gibi bunu yaptığı daha çok kız vardır. Bu düşünce zihnimi temizliyor. Yapılacak en doğru şey bu.

"Bu benim için." Tüm ağırlığımı koluma vererek bıçağı omzuna sapladım. Kabzaya tahmin ettiğimden çok daha kolay girdi.

Bıçağı tekrar çekerek, "Bu, senin gibi aşağılık erkeklerin faydalandığı, bu gezegene kendi iğrenç eğlenceniz için geldiklerini düşünen tüm kadınlar için" diyorum. Bıçağı bu sefer kasıklarına saplıyorum.

Acı içinde uluyor ve yan tarafına düşüyor. Bones kollarından tutup onu bana doğru çekti.

"Yine." Bones'un gözleri benimkilere kaydı. Adamı tekrar bıçaklarken onların içinde kayboluyorum. Kan avucumu kaplıyor ve ona baktığımda iğrenmiyorum. Hayır, seviniyorum. Sonunda benden alınan her şeyin kontrolünü geri alıyorum.

Çılgınlıkları boğuk hıçkırıklara dönüşene kadar tekrar tekrar bıçaklıyorum. Bones yüzünde saf bir hayranlık ifadesiyle,

"Müthiş bir şey," diye fısıldıyor. Adam sessizleşirken ben yarı hıçkırık, yarı kahkahayla "Başardım" diyorum.

"Çok güzel yaptın." Bones cesedi bırakıyor ve başımı tutarak beni vahşi bir öpücük için kendine çekiyor. Bıçak hâlâ avucumda ve boğazına doğru tutuyorum.

"Seni de öldürebilirim. Arabanı çal ve buradan git. İzleyiciyi çıkaracak birini bulur ve kendime bir hayat kurarım."

Şaşırmış ya da benden korkmuş gibi görünmüyor. Hatta yüz hatları yumuşuyor. "Benden öldüremeyecek kadar nefret ediyorsun ve sikimi de bırakamayacak kadar çok seviyorsun."

Kendini beğenmiş pislik.

Bıçağı bırakıp gömleğini tutuyorum ve kendi öpücüğümü ona zorla .
Ayrıldığıımızda nefesimi tutmak zor oluyor.

Sıcak ve ıslak bir şey dizlerime değiyor ve ayağa fırlıyorum. Etrafımızda kan birikiyor.

Kan.

"Bones. Ben bir insanı öldürdüm." Gerçekler su yüzüne çıktıkça sesim titriyor.

Birden belirdi. Elleri yanaklarımda. "Evet ve bu gerçekten inanılmaz bir ilk seferdi aşkım."

Başımı sallıyorum ve ondan uzaklaşıyorum. Summer beni şimdi görebilseydi dehşete düşerdi. Ellerimdeki kana bakıyorum ve midem bulanıyor.

"O bunu hak etti. Şimdi kendini kötü hissetme. Bunun her saniyesini hak etti."

Nasıl hissedeceğimi bilemiyorum. Haklı olduğunu biliyorum ama bir hayatı sona erdirdim.

"Kaçmak istiyorsun. Sorun değil. Bırak . Benden kaç. Onlardan kaç. Sadece sonunda seni yakalayanın kim olacağını unutma."

Ne demek istediğinden emin değilim ama hiç düşünmeden kapıyı itip açıyorum ve ağaçların arasından koşuyorum.

Arkamdan geldiğini duymuyorum ama kulaklarımdaki kan pompalanmasından pek bir şey duyamıyorum.

Çarpık yüzler ağaçların arasında gizleniyor, benimle alay ediyor, musallat oluyor.

Onlar gerçek değil. Bana zarar veremezler.

"Daha hızlı koş!" Bones arkamdan bağılıyor ve çığlık atmama neden oluyor. Arkama dönüp baktığımda tek gördüğüm gölgeler içinde karanlık bir figür. Siyah bir kar maskesinin deliklerinden bana bakan yeşil gözler.

Çığlık atıp tekrar kaçıyorum.

Hızla yetişiyor ve beni kabaca bir ağaca doğru itiyor. Ağaç kabuğu yanağımı çiziyor. Güçlü vücudu benimkine sıkıca bastırıyor ve onun belirgin ereksiyonunu kıkımda hissediyorum.

"Bones," diye inliyorum ona doğru bastırırken, onu içimde istiyorum. Üzerindeki bir şey tenime sürtünüyor ve zihnimin girintilerine yerleşmiş gibi görünen bir hissin kilidini açıyor. Kalçalarım kayganlaşıyor ve bedenimin neden bu şekilde tepki verdiğini anlamaya çalışıyorum.

Sonra ne hissettiğimi anladım.

Halat.

Bones bu gece beni tekrar bağlamayı planlıyor. Bunu istiyorum. Hayır, bu bir istekten daha fazlası. Bu bir ihtiyaçtan daha fazlası. Bu ilkel bir şey, derinlerime oyulmuş

Kemiklerime, iliklerime kadar.

"Ben Bones değilim. şu anda senin şeytanlarımı. Gece gündüz peşini bırakmayan, aklından hiç çıkmayanlar. Sonunda onları serbest bırakmanı istiyorum. Benden kaç, benimle savaş, beni öldürmeye alış." Elini kalçamda hissediyorum, hançerimi kılıfına geri sokuyor.

"Kazanmalarına izin verme." Beni geri çekti, sonra da kendisinden uzaklaştırdı. Omzumun üzerinden bakarken t kezliyorum. Gömleğini çıkarmış ve içinde bıraktığı siyah atlet kaslarını sıkıca kavırıyor. Onun görüntüsünü içime çekiyorum ve ona doğru bir adım atmak üzereyken, "Ve kan akıtana kadar durma." diye bağırıyor.

Tekrar koşuyorum. Kalbim hızla atıyor ama bu korkudan değil. Artık canavarlardan kamıyorum, ondan kaçıyorum. Onun *için*. Benim şeytanım. Kurtarıcım. Korkmam gereken adam, ama korku sadece onu daha çok istememe neden oluyor.

BONES

F Wynter'ın elinde o bıçakla kendine gelişini izlemek muhteşemdi. Onun için mükemmel bir silah olduğunu biliyordum.

Yakında tekrar öldürmeye başlayacak. Vicdanının yoluna çıkmasına izin vermeyeceğim. Kafasındaki tek sesin benimki olmasını sağlayacağım.

Ona bir avans veriyorum ve ipi omuzlarıma yeniden bağlıyorum. Bu geceki küçük randevumuz için her şey mükemmel bir şekilde ayarlanmıştı ve kovalamaca sırasında onu yanlış yere koyarak finali mahvetmek istemezdim.

Wynter koşarken o kadar gürültü yapıyor ki onu kolayca buluyorum.

Arkasından aceleyle yaklaşp saçlarını tutuyorum ve dişlerimi boynuna geçirebilmek için onu kendime doğru çekiyorum. Tam yaralarının olduğu yere. Kanın tadını alıncaya kadar ısırdım ve yaralarını kendi yaralarım ile değiştirdim. Acı içinde çığlık atıyor, topuklarını ayaklarıma vuruyor ve dirseklerini geriye atıyor. Beni kaburgalarım dan ısırma yı başard ığında, tutuşum onun tekrar koşmasına yetecek kadar gevşiyor.

"Bundan kaçış yok!" Çarpık rol oyunuyla onunla alay ediyorum. "O küçük amcığın çiğ çiğ sikilecek ve benim için yetiştirilecek! Sabaha kadar bebeğimle şişmiş olacaksın!" Çok kolay yetiştiriyorum. "Bundan daha fazla çabalamalısın, *fahişe*."

Ona doğru hamle yapınca toprağa çarpıyoruz, etrafımıza yapraklar saçılıyor. Benden sürünerek uzaklaşmaya çalıştı ama ben onu bastırdım. Bir elimi aramıza soktum ve amına uzandım. "Külotun yok mu?" Kulağına doğru nefes alıyorum. "Beni gerçekten baba yapmak istiyorsun."

Benimle mücadele etmesinden ve amının sıcaklığının parmaklarıma değmesinden dolayı sikim sertleşmişti. İki tanesini içine sokuyorum. Kahretsin, benim için çok kaygan.

"Bırak beni!" diye bağıyor kışını bana doğru iterken. Parmaklarım parmak boğumuna kadar amının derinliklerine gömülüyor. "Ah!" diye inliyor ve kalçaları kıpırdıyor.

"Boşalmaya hazır mısın?" Parmaklarım hâlâ onun içindeyken, diğer elimle fermuarımı açıyorum. Bu hafif erteleme dirseklerini geriye savurması için yeterli oldu. Yüzüme tokat için dizlerimin üzerine kalkıyorum ve o benden kaçıyor.

Kaçışını izliyorum, umut dolu, nefret dolu ve yakında gelecek.

Gözden kaybolduğunda her şey sessizleşiyor ve onu bir kez daha takip etmek için ayağa kalkıyorum.

"Benim küçük döl çöplüğüm nereye gitti?" Ağzımdan çıkan kelimeler kendi ses tellerimi koparmak istememe neden oluyor, ama sonunda öfkesini boşaltmasına ve vicdanını rahatlatmasına yardımcı olacak şey buysa, bunu onun için yapacağım.

Bir adım öne çıkıyorum ve ayakkabılarının yere atılmış olduğunu görüyorum. Ben onlara bakarken bir ağacın arkasından fırlıyor. Elindeki bıçak ay ışığını yakalıyor ve beni kesmeden önce sadece eğilerek yolundan çekiliyorum. *Kahretsin, bu çok ateşli.*

Kendimi toparlayamadan saçlarımdan tuttu ve beni dizlerimin üzerine çökmeye zorladı. Hançeri boğazıma dayayarak gözlerimin içine baktı ve "Bana bir daha asla dokunamayacaksın! Sana istediğini vermedim. Başarısız oldun. Şimdi ben hayatımı yaşayacağım ve sen çürüyeceksin."

Hançeri uzaklaştırıyor ve beni dört ayak üzerine itiyor. Yüzünde muzaffer bir gülümseme gururla oturuyor.

Yavaşça ayağa kalkıyorum. "Henüz kazanmadın. Kan akıtmadın." Tekrar koşmaya başlamadan önce dudakları küçük seksi o şeklini alıyor. Artık adımları daha yavaş, kendi ayaklarına takılıyor ve birden fazla kez neredeyse dizlerinin üzerine düşüyor. Ona ayak uydurmak için sadece yürümek zorundayım.

Bu sefer onu.

Düşen bir dala takılarak öne doğru ve benden uzaklaşmak için sırt üstü yuvarlanıyor.

Ama bu sefer kaçış yok. Bileğinden tutup kendime doğru sürüklüyorum. "Seni yine yakaladım."

Hançeri saplıyor ve ben ön kolumla engelliyorum. Çelik zahmetsizce derime saplanıyor.

Kesiği ağzıma götürüp dilimi üzerinde gezdiriyorum ve gülümsüyorum. "Aferin kızıma."

Maskeyi çıkarıp saçlarımı serbest bırakıyorum ve keskin gece havası ısınan yüzümü serinletiyor.

"Bu iyi hissettirdi mi, küçük engerek?"

Konuşamayacak kadar nefessizdir ve sadece başını sallamayı başarır.

"Ondan kaçtın ve sonunda kazandın, ama benden kaçabileceğini gerçekten düşünüyor musun?"

Şehvet ve korku gözlerini dolduruyor.

"Oyunun bittiğini mi sandın?" Başımı sallayarak onunla alay ediyorum. "Av daha yeni başladı. Şimdi koşmaya devam et."

Benden kaçmak için acele ederken hançeri düşürdü.

Bu sefer ona daha uzun bir avans verirken onu alıp silerek temizliyorum. Beni gerçekten kaybedebileceğini düşünmesini istiyorum, sonra tam bu korku onu sakatlamaya başladığında, ona sahip çıkacağım.

Yeterli zaman geçtikten sonra, onu takip etmek için telefonumdaki uygulamayı açıyorum. Bunu hile olarak görmüyorum. Tam da bu amaçla, benden asla kaçamasın diye koydurmuşken olmaz.

Arazi, onu bulabilmem için yerini tam olarak belirleyebileceğim kadar geniş.

Onu takip ederken ağırdan alıyorum. Kasıtlı olarak dallara basıp yaprakları tekmeleyerek onu saklandığı yerden çıkıp tekrar kaçmaya zorluyorum.

Ben onun sahiplenilmeye hazır olduğuna karar verene kadar neredeyse bir saat boyunca aynı dansı yapıyoruz.

Uygulamayı tekrar kontrol ettiğimde durduğunu gördüm. Şüphesiz beni bekliyordu. Eminim amı benim için ağlıyordur. Köpek olsaydım burnumu yere dayayıp kokusunu içime çekerek izini sürerdim.

Bulunduğu yere yeterince yaklaştığımda, sessizce bekliyorum. Bunu bütün gece yapabilirim ama yorgun olduğunu biliyorum. Bu onun için yeni bir şey. Öldürmek, adrenalin. Ben buna alışkınım ve nasıl boşa harcamayacağımı biliyorum.

İpi omzumdan çıkarıp düğümlemeye başlıyorum. Bu durum için her zamanki Shibari iplerimden değil, daha sert bir ip seçtim. Sertliği mükemmel *honda* düğümünü oluşturmamı sağlıyor ve elimde ev yapımı kementimle yine sabırla bekliyorum.

Birkaç dakika sonra ileriden hafif bir yaprak hışırtısı geliyor. Sonra Wynter'ın tekrar koşmadan önce keskin bir nefes aldığını duyuyorum.

Ağır botlarım etrafımdaki toprağı eşelerken kendimi bir kez daha belli ediyorum.

"Seni buldum, küçük engerek."

Omzunun üzerinden beni fark edince çığlık attı. Koşarkenki dengesiz yürüyüşüne bakılırsa, sınırına ulaşmış.

Bunun için tek şansım var. İpi ona doğru sallıyorum ve kement başının üzerinden geçiyor. Omuzlarını geçer geçmez çekiyorum, etrafını daraltıyorum, böylece yüksek bir çığlıkla geriye doğru düşüyor.

Attığım her adımda ipi çekerek onu kendime daha da yaklaşıtıyorum. Vahşi bir hayvan gibi çığlık atarak ve bağırarak yerde kıvranıyor.

"Görünüşe göre kendime muhtaç küçük bir sürtük yakaladım," diye alay ediyorum, onu sırt üstü yatırıyorum ve bacaklarının arasına diz çökmeden önce bacaklarını tekmeleyerek açıyorum. "Benim olanı alma zamanı."

Öfkesine kapılıp yüzüme tükürdü.

Sikimi çıkarıp yanağımdaki tükürüğü siliyorum ve onunla kendimi yağlıyorum. Kendimi okşayışımı izlerken sakinleşiyor. Gözleri ağırlaşırken dişleri dolgun alt dudağına gömülüyor.

"Alacağın tüm kayganlaştırıcı bu kadar, bu yüzden benim için güzel ve ıslak olman için dua etsen iyi olur." Hiçbir uyarıda bulunmadan dar amının içine girdim.

"Siktir!" Kız ıslanmış. Yani. Lanet olsun. Islak. Şiddetle içine girip çıkmaya başladığımda kendimi kontrol edemiyorum. Çok ıslak ama çok sıkı. "Amın beni çok istiyor. Beni sonuna kadar emiyor."

Wynter sinirli bir inilti çıkarıyor ama altındaki zevk notalarını da duyuyorum. Başını geriye doğru eğiyor, elleri yanlarında sıkışıp kaldıkları yerde altındaki toprağı tırmalıyor.

"Benim için bu şekilde boşalacaksın, değil mi? Klitorisine dokunmama bile gerek yok. Sikimi o kadar çok arzuluyorsun ki, tamamen kırmak için ihtiyacın olan tek şey bu."

"Hayır," diye itiraz ediyor beni itiş kakışla karşılarken. Kalçaları çılgınca sallanıyor, beni her seferinde daha derine götürüyor. Sert ve kirli ve biliyorum ki bunu seviyor.

Kıçını tutup daha yukarı kaldırıyorum, böylece sikim G noktasına çarpıyor.

"Siktir, siktir, siktir!" Etrafımda dolanırken haykırıyor. Kucağım ısınıyor ve beni ıslattığını görmek için aşağı bakıyorum. Küçük dar amından bir şelale fişkırıyor ve sikimi ıslatıyor.

" böyle, aşkım. Eminim daha önce kimse sana bunu yaptırmamıştır." "Canın cehenneme," diye nefes nefese kalır.

Onun sözleri kendi orgazmımın içimden patlamasını sağlayan ateşleyici oluyor. "Ben de seni seviyorum," diye iç geçiriyorum taşaklarım boşalırken, boşalmam tam da olması gereken yerde yuvasını buluyor.

Dışarı çekerken, içinden akıp gidişini izliyorum. Her ne kadar içinde benden ne kadar taşıdığını bilmek hoşuma gitse de, onun benim döllerimle kirlenmiş görüntüsünü de bir o kadar seviyorum.

Oturmaya çalıştı ama önce ben ayağa kalktım. Ayağımı göğsüne koyarak onu tekrar aşağı itiyorum. "Seninle işimin bittiğini mi söyledim?"

AYNTER

W Az önce ne oldu öyle?

Sanırım olan şey benim fişkırtmamdı, ama geri kalanı neydi?
O mu?

Bir gece içinde bir adam öldürdüm, tacizcim gibi davranan maskeli bir tarafından kovalandım ve sonra o adam tarafından tekrar kovalandım, çünkü beni *kementle* bağlayarak kendisine ait olduğumu iddia etti.

Hayatım delilik.

Doğrulamaya çalışıyorum ama Bones ayağını göğsüme bastırarak beni tekrar yere sabitliyor. "Seninle işimin bittiğini mi söyledim?"

"Nasıl bitirmedin?" Vücudum ağrıyor ve hava soğumaya başladı, bu da yardımcı olmuyor.

Burada yatıyorum, içimden boşalırken bitkin ve titriyorum. Bones üstünü çıkarıyor, sonra botlarını ve pantolonunu çıkarıyor. Aleti yarı sert ve ne yöne gideceğinden emin değilim.

"Seni tekrar bağlayacağım."

Hemen başımı salladım. Bunu planladığını biliyordum ama bu, ormanda bir saat boyunca koşarak kendimi tüketmeden önceydi.

"İlk seferki gibi olmayacak. Seni bir saniye bile yalnız bırakmayacağım."

Hayır demeyi anlamsız kılan bir anlaşmamız var. Ve doğrusu istemiyorum.

"Pekâlâ," diyorum temkinli bir şekilde.

Bones yüzünde ciddi bir ifadeyle ipi başımdan geçiriyor ve beni soymaya başlıyor. Çıplak bedenimi tekrar yere yatırmasına izin veriyorum ve o beni bağlamaya başlarken gökyüzüne bakıyorum.

Hayatımda olmasını hayal edebileceğim her şey arasında bu kesinlikle listede yoktu.

Burası garip bir şekilde huzurlu. Sadece ikimiz ve yıldızlar var.

Sadece amımda sert bir çekiştirme hissettiğimde Bones'un ne yaptığına bakıyorum.

"Ne yaptın sen?" Göğüslerimi çevreleyen ve karnımın üzerinden geçerek kıcıma ve sırtıma dolandığı yerde amıma kadar inen karmaşık deseni gördüğümde nefesim kesildi.

"İçinde kayboldun, değil mi? Zihninizi nasıl kapatacağınızı öğrendiğinizde çok rahatlatıcı olabilir. Buna *Sukaranbo* deniyor, kiraz ipi esareti. Yapılacak en güzel şeylerden biri." Haksız değil. Tenimde beliren desen çok güzel. Umarım izler geçen seferki gibi bir süre daha orada kalır.

"Sen delisin." Ona bakarken sesim neredeyse hülyalı bir şekilde çıkıyor. "Beni böyle mi becereceksin?"

"Yapmamı istiyor musun?" diye soruyor üstümde dururken.

Gözlerim vücudunda, güzelce yontulmuş her geziniyor. Dudaklarımı yalamama neden olan gümüş piercinglere kadar. "Ne istediğimin bir önemi yok."

"Hâlâ cevabını istiyorum."

Gözlerimin önünde sikiinin tam bir ereksiyona dönüşmesini izliyorum. "Evet." *Belki de deli olan benimdir?*

Bones yanımdan bir ip daha aldı ve bileklerime bağlamaya başladı. Bunun için gerçekten hazırlıklı gelmişti. Yani en başından beri kaçmamı planlıyordu.

Beni önüme yatırıp kollarımı arkamda sabitlemeden önce öpüyor. Elimde olmadan ona karşı koyuyorum ve bu ikimizi de daha da tahrik ediyor.

Daha sonra iple ne yaptığından emin değilim ama her türlü düğümde dokunduğunu ve çekiştirdiğini hissediyorum. Ayaklarım kabaca bileklerimin belimde olduğu yere kadar çekilip beni tamamen açıkta bıraktığında nefesim kesiliyor.

Ayağa kalktığını duyuyorum ve boynumu yeterince uzatmayı başarak ipin ucunu üstümüzdeki ağaç dalının üzerine attığını görüyorum. Diğer taraftan aşağı düşerken onu yakalıyor. O ana kadar ne yaptığına dair hiçbir fikrim yoktu.

Birden kalbim yerde kaldı. Yukarı çekiliyorum, havada yatay bir şekilde uzanırken vücut ağırlığım ip tarafından tutuluyor.

İp vücudumu çekiştiriyor, karnımı kesiyor, göğüslerimin şişmesine neden oluyor ve bir düğüm klitorisime sürtünürken amımda bir ağrı yaratıyor. Gerginliği azaltmak için bacaklarımı sıkmaya ama kapatamıyorum. Onun ağına yakalanmış çaresiz bir av haline geldim.

"Bones?" Adını tereddütle söylüyorum. Her hareket ettiğimde vücudum sallanıyor. Dal kırılacak ve yüz üstü düşeceğim diye korkuyorum. "Bunun için imza atmadım."

Bu açıdan yüzünü görmek zor, ama elindeki hançerimin gümüş parıltısını yakalıyorum. Bıçak temizlenmiş.

"Seni böyle becermek istiyorum."

Bones beni boğazımdan yakaladı. Sikiyle aynı hizadaydım. Ağzımdan sadece birkaç santim uzakta. Çok sert ve baştan çıkarıcı. Dudaklarımı onun için ayırıyorum ve beni döndürmeden önce boğazımı sıkıyor. Hızla yönümü kaybederken haykırıyorum.

Elleri kalçalarımı kavrayıp beni sabitliyor, sonra ağzı klitorisimin üzerinde, ipi yoldan çekerken hevesle emiyor.

Onun emişiyle eş zamanlı olarak gözlerimin arkasında yıldızlar patlıyor ve ben onlardan başka bir şey göremiyorum.

"Sen tanrıların bir armağanısın, Wynter."

Beni yalamasının verdiği zevk, ipin verdiği acıyla karıştığında onun avuçlarında kıvranıyor ve inliyorum.

"Acıyor," diye sızlanıyorum ve Bones bana karşı kıkırdıyor.

Orgazmım içimden geçerken çenem göğsüme çarpıyor ve yüzünü kaplıyor.

Sonra bir bakıyorum ağzımı öpüyor, bana kendi tadımı tattırıyor.

"Ne kadar ilahi olduğunun tadına bak, aşkım."

Dudaklarımı yalayarak temizlerken inliyorum. Geri çekildiğinde bana tatlı tatlı gülümsüyor. Bıçak hâlâ elindeydi ve "Beni kesecek misin?" diye sordum.

"Sadece sen istersen."

Dudağımı ısıyorum ve başımı sallıyorum.

"Nereye?" Etrafımda dönmeye başlıyor, ucu erişebildiği her açıkta kalan et boyunca sürüklüyor.

". Amımın hemen yanında. Oraya her baktığımda sadece seni düşünmek istiyorum."

Bones bana emin olup olmadığını sormuyor ya da beni hiç sorgulamıyor. Sadece ihtiyacım olanı veriyor.

Bu açıdan ne yaptığını göremiyorum ama bıçağın derimi deldiğini ve iç uyluğum boyunca ilerlediğini hissediyorum.

Kesiğin acısı alevleniyor, ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden oluyor ama ne kadar acıdığını belli etmiyorum. Durmasını istemiyorum.

Yanağımı ısırırken kan tadı almaya başladım. Kesmeyi bıraktığında hırıltılı bir nefes alıyorum.

Tam her şeyin bittiğini düşündüğüm anda, kör sapın kesikler boyunca hissediyorum. O da ne? Aman Tanrım!

"Bones!" Sapı amıma sokarken öyle bir çığlık atıyorum ki boğazım yırtılacak gibi oluyor. G noktama çarpması için katı uzunluğa açı verdi. Tekrar tekrar. İçime kolayca girip çıkıyor ve bunun kendi uyarılmamdan mı yoksa onu kapladığı kandan mı kaynaklandığını anlayamıyorum. Boşalmanın eşiğindeyim ve Bones'un adı şeytani bir ayet gibi boğazımdan yırtılıyor. Boşalmadan hemen önce aniden içimden çıkarıyor.

"Hayır!" Ağlıyorum. Kıkırdıyor ve sonra dilini kesiklerin üzerinde hissediyorum. Kanımı ağzına alıyor, sonra da amımın içine tükürüyor. Sikini yavaşça içime sokarken tek bir cümleyi bile bir araya getiremiyorum. İçime giren her piercing ile vücudumda yeni bir zevk dalgası yayılıyor.

"Şuna bak. Aletimi kaplayan bu lezzetli kanla sanki yeniden bakireymişsin gibi."

Amım onu sıkıyor ve o da inliyor. "Benim küçük tatlı bakirem olmak hoşuna mı gidiyor? Hayır, bu sana uymuyor. Bence sen benim alıngan küçük fahişem olmayı tercih ediyorsun. Sikim için her zaman çok açgözlü ve çaresizsin. Benim boşalmam için."

O acele etmezken ben kıvranıyorum. Acımasız olmasını, bana aklımı kaybettirmesini istiyorum. Ama aynı zamanda onun lezzetli uzun boyunun içimi doldurmasının verdiği zevkin hiç bitmesini de istemiyorum.

Rahim ağzıma vurduğunda, bir mide bulantısı dalgası bana çarpıyor, ancak sesi kafamı doldururken kolayca göz ardı ediliyor. "Bunu hissediyor musun? Bu benim rahmine girişim. Seni o kadar çok tohumumla dolduracağım ki benden asla boş kalmayacaksın. Bebeğimi taşımak zorunda kalmayacaksın ama hayatının geri kalanında benim dölümü bu amda taşıyacaksın."

Acı ve zevk bedenimdeki ipler gibi birbirine dolanırken aklım başımdan gidiyor.

Arkada yeni bir basınç var. Bu sefer kıcımda. Sert ve kaygan bir şey doğru itilirken ağzımdan tutarsız sesler dökülüyor. Bones'un

horoz hala amımda ve bir parmaktan çok daha sert hissediyor. *Hançer.*

Sapı içime girebileceği kadar itiyor, sonra kalçalarını nazıkçe hareket ettiriyor. Sikiyle içimde desenler çiziyor.

Basınç ortadan kalktığında tekrar nefes alabileceğimi hissediyorum, ancak hava hızla içimden çekiliyor. İpler kesildi. Bacaklarım serbest kalıyor, üst bedenim. Bones beni yakalıyor, göğsüne geri götürüyor, aleti hâlâ içimde, beni derinden yaralıyor.

Beni kendine doğru çekerken destek için ayaklarımı bacaklarının arkasına doluyorum. Bir eliyle kalçamdaki kesikleri tutarken diğer eliyle boğazımı .

"Bana boşalmamı istediğini söyle," diye kulağımın dibinde homurdanıyor.

Bu çok fazla. Çok fazla acı. Çok fazla sıcaklık. Çok fazla zevk. Ama bunu istemekten asla vazgeçmeyeceğim. Ondan asla durmasını istemeyeceğim.

"Hepsini istiyorum," diye haykırıyorum. Kalçamdaki tutuşu sıkılaşıyor, kesikler yanıyor ve bakır burun deliklerime çarpıyor.

"Ne kestir?" Yanaklarımdan süzülen gözyaşlarımın arasından soruyorum. Anlamsız bir kesmeden daha fazlası gibi hissettirdi.

"Göreceksin." Orada durmuş, sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni sikinin üzerinde zıplatıyor.

Göğsümde geçmeyen bir his var ve giderek daha da güçleniyor.

"I-" Ne söylemeye çalıştığımı bilmiyorum.

"Benden nefret mi ediyorsun?" diye mırıldanıyor kulağıma, sanki gerçekten ne düşündüğümü biliyormuş gibi,

"Senden çok nefret ediyorum," diye iç geçiriyorum.

Dizlerinin üzerine çöküyor ve geri çekiliyor. Yerçekimi bana karşı çalışırken serviksim bir kez daha onun horozu tarafından acımasızca dövülürken midem acıyla alevleniyor.

"Sür beni" diye emrediyor ve ben de düşünmeden ona itaat ediyorum. Elleri belimde dik durmama yardım ederken, kalçalarımı ileri geri sallıyorum. İçime girip çıkarken sikinin uzun sürtünmesini hissediyorum.

"Yaklaştım," diye sızlanıyorum ve tutuşu sıkılaşıyor. "Daha sert. Lütfen." Kalçaları o kadar sert kalkıyor ki ikiye bölünecekmişim gibi hissediyorum.

Dilimde hâlâ döl ve kan tadı varken ve erkeğimin siki içimdeyken tekrar boşalıyorum.

"Benim," diye inliyorum son birkaç dalgayı atlatırken.

"Bir daha söyle," diye homurdanıyor, saçımdan tutup beni geri çekiyor.

Sırtımı kamburlaştırarak, göklere doğru haykırıyorum. "Sen benimsin!" Serbest bırakılması, taşıdığını, şişmiş amımdan sızdığını hissedene kadar beni dolduruyor.

Beni terk etmesini istemiyorum. Sadece sikini değil, kendisini de. Beni tüketmesini ve istediği şeye dönüştürmesini istiyorum.

Aynı varlık olmamızı istiyorum, birbirimize o kadar zehirli bir şekilde bağımlı olalım ki ayrı kaldığımızda nefes alamayalım.

Küvette uyanana kadar kendimden geçtiğimi fark etmiyorum. Manzaranın değişmesinden biraz daha fazla irkilerek doğrulmaya çalışıyorum ama birinin kolları belimi sarıyor.

Bones.

"Seni yakaladım," diye fısıldıyor kulağıma.

"Neden banyodayız?" Çığlık atmaktan sesim kısıldı.

"İkimiz de kirliydik ve sen donuyordun. Yatmadan önce seni temizlemek istedim."

"Bu kadar iyi olabileceğini bilmiyordum," diye takılıyorum ona.

"Bu tavrına dikkat et, küçük engerek, yorgun olman seni tekrar sikmeyeceğim anlamına gelmez."

Tehdidi beni en ahlaksız şekilde tahrik ediyor. Onu ne kadar zorlayabileceğimi görmek istiyorum ama vücudumun buna izin vereceğini sanmıyorum.

Suya geri dönüp rahatlayarak Bones'un göğsüne yaslanıyorum.

Sağ bacağımda bir sızı var ve aşağı baktığımda taze kesikler görüyorum.

Kan suyu kırmızılaştırarak görüş alanını kapatıyor ve düzgün görebilmek için kalçamı kaldırıyorum. Başımı eğerek okumaya çalışıyorum. "*Noah*. Noah da kim?"

Ondan uzaklaşarak küvetin diğer ucuna oturmak için hareket ediyorum. Yüzünde mahcup bir sırıtış vardı.

"beri gerçek bir adın varken sana Bones dememi mi istiyorsun?"

"Çok uzun zamandır iki hayat yaşıyorum. Noah ile ilişkilendirilen hayattan kaçınmaya çalışıyorum ve Bones bugünlerde insanların çoğunun beni tanıdığı hayat." Bana doğru uzanıyor ama küvet, cevaplarımı alana kadar ondan uzak durmam için yeterince büyük.

"Ve bana gerçek adını bu şekilde söylüyorsun çünkü?"

"Çünkü sen çoğunluk değilsin. Eğer birisinin adını bilmesini ya da konuşmasını istiyorsam, o kişinin siz olmasını isterim."

Ona birdenbire yeni bir isim vermek konusunda ne hissettiğimden emin değilim. Bones'a alışmıştım. O böyle biri. Yoksa öyle mi?

Belki de Noah, bana ailesinden bahseden ve aşırı miktarda suşi almama izin veren o savunmasız parçasıdır.

Noah'nın tatlı yanını seviyorum ama Bones'un çarpık zihnini de seviyorum.

Sevgiler.

Gerçekten böyle mi düşündüm?

"Bana ne diyeceğin sana kalmış," diyen Bones'un sesi beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor.

Her ismi dilimde deniyorum ama hangisinin doğru olduğuna karar veremiyorum.

Ona yaslanarak kendimi dinlenmeye bırakıyorum. Elleri etrafımızdaki suyun içinde geziniyor, sürekli hareket ettiriyor ve beni sıcaklığının altında tutuyor. Onları tutuyorum ve karnımın üzerine yerleştiriyorum. "Telaşlanmayı bırak ve rahatla."

Kelimenin anlamını bildiğini sanmıyorum. Sürekli bir şeyler yapıyor ya da bileğindeki saç bağıyla oynuyor. Parmağımı üzerinde gezdiriyorum ve soruyorum, "Bunu neden takıyorsun?"

Çekiyor ve tekrar tenine yaslanmasına izin veriyor. "Seni sakinleştirmek için benim aletim var, bende de bu var. Ne zaman heyecanlansam ya da sakinleşmeye ihtiyaç duysam bunu çekiyorum." Tekrar gösteriyor ve bu sefer altındaki kabarık beyaz çizgiyi fark ediyorum. Doğrulup elini tutuyorum ve kravatu aşağıya doğru yuvarlıyorum.

"Sen..."

"Evet, uzun zaman önceydi. Babam taşınalı çok olmamıştı ve ben de aptalca bir karar vererek kız kardeşimin odasına tek başıma girdim. Ölmeden önce oraya ilk kez giriyordum. Her şey aynıydı, ama öyle değildi. Saatlerce yatağında oturup kapıdan girmesini bekledim. O zamanlar zaten bir sürü rastgele hap alıyordum. O gece bir avuç dolusu aldım ve sonunda kendimi öldürmeye çalıştım. Hizmetçi beni buldu. Ondan sonra tüm personeli kovdum."

"Ama sen kaldın." Sadece evde demek istemediğimi biliyor.

Pozisyonumu değiştirip yüzümü ona döndüğümde yutkunduğunu ve kendini toparladığını görüyorum. "Japonya'ya gittim. Babam bunun hayatıma devam etmeme yardımcı olabileceğini söyledi. Bir bakıma öyle de oldu. Orada biraz huzur buldum ama hâlâ çocuk sayılırdım."

"Yardımcı olduğuna sevindim."

Sanki onu nasıl bu kadar önemsemişimi sorguluyormuş gibi gözlerinin arasında küçük bir kırılganlık oluşuyor. Parmaklarımı onunkilerin arasından geçirerek ona cevabı veriyorum.

"Kravatı yara izini saklamak için mi takıyorsun?" diye sordum.

"Hayır. Kopmasının verdiği acı, yaptığım şeyi hatırlatıyor. Burada kalmama, hissetmeye devam etmeme yardımcı oluyor."

Bu şekilde mücadele ettiğini bilmiyordum.

Bones "Aileni biliyorum" diyene kadar ılık suda rahat bir sessizlik içinde uzanıyoruz.

İç çekiyorum ve başımı eğiyorum. Bakışlarımı kesiklere, şimdi ve buraya odaklıyorum. "Babamın ölümü kaçınılmazdı. Hayatı boyunca uyuşturucu ve alkolle mücadele etti. Bize kaç kez değişeceğine dair söz verdiğinin sayısını unutmuştum. Annem ne yaparsa yapsın ya da ne söylerse söylesin onun yardımını asla kabul etmedi. Annem öldükten sonra kendime sürekli, eğer bazı şeyleri farklı yapsaydım onun kalmasını sağlayabileceğimi söyledim."

Bones çenemi hafifçe çimdikliyor ve ona bakmamı sağlıyor. "Bunun seninle bir ilgisi yok. Bir insan o noktaya geldiğinde yapabileceğin çok az şey vardır. Kendimi kestiğimde babamın ne kadar üzüleceğini düşünmemiştim. Kaybettiği her şeyin kalıcı bir hatırlatıcısı ortadan kalktığı için mutlu olacağına inanıyordum."

Kollarımı ona dolayarak yanağımı göğsüne bastırıyorum. "Kaldığına sevindim."

Vücudunda hafif bir titreme var ve bakmadan yüzüne dokunmak için uzanıyorum. Bana açıldıktan sonra ihtiyaç duyduğu rahatlığı ve mahremiyeti ona sağlıyorum.

"Su soğuyor. Hadi seni ," diyor kabaca.

Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama bacaklarım hemen bükülüyor. "Kahretsin." Tüm vücuduma yayılan acıyla irkiliyorum.

Bones beni sabitliyor ve küvetten çıkmama yardım ediyor, beni kocaman kabarık bir havluya sarıyor.

"Bu çok iyi hissettiriyor."

"Aç mısın yoksa sadece uyumak mı istiyorsun?"

"Uyu," diye mırıldanıyorum ona yaslanırken boynunun yan tarafına doğru. Çoğunlukla kendi bedenimi ayakta tutamadığım için, ama onun bana karşı hissinden hoşlanıyorum.

Beynim bu gece olan her şeyi açıklayamayacak kadar bulanık. Tek yapmak istediğim bir hafta boyunca uyumak.

Bones beni kucağına alıp banyodan çıkarıyor. Beni kurulamak için yatağın kenarına tünüyor ve tekrar banyoya gittiğinde huzursuzca sallıyorum.

Geri döndüğünde leğen kemiğinin ortasındaki kesikleri fark ettim. "Ne oldu?" Kanı siliyor ve bunun sadece bir kesik olmadığını görüyorum. Derisinin içine bir *W* kesmiş. "Bunu ne zaman yaptın?"

Bana karanlık bir gülümseme veriyor ve midem bulanıyor. "Bu yüzden hançeri benim..."

"Dar kıçından mı? Seni adımla damgalayıp aynısını kendim için yapmamam mümkün değil."

Gülerek, onun çılgın davranışlarına karşı başımı sallıyorum. Oda dönüyor ve uzanmak zorunda kalıyorum.

Bones kendi kesiğini kapatmadan önce kalçamın etrafına bir bandaj sarıyor. "Bu gecelik bu kadar yeter. Yarın sana daha iyi bir tane ayarlarım."

Ne dediğini tam olarak anlamadan başımı sallıyorum.

"Al bunları." Çenemi açıyor ve dilimin üzerine iki hap yerleştiriyor, ardından bir bardağı dudaklarıma bastırıyor. Hepsini yudum yudum içiyorum.

"Biraz daha lütfen," diye soluk soluğa bağıryorum aniden ne kadar susadığımı hissederek. Bana daha fazla hapla birlikte bir bardak daha getiriyor.

Bunların acı tadını tanıyorum. Takviyelerim.

Bones benimle uğraşmayı bitirdikten sonra yüzümü yastıklara dönüyorum.

"Çok yumuşak," diye mırıldanıyorum esnerken çarşafları okşarken.

Işıklar sönüyor ve o arkama geçiyor. Aleti sertleşmişti ve kendine kayganlaştırıcı sürdüğünü duyduğumda gerildim.

Neden şimdi beni becermeyi seçtiğine şaşırdığımı bilmiyorum. Banyoda bana isterse yapabileceğini söyledi. Çok yoruldum ve bunu dikkate almış olabileceğini düşündüm.

sarılıp uyuyabileceğimizi düşünmekle aptallık etmişim.

Belki de onun yanında fazla saflaştım?

Kayganlaştırıcıyla kaplı parmağını amımın içine soktuğunda gerildim. "Benim için rahatla, aşkım. Seni sikmeyeceğim."

Bacağımı öne doğru iterek sikini giriş yerimle hizaladı.

"Beni kandırabilirdi," diyorum zayıfça. Aletin başını hissetmek bile bedenimi uyarıyor ama yine de bunu istemiyorum.

"Bones, lütfen." Yavaşça içeri iterken nefes nefese kalıyorum. Vücudum itiraz ediyor, amım yanıyormuş gibi hissediyorum.

Tamamen içine girdiğinde uzun bir iç çekiyor ve alnını omzuma bastırıyor. "Ne kadar iyi hissettirdiğini asla unutamayacağım."

"Bones," diyorum tekrar.

"Sadece seni hissetmek istiyorum. Rahatla ve biraz dinlen." Kolunu karnıma dolayıp beni kendine daha sıkı çekene kadar ne demek istediğini anlamıyorum. Aleti zaten morarmış olan iç organlarımla derinliklerine çarpıyor ve geriliyorum. Ama ondan sonra hareket etmiyor.

Birkaç dakika sonra onun hissine alışıyorum ve acı kayboluyor. Omzuma ve boynuma hafif öpücükler kondururken uykumun geldiğini hissediyorum. Ağır uzuvlarım yumuşak yatağa gömülüyor. Üzerimdeki kolunun ağırlığı, rahatlatıcı bir güvenlik battaniyesi. Ve siki. Tanrım, beni topraklayan şey onun siki. Beni ona bağlıyor.

"Bu güzel bir his. Neden bilmiyorum ama sen içimdeyken diğer her şey kayboluyor. Kötü anılar yok, endişeler yok. Sadece sen ve ben varız. Böyle olmasını seviyorum."

Bones omzumu tekrar öpüyor. "Seni seviyorum, Wynter. Bedenimin ve ruhumun her zerresiyle. Bunu asla unutma." Bu sözlerle henüz karşılık veremiyorum ve umarım nedenini anlar.

Memnun bir şekilde birlikte uzanıyoruz. Genellikle uykuya dalmaya çalıştığımda zihnim karanlık yerlere gider, ama bu şekilde tek düşünebildiğim o oluyor ve kolayca teslim oluyorum.

AYNTER

I Bones'un ofis binasında asansörle yukarı çıkarken gergindim. Bu küçük kutunun içi cehennemden daha sıcak ve siyah kaşmir kazağım tenimde rahatsızlık hissi uyandırıyor. İyi ki bu gri ekoseli kazağı seçmişim. mini etek giymeliyim ki kığım terlemesin.

Buradaki herkes onu tanıyor gibi görünüyor ve kapıdan içeri adımımızı attığımızdan beri gördüğümüz ilgi garipten de öteydi. Zengin olduğunu biliyordum ama şirketinin ne kadar büyük olduğunu fark etmemiştim. Meğer ülkedeki en başarılı otelcilerden biriymiş. Ya da öyleymişler. Bones bana babasının işi ayakta tutmak için mücadele ettiğini ve isimsiz bir yatırımcıyı kabul ettiğini söyledi. Ama hepsi bu. Ne kadar sorarsam sorayım bana başka bir şey söylemiyor.

"Ofisimde bekleyebilirsiniz. Neden gelmek istediğini hâlâ anlamış değilim," diyor Bones, son kişi de inip bizi yalnız bırakırken. Takım elbisesinin içinde sırtını duvara yaslıyor. Her zamanki tarzına kıyasla çok sade bir kıyafet ama yine de onu gülünç derecede seksi göstermeyi başarıyor.

"Çünkü neye bu kadar tutkulu olduğunu görmek istiyorum." Kollarımı onun kollarından birine doladım. Öldüreğim adamların izini sürmekle uğraşmadığı zamanlarda evdeki ofisinde ya da burada kığını yırtarak çalışıyordu.

"Babanla tanışma şansım olacak mı?"

Bones'un yüzünde gergin bir kızarma oluyor ve ben kıkırdıyorum.

"Bunu hiç düşünmemiştim," diyor. "Daha önce hiç kız arkadaşım olmamıştı."

"Kız arkadaş mı?"

"Sana karım dememi mi tercih ederdin? Öyle olmanı tercih ederdim."

Ona gözlerimi deviriyorum. "Kız arkadaşım iyi."

Asansörden çıktığımızda kat sessiz, etrafta sadece pembe saçlı yaşlı bir kadın bilgisayarının klavyesini tıkırdatıyor. Başını kaldırıp bize bakıyor ve kollarımızın birleştiği yere gözlerini dikeyor.

"Noah!" diye azarlıyor onu ayağa kalkıp bize doğru yürürken. Tüm kıyafeti pastel, saçlarıyla uyumlu. Duyarlı bir dondurma dondurması gibi. "Onu buraya bu şekilde getirerek bana biriyle tanıştığını söyleyemezsin."

"İyi günler, hayatım. Bu Wynter. Wynter, bu Janine, babamın asistanı." Bones ikimizin arasında eliyle işaret etti.

"Ben onun asistanından daha fazlasıyım," diye alay ediyor. "Ben olmasam o adam kışını silmeyi bile unuttur."

Kaşlarım havaya ve gülmemek için dudağımı ısırıyorum.

"Ve bizim için yaptığınız her şey için minnettarım. Wynter'a ofisimi göstereceğim, sonra da toplantıya gideceğim."

"Hayır!" Janine kolumdan tutup beni masasına doğru götürüyor. "Seni bekleyen bir mobilya parçası gibi oturmuyor. Benimle oturabilir."

Janine beni zorla masasının önündeki koltuğa oturturken Bones'un nutku tutuldu. Omuz silktim ve benimle uğraşmasına izin verdim.

"Çay mı kahve mi?" diye

sordu. "Umm, kahve."

"Çok güzel. Noah, dinlenme odasından bize iki cappuccino getir."

"Ben mi?"

"Evet. Çalışmam gerekiyor ve Wynter'ın her şeyin yerini bilmesini bekleyemezsiniz."

Bones başını sallıyor ve koridorda ilerlerken nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor. Dinlenme odasına girmeden önce omzunun üzerinden bana bir bakış atıyor ve ben de ona sırtıyorum.

"Geç kalmayacak mı?"

"Hayır, onun toplantılarını her zaman olduğundan daha erken başlıyor gibi işaretlerim. Unutkanlık konusunda nasıl biri olduğunu biliyorum. Elinde değil ama bu yüzden her şeyini kaybetmesini istemiyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

Bana sempatik bir bakış atıyor. "İnsanlara açılma konusunda her zaman berbat olmuştur. DEHB'sinden bahsediyorum. Bir şeyleri kaçırdığını görmekten nefret ediyorum.

Gregory ona gençken ihtiyacı olan yardımı sağlamadığı için burayı işletiyor."

Gregory mi? Bu Bones'un babası olmalı.

DEHB'si hakkında hiçbir fikrim yoktu ama şimdi mantıklı geliyor. Bana söylemeliydi, böylece onu biraz daha iyi anlayabilirdim.

Bones kahvelerimizle geri geliyor ve toplantısına gitmeden önce başımın üstünü öpüyor. Janine bana bakıp sırtıyor ve yanaklarım onun saçları gibi pembeleşiyor.

"Noah'nın biriyle yuva kurduğunu görmeyi hep ummuştum ama bunun yakın zamanda gerçekleşeceğini düşünmüyordum. Nasıl tanıştınız?"

Ona onu bir kulüpte gördüğümü ve içki içerken birbirimizi nasıl tanıdığımıza dair belirsiz bir hikaye anlattım. İnanmış gibi görünüyor.

"Daha önce hiç kendine yardım etmek istememişti. Bunun sebebi siz olmalısınız."

Beni bu kadar kısa bir süre tanıdıktan sonra nasıl böyle düşünebilir?

"Bana çok yardımcı oldu," diyorum dürüstçe. "Ben de onun için aynı şeyi yapmaya çalışıyorum ama onun kafasına girmek çok zor." Toplantı odasının kapalı kapılarına doğru bakıyorum ve orada neler olduğunu merak ediyorum.

"Oraya ulaşacaksın. Ne de olsa sen zaten onun kalbindesin." Başım tekrar Janine'e dönüyor ve o gülüyor. "Bunu göremiyor musun? O çok aşık. Onu neredeyse tüm hayatı boyunca tanıdım ve bir kez olsun sana baktığı gibi başka birine bakmadı."

Yanaklarımın yeniden kızardığını hissedebiliyordum. Tüm bunların bir yanılsama, onun yarattığı bir fantezi olup olmadığını merak etmişim. Ama onunla geçirdiğim her gün kalbimin daha büyük bir kısmı onun ellerinde kalıyor. Görünüşe göre onun tüm parçaları zaten bende.

"Babası nasıl biri? Noah ailesi hakkında pek konuşmaz."

İç geçiriyor ve kahvesinden bir yudum alıyor. "Gregory'nin de tıpkı Noah gibi kendi sorunları var. O iyi bir adam ama tek başına çok fazla şey üstlendi. Chiyo ve Kimmy'yi kaybettikten sonra birbirlerine dayanmak yerine daha da uzaklaştılar."

Kalbim boğazıma kaçtı. İsimlerini daha önce hiç duymamıştım. Bunu Bones'tan başka birinden duyduğum için kendimi suçlu hissediyorum ama "Onlara ne oldu?" diye sormaktan kendimi alamıyorum.

Janine'in gözleri sulanıyor ve titreyen eliyle kupasını yere bırakıyor. "Bu konuda konuşmaktan hoşlanmıyorum. Chiyo iyi bir arkadaşı. O ve o küçük kız

başlarına gelen hiçbir şeyi hak etmediler." Bir çekmeceyi açıyor ve bir fotoğraf çerçevesi çıkarıyor. Kalbim hızlandı. "Bu onlar."

Bones'un on yaşlarındayken ailesiyle birlikte evin önünde poz verirken çekilmiş bir fotoğrafı. Babasının yüz hatları Bones'un şimdiki yüz hatlarına benziyor ama saçlarını annesinden almış. Çok zarif, uzun boylu ve simsiyah saçları var. Küçük kız kardeşi Kimmy, dört ya da beş yaşlarında görünüyor. O da aynı saçları paylaşıyor ve çok tatlı bir gülümsemesi var. Hepsi çok mutlu görünüyor.

Kalbim Bones için ikiye bölündü. Onlara her ne olduysa, Bones'u bu kadar derinden etkilediğine göre korkunç bir şey olmalı.

"Anlıyorum. Ben de birkaç yıl önce ailemi kaybettim."

"O zaman sana açılması için ona zaman vermen gerektiğini bilirsin. Onun da şeytanları var ama bu çocuk iyi biri." Yaptığı şeylerin yarısını bilseydi bunu söylemezdi. Ama ben onun yaptığı her şeyin doğru yerden geldiğini biliyorum.

Arkamda hafifçe boğazını temizleyen biri konuşmamızı böldü. Koyu mor pantolon takım elbiseli zarif görünümlü bir kadın yaklaşırken Janine'e gülümsüyor. Gümüş rengi saçları tepesinde toplanmış ve inciler ince boynuna dolanmış. Janine'le aynı yaşlarda, belki de daha yaşlı görünüyor. Onda tanıdık bir şeyler var.

"Daniella," diye gülümsüyor Janine. "Korkarım erken geldin. Gregory hâlâ başka bir toplantıda."

"Oh, yine mi? Bu hafta saatini yanlış bildiğim üçüncü randevu. Özür dilerim. Kafam allak bullak oldu. Ve sizi bölüyorum! Ne kadar ." Bana usulca gülümsüyor ve zihnimin arkasında şey sabırsızlıkla zonkluyor.

"Hayır, lütfen, size Gregory'nin ofisini göstereyim. Orada beklemenize aldırmayacaktır."

"Bu sizin için bir sorun değilse? Böldüğüm için tekrar özür dilerim."

Janine arkasından ofis kapısını açıyor ve Daniella içeri adım atmadan ben ayağa kalkıyorum. "Seni tanıyor muyum?"

Daniella beni bir aşağı bir yukarı süzerken gülümsüyor. Sonra başını sallıyor. "Korkarım buna cevap veremem. Seni tanıyamadım, üzgünüm tatlım."

Ofise giriyor ve Janine kapıyı arkasından kapatıp kupalarımızı alarak dinlenme odasına gidiyor. Ben de onu takip ediyorum. "Kimdi o?"

"Ailenin eski bir dostu. Uzun zamandır konuşmuyorlardı ama Daniella'nın kocası vefat ettikten sonra yeniden görüşmeye başladılar. Sadece iş için ama yine de görmek güzel. Gregory, kocası Tommaso'nun onuruna bu yılki bağış kampanyasını düzenliyor."

"Tommaso?" . "Tommaso Abato?"

Janine başını sallar ve iç çeker. "Bu şehirde iyi bir ailenin başına gelen bir başka trajedi."

Tökezleyerek geri çekildim ve kendimi tezgâhta yakaladım. Janine bana iyi olup olmadığımı soruyor ama kulaklarımdaki çınlamadan onu zar zor duyuyorum. Beni bir sandalyeye oturtuyor ve oda dönmeye başlıyor.

"Tüm bu ölüm konuşmaları kimseye iyi gelmiyor. Derin nefes al ve birkaç dakika içinde iyi olacaksın. Kız kardeşim eskiden panik atak geçirirdi. Ona yardımcı olabilecek tek şey ağırlıklı bir battaniyeydi ama benim etrafta onlardan bir tane bile yok." Konuşmaya devam ediyor ve tek istediğim beni yalnız bırakması.

Bana yardım edeceğini bildiğim tek bir şey var. "Noah," demeyi başarıyorum panikle aldığım nefeslerin arasından. Onlar benim için tekrar gelmeden önce ona ihtiyacım var. Başımın üzerindeki ışık titriyor ve birden bodrumdayım. "Noah."

Noah. Noah. Noah.

Yine mi, lütfen. Bunu atlattığımı sanıyordum.

Ayak sesleri duyuyorum. Başka bir adam bana zarar vermeye geliyor. Parmaklar çenemi açıyor ve sonra sıcak ve yumuşak bir şey dilimin üzerinde kayıyor.

"Benim için gözlerini aç, aşkım." İpeksi bir ses beni karanlığın içinden çağırıyor.

Ağzımdaki şey, cevabımı mırıldanmaktan başka bir şey yapmamı engelliyor. Sonunda onu emiyorum ve ağzımı daha fazla doldurarak sertleşiyor. Misk kokulu, tuzlu tadın arasında metal tadı da var. Sonunda, gözlerim çırpınarak açılıyor. Bones başımı okşarken yüzünde endişeli bir ifadeyle üstümde duruyor. Aleti ağzımın derinliklerinde. Geri çekilmeye başlıyor ama ben kalçalarını tutarak olduğu yerde kalmasını istiyorum.

Başparmağıyla yanaklarımdaki gözyaşlarını silerken kendini ağzımda tutuyor ve onu istediğim gibi kullanmama izin veriyor. Sonunda düzgün düşünebilecek kadar sakinleştiğimde geri çekiliyorum.

Odaya bakıyorum ve sadece ikimiz varız.

"Kimse içeri girmeyecek. Kilitledim. Janine panik atak geçirdiğini söyledi. Ne oldu?" diye nazikçe sordu.

"O burada. Karısı."

Bones yetiştirmeye çalışırken kaşlarını çatıyor.

"Daniella Abato babanı tanıyor. Şu anda onun ofisinde." O da benim kadar şaşırılmış görünüyor.

"Seni gördü mü?"

Başımı salladım. "Kim olduğum hakkında en ufak bir fikri yoktu. Kendi evinde neler olduğunu bilmesi gerektiğini düşündüm ama anlaşılan Tommaso sırlarını saklamış, *beni* saklamış."

Paniğim azaldı ama şimdi içimde geçmeyen bir öfke var. Tüm bunlar için suçlayacak birine ihtiyacım var.

Bana zarar veren herkesten kurtuluyorduk. Tommaso çoktan öldü. Daniella'nın bu işe karışmamasıyla geriye sadece beni kaçırان adamlar kaldı.

"Tüm bunları başlatan adamı bulmak zorundayız. Dmitri Volkov. Jackson'ın beni kaçırdığını söylediği kişi bu, değil mi? Ondan kurtulursak bu iş sonunda bitecek."

"O kadar basit değil."

"Eminim onu bulmamıza yardımcı olabilecek bağlantılarınız vardır. Bir şeyler yapmak zorundayız. Summer'ı kaçırان kişi o olmalı." Tekrar heyecanlandığımı hissedebiliyorum. Ayağa kalkmaya çalıştığımda, Bones beni tuttu. "Lütfen."

Ağzım açıkken sikini tekrar içeri itiyor. Ona ters ters bakıyorum ve onu itmeye çalışıyorum ama o hâlâ benden daha güçlü. Birkaç dakika sonra çenem ağrımaya başlıyor ve vücudumda hafif bir dalgalanma hissi oluşuyor. Burnumdan uzun bir nefes alıyorum ve tekrar sakinleşmeyi başarıyorum.

"Beni dinle. İhtiyacın olan her şeyi alacaksın, Wynter. Sana söz veriyorum. Sadece biraz daha uzun sürecek. Ama benim sabırlı iyi kızım olabilirsin, değil mi?"

Ona tekrar kaşlarımı çatıyorum ve o da kalçalarını beni kadar sallıyor. Zihnim birkaç saniyeliğine boşalıyor ve tek düşünebildiğim onun siki oluyor.

Tekrar düzene girdiğimde onu ağzımdan alıyorum ve "Baban Tommaso'nun onuruna bir bağış kampanyası düzenlenmesine yardım ediyor. Belki bunu bir şekilde Dmitri'yi dışarı çekmek için kullanabiliriz."

Çenemdeki tükürüğü silerken düşündüğünü ve bir plan yaptığını görüyorum.

"Gidip zavallı Bayan Abato'ya başsağlığı dileyelim," diyor sırtarak.

Gregory'nin ofisine gittiğimizde, Bones kapıyı çalmıyor. Sanki buranın sahibiymiş gibi kapıyı açıyor.

"Noah," diyor fotoğraftan Bones'un babası olduğunu anladığım adam şaşkınlıkla. "Belli ki meşgulüm. Beni başka bir zaman görmen gerekecek."

"Her zaman kendi oğlunuzla konuşamayacak kadar meşgulsünüz, ama ofisinize güzel bir bayan geliyor ve birdenbire dünya kadar vaktiniz oluyor."

Daniella yüzünde bir gülümsemeyle aramıza bakıyor. Gregory'nin asık suratına kıyasla çok yersiz. Yakın zamanda dul kaldığı düşünülürse daha da yersiz.

Ayağa kalkıyor ve önümüzde durduğunda bir adım geri çekiliyorum. Ona bu kadar yakın olmak yanlış hissettiriyor. Kocasına tecavüz ederken aylarca onun evindeydim. Beni kullandıktan sonra onu yatağa mı götürdü?

"Çok uzun zaman oldu, Noah. Seni en son yakından gördüğümde ufacıktın."

"Doğru," diyor yavaşça. Janine, Daniella'nın aileyi tanıdığını söylemişti ama Daniella onu hatırlamıyor mu?

"Kocanızın başına gelenleri duydum. Kimin yaptığını biliyorlar mı?" Bones açıkça sorar ve babası masasından kalkarken ona ölümcül bir bakış fırlatır.

"Bu bir haneye tecavüzdü. Bu konuda konuşmamayı tercih ederim. Onunla geçirdiğim mutlu zamanları hatırlamak istiyorum. Siz ikiniz aslında bana sizin yaşınızdaki halimizi hatırlatıyorsunuz. Genç ve aşık, saçlarımız ağarmadan önceki halimizi." Daniella kıkırdıyor. "Çok güzel bir çiftsiniz. Ne zamandır birliktesiniz?"

Bones yanağımı öpebilmek için beni yaklaştırarak, "Uzun zamandır değil ama sanki birbirimizi sonsuza dek tanıyormuşuz gibi geliyor," diyor.

"Ne kadar romantik." Daniella gülüyor, gülümserken gözleri kırışıyor. "Evlilik planlarınız arasında var mı?"

"Kesinlikle. Onu doldurduğum miktara bakılırsa, çocuğumu çoktan doğurmuş olsa şaşırmazdım. Ona bir yüzük takmamak kabalık olurdu."

Topuğumu Bones'un ayağına vuruyorum ve Daniella yine gülüyor, belli ki Bones'un yaptığı gösteriden çok memnun. Oysa ben kesinlikle mahcup olmuştum.

"Oh, biliyordum!" Gözleri sıcaklıkla parlıyor. "İkisine de çok iyi bakıyorsun. Birlikte ne kadar zamanınız kaldığını asla bilemezsiniz. Tommaso ve ben uzun süre denedik ama sonunda bu konuda pek şanslı olmadık."

Bu gerçeğin acı bir şekilde farkındayım. Ona bakarken yüzümü buruşturuyorum, yeterince uzun bakarsam içindeki gerçeği görebileceğimi umuyorum.

Gregory orada durmuş, kendi tuhaf bakışıyla bana bakıyor. Bones'un ona bu kadar benzemesi çok çarpıcı. Aralarındaki tek fark kırıksıklıklar ve saçlar. Gregory'ninki tuz ve biber renginde ve Bones'unkinden çok daha kısa.

"Biriyle tanıştığından haberim yoktu," diyor, sesi neredeyse ihanete uğramış gibi çıkıyor.

Bones babasıyla ilk buluşmamı bu kadar garipleştirmek zorunda mıydı? Kimi kandırıyorum ben? Bones bu, tabii ki yaptı.

Daha birkaç dakika önce oğlunun sikini ağzıma almışken bu adamla aynı odada olmak yeterince utanç verici, ama kendimi tanıtmazsam daha da garip olacaktı. "Merhaba, ben Wynter," diyorum beceriksizce. Gregory çenesini hafifçe yukarı kaldırıyor ve bana verilen tek onay bu oluyor.

"Müstakbel eşim," diye ekliyor Bones ve babası ona tuhaf bir şekilde kaşlarını çatıyor. "Bebeklerden bahsetmişken, aslında bir köpek yavrusu almayı düşünüyorduk, böylece bebek onunla birlikte büyüyebilir. Yatağımızın dibinde uyusun, tabii zincire bağlı olarak. Cezalandırılması gerekirse de bodrumda onun için bir kafesimiz olur."

Odadaki tüm hava boşalıyor ve ben kısa bir süre için zamanda asılı kalıyorum. Eğer Bones'un eli belimde olmasaydı kaybolurdum.

Daniella şaşırmış görünüyor. "Kulağa biraz aşırı geliyor." Yüzünü dikkatle izliyorum; ya çok iyi bir yalancı ya da kocasının hayatının karanlık tarafını gerçekten bilmiyor.

"Senin ve Tommaso'nun evcil hayvanı var mıydı?" Bones ekliyor.

"Hayır. Hiç zamanımız olmadı. Biz dışarıda çalışırken onları evde tek başlarına kilitli bırakmak adil olmazdı."

"Diğer sosyetiklerle geyik *yapmaya çalışmak* denemez."

"Noah!" Gregory tersler ve Bones sırttır. "Sen kaba bir şekilde içeri dalmadan ve kendini göstermeden önce bir toplantıdaydık. Bu yüzden gidersen memnun olurum."

"Biz gidiyoruz. Böldüğümüz için özür dilerim," diyorum ve Gregory'nin kaşları hafifçe çatılıyor. İlk izlenim olarak berbat bir izlenim bırakmıştım. Noah'nın elini tutarak onu uzaklaştırıyorum.

"İkinizi de görmek çok güzeldi," diye sesleniyor Daniella biz ayrılırken.

Bones kapıyı arkamızdan çarpıyor ve Janine masasından fırlıyor. "Her şey yolunda mı?"

"Oh, sadece şeftali, sevgilim." Bones asansörün düğmesine basıyor ve içeri girerken ona küçük bir el sallayarak veda ediyorum.

"Tüm bunların ne hakkında olduğunu bana söylemek ister misin? Bana hiçbir şey söylemeden beni bir şeylerin içine sürüklemenden bıktım."

"Eğer onu yakalamak bunu inandırıcı kılmak zorundaydık."

Sanırım haklı. "Kafesten bahsettiğinde kafası çok karışmış görünüyordu," diye gülüyorum. "Sonra ne olacak? Onun bu işe karışmadığından eminiz ve kocasının suçları yüzünden onu öldürmeyeceğim. Henüz Dmitri'ye ulaşamayacağımızı söylüyorsun. Peki ne yapmamız gerekiyor?"

"Görünüşe göre küçük engereğimin kana susamışlığı sınır tanımıyor." Bones acil durum düğmesine bastı ve asansör durdu. O beni köşeye sıkıştırırken tavandaki kameraya bakıyorum. Kalçamdaki kesikler amımla birlikte zonklamaya başlıyor, çünkü rastgele bir güvenlik görevlisinin Bones'un beni almasını izleyeceği düşüncesi beni daha da sapkın bir arzuyla dolduruyor.

"Bir fikrim var. Öldürmen için yeni biri." Şimdi çok yakınımda, dudakları milimetrelerce uzağımda. "O evde başka kimin olduğunu hatırlıyorsun?"

Zihnim şehvetten o kadar bulanık ki orayı hayal bile edemiyorum.

"Doktor," diye cevap veriyor geri çekilirken. Gömleğini tutup onu kendime doğru çekiyorum, böylece siki karnıma bastırıyor.

"Adını ya da hakkında hiçbir şey bilmiyoruz."

Yüzünü boynumun kıvrımına gömüyor ve dilini oradaki ısırik izinin üzerinde gezdiriyor. "Bu şehirde psikopat bir doktor tanıyacak biri varsa o da bizim Jekyll-Hyde'imizdir."

"Luka mı? Bana takip cihazı taktırdığın pislik mi?"

"Sonunda buna değdi, değil mi?" Kalçalarını sallıyor ve ben yine aklımı kaybetmeye başlarken kirpiklerim titriyor.

Ona cevap vermiyorum. Haklı olduğunu kabul etmemle egosunun yükselmesine ihtiyacı yok.

"Ne yapmamız gerekiyor?" Sorum tek bir muhtaç nefeste çıkıyor. Bones'un parmakları kalçamda ve kesiklerimi örten bandajın üzerinde kayıyor.

"Her şeyi bana bırak, aşkım. Ne de olsa ben her zaman ihtiyacın olanı almanı sağlarım, değil mi?"

Başımı sallıyorum ve parmaklarını içime sokarak çığlık atmamı sağlıyor. Zihnim bir kez daha parçalanıyor ve beni kendi hastalıklı arzularıyla doldurması için boş bir kabuktan başka bir şey olarak bırakmıyor.

BONES

O Hayatınız sikişmek, öldürmek ve biraz daha sikişmekle dolu bir kasırgaya dönüştü. Daha iyi bir şey isteyemezdim.

Bu harika. Wynter'ın kaç kişiyi öldürdüğünün sayısını unuttum. Hepsi onun düşmanı değil. Hâlâ Dmitri için insanlardan kurtulmak zorunda kalıyorum ama bu Wynter'ın her seferinde kendini bulmasına şahit olacağım anlamına geliyorsa vicdan azabımı görmezden gelebilirim.

Dmitri'nin ofis binamın dışındaki otoparkta arabamın yanına yaslandığını gördüğümde mutlu ruh halim bozuldu.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye sordum.

"Burada çalışmam gerekirse diye buranın nasıl bir yer olduğunu görmeye geldim. Ama böyle bir şey olmayacak, değil mi? Sen benim için işletirken olmaz." Arabadan indi ve ellerini gri pantolonunun ceplerine sokarak bana doğru yürüdü.

"Aslında ne istiyorsan söyle ," diyorum sabırsızlıkla. "Bu kadar agresif olma. Senin için bir görevim var."

Etrafa baktığımda otoparkta iki kişi daha görüyorum. Takım elbiseli bir adam arkamızdaki binaya giriyor ve sırtı bize dönük uzun boylu bir kadın arabasının kilidini açıyor. Kimsenin bizi duymaması için Dmitri'ye yaklaşıyorum ve "Şimdiye kadar benden istediğin herkesi öldürdüm, Wynter'la birlikte güvenlik ekibiyle çalışıyorum. Daha ne isteyebilirsin ki?"

"Şehir dışında bir mülk var. Şu anda baban için çok pahalı. Ama sahibinin başına bir şey gelirse belki hisseler düşer ve baban orayı benim için kapabilir."

"Hangi yer?"

"Bir kumarhane. O ve ailesi küçük, şirin bir kasaba evinde yaşıyor. Benim için hepsinden kurtulun, ben de mülkün satışını babanızla bizzat görüşeyim."

"Onu bu işe karıştırma," diyorum alçak ve ölümcül bir ses tonuyla.

"Noah. Dışarı çıkmasının tek yolu artık burayı yönetmiyor olması." Dmitri kollarını iki yana açar. "Ya onu istifa etmeye ikna et ya da tahtını elde etmek için onu kendin öldür. Seçim sizin. O zamana kadar onunla kendi yöntemimle iş yapmaya devam edeceğim."

Bu adamı boynu kırılana kadar boğma dürtüsü beni ele geçiriyor ama buna direnmeyi başarıyorum. "Tamam. Ben yaparım. Bana adresi ver yeter," diyorum hoyratça.

"Göndereceğim. Oh, bir şey daha var. Kız dışında evdeki herkesin ölmesini istiyorum."

Midem sıkışıyor.

Kız mı? "İçinde çocuk varsa hiçbir şey yapmam."

"On altı yaşında. Çocuk sayılmaz. Ona çok fazla zarar vermediğinizden emin olun ve işiniz bittiğinde onu Lakeview'e bırakın."

"Hayır." Ona bir genç vermemin imkanı yok. Ona herhangi birini vermeyi reddediyorum. Öldürmek bir şey, ama insan kaçakçılığı? Birine bunu yaşatmaktansa ölmeyi tercih ederim.

Dmitri bana bakarken kaşlarını çatıyor. Kararımdan dönmeyince iç geçiriyor ve telefonunu çıkarıyor. Telefonu kaldırıp bana Wynter'ın arabamın yolcu koltuğunda otururken yüzünde parlak bir gülümsemeyle çekilmiş fotoğrafını gösteriyor. "Bunu neden yapman gerektiğini sana hatırlatmama gerek var mı?"

Sözleri beni soluk soluğa bıraktı. Wynter'a zarar verme tehditleri, bana verebileceği herhangi bir fiziksel zarardan daha fazla etkiledi.

Onu yakasından tutup arabaya doğru itiyorum. "Seni burada öldürebilirim," dedim ona. "Boynunu kırarım."

Kaşı seğiriyor ve bir an için onu yakaladığımı düşünüyorum, sonra kahkahayı patlatıyor. "Gerçekten beni öldürmenin bunu senin için bitireceğini mi düşünüyorsun? Bundan daha zeki olduğumu sanıyordum Noah. Adamlarım seninle bu küçük randevudan sonra beni görmezlerse, intikam için kime geleceklerini sanıyorsun?"

Blöfünü görebilmeyi isterdim ama patronu her kimse ondan daha kötü olabilir. Bunu riske atamam. Elimde koz olarak kullanabileceğim bir şey olana kadar olmaz. Şimdilik onun kurallarına göre oynamaya devam etmek zorundayım.

İsteksiz bir iç çekişle izin verdim ve "Ben yaparım" dedim.

Yatak odasının kapısında oyalanırken, aynanın önünde oturup şifonyerin üzerindeki makyaj malzemelerine bakan Wynter'a hayranlıkla bakıyorum.

Üzerindeki küçük kırmızı elbise ona çok yakışmış. "Büyüleyici görünüyorsun, aşkım."

Bana bakarken irkiliyor ve gözlerinde parlayan yaşları görüyorum. Kalbim karnıma batıyor.

O biliyor mu?

"Sorun nedir?"

"Hiçbir şey. Bu gece için her şeyin planlandığını biliyorum, henüz hazır olmadığım için üzgünüm."

Yanına çömelerek yanağından süzülen bir damla gözyaşını siliyorum. "Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok. Luka ihtiyacımız olduğu kadar bekleyecek. Bütün gece yanında olacağım, bu yüzden hiçbir şey için endişelenmene gerek yok." Bu ona hiç yardımcı olmamış gibi görünüyor. "Seni bu kadar rahatsız eden şeyin ne olduğunu söyle bana."

"Makyaj yapmak istiyorum," diye

kaçırıyor. "Makyaj yapmana gerek yok-"

"Bana onsuz da yeterince güzel olduğum saçmalığını ."

"Öylesin, ama hayır bunu söylemeyeceğim. Altındakini beğenmediğim için mi giydiğimi sanıyorsun? Ben çok güzelim, sen de öylesin. Ama giymek sana kendini iyi hissettiriyorsa giy o zaman."

Derin bir nefes alarak gözlerini kapatıyor ve "En son kaçırıldığım gece giymiştim ve ben... ben aynaya bakamıyorum" diyor.

"Neden olmasın?" Bunun onu neden bu kadar üzdüğünü tam olarak anlayamadığım için soruyorum. "Aylardır yansıma bakmadım. Kim olduğumu görmek istemiyorum.

haline geldim. Beni dönüştürdükleri kişiye."

Spor salonunda ya da banyoda kendi bakışlarından kaçtığı zamanları hatırladıkça içimi bir anlayış kaplıyor. Bunca zamandır bunu benden saklıyor muydu?

Bu konuda çok kızgınım ama bana söylemediği için onu suçlayamam. İlişkimizin başında ona karşı tam bir pisliktim ve şu anda bile güvenilecek biri değilim. Şu andan itibaren bu değişiyor.

Yanında diz çökerek bir göz kalemi alıyorum ve yüzünü kendime çeviriyorum. "Seni hiçbir şeye dönüştürmediler. Tam olarak olman gereken kişi oldun. O büyüleyici ruhani yaratık

Kurtarılan kişi, gazap dolu ve bir o kadar da sevgi dolu bir tanrıçaya dönüştü. Dönüştüğün kişi için onlara itibar etme."

Kaşları birbirine kenetleniyor ve düşüncelerinde kaybolurken gözleri dalıyor. Parmaklarımı ya da sikimi ağzına sokmaya hazırım, onu geri getirmek için neye ihtiyacı varsa, ama o her şeyi kendi başına yapıyor. "Haklısın. Sadece ben değildim. Sen olmasan bunların hiçbirini yapamazdım. Sadece beni kurtarma kısmını değil. Noah, sen beni değiştirdin. İlk başta, dönüştüğüm kişiden korkuyordum. İyileşmek için öldürmeye niyetli, kana susamış bir varlık, ama şimdi bunun doğru şey olduğunu biliyorum."

Noah.

Elim neredeyse kayıyor ama sabit tutmayı başarıyorum. Bana böyle seslenmesine bayılıyorum. Sanki sadece ikimiz arasında paylaşılan bir sır gibi. Beni ismimle tanıyan çok insan var ama ikisini birden tanıyan sadece bir avuç insan var.

"Makyaj işine nasıl girdin?" Ben bir far paleti seçerken Wynter soruyor.

"Kız kardeşim," sesimdeki çakıl taşlarını saklamaya çalışıyorum ama suçluluk duygusu beni paramparça etmeden onun hakkında konuşmak çok zor. "Beni parmağında oynatırdı, ne isterse yapardım, buna süslenmek de dahildi. Babam bir gün beni simli göz farı sürerken yakaladığında çok sinirlenmişti."

"Sanırım bu seni durdurmadı?"

"Tabii ki hayır." Sırıtiyorum. "Kredi kartlarından birini çaldım ve kullandığımız küçük çocuk saçmalıklarını değil, gerçek makyaj malzemeleri aldım."

"Bunu yapmanı sorun etmedi mi?"

"Fark ettiğini sanmıyorum. O her zaman işini her şeyin önüne koyan bir adam olmuştur. Paranın nereye gittiğini gördüyse muhtemelen annemin aldığını düşünmüştür. Onlar öldükten sonra bir süre takmayı bıraktım. Sonra bir gün onu takma ihtiyacıyla uyandım. Kendimin kayıp bir parçasını bulmuş gibi hissettim. Ondan sonra hiç bırakmadım."

"Onları özölüyorsun." Parmaklarının tersiyle yanağımı okşuyor. "Her gün. Ama sanki hiç gitmemişler gibi de geliyor. Onları hâlâ her yerde hissediyorum.

burası."

"Neden burada kalasın ki? Yeterince paran var, istediğin yerde ."

Ten rengi için doğru ruj tonunu seçerken sorusunu düşünüyorum. "Belki de cezalandırılmaya aç biriyimdir? Babam

Şehirde bir daire tuttu, böylece işinin başında olabilecekti ama buranın gitmesine izin vermek istemedim, o da kalmama izin verdi."

"Ailen nasıl öldü?" Aklını çok meşgul ettiğinden emin olduğum bu soruyu sorarken gergin görünüyor.

Acı göğsümü dolduruyor ve bunun öfkeye dönüşmesine izin vermemek çok zor. Sadece bir soru soruyor. Cevabı bilmeye hakkı var. Onun tüm hayatını ele geçirdim, ona kendi hayatımı anlatmam adil olur. Ama anlatamam.

"Bu gece bu hikaye için vaktimiz yok. İşte, hepsi bitti. Kendine bakacaksın, Wynter. şey her neyse, sana söz veriyorum orada değil."

"Ama-"

"Aynaya bak," diyorum sertçe. Çenesinden tutarak yüzünü yanak yanağa gelecek şekilde çeviriyorum. Gözlerini sıkıca kapatıyor, kendine bakmayı reddediyor. "Wynter. İkinci kez söyletme bana."

Gözleri parlayarak açılıyor ve aynada benimkilerle buluşuyor. "Ben-" kendi yansımasını yakaladığında sözlerini kaybediyor.

"Bu gece herkes sana bakacak çünkü sen var olan en güzel yaratıksın."

"Bu ben miyim?" Sesi sessiz ve çekingen. Parmaklarımı adımın üzerinde gezdirmek için elimi bacağında gezdiriyorum. Güzel bir yara izi olarak iyileşecek. Titriyor ve bir iç çekiyor.

"Ne kadar güzel olduğunu görüyor musun?" Şaşkınlıkla başını sallıyor.

"Şu halimize bak, ikiz olabiliriz." Ben gülüyorum ve o gözlerini deviriyor.

"Ağlamak yok," diyorum tekrar ağlamaya başladığını fark ettiğimde. "Bunu mahvetmek istiyorum daha sonra kendimin şaheseri."

Parmaklarımı biraz daha yukarı kaydırıyorum ve uzun bir nefes daha verirken kirpikleri titriyor.

"Gitmemiz gerekmiyor mu?"

"Gitmeden önce sadece biraz tatmak istiyorum." Biraz derken, her şeyi istiyorum demek istedim. Açlıktan ölüyorum.

"Bunun için bana yalvaracak mısınız?" Görünüşe göre benim küçük engerek yine dilini bulmuş.

"Eğer gereken buysa. Zaten senin için dizlerimin üstündeyim." Onu bacaklarının arasına gelecek şekilde çeviriyorum. Siyah dantel külotu benim olanı benden saklıyor. Bakışlarımın altında küle dönüşmelerini dileyerek onlara dik dik bakıyorum.

"Yalvarmıyorsun," diye beni azarlıyor ve aletim zıplıyor, piercinglerim beni doğrudan kenara gönderiyor.

"Lütfen aşkım, seni tatmama izin ver," diye yalvarıyorum, ellerim kalçalarında aşağı yukarı geziniyor.

"Hayır." Kollarını kavuşturuyor ve meydan okurcasına çenesini yukarı kaldırıyor.

"Sadece küçük bir tat. Bir yala. Lütfen." Bu sefer yalvarışlarım gerçek ve çok çaresizdi.

"Geç kalacağız ve ben daha ayakkabılarımı bile giymedim." Taburenin kenarına doğru kayarak ayağını göğsüme bastırıyor ve kalçalarındaki ıslaklığa kısa bir bakış atmamı sağlıyor.

Tam bir baş belası.

Topuklu ayakkabılarını giydiriyorum, sonra avucumu her iki bacağına gezdirirken ayak bileklerini öpüyorum.

Kıyafetlerini seçtikten sonra topuklu ayakkabılarının yanına iki demet ip bıraktım. Onları her iki bacağının etrafına bağlayarak ayakkabılarını gladyatör topuklarına dönüştürdüm. "Neden orada olduklarını merak ediyordum," diyor ayak bileklerini çevirip el işimi incelerken. "Beni bağlamaya kafayı takmışsın."

Başımı kalçasına yaslayıp ona bakıyorum. Onun her şeyine biraz daha fazla takıntılıyım. Bu açıdan, amı o kadar yakın ki uyarılmışlığının kokusunu alabiliyorum. "Lütfen aşkım, geceyi atlatmam için bana biraz tat ver."

"Gerçekten bağımlısın, ama hayır, dışarı çıkıp kıyafetimi göstermek istiyorum." Beni üzerinden itip kapıya doğru yürürken sırtıyor, giderken kalçaları güvenle sallanıyor.

Pantolonuma boşalmam için gereken tek şey bu. Parmaklarımı saçlarımda gezdirirken kendi kendime gülüyorum. "Bu kadın," diye mırıldanıyorum. Beni tamamen tüketti.

2S

BONES

"R Bu elbiseyi aldığımızda ne dediğimi hatırlıyor musun?" Luka'yla buluşmak için kulübe girerken Wynter'a soruyorum.

"Bir sürü söylüyorsun, gerçekten hatırlamamı bekleyemezsin. her şey?" Yine küçük bir velet oldu ve ben buna bayılıyorum. Bir yanım sonunda pes ettiğinde sessiz, küçük bir ev hanımı tipine dönüşeceğini düşünüyordu ama hayır, o hala benim alingan kraliçem.

"Sana bununla hava atacağımı söyledim. Seni bir kulübe götüreceğim."

"Görünüşe göre sözünün eri bir adammışsın." Bana resmen mırıldanıyor. Zavallı sikim yeniden canlanmaya başladı.

Onda yeni bir özgüven var. İnsanları öldürmek onun gerçek potansiyelini ortaya çıkardı. Açacağını biliyordum.

"Luka'nın burada buluşmayı kabul ettiğine hâlâ inanamıyorum. Kulübe gidecek birine benzemiyor," diye düşünüyor Wynter.

Geçen gün Luka'yı gördüğümde bana pek bir şey anlatmadı, hiç anlatmaz. Ama görünüşe göre, Tommaso'nun Wynter'i muayene ettirdiği Doktor Edward Price bir süredir radarındaymış. Bana başka bir şey söylemedi, sadece işkenceye katılmaya davet edildiğimizi ama öldürücü darbenin ona ait olduğunu söyledi.

"Onun tam olarak kim olduğunu ben de merak etmeye başladım."

Biz bara doğru ilerlerken Wynter kulübün içini aval aval inceliyor. The Angel's Perch şehrin en ateşli gece kulübü. Tepelerinde gerçek mumlarla aydınlatılmış avizeler asılı, sahnede setini çalan DJ'in etrafına doluşan insan denizinin üzerinde kırmızı flaş ışığı süzülüyor. Melek gibi giyinmiş dansçılar

yüksek platformlar üzerinde hareket ederek altlarındaki insanların üzerine parıltılar ve alkol akıntıları döküyorlar.

"Burası inanılmaz bir yer!" Wynter nefesini tutuyor.

Ben ona bakmadan önce Wynter'in mali durumunun nasıl olduğunu biliyorum, yüzden böyle bir yerde olmadığına hiç şüphe yok. "Ne zaman istersen geri gelebiliriz. Gitmek istediğin herhangi bir yer ya da yapmak istediğin herhangi bir şey olursa sadece söylemen yeterli, ben de bunu gerçekleştiririm."

Bana merakla bakıyor ama hayır demiyor. Paramı harcamaktan korkmaması hoşuma gidiyor.

İçkilerimizi sipariş ettikten sonra, kalabalığın gürültüsünden uzakta, ayakta duran bir masaya götürüyoruz.

Wynter içkisindeki kokteyl çubuğuyla oynarken dudağını gergin bir şekilde çigniyor. "Bir sorun mu var?" Ona soruyorum.

"Keşke kendini gizli tutmak zorunda olduğunu düşünmeseydin. Sen benim her şeyimi biliyorsun ve ben de senin her parçanı bilmek istiyorum." Gözleri benimkilerle buluşuyor ve suçluluk duygusu kalbime saplanıyor. "Janine bana senden biraz bahsetti."

Janine nasıl bir şey bilebilir? Yüzümü ifadesiz bir maske gibi tutarak, öğrenmiş gibi görüldüğü sırrı söylemesini bekliyorum.

Ben bir şey söylemeyince iç geçirdi. "Bana DEHB olduğunu söyleyebilirdin."

Tüm vücudum gevşiyor ve bir kahkaha atıyorum. İşte bu kadar. Kahretsin, başka bir şey olduğunu sanmıştım. Çok daha kötü bir şey.

"Bu seni rahatsız ediyor mu?" Ona sordum. "Hayır, kastettiğim bu değildi."

Omuzlarımı silkerek ona, "Bu sadece benim başka bir parçam. Senden saklamadım, sadece paylaşmayı düşünmedim. Bana çocukken teşhis konuldu. Çoğu insan öğrendikten sonra belli olduğunu söyler ama beni hiçbir zaman umursayacak kadar rahatsız etmedi. Sürekli bir şeyler unutuyorum ve ilgimi çekecek hiçbir şey bulamıyorum. Açıkçası uyuşturucu ve alkol bana yardımcı olan tek şeydi."

"Ve sen tüm bunları benim için mi durdurdun?" Kaşlarını çatıyor.

"Aşkım," diyorum elini uzatarak. "Alışkanlıklarım yüzünden kaybettiğim yılların anıları var. Seninle yaşadığım hiçbir şeyi kaybetmek istemiyorum. Hatırlayabildiğim her saniyeyi hatırlamak istiyorum. Bu yüzden bıraktım."

Wynter arkama bakarken kaşları çatılıyor. "Bones?" Tanımadığım bir adamı görmek için etrafıma bakıyorum ve kız arkadaşımınla yüzleşmek için geri dönüyorum.

"Bones benim, Jonah. Burada tanışmıştık-"

"Siktir git," diyorum, ses tonum ve duruşum açıkça ilgisiz, ona bir kez daha bakmaya zahmet etmiyorum. Yattığım insanların çoğunu hatırlamıyorum ve bilmek istediğim tek kişi karşımda duruyor. Şaşırtıcı bir şekilde ona ters ters bakıyor. Bu benim küçük engerek yılanımın yüzündeki kıskançlık mı? Çok sert sırtıtmamak için yanağımı ısıyorum.

"Ama sen bizim-"

Wynter, "Erkek arkadaşım sana onu rahat bırakmanı söyledi," diyor. Oh, bu kesinlikle kıskançlık ve aynı zamanda sahiplenme. Benim üzerimde hak iddia ediyor ve ben buna bayılıyorum. Adama dik dik bakmasını izlerken içkimi yudumluyorum. Adam koşarak uzaklaşırken tek kelime bile etmiyor.

Başımı ona doğru eğerek içkimin üzerinden gülümsüyorum.

"Ne?" Kaşlarını çatıyor, omuzlarını beceriksizce silkiyor ve bir içki alıyor.

"Düşündüm de, bana böyle hitap etmemeni tercih ederdim."

Wynter'ın yüzü soluyor. "Oh, öyle olduğumuzu sanıyordum-"

Dirseklerimi masaya dayayarak yüzümü ona yaklaştırıyorum ve sessizce, "Hayatımın aşkı, nişanım, müstakbel kocam, müstakbel kocam ya da sadece kocam demeyi tercih ederim," diyorum. Her biri için bir parmak kaldırıyorum.

"Tam bir pisliksin!" Gülüyor, elime vuruyor. "Kendimi cömert hissediyorsam erkek arkadaşına sadık kalacağım, aksi takdirde pislik olacak." Kendini beğenmiş bir gülümsemeyle kırmızı dudaklarını bükerek kokteyli içiyor.

"O adamın kim olduğunu bilmek istemiyor musun?" Ona sordum.

"Neden söyleyeyim ki? İkimiz de kaç kez becerildiğimi bilmiyoruz ve hatırladıklarımı da açıklamayacağım. Sana söylersem onları öldüreceğinden eminim," diye kıkırdıyor ve haksız da değil.

Konuyu değiştirerek soruyor, "Bunu çok yapıyor musun? Hala listemde olmayan insanlardan kurtulduğunu biliyorum."

Bunu nereden biliyor? Aklımı okuyarak diyor ki, "Ne zaman yaptığını anlayabiliyorum. Bazen üzerindeki kanın kokusunu alabiliyorum, bazen de beni ne kadar sert becerdiğinle belli ediyorsun. Birini öldürdükten sonra vahşileşiyorsun."

"Ve bu senin için sorun değil mi?"

Başını sallıyor ve bana huzurla gülümsüyor. Kahretsin, bana öyle baktığında kalbim dayanmıyor. Bahsettiği tüm o cinayetler Dmitri için olduğu için kendimi daha da aşağılık biri gibi hissetmeme neden oluyor. Tommaso'yu öldürdüğümünden beri gerçek bir iş .

"Arkadaşınla böyle mi takılıyorsun? Beni kurtarmaya yardım edenle."

Bu geceki soruları beni çok şaşırttı. Benim hakkımda en çok bilmek istediği şey bu. "Eskiden öyleydim. Sevgilisi olana kadar. İkisiyle de tanışman güzel olurdu ama adam bugünlerde evden pek çıkmıyor."

"Neden olmasın?" Kokteylini yudumlarken kaşlarını çatıyor. Tıpkı gözleri gibi mavi.

"Ona bağlanmış durumda. Onu gerçekten suçlamıyorum. Onun kendisine yaklaşmasını sağlamak biraz zamanını aldı, bu yüzden şimdi bu ödülleri toplayabilir."

"Sen neden bahsediyorsun?" *Kahretsin, bu fazla paylaşım olmuş olabilir.* "O da benim gibi, değil mi?"

"Teknik olarak hayır, ama aynı zamanda evet. Onun yanına gerçekten istediği için taşınmadı. Ama," ellerimi kaldırıyorum, "artık orada olmak istiyor."

Wynter dudağını çiğniyor, durumdan memnun olmadığı belli ama kız için yapabileceği bir şey yok gibi.

Wynter aniden "Tuvaleti bulmam gerek," diyor ve uzaklaşmaya başlıyor. Peşinden gidiyorum ve elini göğsüme koyuyor. "Yalnız. , unuttun mu?" Sırtını işaret ediyor. Gitmesine izin vermekte isteksizim ama o haklı.

"Peki, tamam. Ama beş dakika içinde dönmezsen, seni bulana kadar bütün durakları tekmelemekten çekinmeyeceğim."

Göğsüme dokunuyor ve gülümsüyor. "Biliyorum."

O uzaklaşırken sikim canlanıyor, kalçaları dar elbisesinin içinde mükemmel bir şekilde kavranabilir görünüyor. Sonra diğer insanların ona nasıl baktığını gördüm. Benim olana.

"Boşalmamı temizlemek yok!" Bölgemi işaretleyerek bağıriyorum ve onun çenesi düşüyor. Yanındaki birkaç kişi kıs kıs gülüyor ve beni tersledikten sonra onları itiyor.

Buraya gelmeden önce sevişmemiş olabiliriz, ama onu o kadar çok becerdiğimi düşünmek hoşuma gidiyor ki boşalmam hep içinde olacak.

Telefonumdaki takip uygulamasını açarak beklerken yakından takip ediyorum.

"Bones," monoton bir ses beni selamlıyor ve Luka'yı görmek için başımı kaldırıyorum.

"Her zamanki gibi neşelisin ve seni bu duruma uygun giyinmiş görüyorum." Her zamanki gibi aynı sert gömlek ve pantolonu giymiş. Laboratuvar önlüğünü giymemiş olmasına şaşırdım.

Luka telefonumdaki takip uygulamasını fark ediyor ve "Onu getirdin mi?" diye soruyor. "Tabii ki getirdim. Bu onunla ilgili, benimle değil."

Başını iki yana sallar. "Sadece senin olacağını düşünmüştüm. Edward Price'ın bir

genç kadınlar için bir şey. Onun yanında ona dikkat et." "Bu yüzden mi ondan kurtulmak istiyorsun?"

"İş yerinde başımın belası ve ondan bir şey almam gerekiyor. Siz bana gelip onun eşkalinde birini tanıyıp tanımadığımı sorduktan sonra onu biraz daha araştırdım ve dosyalarında Abato adını buldum. Aile hekimiymiş. Sanırım bu bağlantı yüzünden onun gitmesini istiyorsun."

"Bingo. Onu öldürmek istemene neden olacak ne yaptığını bana söyleyecek misin?"

Luka devam etmeden önce kimsenin bizi duymadığından emin olmak için etrafına bakınıyor. "Edward ek işlerde çalışıyor, tıpkı seninki gibi başka kadınlarla suçlulara yardım ediyor."

"Dmitri Volkov için mi çalışıyor?" Soruyorum ve kaşlarının seğirmesi onu şaşırttığımı gösteren tek işaret oluyor.

Başını sallıyor ve bana bir şey söylemediğini anlıyorum. "Neden umursuyorsun ki? Edward'ın yaptığı şey temelde senin yaptığınla aynı."

Birden eli dışarı fırladı ve gömleğimi yakaladı. "Beni asla onunla kıyaslama. Benim yaptığım öyle bir şey değil."

Elini çekerek, "Tamam. Sakin ol."

Luka kendini çabucak toparlıyor ve uzaklaşmadan önce hızlıca, "Bu gece benim için bunu mahvetme," diyor.

Luka'yı yeni bir merakla izliyorum, o köşedeki kulübeye doğru yürürken, yaşlı bir adam kötü bir tüvit takım elbise giymiş, tek başına oturuyor. Boncuk gibi gözlerini karşı masada içki içen bir grup kıza dikmiş.

"Beni aramaya gelmedin." Wynter yanıma geldi ve nefesimi tuttuğumu fark etmemiştim, ta ki şimdi o yanımdayken bırakana kadar.

"Hayal kırıklığına uğramış gibisin. Seni kovalamamı ve orada becermemi mi istiyorsun?"

Gözlerini deviriyor ve gülüyor ama ikimiz de bunun gerçek cevabını biliyoruz. "Luka ve Edward burada." Kabini işaret ediyorum. "Hazır mısınız?" Kararlı bir şekilde başını sallayarak onlara katılmaya gidiyoruz.

"Doktor Vincent! Sizi burada görmek ne güzel!" Wynter neredeyse onun kucağına düşecekken iğrenç bir şekilde yüksek sesle söylüyor. Bu yakınlıktan hemen rahatsız olmuş görünüyor. "Oh ve arkadaşın kim?"

Üçümüzün arasında endişeyle bakan yaşlı adama tatlı tatlı gülümserken koltuğunda sallanıyor.

"Bu benim meslektaşım Doktor Edward Price." Luka artık halk kişiliğine geri döndü.

"Biz-uh-daha önce tanıştık mı?" Edward gergin bir şekilde Wynter'a sorar ve Wynter alt dudağını dışarı iterek başını sallar.

"Hayır, sanmıyorum. Senin kadar yakışıklı birini hatırlayacağıma eminim."

Berbat oyunculuğuna bir kahkaha attım ve topuğunu, ne yazık ki onun için botum tarafından korunan ayak bileğime vurdu.

Edward Wynter'a bakarken gerçekten de kızarıyor, gözleri Wynter'ın geri kalanında dolaşmaya başlıyor.

"Belki erkek arkadaşımı tanırsın?" Wynter başını omzuma yaslıyor ve kıkırdıyor.

"Sinclair ailesini herkes tanır. Ya da onlardan geriye kalanları sanırım." Bu herifin Luka'dan daha az nezaketi var.

Wynter elini bacağıma koyuyor ve sıkıyor.

"Sizi tanıdığımı söyleyemem Doktor Prince," diye sıkılarak içimi çektim.

"*Fiyat*," diye düzeltti beni.

"Bize biraz daha içki getirmeye ne dersin?" Wynter bana suratını ekşiterek Edward'a karşı soğukkanlılığımı kaybetmememi söylüyor.

"Lütfen, onları almama izin ver." Edward ayağa kalkmak için acele ediyor ve bariz ereksiyonunu gizlemek için elini önünde tutmak zorunda kalıyor. Wynter yüzünü buruşturmamaya çalışırken, ben de üstündeki şeyi yırtmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Sana tecavüz mü etti?" Kulak mesafesinden çıkar çıkmaz ağızımdan kaçırdım.

"Sesini alçalt! Hayır, onun yaptığını sanmıyorum. Senin ve Luka'nın bana yaptığının aynısını yaptı, takip cihazı hariç."

"Sen ilk değildin," diyor Luka ona.

Wynter yavaşça başını sallar. "Ben de öyle tahmin etmiştim. Plan işe yarıyor gibi görünüyor." Kendisiyle gurur duyuyor gibiydi. Bu gecenin nasıl geçeceğine onun karar vermesine izin verdim. Bana kalsa adamı öldüresiye dövene kadar onu adamın yanına bile yaklaştırmazdım.

"Seni istiyor," diyor Luka kayıtsızlıkla.

Wynter'ın yanımda rahatsız bir şekilde titrediğini hissediyorum. "Sana dokunmayacak," diye ona güvence veriyorum. Eğer ona tek bir parmağını bile sürerse ölür. Luka ne derse desin.

Edward elinde bir tepsi içkiyle masaya geri gelir. Önce Wynter'inkini verir. "Güzel bayanın elbisesine uyması için kırmızı. Adını duyamadım."

"Ben Wynter ve bu mükemmel," diyor, sesi yine bulanık çıkıyor. "Çok tatlısın."

kaldırıp kadeh kaldırıyor ve içki masaya dökülüyor. "Bu gece istediğimiz her şeyi elde etmeye."

Edward'ın gözleri yine onun vücudunda ve ben buna dayanamıyorum. İçimden hırlamaya benzer bir şey çıkıyor ve Edward geri çekiliyor.

Wynter elini kucağıma koyuyor ve fermuarımı açmaya başlıyor. "Ne ediyorsun sen?" Kulağına sertçe fısıldıyorum.

"Seni sakinleştiriyorum." Parmaklarını sikimin etrafına doluyor ve ben de masanın kenarına tutunmak zorunda kalıyorum, masanın sallanmasına ve içkilerimizin dökülmesine neden oluyor.

"Are you al-" Edward onun elini kucağımda yakalıyor ve ne yaptığı çok açık. Boğazını temizliyor ve dudaklarını yalıyor. Lanet olası piç kurusu. Wynter beni daha sıkı kavlıyor ve bana sert bir bakış atıyor. İşi berbat edip onu korkutmamak için nefes alıyorum. Eğer kaçarsa onu dışarıda yakalayıp bagaja tıkabiliriz ama ne kadar az kargaşa olursa o kadar iyi.

"Yani Edward, sen de Luka gibi doktor musun?" Wynter bir dirseğini masaya dayamış, göğüsleri elbisesinin üstünden dışarı taşmış halde soruyor.

"Ben bir cerrahım." Gözlerinin birkaç saniyede bir kızın göğüs dekoltesi ile elinin sikimin üzerinde olduğu yer arasında gidip gelmesine engel olamıyor.

"Vay canına! Çok fazla insana yardım etmiş olmalısın. Bu inanılmaz." İçkisini yudumluyor ve ben doğaçlama mastürbasyon sayesinde konuşmayı zar zor takip edebiliyorum. Eminim söyledikleri her şey öfke uyandırıcıdır.

Tırnaklarını taşaklarımda ve şaftımda gezdiriyor, ucundaki piercinge hafifçe dokunuyor. Başımı kabinin arkasına yaslıyorum ve ses çıkarmamak için dilimi ısırıyorum.

Wynter, "Bu garip bir istek, biliyorum," diye söze başladı, "ama herhalde siz beyler de bizimle birlikte buradan çıkmak istemezsiniz?"

Edward bana bakarken dehşete düşmüş görünüyor ve Wynter iki katına çıkmaya başlıyor. "Oh, onun için endişelenme. Korkutucu görüldüğünü biliyorum ama aslında çok yumuşaktır. Benim ihtiyaçlarımı da anlıyor." Piercinglerimle oynuyor ve Edward'ın gözlerini tekrar kucağıma çekerek inliyorum. "Her zaman yaşlı bir doktorla ilgili bir fantezim olmuştur. Bir daha böyle iki kişiyle aynı anda karşılaşma şansım nedir? Bunu sormak çok utanç verici olduğu için özür dilerim.

benim bir sürtük olduğumu düşünüyor olmalı." Utangaç bir tavırla boştaki elini yüzüne bastırır.

Bunun zerine gözleri parlıyor. "Hiç de değil. Genç bir kadının," boğazının arkasından boğuk bir ses çıkartıyor, "sağlıklı bir cinsel iştahı olmasında yanlış bir şey yok." Yüzü taş gibi olan Luka'ya bakıyor. "Luka, bu konuda ne hissediyorsun?"

mzn arasına bakıyor ve yüzüne zorla bir gülümseme yerleştirerek, "Neden olmasın? şimdi buradan çıkalım mı? Benim evimi kullanabiliriz, daha yakın."

Wynter ikisini bitiriyor ve ben de kalkabilmek için sikimi ve mavi taşaklarımı bir kenara koyuyorum. Luka önümüzden gidiyor, ama Edward Wynter'ın diğer tarafına yakın duruyor. Gözleri Wynter'ın vücudundan neredeyse hiç ayrılmıyor. Cebimdeki sustalı bıçak beni çağırıyor.

Sadece arabada yalnızken nefes alabiliyorum. "Bu da neydi şimdi?" "Ne?" diye soruyor masumca, ben arabayı çalıştırıp iki kişiyi takip ederken. Önümüzdeki arabalar.

"Bitiremeyeceğin oyunlar oynama, küçük engerek." Saçlarından tutarak yüzünü kucağıma doğru itiyorum. "Fermuarımı a."

Fermuarı dişleriyle aşağı çektiğini hissettiğimde bir inilti çıkardım.

Dudakları çoktan sikimin etrafını sardığı için ona ne yapacağını söylememe gerek kalmıyor. Yol boyunca öyle kaldı. Zorlukla düz görebildiğim kadar beni kenara çekiyor.

Motoru kapattığımda, ağzını serbest bıraktı. "Sana durabileceğini söyledim mi?"

Hınzırca gülümsüyor, dudakları benim uyarılmamla parlıyor. "Biraz eğlendikten sonra boşalabilirsin."

Göğsümde bir hırıltı titreşiyor ve ben onu tekrar yakalayamadan arabadan dışarı çıkıyor. *Küçük engerek.*

"Burası senin mi?" Onun peşinden dışarı çıkarken Edward'ın Luka'ya sorduğunu duyuyorum. Bizi getirdiği depo karanlıkta yeterince korkunç görünüyor ve gün işığında daha iyi olduğunu hayal bile edemiyorum.

"Burası benim evim değil ama böyle geceler için dönüştürdüm." Luka bizi paslı bir kapıdan geçirip loş bir koridora götürüyor. En uçta büyük bir metal kepenk bizi bekliyor. Luka alttaki kilidi açarak panjuru yukarı kaldırıyor ve hareket algılayıcı bir işık yanarak steril, beyaz döşemeli bir odayı ortaya çıkartıyor.

"Luka. Burası da neresi böyle?" Edward içeri adım atarken endişeyle sorar.

"Benim oyun odam. Oyun odalarımından biri," diyor Luka hafifçe, yüzünde gizemli bir gülümsemeyle.

"Kızları buraya mı getiriyorsun?" Edward odanın ortasındaki tıbbi masanın etrafında dönüyor ve tezgahın üzerindeki ekipmana bakıyor. Her yer gerçek bir hastane gibi döşenmişti. Yerinde olmayan tek şey köşedeki büyük metal varil ve yerdeki drenaj ızgarası.

Luka kepengi indirirken bir kahkaha atıyor. "Saçmalama."

"Bak, seninle bir kızı paylaşmak için sorun değil ama bu sapkınlık denen şeyle ilgilenmiyorum."

"Sessiz olur musun! Seni mutlak embesil. Buraya seks yapmaya gelmediğimiz çok açık." Luka yine ateşlendi. Bize sırtını dönerek lavaboda ellerini yıkıyor, sonra da bir çift siyah lateks eldiven takıyor. Bu onu sakinleştirmiş gibi görünüyor.

Tezgâhın yan tarafında büyük bir makine var ve üst kısmını yukarı çekip neştere benzeyen şeyleri toplayarak metal bir tepsiye düzgünce yerleştiriyor.

Edward cevap almak için bana ve Wynter'a baktı. "Noah, eğer sen de bu işin içindeysen, seni mahkemeye verdiğimde babanla birlikte hiçbir dayanağınız kalmayacağına emin olabilirsin. Ve sen, Luka, bu her neyse seni kovduracağım."

"Bunun için yarın hâlâ nefes alıyor olmanız gerekir."

Wynter zıplayarak odanın kenarındaki metal masaya otururken güler ve Edward endişeyle ona bakar, şaşkınlığı yüzünden okunmaktadır.

"Alabilir miyim?"

Luka'ya sordum.

"Buyur."

Üç uzun adımda Edward'ı boğazından yakaladım ve iki adımda odanın ortasındaki masaya yapıştırdım. Nefes almak için elimi pençeliyor. "Eğer sadece ikimiz olsaydık kendimi senin boynunu böyle kırmaktan alıkoyabileceğimi sanmıyorum. Ama Luka benim için çok şey yaptı ve ben kimim ki onu avından mahrum edeyim?"

Tam bu sırada Luka, Edward'ın koluna bir şey enjekte eder ve kolunun gevşemesi sadece birkaç saniye sürer.

"Onun konuşmasına ihtiyacımız var," diyorum.

"Olacak. Bu bir kas gevşetici. Konuşması biraz yavaş ve bulanık olabilir ama bize ihtiyacımız olanı söylemesini engelleyecek kadar değil."

Luka büyük bir makas alıp adamın kıyafetlerini titizlikle keserken elimi Edward'ın boğazından çekiyorum.

Boynunu hareket ettiremeden neler olduğunu görmeye çalışırken gözleri kafasının içinde kocaman birer fincan tabağı gibi.

Çıplak kaldığında, Luka makasını küçük bir neşterle değiştiriyor ve Edward'ın göğsüne bir kesik atıyor. "Lütfen, dur," diye mırıldanıyor Edward, açıkça acı içinde.

"Bakın, hâlâ her şeyi hissedebiliyor. Sadece karşı koyamıyor."

Wynter daha yakından bakmak için masadan atlıyor. Gördüğü manzara karşısında geri çekilmemesini onaylayarak izliyorum.

Wynter bir neşter kapıp Edward'ın göğsüne saplarken Luka'ya, "Hayat kurtarmak falan derken seni hiç işkence yapacak biri olarak görmemiştim," diyorum. Edward çığlık atıyor, gözlerinin kenarlarından yaşlar süzülüyor.

"Eminim siz de bunun bir gecede gerçekleşmeyeceğini çok iyi biliyorsunuzdur."

Her ne kadar geceyi Luka'nın tüm sırlarını ortaya dökerek geçirmek istesem de, bunun için burada değiliz.

"Artık başlayabilir miyiz?" Wynter bana bakıyor ve gülümsemesi kalbimi hoplatıyor.

"et, aşkım." Bir adım geri çekilerek onun kendine gelişini izliyorum.

"Sanırım *neden olduğu* da en iyi başlangıç noktası." Neşteri Edward'ın gözüne yakın tutuyor. "Bunu Tommaso için neden yaptın? Bana bir hayvanmışım gibi davrandın."

"Mmmm-para," diye Edward.

Sürüngen bütün gece onun kim olduğunu biliyordu. Bahse girerim onu doyurmak için çaresizdi. Öfkemi şimdilik kontrol altında tutuyorum. Bu Wynter'ın zamanı, benim değil.

"Bana dokundun mu?" "Hayır."

"Yalancı." Luka'nın neşterlerinden birini daha kaptım ve Edward'ın yan tarafına uzun bir çizgi çektim. Kan metal masanın üzerine dökülüyor ve masanın dibindeki drenaj deliğine doğru ilerliyor.

"Ona dokundun mu?"

"Onu muayene etmek için dokunmak zorundaydım. Tommaso başka bir şey yapmama izin vermedi. Onu becermeye hevesliydi."

"Onun için başka kaç kızı muayene ettin?" Wynter soruyor ve ben de onun için tekrar kesiyorum. Bu sefer çok derin kestim ve kan daha hızlı akmaya başladı.

"Dikkatli ol," diyor Luka sakince. Beni azarlamasını bekliyorum ama öfkemi anlıyor gibi görünüyor.

Luka kesiği sıkıştırır ve zimbalar. Edward kontrolsüzce hıçkırırken daha fazla gözyaşı akıyor.

"Bilmiyorum. Saymıyordum."

"Evie adında birini muayene etmek zorunda kaldınız mı? Kısa boylu ve sarışındı," diye soruyor Wynter. Bu kez neşteri Edward'ın parmaklarından birine tutuyor.

"Bilmiyorum! Yemin ederim yalan söylemiyorum."

Wynter iç geçiriyor ve bana bakıyor. Masanın onun tarafına geliyorum ve alından öpüyorum.

"Lakeview'deki kızlardan ne haber?" Luka soruyor. "Orada çalışmak zorunda mıydın?"

Lakeview'i nereden biliyor?

"Evet. Volkov ihtiyacı olduğunda ona tıbbi konularda yardımcı olmam için bana para ödedi."

"Dmitri Volkov?" Wynter'ın sesi şimdi umutla dolup taşıyor.

"Evet. Ona neden hayır diyemediğimi anlamalısın." Edward doğrudan bana bakıyor ve midem bulanıyor.

"Ne demek istiyorsun?" Wynter sorar.

"Bilmiyor musun? Erkek arkadaşın da o adam için çalışıyor." Edward'ın nemli yüzünde beni alt ettiğini düşünen bir kendini beğenmişlik var.

"Hayır, . Noah. Neden böyle bir şey söylesin ki?"

"Ben-" diye söze başladım.

"Seni orada gördüm. Kızlarından birinin tedaviye ihtiyacı vardı. Sizi havuz başında konuşurken gördüm."

Casusluk mu yapıyordun?

"Bırak beni, onu indirmene yardım edebilirim. Patronunun kim olduğunu biliyorum.

Doğrudan ona kendiniz gidebilirsiniz. Bir anlaşma yapın ve Dmitri'den kurtulun." "Noah, ne diyor bu?" Wynter'ın sesi titriyor ve ben onu onu kenara çekti.

Gözlerinin içine baktığımda, artık ona yalan söyleyemeyeceğimi fark ettim. En azından bu konuda. "Mecburdum Wynter. Dmitri seni ve babamı tehdit etti. Evet demek zorundaydım."

Onu kaybedeceğimden ve en başa döneceğimizden endişeleniyorum ama kaşları yumuşuyor ve kollarını bana doluyor. "Bana söylemeliydin. Bunu birlikte çözebilirdik" diyor usulca.

"Kızgın değil misin?" Anlamıyorum. Öldürmeye kararlı olduğu tek adamı ondan uzak tuttum. Onun lanet teklifini yapıyordum çünkü

Onu kaybetmekten çok korkuyorum.

"Oh, çok kızgınlım. Ama anlıyorum. Artık benden bir şeyler saklamak yok. Her şeyi halledebilecek kapasitede olduğumu biliyorsun." Hâlâ elinde tuttuğu kanlı neşteri göz hizama kadar kaldırıyor ve ben inliyorum. Sikim sertleşiyor.

Belinden tutarak onu döndürüyorum, böylece kalçaları önümüzdeki masaya çarpıyor ve elbisesini yukarı çekmeye başlıyorum.

"Burada olmaz! Sizi dinsizler. Gidin kendinize sikişecek bir yer bulun," diye bağıyor Luka.

"Oops," diye kıkırdıyor Wynter ve beni itiyor. "Üzgünüm doktor."

"Gitmeme izin verirsen sana adını söylerim," diyor Edward o kadar yavaş söylüyor ki ne dediğini zar zor anlayabiliyorum.

"Olmaz," diyor Wynter. "Pek çok kızı birden fazla şekilde incittin. Buradan çıkıp gitmeyi hak etmiyorsun. Luka, onu öldürmek istediğini biliyorum ama önce yapmam gereken bir şey var."

"Sonrasında hala konuşabildiği sürece, ne istersen yap." Luka lavabonun yanındaki tezgâha yaslanıyor ve onu anlamaya çalışırken merakla onu izliyor.

Neşterin kenarını Edward'ın parmağının boğumunun hemen üzerinde tutmadan önce bir nefes alıyor. "Bana ve *muayene ettiğin* diğer kızlara dokunan her parmağın gittiğini bilerek buradan çok mutlu bir kadın olarak ayrılacağım." Neşterin üzerine eğildi ve Edward çılgık atarak neşteri kesti. Kemiğe çarptığında durur. "Bu düşündüğümden daha zor," diyor hayal kırıklığıyla. Arkasında durarak ellerimi onunkilerin üzerine koyuyorum ve her bir parmağını çıkarmasına yardım ediyorum.

Luka, Edward'ın kendi eğlencesini yaşayamadan kan kaybından ölmemesi için her birini bir şalomayla dağlıyor.

İşimiz bittiğinde sikim acıyor, başı sürekli pantolonuma ve Wynter'ın kıkına sürtünmekten ağrıyor.

Luka bize garip garip bakıyor. "Kıskandın mı?" Ben sırtıyorum ve o gözlerini deviriyor. "Eğer işiniz bittiyse, o kan kaybından ölmeden önce kendi cevaplarımı almalıyım."

"Peki ya Dmitri'den sorumlu olan kişinin adı?" Wynter soruyor. "Belki hâlâ ondan öğrenebiliriz."

Bunun gerçekleşme ihtimali olduğunu sanmıyorum. Edward ölümden saniyeler uzakta görünüyor.

Luka çekmecedan bir şırınga alıyor ve "Bahsettiği adam sana yardım etmeyecek" diyerek şırınganın kapağını açıyor.

"Bunu nereden biliyorsun?" Ben soruyorum.

Aramıza bakan Luka cevabını düşünüyor. "Çünkü o benim kardeşim ve öldü."

Yüzü daha önce onda hiç görmediğim bir öfkeyle buruşuyor ve bu öfkeyi şırıngayı Edward'ın göğsüne saplamak için kullanıyor. Luka'nın öfkesinin azaldığı kadar hızlı bir şekilde hayata geri dönüyor, sakın maskesi tekrar yerine kayıyor.

"Bahsettiği adam Nikolai Vyronov. Eskiden korkulan biriydi, sonra bir gün ortadan kayboldu." Konuşurken bize bakmıyor. Onun yerine neşterlerini masada Edward'ın yanına dikkatlice diziyor.

"Vyronov, Vincent değil mi?"

"Amerika'ya taşındığımda adımlı değıştirdim." Luka omuz silkiyor.

Bunca zamandır buna bu kadar yakın olduğuna inanamıyorum. Başından beri bunlardan herhangi birini ifşa etseydi şu anda olduğumuz yerde olmazdık. "Dmitri patronunun, yani kardeşinin şehri ele geçirmeye geldiğinden bahsetti. Öldüğünden emin misin?"

"Belli ki neden bahsettiğini bilmiyor. Birini ararken Lakeview gibi pek çok yerde bulundum. Dmitri Volkov'un merhum kardeşimin adını ortalıkta dolaştırdığını duyduğumda ne kadar şaşırdığımı bir düşünün. Büyük ihtimalle bunu insanları korkutup istediğini elde etmek için kullanıyor. Şimdi işiniz bittiyse, bunun derisini yüzmeyi dört gözle bekliyordum."

"Flay? Hayır Tanrım, lütfen Noah, çıkar beni buradan," diye yalvarıyor Edward kalan azıcık canı için. O adrenalin iğnesini yedikten sonra bile acıdan bir kez daha soluyor.

Wynter'ın elinden tutup onu çıkışa doğru çekerken ciyaklıyor. "Hiç şansın yok. Bunun için teşekkürler, Luka."

"Bones," diyor soğuk bir sesle, ben kepengi yukarı çekerken. "Sen ve değer verdiğin herkes hakkında hepinizi edecek kadar bilgiye sahibim. Bundan kimseye tek kelime bile etme."

Wynter'a, ona asla ihanet etmememin nedenine bakıyorum.

"Anlıyorum. Deriyi yüzerken iyi eğlenceler."

Wynter önümde koşuyor ve arabaya ulaştığında onu yakalıyorum. Onu kaputun üzerine eğip tam içine girmek üzereydim ki "Dur!" diye bağırdı.

Acıyla inliyorum ve avucumu soğuk metale vuruyorum. Taşaklarım patlayacakmış gibi hissediyorum. "Neyin var?" Zorlanarak söylüyorum. Omzunun üzerinden bana bakıp sırtıyor. "Sana bir şey göstermek istiyorum." "Eğer kıçın, amın ya da memelerin değilse bekleyebilir." "Güven bana. Buna değer."

AYNTER

I Noah'ı tüm şehri görebileceğimiz bir gözetleme noktasına yönlendiriyorum. Parmaklıkların üzerinden eğilirken rüzgâr saçlarımı savuruyor. Heyecan verici bir duygu. Çünkü gerçekten özgür hissettiğimde.

Orada, küçük hayatımda sıkışıp kalmadım. Her şeyin üstündeyim. Onunlayım.

Noah'nın arabasının kaputuna tünediği yerden beni izlediğini anlamak için dönmeme gerek yok.

Her zaman izliyor.

Eskiden bunu baskıcı ve rahatsız edici bulurdum ama şimdi kendimi güvende hissettiriyor.

Çok sevdim.

Arkamdan yaklaşıp kollarını belime dolamadan önce bana manzaranın tadını çıkarmam için birkaç dakika daha veriyor. Başımı geriye doğru eğip omzuma yasladığı yerde onunla buluşuyorum.

Noah bana bakarken, "Muhteşem bir manzara," diyor.

"Summer okuldayken ara sıra buraya gelirdim. Bütün gece çalışırdım ve dinlenebildiğim tek zaman onun dışarıda olduğu birkaç saatti. O da market alışverişi ya da çamaşır yıkamam gerekmiyorsa. Kendime biraz zaman ayırmak istediğimde buraya gelirdim."

"Onu çok önemsiyorsun."

"Tabii ki. Elimde kalan tek şey o. Artık değil." Ona doğru düzgün bakabilmek için kollarında dönüyorum. "Artık sen de varsın. Eminim onunla tanıştığında seni çok sevecektir."

"Onun benimle tanışmasını mı istiyorsun?" Sesi şaşırmış gibi.

"Evet. Neden küçük kız kardeşimin sevdiğim adamla tanışmasını istemeyeyim ki?"

Sözlerimin kafasında yer etmesi birkaç saniye alıyor. Bana o kendini beğenmiş sırtışlarından birini yapmasını bekliyorum ama sanki karnına yumruk atmışım gibi bakıyor. "Beni seviyorsun ve ailenin bir parçası olmamı mı istiyorsun?"

"Evet." İfade çok açık olmalıymış gibi kaşlarımı çatıyorum.

Belimden tutup beni kendine çekiyor ve öpüyor. Bu sadece bir öpücükten daha fazlası. İhtiyacını ve sevgisini dilinin her hareketinde hissedebiliyorum.

Küçük bir inilti çıkarıyorum ve o da alt dudakımı ısırıp kan tadı alana kadar çekiştiriyor.

Sikeyim. Üzerinden yuvarlanmam için duyduğu ihtiyacı hissedebiliyorum ve bu benim ona duyduğum arzuyla eşleşiyor.

Bütün gün onu istedim ama tehlikeli bir oyun oynuyordum. Onunla dalga geçiyordum, şimdi bana karşı ne kadar kısıtlayıcı olduğunu görüyordum. Kısa bir süre önce istediğini alırdı ya da beni ondan almaya zorlardı. Ama aramızda bir şeyler değişti. Fırtınalı vahşi enerji hala orada, ama her şeyin altında bir sakinlik bulduk. Onun varlığı beni hem yatıştırıyor hem de ateşliyor. Beni parçalara ayırıyor ve iyileştiriyor, hepsi aynı nazik dokunuşla.

"Artık sevişebilir miyiz lütfen?" Noah resmen bana sızlanıyor. Belki de düşündüğümünden biraz daha çaresizdir? Bu kenarlar ona gerçekten zarar vermiş olmalı.

"İyi bir çocuk ol ve kaputun üzerine otur, o zaman beni becermene izin verebilirim." Arabayı işaret ediyorum. Gözlerinde meydan okuma parlıyor, ama teslimiyete dönüşüyor. Tanrım, onun üzerinde bu güce sahip olmayı seviyorum. Aletin akıllara durgunluk veren gücüyle beni kaprislerine boyun eğdirebilir ama ayaklarıma kapanıp yalvarması için birkaç şehvetli söz yetiyor.

"Evet, aşkım."

Arabaya doğru yürümeye başladı ve ben onu durdurdum. "Yürüyebileceğini söyledim mi?"

Beni dinleyecek mi yoksa arabaya sürükleyecek, domaltacak ve sözlerim için beni cezalandıracak mı emin değilim.

Bakışları benimkilere kilitlenmişken dizlerinin üzerine çöküyor. "Sürün," diyorum olabildiğince ciddi bir şekilde, ama içimde baş döndürücü bir heyecan var. Böyle davranmaktan nasıl zevk aldığını anlayabiliyorum.

Noah dört ayak üzerinde bile kedi gibi zarafetle hareket ediyor. Benim için sürünürken kıvrak vücudu beni tahrik ediyor.

Kendini kaputun üzerine çekerek orada oturuyor ve dirseklerinin üzerine yaslanıyor. Mükemmellik timsali, cinsel enerji saçıyor. Adam melek ya da şeytan değil. İkisinin arasında bir şey ve tamamen benim.

"Bana sikini göster." Ona doğru adım atarken isteğimi dile getirdim.

Noah sikini kurtarıırken inliyor. Şişmiş ve kızarmış. Umutsuzca ilgime ihtiyacı var.

Ona bir sonraki talimatını veriyorum. "Kendine dokun."

Yavaşça sikini pompalarken karanlık ve aç gözlerle beni izliyor. Kalçalarımın kayganlaştığını hissedebiliyorum. Bir şekilde o da fark ediyor ve aşağı bakıyor.

"Benden çok önemli bir şey sakladın," diyorum dikkatini dağıtmak için. Gözleri tekrar yukarı bakıyor ve yemin ederim ki orada bir panik izi var. "Ben de senden bir şey saklamalıyım."

"Wynter-ah!" Halteri sikinin ucuna hafifçe vurduğumda nefesi kesiliyor.

Onun üzerinde dururken, her şeyini içime çekiyorum. Gömleğinin üzerine tam oturması, doğru miktarda dövme ve kas göstermesi. Kollarının kıvrıldığı yerde gergin kolları sergileniyor. Uzun parmakları sikinin etrafına sarılmış. Ve ne yarak ama. Çok uzun ve güzelce delinmiş. Ve hepsi benim.

Bacaklarının arasında dizlerimin üzerine çöktüm. "Sikini bu kadar çok istediğim için şanslısın. Dmitri'yle olan ilişkini benden saklamayı görmezden geleceğim." Onu tek seferde ağzıma aldığımda yüzü gevşiyor. Her bir piercing dilimin üzerinde kayıyordu. Uzun, alçak bir inilti çıkarıyor ve parmaklarını nazıkça saçlarımın arasından geçirerek kendi hızımı belirlememe izin veriyor.

"Lanet olası bir tanrıça," diye iç geçiriyor. Kirpiklerimin arasından yukarı bakarken, beni dikkatle izlediğini görüyorum.

Boyunu aşağı yukarı yalıyorum. Piercinglerine fazladan zaman harcıyor, dilimin her birini keşfetmesine izin veriyor ve nelerden hoşlandığını ezberliyorum.

Onu tekrar boğazıma aldığımda normalde inlediğimden daha yüksek sesle inliyorum. İkimizin de inmesi için bir gösteri yapıyorum.

Kendini ele geçirmekten alıkoyarkenki kısıtlamasını hissedebiliyorum.

Bir kez daha geri çekiyorum ve bu sefer onu taşaklarından ucuna kadar yalıyorum. Zevkten titriyordu. "Sen iyi bir çocuksun, değil mi?" Başımı eğerek alay ediyorum. "İyi çocukları sevmem iyi bir şey."

"Siktir!" Dişlerinin arasından tıslıyor ve saçlarımı tutuşu aniden acı verici bir hal alıyor. Beni orada tutarken diğer eliyle sikini hızla yumrukladı ve yükünü yüzüme boşalttı.

Gözlerimi tam zamanında kapatarak ağzımı sonuna kadar açıyorum ve dilimi dışarı çıkararak onu yakalayabildiğim kadar yakalıyorum.

"Yüce Tanrım, Wynter," diye inliyor tutuşu gevşerken. Gözlerimden akan spermleri siliyorum ve ona bakarken her parmağımı emiyorum.

Çenemi çimdikleyerek başparmağını dudaklarıma sürtüyor, dudaklarıma kendi menisini bulaştırıyor ve gülümsüyor. "Bu gece bu güzel yüzü mahvedeceğim konusunda seni uyarmıştım."

Yüzüm onun kine yaklaşıp kadar beni yukarı çekiyor, sonra beni yalıyor. Tüm boşalmasını dilinde topluyor.

Ağzında tutarak başımı geriye yatırıyor ve ağzım açılana kadar çenemi sıkıyor, sonra da içine boşalıyor.

"Yut beni. Beni ait olduğum yere koy."

Söylediği gibi yapıyorum, boğazımdan aşağı kayarken, içimi kaplarken, sanki benim bir parçam oluyormuş gibi onun tadından ve hissinden zevk alıyorum. Kan dolaşıma, özüm sızıyor, ta ki onsuz ben kalmayana dek.

"Çok güzel," diye fısıldıyor Noah ayağa kalkmama yardım edip yüzümü şehre dönmem için beni döndürürken.

Elbisemi kalçalarımın üzerinden çekiştiriyor ve kıcıma doğru sertleşmeye başladığını hissediyorum.

"Bunu nasıl yapabiliyorsun?"

"Bu kadar çabuk mu sertleştin? Senin yüzünden. Hiç kimsenin içinde olmayı senin kadar istememiştim. Kendimi teninin o kadar derinlerine gömmek istiyorum ki aynı kişi olalım." Aletin başı kıcıma baskı yapıyor ve beni oraya götüreceğinden endişeleniyorum, ama onun yerine amıma doğru kaydırıyor. "Yalan söylemeyeceğim, az önce boşaldıktan sonra acı veriyor ama bu daha da iyi yapıyor. Sana sahip olacağım anlamına geliyorsa her türlü acıya katlanırım."

İç çamaşırlarımı kenara toplayarak geri itiyorum ve siki içime kayıyor. O kadar ıslağım ki, onu sıgdırmak için neredeyse hiç mücadele etmiyorum, ama bana herkesin yapabileceğinden daha derine çarptığında o acı parıltısı var. Karnıma kramplar girerken benden keskin bir çığlık yükseliyor.

Acı sadece içimdeki alevleri körüklüyor, bana mümkün olduğunu düşündüğümde daha fazla zevk veriyor.

Yavaşça kalçalarımı aşağı yukarı oynatıyorum, o uyluğuma adını okşarken kendimi ona siktiriyorum.

Geriye uzanarak gömleğini çekiştiriyorum ve tenindeki *W* harfini buluyorum. "İkimiz de zaten birbirimizin tenindeyiz," diyorum nefes nefese.

"Tenim, kalbim, kanım. Tüm bedenim sana ait, Wynter. Ciğerlerimdeki hava bile senin."

Piercingleri beni sınıra o kadar yaklaştırdı ki parmaklarını klitorisime vurduğunda patlıyorum.

"Noah!" . "Noah, seni seviyorum!" Beni üzerinde zıplatıyor, parmakları hala öfkeyle klitorisimi çalıştırıyor, orgazmımın görüşüm üzerimizdeki gece gökyüzü kadar karanlık olana kadar sürmesine neden oluyor.

Kendime geldiğimde arabanın arka koltuğundayım ve motorun alçak mırıltısını duyabiliyorum.

Buraya nasıl geldiğimi anlamam bir dakika sürüyor ama kalçalarımı kaplayan ıslaklık ihtiyacım olan tek hatırlatıcı. Sıcaklık etrafımı sarıyor ve Noah'nın kokusunu her alabiliyorum. Ceketini geçirdi. Kollarımı ceketin kollarına ve tam doğrulmak üzereyken Noah konuşmaya başlıyor ama benimle değil.

"Artık bunu yapmayacağım."

Sessiz kalıp telefon konuşmasını dinlemeye çalışıyorum. "Sana inanmıyorum."

Bir duraklama daha oldu ve sonra dedi ki, "Bana bir saat ver, orada olacağım. Bir saat dedim!" Telefonu kapatıyor ve arabanın ön paneline fırlatıyor. Doğrulup koltukların arasına eğildim ve elimi omzuna koydum.

Bana bakarken gerildi. "Seni uyandırmak istememiştim."

"Dmitri'ydi değil mi?" Yanıldığımı umarak soruyorum.

Noah başını sallarken çenesi esniyor. "Benden onun için bir şeyi halletmemi istedi ve ben hala yapmadım. Yapmamı istiyor..." İç çekerek sözünü kesiyor ve tekrar yola bakıyor. "Bu gece gitmem gerekiyor."

Dmitri'yle olan tek etkileşimim kısa sürdü ama sadece bundan bile onun sözünün eri olduğuna inanıyorum. Noah'a savurduğu tehditler ya da ultimatomlar ne olursa olsun, bunları yerine getireceğinden eminim.

"Bir yolunu . Seni bu işten kurtaracağız ve onu öldüreceğiz. Peki ya motel? Bir şekilde kapattırabiliriz."

Koltukların arasına sıkışarak onunla birlikte en öne oturuyorum ve ceketini etrafıma daha sıkı sarıyorum.

"Henüz yapabileceğimiz bir şey yok. İnanın bana, her şey üzerinde çalışıyorum."

Tüm tehlikeli işleri kendisinin yapmak istediğini biliyorum ama ben hiçbir şey yapmadan oturamam.

"Bağış toplama fikrime ne dersiniz? Eğer oradaysa onu tek başına yakalayabilir ve bitirebiliriz. Eminim bu kadar basit olmayacaktır ama

Bir planın başlangıcı," diyorum umutla.

"Kahretsin Wynter, cinayet planlarken çok tatlı oluyorsun." Noah'nın duruşu hafifçe gevşiyor ve bana yumuşak bir gülümseme veriyor. "Seni seviyorum."

Elimi vitesin üzerinde onunkinin üzerine koyarak ona bu sözleri tekrar söylüyorum. "Ben de seni seviyorum."

Bunu dek bitirmek için ne yapmamız gerekiyorsa, degecek. Summer'ı geri aldığımızda bir aile olabiliriz ve tüm bu acı ve kan dökülmesini geride bırakabiliriz.

AYNTER

TNoah burada olmadığında ev sessiz oluyor. Ne zaman yalnız kalsam, o yalnız ve soğuk his duvarların arasından geri geliyor.

Onun varlığı bir güvence haline geldi. Bana burada güvende olduğumu, kimsenin beni benden çalıp cehenneme atmayacağını söyleyen bir güvence. Kız kardeşimin bulunacağını bilmemi sağlayan bir şey.

Beni onunla tanıştırdığından beri ellerimdeki kan durmadan akıyor. Sayemde ölen adamların sayısını unuttum. Öldürmem gerektiğini düşündüğümünden çok daha fazlası var.

Onlar gittikten sonra ne yapmam gerekiyor? Noah'ın yaptığını yapıp rastgele insanları öldüremem.

Sürekli her şeyi fazla düşünüyorum ve bu da beynimi ağrıtıyor.

Üst kata çıkıp, dolapta ağrı kesici bulma umuduyla banyoya gidiyorum. Aldığım takviyeler yüzünden içerisi darmadağınık ama arkada içinde birkaç hap olan etiketsiz küçük bir şişe buluyorum.

Bir bardak su alıp iki tane içiyorum. Umarım lanet olası amımın acısına da iyi gelirler. Nuh'un siki aşırı uzunluğu sayesinde hem bir nimet hem de bir lanet.

Geç olmasına rağmen tam olarak yorgun değilim, bu yüzden bir film izlemek için aşağıya iniyorum. Noah ve Summer hakkında çok fazla endişelenmek dikkatimi dağıtmama yardımcı olabilir.

Keşke Dmitri için bu işe girmeseydi. Kendini öldürtebilirdi ve ona ne olduğu hakkında hiçbir fikrim olmazdı. Ama anlıyorum. Eğer Dmitri bana onun için çalışırsam Summer'ı geri alacağımı söyleseydi iki kere düşünmezdim. Ben

Hayatımda bir insandan hiç bu kadar nefret etmemiştim. Ona kendi ilacını tattırdıktan sonra gözlerindeki hayatın yok oluşunu izlemekten keyif alacağım.

Mutfağa gidip kendime bir kadeh kırmızı şarap dolduruyorum, geri deviriyorum, sonra bir tane daha dolduruyorum. Hapları alkolle karıştırmak muhtemelen iyi bir fikir değil ama iki ağrı kesicinin bir işe yaramayacağından eminim.

Kanepeye yerleştiğimde kanallardan birinde bir film oynamaya başlamıştı, ben de açık bıraktım. Filmin sonuna yaklaşmışım ama daha önce izlediğim süper kahramanların galaksiyi kurtardığı bir filmdi, bu yüzden olay örgüsüne kolayca ayak uydurdum ve şarabımla birlikte bitirdim.

Telefonumu çıkarıp güncelleme için Noah'ya mesaj atmayı düşünüyorum ama telefonu yanlış zamanda çalarsa kazara işini mahvetmek istemiyorum. Kaldırmak yerine başparmağımı Charlie'nin numarasının üzerinde gezinirken buluyorum. Buraya hiç koymamalıydım. Onu aramak çok cazip geliyordu. Ama onun güvenliğini riske atamam. Tüm bunlar bitene kadar karanlıkta kalması daha iyi. Summer'ı geri aldığımda onu görmeye gidebiliriz ve bunların hiçbiri olmamış gibi olur.

Telefonumu sehpanın üzerine fırlatıp mutfaktan bir şişe şarap almak için kalkmak üzereydim ki televizyonda bir haber bülteni başladı.

Haber sunucusunun arkasındaki evi gördüğümde midem bulanıyor ve boğazımda safra birikiyor.

Benim hapisanem.

Dışarıdan hiç görmedim ama bodrumdan çıktığım ve sakinleştiricinin henüz tam olarak etkisini göstermediği birkaç kez pencerelerden araziye baktım.

Burası aynı yer. Öyle olduğunu biliyorum.

"Cesedin kimliği belirlenirken ve aileye haber verilirken soruşturma gizli tutuldu-"

Siyah saçlı genç bir kızın fotoğrafı ekranda beliriyor, on altı yaşında bile göstermiyor.

"Evelyn Young'ın kalıntıları Tommaso Abato cinayeti soruşturması sırasında arazide gömülü olarak bulundu."

"Evie?" Şimdi görüyorum, onu kulüpte tanıdığımda saçları ağartılmış sarıydı. Herkese on sekiz yaşında olduğunu söylediler ama daha çocuktuk. Jackson onu işe alırken bunu biliyor muydu?

"Hayır." Kutmamak için elimi ağzıma bastırıyorum.

"Genç kadının öldüğü sırada hamile olduğundan şüpheleniliyor."

Elim kumandanın etrafında
sıkılaşıyor. "Hayır!"

Tommaso tarafından kullanılan ilk kişi olmadığımı zaten biliyordum ama bunu böyle gerçek zamanlı olarak görmek farklı bir etki yarattı.

O da Dmitri tarafından satıldı mı? Peki ya diğer kayıp kızlar?

Kafam sorularla dolup taşıyor ve cevap almanın tek bir yolu var.

Dmitri. Her şeyin anahtarı o.

Yayın, Daniella Abato'nun sokakta yürürken önceden kaydedilmiş bir görüntüsüne geçiyor, tamamen siyah giydiği için başı öne eğik. Onu daha önce gördüğümünden kötü görünüyor. Şimdi rahmetli kocasının günahlarının yükünü gerçekten taşıyor.

O evde olup biten her şeyi nasıl kaçırmış olabilir?

Ekran tekrar değişir ve bu kez Tommaso ile düğün günlerinde çekilmiş bir fotoğrafa geçer. Çok farklı görünüyorlar. Kadının uzun siyah saçları beyaz elbisesinde göze çarpıyor. Sonra aklıma geldi.

Tommaso karısına benzeyen herkesi .

Dmitri beni aldığı gece arkadaşlarıyla Rusça konuşurken saçlarımdan bahsetti.

Evie'nin siyah saçları. Benimki.

Tüm bunlar hastalıklı bir cinsel fantezi için miydi yoksa karısını sapkın bir hediyeyle şaşırtabileceğini mi düşünüyordu? Kendilerininmiş gibi gösterebilecekleri bir yenidoğan. Biyolojik bebeklerinin sorgulanması için yeterince büyükler, ama dünyada daha garip şeyler de oldu.

Sebeup her ne olursa olsun, varlığına tamamen son vermesini istiyorum.

Kumanda elimden uçup gidiyor. Doğrudan televizyona çarpıp ekranı çatlatmadan önce ağır çekimde hareket ediyor ama oynamaya devam ediyor.

Ulaşabildiğim her şeyi kapıp ekrana fırlatmaya başlıyorum, ta ki ekran kararana kadar.

Yine de yeterli değil. Bu hissi vücudumdan atmam gerek. Tenim sıcak ve sıkı hissediyor, sanki tek yapmak istediğim onu koparmakmış gibi. Saçlarımı tutuyorum ve boğazım ağrıyana kadar olabildiğince yüksek sesle çığlık atıyorum.

Yürümeye çalıştığımda vücudum hafifliyor ama ayaklarım ağırlaşıyor. Birkaç adım attığımda oda dönmeye başlıyor.

Ne oluyor? Elimizi yüzümün önünde tutuyorum ve birden iki tane oluyorlar. Hayır, sadece yansımam.

Elimizi önümden çektiğimde bana baktığını görüyorum. "Hayır! Burada değilsin! Sen ben değilsin!" Bana öyle bir bakışla bakarken haykırıyorum.

Üzüntü. Bedenimle yeni yeni hesaplaşıyordum ve onun artık benim için bir sorun olmadığını düşünüyordum. O evi görmek her şeyi geri getirdi. Tüm acıları. Tüm nefreti. Tüm korkuları.

Yumruğum aynaya çarpmadan önce düşünmüyorum. Derime değen camın ısırtığı tam da ihtiyacım olan şey. Çerçevenin içinde camdan kan kalana kadar tekrar tekrar .

Titreyen yumruğumu açtığımda, parmak eklemlerimden ayak parmaklarıma kan damlıyor.

Bunu izlemek bana annemi ve onunla ilgili son hatırladığım şeyin onun ölü bedeni olduğunu hatırlatıyor.

Ölümü konusunda her zaman ne kadar güçlü olmaya çalışsam da onu çok özleyorum.

boyunca hep meşgul oldum. Önce notlarımı yüksek tuttum, sonra annem yapamadığında Summer'a baktım.

Küçük kız kardeşime annelik yapmak zorunda kalmamayı dilediğim günler oldu, ama şimdi elimden alındığına göre bunu geri istiyorum.

Zihnim o kadar hızlı hareket ediyor ki kendi düşünce zincirime zar zor ayak uydurabiliyorum.

Başımı tutarak kırık camın üzerinden geçmeye çalışıyorum ama görüşüm bulanıklaşıyor ve takılıyorum. Ellerim hemen yanına düşüyor.

"Sana yardım edeyim," diyor yumuşak bir ses arkamdan.

Ayağa kalkmama yardım edilirken vücudum benimmiş gibi hissetmiyor.

Beni tutan kişiye bakmak için dönüyorum ve Daniella'yı görüyorum. Sanki televizyondan fırlamış gibiydi, siyahlar içindeydi ve yüzünde aynı hüznü ifade vardı. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordum. Sesim bulanık çıkıyor ve kendimi sarhoş hissediyorum. Karıştırmak berbat bir fikirdi.

" yok, ikinizi de buradan çıkaracağım."

"İkisi de mi?" Ona tekrar bakıyorum ama bu sefer Evie'nin yüzünü görüyorum. Sonra Dmitri'ninkine dönüşüyor. Sonra da benimkine. Zihnim bana oyun oynuyor.

Mide bulantısı mideme yayılıyor ve dizlerimin üzerine çöküyorum. Elim bir cam parçasına takılıyor ve hayal gücümün hayaleti tekrar bana doğru uzanırken onu kaldırıyorum.

"Benden uzak dur!" Homurdanıyorum ve camı avuçlarının içinden keserek çıkarıyorum. Çılgılık atıp geri çekilmeye başladılar.

"Sen gerçek değilsin!" Hemen karşılık veriyorum ve camı havaya savuruyorum. Hayalet odadan kaçıyor. Siyah olduğunu sandığım saçları aslında koyu renk bir kukuletaydı. Dmitri olmalı. Başka kimse yok.

Açıklama. Noah ona ihanet ederse benim için geleceğini söyledi. Bu Noah'a bir şey olduğu anlamına mı geliyor?

Ayağa kalkmaya çalışarak peşlerinden gidiyorum. Yavaşım ve ayaklarım halsiz. Ön kapıya vardığımda çoktan gitmişlerdi. Ama hayaletlerin nerede saklanmayı sevdiğini biliyorum.

Evin yan tarafına doğru ilerliyorum. Bekçinin kulübesi tekrar aydınlandı. Gözlerim odaklanmakta zorlandığı için artık uzakta bir bulanıklık. Zaten gitmek istediğim yer orası değil.

Ayaklarım sürükleniyor ve neredeyse birkaç kez düşüyorum ama ormana varmayı başarıyorum.

"Burada olduğunu biliyorum, Dmitri!" Bağırıyorum. "Bu sefer beni alamayacaksın. Artık daha güçlüyüm."

Hançerimi ileri doğrultuyorum -hayır, o benim hançerim değil- bir cam parçası. Hançerimi nereye koydum?

Fark etmez, yine de kan çekebilir.

Türbe yakınlarında olmalı. Hayaleti orada bulacağım. Bu sefer yolumu aydınlatan mumlar yok. Çıplak ayaklarımın altındaki toprağı yumuşatan güzel yapraklar yok. Elimi tutacak bir Allah yok.

Onu burada yanımda istiyorum. Bones. Noah. Hepsini istiyorum.

"Noah?" Sesleniyorum ama cevap yok. Başım dönüyor ve ağaçlar birbirine karışıyor. Dalları kıyafetlerimi tutarken benimle alay ediyor.

"Uzak dur benden," diye çıkışıyorum onlara. Anıt mezardan hâlâ bir iz yok.

Nerede o?

Ayağım bir dala takıldı ve öne doğru düştüm. Kendimi yakalamak için yeterli zamanım yok ve yüzüstü düşüyorum.

Burası soğuk. Çok soğuk ve karanlık. Taş duvarlar etrafımı sarmaya başlıyor. Metal parmaklıklar toprağın içinden yukarı doğru itilerek beni hapsediyor. "Noah," diye tekrar hıçkırıyorum. "Lütfen."

Bu sefer kendimi kurtaramam.

Görüşüm kararıyor ve uykunun beni almasını istiyorum ama asla gelmiyor.

Burada sıkışıp kaldım, kendi korkularım tarafından hareketsiz bırakıldım. Canavarların karanlıktan pençelerini çıkarıp gelmeleri için savunmasız bırakıldım.

BONES

I. Kızın odasında durup yatağında huzur içinde uyuyan kıza bakıyorum. Ailesi yan odada mışıl mışıl uyuyor. Bu işi erteleyebildiğim kadar erteledim. Dmitri sonunda beklemekten sıkıldı ve hem Wynter'in hem de babamın hayatını tehdit etti. Blöfünü riske atamam. Ama bunu da yapamam. Bu kız sadece bir çocuk.

Yatak odası pembe amına koyayım.

Onu satılmaya ve tecavüze götüremem. Ölüm daha iyi bir sonuç olurdu ama Dmitri'nin istediği bu değil. Benim de istediğim bu değil.

Kimi öldürdüğümü hiç umursamadım. Birinin kafasına darbe almışsa bunu hak etmiştir. Çocuklar farklıdır. Hata yaparlar, ama hayatlarının geri kalanında bir şeyleri çözmek için zamanları vardır.

Evden geldiğim gibi çıkıyorum. Ev sakinlerinin hepsi hala yataklarında nefes alıyor.

Bunun sona ermesi gerekiyor ve Dmitri tekrar takip etmediğimi öğrenmeden önce bunun önüne geçmeliyim.

Alabama bindiğimde Kai'yi arıyorum ve hemen cevap veriyor.

"Kai, senden bir isteğim daha var."

"Bones," diye iç geçirdi. "Kimseye borçlu olmayı sevmediğimi biliyorsun. İlk talebiniz için her şeyi derlemeyi henüz bitirmedim. Bazı kısıtlı dosyalara erişim sağlamak istediğimden çok daha uzun sürüyor."

Hoparlörü açarak evden uzaklaştım ve eve doğru yola koyuldum. "Bunun için endişelenmene gerek yok. Kim olduğunu biliyorum."

"Oh, emin misin? Oldukça çılgınca, değil mi? Pembe dizi gibi," diye gülüyor. "Evet, sanırım. Bak, şirketimin dosyalarına girip bazı şeyler."

Kai'nin klavyesine vurduğunu duyuyorum. Gecenin bu saatinde hâlâ bilgisayar başında olması beni şaşırtmıyor. Muhtemelen yüzüne bakarak uyuyordur. "Ne gibi?" diye soruyor.

"Üzerinde babamın adı olan ve silinmesini istediğim bazı kayıtlar var. Bunu örtbas etmek yerine sistemde gerçek bir hata varmış gibi gösterebilir misiniz?"

"Eğer hepsi dijitalse bu yeterince kolay. Tam olarak ne istediğinize dair ayrıntıları bana gönderin, ben de halledeyim. Şimdi bu iki iyilik sayılır mı?"

"Aslında kimse takip etmiyor, bunu biliyorsun değil mi? Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara." Telefonu kapatıyorum ve rehberimde geziniyorum. Aklımda bir plan oluşmaya başlıyor. Wynter'ı bunun dışında bırakmak istesem de, kapanışa ihtiyacı olduğunu biliyorum. İsteddiği kadar bunun bir parçası olmasına izin vereceğim. Dürüst olmak gerekirse bana fazla seçenek bırakacağını sanmıyorum.

Eve geldiğimde çok yorgun oluyorum. O kadar bitkin oluyorum ki beynim ön kapının açık olduğunu ancak kapının önünde durduğumda fark ediyor.

"Wynter?" Telefonumu çıkarıp takip uygulamasını önce bir cevap beklemiyorum.

Ormanda.

Neden evden dışarı çıktı ki?

Onun bulunduğu yere ulaştığımda bir gözüm telefonumda, diğer gözüm de etrafımda. Tam olarak nerede olduğunu tespit etmek zor ama burada. Burada olmak zorunda.

"Wynter?"

Sağ tarafımda yapraklar hışırdıyor ve baktığımda onu toprakta yüzüstü yatarken görüyorum.

"Siktir." Dizlerimin üzerine çökerek onu kucağıma aldım. Üzerinde sadece pijama şortu ve ince bir tişört olduğu için soğuktan donuyor. Ne zamandır burada? "Benim için gözlerini aç, aşkım."

"Noah?" Uykulu bir şekilde mırıldanıyor. "Buradasın. Nasıl geldin? Bodrum her zaman kilitlidir." Bana doğru uzanarak yüzüme dokunuyor. Eli ıslaktı. Bileğini tuttum ve avucunda bir kesik gördüm.

"Ne oldu?" Onun iyiliği için sakın kalmaya çalışıyorum ama birinin ona zarar verdiğini bilmek neredeyse imkânsız.

Burada başka kimse yok. İçeri girdiğimde kapı kilitliydi ve ön kapıyı kilitlediğime yemin edebilirim. Ama son zamanlarda çok yoğunum ve kilitlemeyi unutmuş olabilirim.

"Burada biri mi var? Sana zarar verdiler mi?" Etrafımıza bakarken soruyorum.

Dmitri bu geceyi çoktan duymuş olamaz mı?

Wynter gözlerini kırıştırıp bana bakmaya çalışıyor ama gözleri odaklanmıyor. Sanki uyuşturulmuş gibi. Vücudunda iz var mı diye kontrol ediyorum. Birinin ona dokunduğuna dair herhangi bir belirti var mı diye. "Wynter, burada biri mi var?" Tekrar soruyorum, bu sefer öfkemi zorlandığım için daha sabırsızım. Eğer arazide ya da evde hâlâ birileri varsa onları bulmalıyım ama onu bu şekilde bırakamam.

"Evet. O bendim ve sonra değildi. Yine de onu yakaladım. Elini kestim ve kaçtı." Sarhoş gibi saçmalıyor. Nefesini kokluyorum, tatlılık kokusu alıyorum. *Şarap kokusu*. Gözbebeklerini kontrol etmek için göz kapaklarını geri çekiyorum. Gözbebekleri büyümüş. Bu sadece sarhoş olmaktan daha fazlası.

"Bir şey içtin mi? Bir şey aldın mı?"

"Biraz şarap. Başım ağrıyordu, ben de biraz şarap içip film izledim. Hayır, bu doğru değil. Biraz içtim... biraz içtim-oh! İlaç da aldım. Dolabında fazla ilaç yok."

Neden bahsediyor bu kız?

"İlaç mı?" Mutfakta biraz ağrı kesici vardı. Ormandaki eğlencemizden sonra bitince almıştım. Wynter'ın o gecedен sonra birkaç kası ağrımişti ve günlerce ağrı kesiciye ihtiyacı vardı. Onları dolaba koyduğumu hatırlamıyorum.

Her şey yerli yerine oturuyor.

Kai'nin bana verdiği lanet haplar. Cehennem gibi bir yolculuk verdiğini söyledi. Onları çoktan sifonu çekmeliydim. Onun yerine, onları dolabın arkasına sakladım. Daha sonraki bir tarihte almamak için. En azından kendime böyle söyledim.

"Kaç tane hap aldın?" Hemen soruyorum.

Düşünürken alını buruşuyor. "İki tane."

Eğer doğru hatırlıyorsa o kadar da kötü değil. İki tanesi ciddi şekilde yaralanmasına ya da hastaneye gitmesine yetecek kadar değil.

"Hadi seni içeri alalım." Onu kaldırıyorum ve yerdeki aynadan bir cam parçası gözüme çarpıyor. Kendini bu yüzden mi kesti?

"Gitti mi?" Wynter soruyor. Bana karşı titriyor, dişleri takırdıyor. Onu içeri götürmeliyim.

"Kim?"

"Benim kestiğim."

Göğsümü kavrayan kanlı eline bakıyorum. "Wynter, bana tam olarak ne olduğunu anlatmanı istiyorum."

"Emin değilim. Bir saniye önce bendimler, sonra bir sürü insan oldular. Kaçtılar, ben de onları buraya kadar kovaladım."

Birini gördüğüne inanıyorum ama bu aldığı haplardan kaynaklanan bir hayal miydi yoksa gerçek bir insan mıydı emin olamıyorum. "Artık güvendesin," diye onu rahatlatıyorum.

Öfke sinir sistemime sıkı sıkıya bağlı. Burada biri varsa o da Dmitri ya da adamlarından biri olmalıydı. Ama ben geldiğimde kapı kilitliydi. Ne yazık ki, ayılana kadar tutarlı cevaplar alamayacağım.

İçeride onu mümkün olduğunca çabuk ısıtmak için duşa sokuyorum. Artık donmuyordu, ıslak kıyafetlerini çıkarmaya başladım. Karşı koymadan hepsini yapmama izin verdi.

"var," diye mırıldanıyor. "Ama uyuyamıyorum. Uyumak istiyorum." "Biliyorum. Seni hazırlayayım ve yatağına götüreyim."

"Beni hep yatakta istiyorsun." Bana gülümserken kıkırdıyor.

"Öyle demek istemedim." Sikim bile sertleşmek için uygun bir zaman olmadığını biliyor ve aslında ilk kez yumuşuyor.

Kirden kurtulmak için hızlıca ayaklarını yıkadım ve elini suyun altına soktum. Neyse ki kesik tıbbi müdahale gerektirecek kadar derin görünmüyor. Ama parmak eklemlerinde cam parçaları var. Onu çıkarmak ve yarayı dezenfekte etmek için zaman ayırıyorum. Bir havluyu eline, diğerini de vücuduna sardıktan sonra kendi kıyafetlerimi çıkarıp onu yatağına götürüyorum ve ilk yardım çantasını da yanımda getiriyorum.

"Bana karşı nazik olman hoşuma gidiyor," diye mırıldanıyor esnerken. "Diğer herkesle ilgilenen hep bendim. Ama sen benim için her şeyi yapıyorsun."

Wynter'a ihtiyacı olanı vermeye çalışıyorum ama asla yeterli olmayacağını biliyorum. O dünyayı hak ediyor ve ben bunu ona asla veremeyeceğim. Yaptıklarından sonra olmaz. Tek umudum onu benim yapmakta yeterince başarılı olduğum için sonunda beni affedecek olması.

"Hapları almak istedin mi?" Yatmasına yardım ederken nazikçe sordum.

"Başım ağrıyordu. Summer'ı özlüyordum ve o haberlerdeydi." Sesi şimdi daha az bulanık ve daha uyku geliyor.

Rahat bir nefes aldım. En kötüsünü hayal ediyordum. Her şeyi onlarla bitirmeye çalışıyordu ama bu gerçekten bir kazaydı.

"Ne demek istiyorsun? Haberlerde kim vardı?"

"Canavarın evi. Film izliyordum ve o da . Daniella ve Dmitri de buradaydı." Uykuya dalarken bundan başka bir şey söylemiyor. Onu yatırıyorum ve haber aramak için telefonumu alıyorum.

Tommaso'nun arazisinde bir kız cesedi bulundu. Hamileymiş. Wynter'ın bunu görünce çılgına dönmesine şaşmamalı.

Evde birini gördüğünü sandığına göre o haplar onu gerçekten mahvetmiş olmalı. Kapı güvenliydi ve zorla girildiğine dair bir iz yoktu. Her şey kafasının içindeydi.

Yine de evi gezdim ve kapıya kadar gittim. Yerinde olmayan tek şey evin içinde. Salondaki televizyon ve ayna tahrip edilmiş. Bir kan izi beni dışarıya, evin yanından ormana doğru tekrar devam etmeden önce aniden durduğu yere götürüyor.

Bu gece onun için burada olmalıydım. Bu, Dmitri'yle olan anlaşmamın sona ermesi gerektiğini kafamda sağlamlaştırıyor. Kendi hayatıma mal olsa bile Wynter'ın bu süreçte zarar görmemesini sağlayacağım.

Onu kontrol etmek için içeri döndükten sonra, o uyurken biraz araştırma yapmak için gizlice kaçmaya çalışıyorum ama bana sesleniyor. "Noah. Beni bırakma."

Cevap vermediğimde tekrar "Noah?" diye soruyor.

Yorganın altına girmem ve bedenimi onunkine dolamam için fazla ikna olmam gerekmedi. "Ben buradayım."

"Seni hissetmeye ihtiyacım var." Bana karşı kıvranıyor.

Vücudu hâlâ çok soğuk ve battaniyeyi çenesinin altına kadar çekiyorum. "Gitmeyeceğim, söz veriyorum."

"Hepinizi hissetmek istiyorum." Israr ediyor. Bana ne istediğini söylemek için kıcını bana doğru bastırıyor.

"Bu iyi bir fikir değil."

"Lütfen," diye yalvarıyor ve sikim seğiriyor. Tekrar kıpırdandığında onun da bunu hissettiğini biliyorum.

"Wynter," diye uyarıyorum onu kalçasını yerine sabitlerken.

"Sadece içimde olmanı istiyorum. Uyurken içimde olduğunu bilmek istiyorum, böylece başka kimsenin beni alamayacağını biliyorum. Bırak sana bağlı kalayım. *Lütfen.*"

Sikeyim.

Sikim taş gibi oldu. Yalvarmasından değil, bana bu şekilde ihtiyaç duyduğunu itiraf etmesinden.

Nefretini hep sevmişimdir. Ama onun sevgisine sahip olmak iyi hissettiriyor.

Elimi dış uyluğunun üzerinde gezdirirken, bacağını öne doğru kaydırarak amına ulaşmamı sağlıyor. Bir parmağımla önce ıslanıp kontrol ediyorum ve ıslanıyor. Çok az, ama yarattığım şeye hayran olmaktan kendimi alamıyorum. Bana o kadar bağımlı ki, içinde olduğuma dair en ufak bir düşünce bile onu tahrik ediyor.

Onu usulca okşuyorum ve inliyor, dokunuşumla rahatlarlarken başı yastığa gömülüyor.

geldiğince nazikçe içine giriyorum. Bu benim için acı verici derecede yavaş bir hız, ama onun için mükemmel. Onu dolduran her santimde küçük küçük nefesler ve inilti ondan kaçıyor. Tamamen içine girdiğimde uzun bir iç çekişle ciğerlerini boşaltıyor. Amcığı etrafımda titreşiyor, içinde kendi huzurumu bulduğum sıcak bir kılıf.

Her geceyi böyle geçiriyoruz ama bu sefer farklı hissediyorum.

Tekrar uykuya dalmasını izliyorum. Kasları gevşiyor ve nefes alış veriş yumuşuyor. Sonsuza kadar böyle kalmaktan çok memnunum.

Wynter elini esnetirken kararlı bir şekilde "Şunu yapmayı kes," diyorum. "Ama acıyor."

"Hareket ettirmeye devam edersen canın yanacak. Sadece arkana yaslan ve elini bunun üzerine koy." Kolunu kaldırarak kucağına bir minder yerleştiriyorum ve elini oraya koyuyorum. Sonra bir battaniye alıp omuzlarına doluyorum.

Ben onunla ilgilenmeye devam ederken gözlerini deviriyor. Eline dikiş atılmasına gerek yoktu ama etrafındaki büyük bandaj bana başarısızlığımı hatırlatıyor. Bunu görmek bile beni kızdırıyor. Ben burada olsaydım yaralanmazdı.

Telefonum çalıyor ve Wynter ayağa kalkıyor. "Dmitri mi arıyor?" Ekranı kontrol ederken ona "Hayır," diyorum.

"Pizzacı çocuk arıyor."

Yiyecekleri toplayıp salona dönmem sadece birkaç dakikamı alıyor.

"Nasıl hissediyorsun?" Kutuları üzerine koyarken ona sordum.

"Ben iyiyim. Yorgun görünüyorsun. Gel otur, bütün gün bir şeyler yaptın."

O haklı. Dün gece içinde birkaç saat ama erken kalkıp camı ve kırık televizyonu temizledim. Kai'den birkaç kamera alırken yeni bir tane almak için dışarı çıktım.

Daha önce aşağıya indiğinde onları yerleştirirken beni yakaladı ve onları yerleştirdiğim için teşekkür ederek beni şaşırttı.

Wynter bana dün gece olan her şeyi anlattı ve ben gerçekten her şeyi halüsinasyon olarak gördüğünü düşünüyorum. Ama gelecekte bir şey olması riskini göze alamam. Ayrıca artık onu istediğim zaman görebileceğim.

Yanına oturdüğümde "Evie hakkında bir şey bulabildin mi?" diye soruyor.

"Ne yazık ki elimizde fazla bilgi yok. "Evie hakkında Adli tabibin veri tabanına girdim ve muayene raporunu gördüm. Düşük yapmış ve kan kaybından ölmüş."

"Bodrumda mı?"

"Bilmiyorum," diyorum kastettiğimden daha sert bir şekilde. Bunu ciddiye almak yerine iyi olan eliyle elimi tutuyor ve sıkıyor.

"Cesedini nasıl buldular? Tommaso onu neden araziye gömdü?"

"Tüm cevaplara sahip değilim. Özür dilerim, aşkım. Her şeyi araştıracağım. Sana söz veriyorum. Şu anda günün geri kalanında sakın olmanı istiyorum ve bu da pizza yemekle başlayacak."

Birdenbire ağlamaya başladı. "Neyin var?" Sesim gergin bir şekilde soruyorum. "Summer ve benim yapmamız gereken şey buydu. Peynirli ve ananaslı pizza bile istedi." Pizzanın aynısını işaret ediyor.
. Hiç düşünmedim. Geçen seferkinin sipariş ettim.

"Özür dilerim, Wynter." Onu kendime çekiyorum ve başının üstünden öpüyorum. "Sorun değil, bilmemen gerekiyordu. Bunu sana daha önce hiç söylememiştim."

Gözyaşlarını siler ve bir dilim alır. "Bugün ne yapmak istersin?" diye sordum.

"Video oyunları," diye mırıldanıyor ağzındaki lokmanın arasından. "Bu muhtemelen elin için iyi bir fikir değil."

Beni görmezden gelerek bir oyun kumandası kapıyor ve kucağıma bırakıyor. "Sen oynarsın, ben de izlerim. Ben müthiş bir arka koltuk oyuncusuyum."

Oyunu seçmesine izin verdim ve yüzünde şeytani bir sırıtişla oyunu yükledi. Karanlık, cesur ve şaşırtıcı derecede zor. Şimdiden altı kez öldüm ve her seferinde ilerlememi kaybettim.

"Hayır, ona doğru yuvarlanmalısın, uzağa değil!" Patronun saldırısından kaçmayı başaramadığımda gülüyor.

"Elbette bu yapmam gerekenin tam tersi."

Bana kaşlarını kaldırıyor ve ben de pes ediyorum, dediğini yapıyorum ve patrona doğru yuvarlanıyorum. Bu sefer saldırıdan kaçınmayı başarıyorum.

"Görünüşe göre haklıymışsın, küçük engerek. Ödül ister misin?" Ona gülümsüyorum ve dudaklarımı yalıyorum. Yanakları aydınlanırken bacakları birbirine yaklaşıyor. Ne demek istediğimi çok iyi anlıyor.

"Patronu yenersen beni yemene izin veririm. Ama ölürsen bir soruma cevap vermek zorundasın."

"Anlaştık." Yeterince basit ve kazanacağımdan eminim. Kendimden emin bir şekilde tüm dikkatimi tekrar oyuna veriyorum. Patronun sadece bir vuruşu kaldı ve onu bitirmek için dayanıklılık çubuğumu kullanarak içeri giriyorum.

"Çaylak hareketi," diyor Wynter, dikkatimi dağıtıyor ve patron beni bir saldırıyla yok ediyor. Ona ters ters bakıyorum ve o da ellerini kaldırıyor. "Daha fazla pratiğe ihtiyacın benim suçum değil." Yüzündeki gülümseme tüm dünyamı aydınlatıyor.

"Bu işte düşündüğümde daha iyisin," diyor.

Omuz silkerek, "Pek çok hobim oldu ama insan öldürmek dışında hiçbir kalıcı olmadı," diyorum. Onu da bu çok kısa listeye ekledim ama bu bir hakaret olurdu. Wynter benim için bir hobiden daha fazlası. O benim her şeyim. Ondaki asla sıkılmayacağıma eminim.

"Neden başladın?" diye soruyor.

"İnsanları öldürmek mi? Sanırım annem ve kız kardeşim yüzünden."

Başını sallıyor ve bana neler olduğunu sormak istediğini biliyorum. Daha önce her seferinde onu geri çevirdim ama belki de şimdi ona açılmak için her zamankinden daha iyi bir zamandır?

Nefes alarak kumandayı yere bırakıyorum ve kalçamı ona bakacak şekilde kaydırıyorum. "Bana daha önce dövmemi sormuştun. Omzumdaki ay. Kız kardeşim Kimmy için."

Wynter benim için üzgün görünüyor. Taziye dilemeyi çoktan geçtim ve onun ihtiyacı olan son şey kalbinde daha fazla acı. Ama istediği bu. Her şeyimi bilmek.

"Dans etmeyi çok severdi ama bu konuda berbattı. Bir Noel resitalinde ay olarak oynaması gerekiyordu. Tek yaptığı sahnenin arkasında durup biraz dönmekti. Ona en kötü rolü verdikleri için sinirlenmiştim ama yüzünde sürekli kocaman bir gülümseme vardı. Bu olaydan sonra ona ay ışını diyerek dalga geçtim ve bu isim aklımda kaldı."

"Öldüğünde kaç yaşındaydı?" Wynter sessizce sorar.

İçimdeki her kas bir anda kasılıyor, sırlarımı ve acımı içimde kilitli tutuyorum. Ama her birinin gevşemesi için Wynter'ın hüzünlü gözleri yetiyor.

"On yaşına yeni girmişti."

Wynter'ın kalbinin benim için kırıldığını görüyorum. Summer'la aynı yaşta. Doğum gününü kaçırdığını biliyorum ama bunu bildiğinden emin değilim. Ona söylemeye cesaret edemedim. Bu iş bittiğinde her birini onunla birlikte kutlayacak.

Elini tutarak onu yukarı çıkarıyorum. "Nereye gidiyoruz?" diye soruyor arkamdan.

"Sana bir şey göstermemin zamanı gelmişti."

Bu evde kullanılmayan pek çok oda var. Bunların çoğu yıllar boyunca dikkatimi çeken çeşitli şeylerin tozunu toplamaya bırakıldı. Bir oda, davul çalmayı öğrenmenin eğlenceli olacağını düşündüğüm zamanlardan kalma yarım kalmış bir kayıt stüdyosu. Bu yaklaşık bir ay sürdü. Bir diğeri çizgi romanlarla dolu, bütün bir seriyi toplamayı bitirmeden önce dikkatim çoktan yeni bir şeye yöneldi.

Burası hayatımın mezarlığı haline geldi. Her oda uzun zaman önce unutulmuş bir dönem, ama bir oda var ki asla unutulmayacak.

Evin batı kanadının sonundaki soluk mavi kapıyı açıyorum ve Wynter'a küçük kız kardeşimin odasını gösteriyorum. Önce o içeri giriyor ve el değmemiş alana bakıyor.

"Babam her şeyden kurtulmak istedi. Hayatına devam etmek ve unutmak için ama ben onu olduğu gibi bırakmaya zorladım." Kimmy'nin yatağı hâlâ yapılı, makyaj malzemeleri ve bebekleri şifonyerin üzerinde dağınık, ayakkabıları annemin söylediği gibi dolaba koymak yerine her zaman tekmelediği köşede yığılı.

"Noah," diyor Wynter nefes nefese bana dönerken. Kapı çerçevesine yaslanıyorum ve odayı içime çekiyorum. Kendimi öldürmeye çalıştığımдан beri buraya adımımı atmamıştım. Acının hatırası bileğimi sızlatıyor. Ne kadar geri itmeye çalışırsanız çalışın asla yok olmayan bir şey. Sonunda, acı her zaman kalır.

"Sanki her an eve dönmesini bekliyormuşum gibi her şeyi kilit altında tuttum," diye alay ediyorum, şimdi bunun ne kadar aptalca bir fikir olduğunu biliyorum. "Geri gelmeyeceklerini uzun zaman önce fark ettim ama bırakmak yerine her şeyi kilitledim."

Wynter elini omzuma koyuyor, o geceden kalan yara izine dokunmak isteyip istemediğinden emin değilim ama parmaklarının sıcaklığı beni rahatlatıyor

Her neyse. "Gerçekten ne olduğunu bilmek istiyor musun?" Ben soruyorum, o da başını sallıyor.

Yavaşça ciğerlerimi dolduruyorum ve bir kez daha elini tutup onu aşağıya, ofisime götürüyorum.

"Halı kuru temizlemeden geçirildi ve hiçbir şey olmamış gibi yerine kondu ama döşemelerdeki kanın tamamını asla çıkaramadılar." Halının bir köşesini ters çevirerek Wynter'a altındaki koyu lekeyi gösteriyorum. Ayaklarıma bakarken hiç ses çıkarmıyor. Gözleri benim için üzüntüyle doluyor. "Sana söylediklerimi unutma. Gözlerini benden ayırma ve asla yere düşme aşkım."

Bakışları benimkilere kilitleniyor ve kendimi biraz gülümsemekten alıkoyamıyorum. "Benim için üzölmene ihtiyacım yok," diyorum ona. "Bunu kendim yeterince yapıyorum."

Duvara yaslanırken bacaklarındaki titremeyi yakalıyorum. Dün geceden beri hâlâ yorgun ve ben onu evin içinde travma turuna süröklüyorum.

Onu salona geri götürüp yanına oturmada önce rahat ettiğinden emin oluyorum.

"Olayın olduğı gece dışarıda olmamam gerekiyordu. On beş yaşındaydım ve arkadaşımın evine kafayı bulmak için gizlice gitmiştim. Eve geldiğimde ön kapı ardına kadar açıktı. Babam dışarıdaydı, çoğı akşam geç saatlere kadar ofiste çalışırdı, bu yüzden bir şeylerin ters gittiğini biliyordum. Akıllıca olanı yapıp polisi ya da babamı aramak yerine içeri girdim. Annemin ofisinde ağladığını duydum, sonra adamların onu tehdit ettiğini duydum. Onları durdurmak umuduyla içeri koştum ama ben daha çocuktum. Gerçekten ne yapabilirdim ki?"

Wynter sağlam elini benimkine koyuyor ve beni sıkıca kavıyor. Parmaklarına bakarak ona daha fazlasını anlatıyorum. "Kimmy yerdeydi, hareket etmiyordu. Altındaki halının üzerinde koyu bir gölge yayılıyordu. Kan olduğunu ancak daha sonra fark ettim. Bir adam annemi babamın masasına yatırmış, diğeri de ona arkadan tecavüz etmişti. Beni gördüklerinde durdular. Annem karşı koydu ve onu öldürdüler, karnından vurdular. Hareket edemedim. Olduğum yerde donup kalmıştım."

Wynter'ın beni tutuşu daha da sıkılaşıyor.

"Kaçmadan önce beni vurdular. Omzumdan vurdular. Kan kaybından öölürken orada yatıp annem ve kız kardeşimin cansız bedenlerine baktım. Bir şekilde sürünerek masaya ulaşmayı başardım ve babamı aradım. Gitmeden önce onun sesini duymak istedim. Sonra bir baktım hastanede yalnızım, babamın nerede olduğunu bilmiyorum ve bir polis memurundan annemle Kimmy'nin kurtarılamadığını duymak zorundayım."

Boğazım düğümleniyor ve kırılmamak için kendimi zor tutuyorum. Bu duygulara karşı bağışıklığım olduğunu sanıyordum. Umutsuzluğa karşı hissizleştiğimi sanıyordum. Bunu Wynter'a, hayatımın aşkına anlatmak bana her şeyi yeniden hissettiriyor.

"Çok üzgünüm," diyor elimi sıkarken. "Bana söylediğin için teşekkür ederim."

Titrek bir iç çekerek kolumu omzuna doluyorum ve burnumu saçlarına bastırıyorum. Şimdi ikimizin karışımı gibi kokuyor. Duş ürünlerimden gelen baharatlı miskim ve onun altındaki doğal tatlılığı.

"İlk sorduğunda sana söylemeliydim, bu kadar hıyar olmamalıydım."

"Noah, anlıyorum."

Gerçekten öyle olduğuna inanıyorum.

"Seni kaybetmeyeceğim, Wynter. Dmitri'yi durduracağız ama seni almasındansa ölmeyi tercih ederim. Ailemin intikamını almak için yıllarımı harcadım ama her ipucu kurudu. Bunun tekrar olmasına izin vermeyeceğim. Dmitri'yi yok edeceğiz ve sen de intikamını alacaksın."

Wynter omuzlarımı tutuyor, elinin üzerine baskı uygularken yüzünü buruşturuyor ama tutuşunu hafifletmiyor.

"Noah. Sen benimsin. Bu da seni asla bırakmayacağım anlamına geliyor. Bunu sakın unutma. Bunu birlikte bitireceğiz."

Wynter'ın dönüştüğü kadına baktıkça büyük bir gurur duyuyorum. Onun şekillenmesine yardım ettiğim kadın.

AYNTER

I Bu gece için endişeliyim. Daha önce hiç bağış toplama etkinliğine katılmadığımdan ya da Dmitri'nin burada olacağından değil. Dmitri'ye yaslanan adam yüzünden. arabası park yerinde.

Onu sadece Onyx'te görmüştüm ve o zaman da pisliğin teki olduğunu düşünmüştüm. Çok korkutucu bir pislik. Yine de hayatımı geri kazanmamda büyük bir rol oynadı.

Elimi karnımda gezdiriyorum, parmaklarımın altındaki yumuşak kırmızı ipeği hissediyorum ve bir nefes alıyorum. Daha önce hiç bu kadar pahalı ya da açık bir şey giymemiştim. Neredeyse kalçama kadar uzanan bir yırtmacı olan sırtı açık bir elbise. Noah zaten kolay erişiminden ve onunla külot giyemeyeceğim gerçeğinden en iyi şekilde yararlanıyordu.

O da aynı şekilde güzel giyinmiş. Giydiği siyah takım elbise formuna göre dikilmiş ve bir kez daha mükemmel.

Dean biz yaklaşırken gülümsemiyor ama gözleri bize kilitlenmiş durumda. Sanki o buz gibi maviler ruhumun derinliklerini görebiliyor.

Tıpkı onu Onyx'te gördüğüm gece olduğu gibi, yara izlerini saklamıyor. Dudağındaki belirgin ama kollarını aşağı sarsa kollarının altında kolayca gizlenebilir. Onlarla gurur duyuyor gibi. Bunu anlayabiliyorum.

Noah Dean'e "Geldin," der.

Dean ellerini pantolonunun ceplerine sokarken, "Tabii ki geldim," diye alay ediyor. Takım elbisesinin içinde rahatsız görünüyordu ve burada olmak istemediği belliydi.

Beni bırakan Noah, camlardan bakarak arabanın etrafında dönüyor.

"Ne yapıyorsun?" Dean soruyor. "Küçük kediciğini arıyorum."

"Bu onu bir yere götüreceğimi mi sanıyorsun?"

Duyduğuma göre onu nadiren dışarı çıkarıyormuş. Noah doğruldu ve bir an şok içinde arkadaşına baktı. "Çocuğun mu olacak?"

"Evet," diye garip bir şekilde sırtarak başının arkasını ovuşturuyor.

"Bana söyleyebilirdin, seni göt!" Noah adamın omzuna sert bir yumruk atıyor ama adam irkilmiyor.

"Sana söylemediğim için üzgünüm, tamam mı? Ben de hâlâ bunu sindirmeye çalışıyorum. Biraz sarsıntılı bir başlangıç yaptık. Ayrıca sen de kız arkadaşınla meşguldün." Bana tuhaf bir bakış attı. "Neler yaptığını Luka'dan duymam gerekiyordu."

"Tebrikler," diyorum beceriksizce ve Dean gözlerini bana diyor. Noah tekrar yanıma geliyor ve içeri girerken beni kendine çekiyor.

"Onun için endişelenmeyin. Dean sosyal becerilerdeki eksikliğini görünüşüyle telafi ediyor."

"Bu da ne demek şimdi?"

"Bahse girerim Willow seni o takım elbisenin içinde gördüğünde küçük külotunu kremlemiştir. Onu da getirmeliydin. Eminim o ve Wynter çok iyi anlaşırlardı."

Dean'i idare edebilecek kadınla tanışmak istediğimden bile emin değilim.

Yüzü kızarıyor ve sevimli bir ifadeye bürünüyor ki tüm tavırları korkunç bir saldırı köpeği olduğunu haykırıyor.

"Burada olduğum için şanslısın. Willow beni görünce çok azdı," diyor kendini beğenmiş bir şekilde dudaklarını yalarken ve yüzünde hülyalı bir ifade belirirken. "Yüzüme binerken bayıldı. Boğulacağımı sandım."

Girdiğimiz çarpıcı beyaz mermer ve altın süslemeli koridor dikkatimi konuşmalarının geri kalanından uzaklaştırıyor.

Diğer tüm konuklar Tommaso'nun vefatını anmak için siyah giymişlerdi ve ben kan kırmızısı elbisemle gerçekten göze battığımı fark ettim.

Bu mükemmel.

Başımı dik tutarak eldivenli elimi Noah'nın koluna daha sıkı geçiriyorum ve ana salona doğru ilerliyoruz.

Bir sürü bakış alıyoruz ve birkaç kişi Noah'ı selamlamak için yanımıza geliyor. Onları hızlı bir merhaba ile geçiştiriyor.

"Bunun için hazır mısın?" Noah bana sessizce soruyor. "Milyonuncu kez söylüyorum, evet."

Bu gece ön saflarda olmamı istemediğini biliyorum, etrafımda işkencemi hatırlatan bu kadar çok şey varken olmaz. Ama bunu anladım. Kırılmayacağım.

Biz içecek masalarından birinde durup bir içecek alıyoruz.

Şaşırtıcı bir şekilde hiçbirimiz alkollü seçenekleri tercih etmiyoruz.

Dean kaşlarını kaldırarak Noah'ın bardağına bakıyor ve o da omuz silkiyor. "Ne? Kafamı boşaltmam lazım."

Gözümüzü Dmitri'den ayırmadan odanın içinde dolaşıyoruz. Henüz gelmemiş gibi görünüyor.

"Ben diğer çıkışları kontrol edeceğim," diyor Dean aniden yürümeye başlamadan önce.

"Hep midir?" Noah'a sordum. "Ona alışacaksın."

Daniella'yı bizden çok uzakta olmayan küçük bir grup misafirle konuşurken görüyorum. Siyah bir elbise ve ona uygun eldivenler giymiş ama yas tutan bir dul gibi görünmüyor. Sanırım bu gece yüzünü kurtarmak zorunda.

Beni ona bakarken yakalıyor ve gözleri hayalet görmüş gibi açılıyor. Elimdeki portakal suyu bardağını aldığında yüzünde sıcak bir gülümseme belirliyor. Bana göz kırpmıyor. Elini kendi karnına bastırana kadar ne istediğinden emin değilim.

Lanet olsun. Noah onu hamile olduğuma inandırmak zorundaydı. Hamile olmadığımı söylemek zorunda kalırsam çok garip olacak, özellikle de bize kendi doğurganlık sorunlarıyla ilgili anlattıklarından sonra. En azından bu geceden sonra onu bir daha görmek zorunda kalmayacağım.

"Tommaso'nun yasını tutan, onun gerçekte biri olduğuna dair en ufak bir fikri olmadan hayatını kutlayan bunca insan çok yanlış geliyor," diyorum konuklar arasında ilerlemeye devam ederken ciddi bir şekilde.

"Kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlayacaksa, bu sikiklerden bir tanesinin bile hayattayken onu umursadığını sanmıyorum."

Sanırım haklı. Bunca haberden sonra Daniella'nın hâlâ ev sahipliği yapmasına şaşırdım. Bu insanlardan kaç ı Evie gibi bir kızı gerçekten umursar ki?

Evie hakkında daha fazla bilgi bulmak için polis veri tabanına ve yerel haber ağlarına girerek saatler geçirdik. Cesedinin arazide bulunmasından başka bir şey yok. Daniella ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığını iddia eden bir ifade yazdı ve Evie'nin şüpheli ölüm saatinde bir yoga inzivasında olduğuna dair kanıtlar var.

Her şey örtbas edildi ve bunun Dmitri yüzünden olduğundan eminim. Eğer Evie'yi alıp Tommaso'ya sattıysa, bu işe karıştığının ortaya çıkmasını istemezdi. Kendi ellerini kirleteceğinden şüpheliyim, bu yüzden muhtemelen Tommaso'nun Evie'den kendisinin kurtulmasını sağlamıştır. Bunu yapmanın en mükemmel yolu karısını uzağa göndermek olurdu.

"İşte baban." Odanın diğer tarafındaki Gregory'yi gösteriyorum. Janine ve ofisinden tanıdığım birkaç yüzle daha konuşuyor.

Yanına gidiyoruz ve bizi görünce konuşmasını kısa kesiyor. "Baba. Konuşmamız gerek."

"Noah, Wynter. İkinizi de burada gördüğüme şaşırdım." Noah bana bu etkinlikleri nasıl geçirdiğini anlatmıştı. Yüzünü gerektiği kadar gösterdikten sonra parti yapmak için üst katta bir oda bulurdu. "Sizi görmek güzel. İkinizi de. Geldiğinize sevindim."

"Konuşmamız gerek. Eminim oğlunuz için beş dakikanızı ayırabilirsiniz." Gregory konuklara bakar ve sonra başını sallar. "Beş dakika."

Mahremiyet için kullanılmayan bir yemek salonuna giriyoruz. "Ne istiyorsun-" Gregory söylemeye başlar.

"Neden Dmitri Volkov için çalışıyorsun?"

"Kim olduğunu bilmiyorum," diye cevap verir Gregory, soru karşısında telaşlandığı bellidir.

"Saçmalamayı kes. Geneleve dönüştürmesi için mülkleri ona verdiğini biliyorum. Bilmek istediğim şey neden olduğu."

"Noah," diye ikimizin arasında utangaç bir ifadeyle bakıyor. "Ne demek istediğin hakkında hiçbir fikrim yok ve bir yabancının önünde iş konuşmamamız gerektiğini düşünüyorum."

"O lanet olası bir yabancı değil. Wynter senin müstakbel gelinin, o yüzden ona biraz saygı göster. Konuştuğumuz her şey onun önünde olacak."

Elimi Noah'nın göğsüne koyuyorum ve gözlerimin içine sakinleşiyor.

Gregory bize bakarken pişmanlık dolu görünüyor. "Özür dilerim. Noah'ı aynı kadınla iki kez hiç görmemiştım. Şans eseri olduğunu düşünmüştüm. Ama oğlumu gerçekten önemsiyor musun?"

Kendimi toparlayarak Gregory'nin gözlerinin içine bakıyorum. "O benim hayatımı kurtardı. Dmitri Volkov ve adamları beni kaçırıp ticaretini yaptılar. Noah beni bundan kurtardı."

Oğluna bakarken gözleri büyür. Gerçekten ona bakar.

"Hiçbir fikrim yoktu. Özür dilerim." Gregory utanç içinde başını öne eğer. "Bunca zaman Volkov'un yaptıklarını görmezden gelmeye çalıştım. Ben bir korkağım."

"Özür dilemek için çok geç. Sadece bize gerçeği söyle. Şirket annemden bana kalan tek şey. Ondan vazgeçemezsin. Özellikle de onun gibi birine."

"Bunları yapmak istediğimi mi sanıyorsun? Başka seçeneğim yok." "Yardım edebilirim," diyor Noah içtenlikle.

Babası yakındaki bir masaya oturur ve başını ellerinin arasına alır. "Yapar mısın? Her zaman kendi hayatına o kadar dalmıştın ki, bunun kısmen benim hatam olduğunu biliyorum. Olanlardan sonra seni o evde asla yalnız bırakmamalıydım."

"Bunu benimle ilgili hale getirme. Ne sikime suçlularla çalışıyorsun?"

"Çok konuşuyorsun," diye alay ediyor. "Ne tür insanlarla takıldığını bilmediğimi mi sanıyorsun? Bizi korumak için yapmam gerekeni yaptım! Annen öldükten sonra neler yaşadığımı bilmiyorsun."

"Ölümlerinin tüm bunlarla ne ilgisi var?"

Gregory arkasına yaslanır ve siyah kravatını gevşetir. "Onu düşürmeyeceksin, değil mi?"

"Hayır."

"Onun bilmesini mi istiyorsun?" Bana doğru başını sallıyor ve Noah beni sıkıca yanına çekiyor.

"Ona her şeyi anlattım."

Gregory'nin kaşları şaşkınlıkla havaya kalkar. Bir süre sonra kendi kendine başını sallar ve yanındaki sandalyeyi çeker. "Bunun için oturmak isteyebilirsin."

Noah yanında durmaya devam ediyor ve babası iç geçiriyor. "Polisler bunun rastgele bir hırsızlık olduğunu söyledi. Hedef alındığımız için şanssızmışız. Bunu yapanları tanıyorlarmış ama görünüşe göre onları mahkûm edecek yeterli kanıt yokmuş, bu yüzden dava düşmüş."

Noah'nın yüzü babasını dinlerken taş gibi sertleşiyor. Parmaklarımı onunkilerin arasından geçirip kalçamda birleştiriyorum ve onun yanında olduğumu hissettiriyorum.

"Yardım edebilecek birini buldum. Dmitri Volkov ve çetesi onları öldüren piçlerin icabına baktı. O zamandan beri başımın etini yiyor. Üzgünüm, Noah. Öğrenmeni hiç istemedim. Çaresizdim." Gregory gözlerini ovuşturmadan önce bir elini kirli sakalında gezdirdi. Bu sır onu yıllardır bunaltıyor olmalıydı.

Noah bir santim bile hareket etmiyor. Nefes alıp almadığından bile emin değilim. "Onların katillerini bulmak için yıllarımı harcadım. Ama tüm bu zaman boyunca onların icabına biliyordun."

Gregory ayağa kalkar ve elini Noah'nın koluna koymaya çalışır, ancak eli havada kalır. Oğlunun reddi ona sertçe çarpıyor. Noah'dan daha kısadır ve şimdi daha da küçük görünmektedir.

"Volkov'un şantajına seni de dahil etme riskini göze alamazdım, o yüzden dediğini yaptım.

Seni güvende tutacak en iyi şey, seni tamamen bu işin dışında tutmaktır."

"Bunun için biraz geç oldu." Noah'nın yüzü öfkeli bir hırıltıya dönüşür. "Onu ilk sıraya koyduğun gün beni kaybettiğin gündür. Bilseydim onu yıllar önce öldürebilirdim. Wynter onun zorladığı şeylerin hiçbirine maruz kalmazdı."

"Noah," diyorum usulca. "Baban sadece en iyi olduğunu düşündüğü şeyi yapıyordu. Bunu anlayabilirsin. Ben de cehennemden geçtim ama şimdi buradayım. Ve her ne kadar başıma hiç gelmemiş olmasını dilesen de... Aksi takdirde seninle tanışamazdım."

Orada sessizce duruyor. Yüzünde şok ifadesi. "Wynter." Yanağımı okşuyor ve gözlerindeki ateşin yeniden alevlendiğini görüyorum. Babasına bakarak, "Senin yardımın olsa da olmasa da bu gece bunu yapacağız" diyor.

"Söyleyeceğim hiçbir şey seni durdurmayacak, değil mi?"

Noah başını sallar ve Gregory'nin yüzüne teslimiyet yerleşir. "Bana ne yapmam gerektiğini söyle."

"Binanın doğu tarafının kapatılması gerekiyor," diyorum ona. Kanlı detayları bilmesine gerek yok.

"Bölge zaten tadilatla, bu yüzden zaten yasak bölge olarak işaretlendi, ancak güvenlikle konuşup hiçbir misafirin o tarafa gitmediğinden emin olacağım."

Planımızın bir parçası olarak burayı seçmemizin nedeni de tam olarak buydu.

Gregory elini Noah'nın omzuna koyar ve "Hâlâ bunu yapmanı istemiyorum" der.

Noah'nın duygularıyla savaştığını görebiliyorum. Babasının özrünü kabul etmek ya da onu uzaklaştırmaya devam etmek konusunda içsel bir savaş.

"Baba. Ben sandığın gibi bir çocuk değilim. Dmitri öldürdüğüm ilk ya da son adam olmayacak. Onaylamıyor olabilirsin ama ben buyum. Bu artık benim doğamda var."

"Anlıyorum," diyor Gregory ve ben de ona inanıyorum. Noah'ya bakışı bana oğluyla gurur duyduğunu söylüyor.

Noah'nın telefonu çalıyor ve mesajı okuduktan sonra bana başını sallıyor. Dmitri geldi. Gerçekten gelmiş. Büyük kötü suçluyu ortaya çıkarmanın yolunun bir parti daveti olacağı kimin aklına gelirdi?

"Bu bizim tek şansımız olabilir. Şimdi gitmeliyiz," diyorum, hançerimi kullanmak için sabırsızlanıyorum. Kalçama kayışla bağlı ve elbisemin ince kumaşının altında zar zor gizleniyor ama buraya onsuz gelmeyi reddettim.

Gregory tekrar başını sallar. Oğluna bakarken gözlerinden yaşlar süzölmeye başlar. Onu kucaklamak için yaklaşıyor ve Noah kaskatı kesiliyor. Onlara yer açmak için yoldan çekiliyorum ve Noah babasının omzunun üzerinden bana bakıyor, sessizce yardım etmem için yalvarırken kaşları kalkıyor. Ona gülümseyerek, "*Sarı* ona" diyorum. Biraz zaman alıyor ama sonunda Noah da ona sarılıyor.

Ayrıldıklarında Gregory boğazını temizliyor ve parmak uçlarını nemli yanağına siliyor. İkisi en son ne zaman bu kadar yakın olmuşlardı acaba?

Gregory aramıza bakarak, "Ne yapman gerekiyorsa yap ama bana güvende olacağına dair söz ver," diyor.

Noah'nın elini tutarken, "Ben ona göz kulak olurum," diye teminat veriyorum.

Gregory'nin gözlerindeki derin acıyı görebiliyorum ama aynı zamanda oğlunun iyi olacağını umuyorum.

Gregory odadan çıktıktan sonra Noah derin bir iç çeker. "Bu çok garipti. Bana en son ne zaman sarıldığını hatırlamıyorum."

"Seni çok seviyor."

Noah bana saçmalıyormuşum gibi bakıyor ve ben de gözlerimi deviriyorum. "ama. Hadi başlayalım."

Biz çıkarken Noah, Dmitri'nin nerede olduğunu öğrenmek için Dean'i arar. Ana salonda Daniella'nın konuşmasını izliyor.

"Bence planı değiştirmeliyiz. Onun yerine gidip onunla konuşacağım," diyor Noah aniden, biz kapının dışında beklerken.

"Bebeğim, hançerim yanımda. Beni daha önce adam öldürürken gördün. İyi olacağım."

Gözlerinin arası biraz buruşuyor ve dudağı seğiriyor. "Az önce bana *bebek* mi dedin?"

Yüzüme sıcaklık hücum ediyor. "Sanırım yaptım."

Bana karanlık bir gülümseme veren Noah, beni kapının pervazına yaslıyor. "Hoşuma gitti," diyor dilini alt dudağının üzerinde gezdirerek. "Tekrar söylemelisin."

Şimdi onu bu şekilde istemenin zamanı değil. Ama içimi lav haline getirdi ve düzgün düşünemiyorum.

Mikrofon geri bildiriminin kulak tırmalayan sesi dikkatimi dağıtıyor ve aramızdaki büyüyü bozuyor. "Sonra," diyorum ona, elimi ereksiyonunun üzerine koyarak. Tanrım, Dmitri'yi öldürdükten sonra sevişmek çok iyi hissettirecek.

Noah kısık bir hırıltı çıkarır. "Tamam. Bana ihtiyacın olursa ne yapacağını biliyorsun. Hemen yanında olacağım." Elim tutarak parmak eklemlerimi öpüyor ve sonra kendini çekip alıyor. Planın işe yaraması için birlikte olamayız.

Noah bu geceki birçok detaya benim karar vermeme izin verdi. Dmitri'yi otelin تنها bir yerinde yalnız yakalayacağım, oradan onu bayılıp yanımızda götüreceğiz. Asıl eğlence onu eve götürdüğümüzde başlayacak.

Koridorda Dmitri'ye doğru dönüyorum.

Hatırladığımdan daha farklı görünüyor. Daha az korkutucu. Gerçekte, sadece çok fazla saç jölesi ve süslü bir takım elbise giyen bir adam.

Daniella merhum kocasının başarılarından bahsederken onu dikkatle izliyor. Muhtemelen buraya neden davet edildiğini merak ediyor. Gözleri gezinmeye başlıyor ve kalabalığın arasından Noah'ı seçiyor, yanındaki adamlara bir şeyler söylerken kaşları çatılıyor.

Uzaklaştıklarında bunun benim şansım olduğunu anladım. Derin bir nefes alarak onunla omuz omuza duruyorum. "Burada istenmiyorsun."

Kaşlarını kaldırarak beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. O gece olduğu gibi yine kendini beğenmiş bir haklılık damlıyor yüzünden ama artık hepsinin rol olduğunu biliyorum. Dmitri'nin canlandığı her şey sahte.

"Gregory eski bir dostumdur. Duyduğuma göre oğlunu da tanıyormuşsun." Bana alaycı bir kahkaha atarak ekliyor: "Buraya aitmişsin gibi görünmen için çok para harcadı ama bana hâlâ fahişe gibi kokuyorsun. Ben burada senden daha çok hoş karşılanıyorum."

Gözlerimi sahneden ayırmadan, sadece onun duyabileceği şekilde sessizce, "Yaptığın şey için kendinden iğrenmelisin," diyorum.

"Ben sana hiçbir şey yapmadım."

Alay ettim. "Bana kendin tecavüz etmemiş olman hiçbir şey yapmadığın anlamına gelmez. Beni aldın. Çaldınız. Beni mahvettin." Çok sinirlendiğimin farkındayım ama ona bu kadar yakın olmak her şeyi geri getiriyor.

Dmitri beni ne kadar kızdırsa da, onun sadece kalpsiz bir adam olduğunu biliyorum. Bir canavar ya da şeytan değil. Eğer parası olmasaydı eminim hiç kimse olmazdı. Bu da onu öldürme düşüncesini daha cazip kılıyor.

"Ne istiyorsun, küçük kız?" Dmitri kol düğmelerini düzeltirken sıkılmış bir şekilde iç geçiriyor.

"Bir anlaşma."

Kıkırdıyor. "Benimle bir anlaşma mı yapmak istiyorsun? Devam et o zaman, ilgimi çektin."

"Paranı çek ve Noah ile Gregory'yi rahat bırak."

"Peki bunu neden yapayım?" Yakınıma eğiliyor. Sıcak nefesi kulağımı okşuyor, alkol kokusu duyularımı istila ediyor ve karanlığın kenarlardan içeri sızmaya başlamasına neden oluyor. Onu geri itiyorum ve ondan uzaklaşıyorum.

"Noah babasının sizinle olan ilişkisine dair tüm kayıtları sildi. Eğer işletmelerinizden biri baskına uğrarsa, o zaman sadece sen ve adamların bunun için batarsınız."

Yüz ifadesi kararıyor ve doğrudan gözlerimin içine bakarak blöfümü görmem için beni korkutmaya çalışıyor. Ama saklayacak bir şeyim yok.

"Senin gibi birinin hapisten kolayca çıkacağını biliyorum. Eminim Vyronov sizi suçlamalardan kurtarmanın bir yolunu bulacaktır."

Sözde patronundan bahsedilince geriliyor.

"Sen onun hayatından çekildiğin sürece Noah polise gitmeyecektir," diye ekliyorum. "Ben aptal değilim. Benimle oyun oynuyorsun ve ben bu kadar kolay kandırılmam." O

uzaklaşmaya başladı ve ben kolunu tuttum.

Midemdeki safra yüzüyor, içindekiler onun pahalı takım elbisesine kusmakla tehdit ediyor. Durduğunda pazusunu sıkıyorum. "Anlaşmayı tatlandıracağım."

"Ne zaman istersem kukum olabilir. Seninkini bu kadar özel yapan ne?" Bana kalın bir kaş kaldırdı.

"Sana göstereyim. Sadece ikimiz olabiliriz. Noah öğrenmeyecek. Ne istersen yaparım, sadece onu ve babasını yalnız bırak."

"Çok fazla sorun çıkarıyorsun." Beni başından savarak aceleyle yanımdan uzaklaşıp odadan çıktı.

Hay sikeyim. Bunun işe yaraması gerekiyordu. Ayaklarımın üzerinde düşünerek peşinden boş koridora koştum.

"Peki. Sana gerçeği söyleyeceğim."

Bu onun dikkatini çekti. Durdu ve bana döndü, yüzünde tehditkâr bir bakış vardı.

"Noah'ın planı bu olabilir. Seni polise ihbar etmek. Ama şu anda seninle konuştuğumu bilmiyor. Ona ne kadar yardım etmek istesem de kardeşime daha çok yardım etmek istiyorum. Onu bana geri ver, ben de Noah'ın istediğin her şeyi yapmasını sağlayayım. Beni senden daha çok dinleyecektir. Senin emirlerini yerine getirmesini sağlayacağım. Kan dökülmesine gerek kalmayacak. Ben sadece

kız kardeşimi geri alacağım." Son kısım için gözyaşlarımı tutamıyorum. Gözlerimden yaşlar akıyor. Tamamen yanlış değil.

Çaresizliğimi anlamış gibi görünüyor. Benden uzaklaşarak telefonunu çıkardı ve birini aradı. Onlarla Rusça konuşuyor ve ben bir şey seçmeye odaklanmaya çalışıyorum.

Kardeşim. Onunla anlaştın mı? Onunla... üst katta mı?

Summer'ı buraya kendisinin getirdiğini mi söylüyor?

Telefonu kapatırken bana garip garip baktı. Sonra birden bana Onyx'e attığı o bakışı attı. Ondan uzak durmam için beni uyaran bakış.

"Anlaştık mı? Sen onu bırakacaksın, ben de Noah'nın senin için çalışmaya devam etmesini sağlayacağım."

Beni tekrar aşağı yukarı süzerken başını eğiyor. Gözleri elbisemin yırtmacına takılıyor. "Bunu düşüneceğim."

"Ama bir anlaşma yapmazsak şirketi kaybedeceksin." Ondan bir adım geri çekiliyorum ve çıktığımız kapıya doğru bakıyorum. Burada sadece ikimiz varız. Gerekirse o bir şey yapamadan onu bıçaklayabilirim.

"Bir işi o kadar önemseydiğimi mi sanıyorsun? Kızlarımı satabilmek için Gregory'nin bana bedava mülk vermesini sağlıyorum. Başka bir zavallı iş adamını istediğimi yapması için tehdit etmek hiç de zor olmayacak."

"Kime kız satıyorsun?" Ondan daha fazla bilgi koparmayı umarak soruyorum. "Aptal mısın sen? Tommaso senin beynini mi sikti? bebeğin içinde mi?" Bileğimi tutuyor ve o beni çekmeden kendimi kurtarıyorum.

"Hizmetlerinizi sundunuz, değil mi? Yoksa sözünden dönen biri misin? Güvenmemem gereken biri misin?" Bana yönelttiği her soruda beni duvara yaslıyor.

Dizini bacaklarımın arasına bastırıyor ve bana dokunmaması için topuklu ayakkabılarımla olabildiğince yükseliyorum.

"Beni yine kaçırarak mısın? Beni Tommaso Abato gibi başka bir adama mı satacaksın?" Elbisemi kapmayı başarıyorum ve hançerime erişebilmek için ona fark ettirmeden bacağımdan yukarı doğru çekmeye başlıyorum.

Yüzüme tükürdü, "Kendini özel bir şey sanıyorsun, değil mi? Seçilmenin tek nedeni saç rengindi."

Biliyordum.

"Peki ya kız kardeşim?" Ben soruyorum.

"Onu da becermemi mi istiyorsun?" Yüzümü tutuyor, yanaklarımı acıyla sıkıyor. "Bir süredir kız kardeşim olmadı. İkiniz birlikte

bana iyi para kazandıracak. İkiz olursanız daha da iyi olur."

Ona tiksintiyle bakıyorum ve elini yüzümden çekmeyi başarıyorum. "Sen hastasın. O daha dokuz yaşında."

Dmitri gözlerini bana dikeyyor ama bir şey söylemiyor.

Hançerimi çıkarmaya çalışırken kolum sarsılıyor ve Dmitri bunu fark ediyor. Bileklerimi kavırıyor ve iki yanımdan duvara sabitliyor. Ne kadar güçlü olursam olayım, o hâlâ benden daha iri ve kurtulmak için mücadele ediyorum.

Bekle, *ikiz* mi dedi?

"Kimden bahsettiğimi bilmiyorsun," diyorum yavaşça.

Dmitri ona sahip değil. O zaman kız kardeşim nerede?

BONES

I bakışlarımı sahnede tutmaya ve Wynter'in Dmitri'yle konuştuğunu bilmiyormuş gibi davranmaya çalışıyorum ama içimdeki her içgüdü bana bakmamı söylüyor

Orada. Güvende olduğundan emin olmak için.

Çenemi sıkıttığım için dişlerim kırılacakmış gibi hissediyorum.

Buna ancak bu kadar dayanabilirim.

Boyun kırmaya başlamamak için bileğimi saç bağıyla tutturmak zorunda kalıyorum. Wynter kendi başının çaresine bakabilir. Bunu kanıtladı ama bu onu korumaya devam edemeyeceğim anlamına gelmiyor.

Vücudumu hafifçe yana kaydırarak, tam odadan çıkarken onlara doğru bakıyorum. Onları gözden kaybettiğimde tüylerim diken diken oluyor. Bunun planın bir parçası olduğunu kendime hatırlatmak zorundayım. Onu yalnız yakalamak zorunda.

Kapılara doğru ilerlerken kimsenin bana aldırış etmediğinden emin olmak için odanın kenarlarında dolanırken acele etmiyorum. Yolda Dean'in cep telefonunu arıyorum ama cevap vermiyor, bunun yerine ona bir güncelleme mesajı atıyorum.

Koridorda Dmitri, Wynter'ı duvara yaslamış, bacaklarını Wynter'ın bacaklarının arasına sokmuş ve onu olduğu yere mıhlamıştır.

Ona dokunamıyor bile.

Onu üzerinden çekiyorum ve o da hançerini çıkarmak için elbisesini hızla yana savuruyor. Hançeri Dmitri'ye doğrultarak hıçkıra hıçkıra ağlıyor, "Summer onda değil! Summer gitti, Noah. Gitti amına koyayım." Öfkesi üzerindeki kontrolü azalıyor.

Boğazını tutup onu öpüyorum. Aletim boğazındayken onu sakinleştirmek için pek zaman yok, bu yüzden dilimle yetinmek zorunda kalacağım. İçimde eriyor ve

Tek istediğim onu duvara doğru itmek ve üzerimde hak iddia etmek. Dmitri'ye artık kime ait olduğunu göstermek.

"Noah," diye seslendi. "Fahişen benimle bir anlaşma yapmaya çalışıyordu. Seni satabileceğini düşündü."

Ona dönüyorum ve bakışlarımı görünce rengi soluyor. "Babama karşı ne biliyorum. Artık bitti. Bizimle geliyorsun. Buradan sakince çıkabiliriz ya da seni bayıltabiliriz."

"Adamlarım burada. Ben dışarı adım atmadan seni öldürecekler."

"*Erkekler* derken az önce boğazlarını kestiğim iki adamı kastediyorsan şansın yaver gitmedi demektir." Dean yaklaşır ve kana bulanmış bıçağını önünde sallar.

"Carver. Sen de buradasın. Bilmem gerekirdi. Seninle temasa geçmek istiyordum. Birlikte çok iyi çalışabiliriz." Dmitri'nin kendini beğenmiş gülümsemesi hâlâ yüzünde ama çatlamaya başlıyor.

"İlgilenmiyorum. Artık buna devam edebilir miyiz? O kadar kan yüzünden ereksiyon oldum ve sadece küçük bir kedi yavrusu bunu çözebilir."

Ona gözlerimi deviriyorum ve o da bana sırtıyor. Sonunda, Willow'a olan akıl almaz takıntısını anlıyorum. Bırakın ona dokunmayı, başka birinin onun varlığından haberdar olmasını bile istemiyor. Her şey çok mantıklı geliyor.

Silahımı çıkarıp Dmitri'ye doğrulttum. "Çekil."

Dmitri ellerini kaldırır ve Dean onun üzerinde silah olup olmadığını araştırır, silahını alır ve onu çıkışa doğru iter.

"Bana dokunursanız hepiniz ölürsünüz. Sen ve sevdiğin herkes."

Wynter gülüyor ve hançerini sırtına dayayarak onu koridora doğru itiyor, ben ve Dean de hemen arkasından takip ediyoruz. "Gerçekten kimse için çalışmadığını biliyoruz. Sen sadece kirli işlerini başkalarına yaptıran bitik bir gangstersin. Gerçek bir gücün yok, hepsi sahte."

Dmitri omzunun üzerinden bakıyor. Panik gözlerini şişiriyor.

"Vyronov'un öldüğünü biliyoruz. İnsanlara istediğinizi yaptırmak için ölü bir adam hakkında hikâyeler anlatıyorsunuz," diyorum.

"Bunu bilmeniz mümkün değil."

"Kardeşiyle iyi arkadaşsınız." Hareket etmesini sağlamak için omzunu itiyorum.

Dmitri'nin yüzündeki ifadeye ve inkâr etmemesine bakılırsa, onu yakaladığımızı biliyor.

"Polisler her an evinizi basabilir. Bütün o kızlar sonunda özgür olacak," diye alay ediyor Wynter. "Ama sen. Sen korkuyu bileceksin"

onları zorluyorsunuz."

"Devam et o zaman. Öldür beni. Bitir işi," diye bağıyor Dmitri koridorda .

"Hayır, seni öldürmeyeceğiz. Henüz öldürmeyeceğiz. Benim küçük engerek yılanım acı çekmenin nasıl bir his olduğunu bilmeni istiyor."

Dmitri gülüyor ve yüzünü bize dönüyor. "Bana tecavüz mü edeceksin? Bu şekilde sallandığını fark etmemiştim." Bana Rusça küfrederek ayaklarına tükürdü.

"Beni gerçekten tanısaydın, senin gibi zavallı solucanlar dışında her yöne sallandığımı bilirdin," diyorum ona doğru yaklaşırken ve o geri çekiliyor.

Wynter bana katılıyor ve hançerini onun göğsüne bastırıyor. "Bıçağım derine işlediğinde, köleliğe zorladığın her kızın neler yaşadığını tam olarak anlayacaksın. Seni parçaladığımda hissettiğin o yakıcı acı, son nefesine kadar seninle birlikte yaşayacak. Bunun tam olarak ne zaman olacağı, bedeninin ve zihninin ne kadar dayanacağına bağlı."

, benim kızım kontrolü ele aldığı anda muhteşem oluyor.

Dmitri'nin yüzü hançere bakarken solgun, ama gözüne bir şey takılıyor ve hepimizin yanından geçerken dudaklarını karanlık bir gülümseme kaplıyor.

Hemen dikkatini çeken şeye bakıyorum ve babamın iki silahlı adam tarafından sürüklendiğini görüyorum. Gözlerinden biri şişmiş, beyaz gömleğine kan damlıyor.

"Bu gece nihayet seni görmek çok güzel Gregory," diye sırtıyor Dmitri. Wynter bir gözünü ondan, diğerini babamdan ayırmadan bıçağını onun göğsüne bastırıyor.

"Noah, özür dilerim. Beni yakaladılar."

Sağındaki daha iri sakallı adam susturmak için karnına yumruk atar.

"Bırak onu şimdi," diye hırlıyorum, bu da Dmitri'yi sadece güldürüyor.

Dean silahını iki adama doğru kaldırır ve Dmitri "İstersen hepsini öldür. Her halükarda buradan gideceğim."

Hızlı bir hareketle Wynter'ın elini tutuyor ve sırtını göğsüyle aynı hizaya getirecek şekilde döndürüyor. Hançerinin sapı avucundaki kesiğe saplanınca acı içinde bağıır.

Diğer kolunu kızın beline dolayarak onu yerinde tutarken hançeri kendi boğazına doğrultmasını sağlıyor.

"Bırak beni!" Ona karşı mücadele ediyor.

"Üzgünüm, tatlım. Sen benim buradan çıkış yolusun."

Wynter hareketsiz durup bana bakıyor. Yüzünde hiç korku yok. Sadece kararlılık vardı. "Babanı kurtar. Onu yakaladım," diyor Dmitri onu sürüklerken.

Siktir!

Dünyamın benden koparılışını izlerken saçlarımı tutuyorum. O karanlığa çekilirken ışığım tutuluyor.

O güçlü olabiliyorsa ben de olabilirim. Silahımı hazırlayarak silahını babamın kafasına doğrultan kişiye nişan alıyorum. Dean diğerine nişan alıyor.

"Bekle!" Babam bağırıyor ama adamlar dinlemiyor. Sol taraftaki bana ateş ediyor. Birkaç sandalyenin üst üste dizili olduğu yakındaki bir oyuğa girdim. Dean'i de yanımda sürükleyeceğim.

Silah sesleri kesildiğinde Dean köşeden başını uzatır. "Baban hâlâ hayatta," diye mırıldanır. "Biri bu tarafa geliyor. Onu haklayabilirim."

Ayağa kalkmak üzereyken elimi koluna koydum. "Hayır. Geçen sefer benim yüzümden neredeyse ölüyordun. Bunu vicdanıma yükleyemem. Eve gitmelisin, ne de olsa Willow'un sana baba demesini kaçırmak istemezsin, değil mi?"

"Bones." Şaşırmış gibiydi. Başka bir şey söylemek yerine bana bıçağını uzatıyor. Hiçbir zaman duygusal bir tip olmadı, ama bu bıçak benden daha uzun süredir ona yoldaşlık ediyor.

"Hâlâ düğün davetiyesini bekliyorum." Ona göz kırptıyorum. "Belki bu işten canlı çıkarsam çifte düğün yapabiliriz?"

Damarlarımda adrenalinden başka bir şey yokken, oyuktan çıkıyorum ve bana doğru gelen adama ateş ediyorum. Kurşunlardan biri ısıkalıyor, diğeri yan tarafına isabet ediyor. Yeni zayıflığını ona karşı kullanarak koştum ve onu göğsünden bıçakladım. Bıçak saplıyken, onu kendime kalkan olarak kullanarak geriye doğru itiyorum.

Diğer adam babamı tutuşunu düzeltiyor ve silahı kafatasına daha sıkı .

"Biraz daha yaklaşırsan beynini dağıtırım." Çok sinirli. Daha çok genç. Muhtemelen henüz çok fazla öldürmemiştir, eğer varsa. Bunu kendi avantajıma kullanabilirim.

"Noah," babamın gergin sesi beni hazırlıksız yakalıyor. "Gerçekten üzgünüm. Her şey için. Senin yanında olmalıydım, bunun yerine seni on üç yıl boyunca tek başına yas tutmaya bıraktım. En azından bunu yapabilirim." Bana gülümsüyor ve bu beni çocukluğuma geri götürüyor. Benimle gurur duyduğu birkaç zamana. Gerçekten evde olduğu ve beni görecektik kadar önemseydiği zamanlara.

Ağzımı açıyorum ama bir şey çıkmıyor.

Babam kendisini tutan adama dirsek atıyor ve silahı almak için onunla mücadele ediyor. Bir el ateş edildi. Sonra bir tane daha.

Kontrol için savaşırken kimin vurulduğunu anlayamıyorum.

Bir el daha ateş edildi ve Dmitri'nin adamı yere düştü. Gömleğinde iki kanlı yama oluşuyor.

Babam bana dönüyor ve gülümsüyor. Karnını kan kaplıyor. Onun olduğuna inanmayı reddediyorum.

Bana doğru bir adım atınca sendelemeye başladı. Ona doğru koşuyorum ve yere yığılmadan önce onu yakalıyorum. "Beni de terk etmiyorsun."

"Artık bana ihtiyacın yok. Kız arkadaşın sana bakarken olmaz. O yüzden git onu geri getir ve onu elinde tut. Mutlu olmayı hak ediyorsun." Tıpkı anneme yaptığım gibi, gözlerindeki yaşamın gidişini izliyorum. Bu sefer çok daha hızlı. Kendime iyi bir şey olduğunu, acı çekmediğini söylüyorum. Ama bu nasıl iyi bir şey olabilir ki?

Babamı yere yatırırken Dean arkamdan gelip elini omzuma koydu.

"Bunu tek başına yapmana izin vermeyeceğim." Ayağa kalkmama yardım ediyor. Ayağa kalkarken içimde öfke yükseliyor.

Yapabileceğimiz tek şey babamın cesedini diğerleriyle birlikte orada bırakmak ve biz temizlemeye vakit bulamadan kimsenin onları bulmamasını ummak.

Takip cihazına göre Wynter hâlâ binada.

Dean ve ben Dmitri'nin onu götürdüğü yöne doğru gidiyoruz. Eğer onu dışarı çıkarmadıysa bu sadece önce ona zarar vermek istediği anlamına gelebilir. Bunun için mahremiyet isterdi. Ona tecavüz edişinin görüntüsü zihnime saldırıyor ve tek görebildiğim bu. Bu ve her şeyin üzerine çöken kan kırmızısı pus.

Sağımızdaki koridorda gırtlaktan gelen bir çığlık duyuyorum ve oraya koşuyorum. Wynter'ın hançeri yere atılmıştı. kan sıçramıştı.

Onu alıp yanımdaki kapıya bakıyorum.

Hâlâ binanın doğu tarafındayız ve tadilatların çoğu burada yapılıyor.

Odanın etrafında plastik levhalar asılı ve onlardan birinin içinden uzun bir figür görüyorum. Siyah ve kırmızının bulanık görüntüsü karşısında kalbim küt küt atıyor.

Kraliçem hala ayakta.

Plastiği kenara çekince Dmitri'nin Wynter'in önünde bir tezgâhta oturduğunu görüyorum. Bir eli yanında düz dururken, diğeri elini tutuyor.

kasık. Jöleli saçları garip açılarla dağılmış ve solgun yanaklarında taze kan var.

"Wynter," diyorum kabaca ve bana bakıyor. Gözleri kocaman ve göğsü kabarıyor. Bir an için kırıldığını düşündüm. Koptuğunu. Kan sıçramış yüzündeki gülümseme bana her şeyi mükemmel bir şekilde idare ettiğini söylüyor.

"Bebeğim, ." Gülümsemesi kayboldu. "Ne oldu?"

"Babam öldü," diyorum duygusuzca. Bunun için ağlamanın bir anlamı yok. Babam öldü. Artık önemli olan tek şey Wynter'ı sağ salim eve götürmek.

Boynumun arkasını tutuyor ve alnımı kendi alınına çekiyor. "Çok üzgünüm. Dmitri hâlâ nefes alıyor, şimdilik. Acının bir kısmını ondan çıkarmak ister misin?"

Diğer elini kaldırıyor ve içinde bir çivi tabancası var. Şimdi Dmitri'nin neden hareket etmediğini biliyorum. Ellerinden birini ve taşaklarını masaya çiviledi.

Dean de bunu fark edince kısık bir ıslık çalıyor. "Senin gibi küçük bir şey bunu nasıl başardı?" diye sorar.

"Çünkü erkekler her zaman önce penisleriyle düşünürler. Beni dışarı çıkarmak yerine önce tecavüz etmek için buraya sürükledi."

Ve benim küçük engerek yılanım onunla savaştı ve kazandı. "Seninle gurur duyuyorum, aşkım." Çivi tabancasını alıp hançerini ona geri veriyorum.

"Bana hasta mı diyorsunuz? Siz dengesiz insanlarsınız!" Dmitri bağırır.

"Sen hiç susmaz mısın?" Çivi tabancasını omzuna dayadım ve bir el ateş ettim. Elini masadan kurtarıırken acı çığlığı derin bir kükremeye dönüşüyor.

Bana vurdu. Avucundaki çivinin sivri ucu derimi yakalıyor ve gözümde acıya neden oluyor. Tökezleyerek çivi tabancasını düşürüyorum ve Wynter'ın çığlığını duyuyorum.

Kan bir gözümü kör ediyor ve net görmemi zorlaştırıyor. Ama önümdeki sahneyi kaçırarak kadar değil. Bu şimdiye kadar tanık olduğum en muhteşem şey. Wynter hançeri doğrudan Dmitri'nin kalbine saplıyor. Onu defalarca bıçakladı. "Seni değersiz insan müsveddesi!" *Bıçak*. "Seni lanet domuz!" *Bıçakla*. "Öl artık." *Bıçak*. "Bizi rahat bırak ve öl!" *Bıçakla*. *Bıçakla*. *Bıçakla*.

Onu Dmitri'nin gevşek bedeninden ayırması gereken kişi Dean'dir. Onu masadan düşmekten alıkoyan tek şey taşaklarındaki çivilerdir.

"Tanrım, kadın. Her şey bitti. O çoktan öldü." Dean hançeri kadının elinden alır ve kadın ona hırlar.

"Bırak onu," diyorum sakince ve o da hemen dinliyor. Wynter kollarıma yuvarlanıyor ve kana susamışlık zihnini bulandırırken hemen benimle dövüşüyor. Hiç vakit kaybetmeden çenesini kavırıyor, zorla açıyor ve parmaklarımı içeri sokuyorum. "O öldü, aşkım. Bunu sen yaptın."

Öfkesine yenik düşmüş vahşi bir yaratık gibi göğsüme doğru çırpınırken ısıyor. Parmaklarımı sıkıca ağzında tutuyorum ve birkaç saniye sonra bana göz kırpmıyor ve parmaklarımı emiyor. "Noah," diye mırıldanıyor. Yüzümü gördüğünde gözleri dehşetle açılıyor.

Parmaklarımı ağzından çekerek avucunu kanla kaplı yanağıma bastırıyor. "Bebeğim, yaralanmışsın."

Yemin ederim onu daha fazla sevemeyeceğimi düşündüğüm her seferinde yanıldığımı kanıtlıyor.

"Ben iyiyim. Sen iyi misin? Seni incitti mi?" Eldivenlerini çıkarıp kesik olup olmadığını kontrol ediyorum. Eli yine açılmıştı ama çok kötü görünmüyordu.

Yavaşça başını sallıyor. "Birkaç darbe aldı ama kalıcı bir şey yapamadı."

Teşekkürler.

"Şuna bir baktırmalısın." Dean gözüme doğru başını salladı. "Kötü görünüyor. Nasıl bir his?" Yaraya dokunmak için elini uzatıyor ve ben elini uzaklaştırıyorum.

"Geri çekil. acıyor."

Wynter ona, "O gece beni kurtarmaya yardım ettiğin için sana teşekkür etme fırsatım olmadı," diyor.

"Rica ederim ama teşekkürünü Bones'a saklamalısın. Benim önerim seni öldürmek ya da orada bırakmaktı. Yine de seni almasına sevindim. İyi birine benziyorsun."

Wynter'ın Dean'e nasıl tepki vereceği konusunda tereddüt ediyorum ama o sadece gülüyor. Yumuşak bakışlarını tekrar benimkilere çevirdiğinde, "Noah. Baban. Gerçekten öldü mü?"

Başımı sallıyorum ve o da yutkunuyor. Elbisesinin alt kısmını yukarı çekerek bir kısmını yırtıyor ve gözümün üzerine geçici bir bandaj olarak kullanıyor. "Bu benim hatam," diyor sessizce. "Dmitri'yi kaçırmak için bu aptal planı yapmamış olsaydım, hâlâ hayatta olabilirdi."

Boynunun arkasından tutarak yüzünü kendime yaklaştırıyorum. "Benden asla özür dileme, Wynter. Güvendesin. Önemli olan tek şey bu."

"Ama-"

"Ama hiçbir şey. En başta Dmitri'yle ilişkiye girmesi kendi hatasıydı. Bunun için üzölmeyin. Bu gece olan her şey sadece ve sadece onun suçu." Dmitri'nin bedenini işaret ediyorum ve Wynter titreyen dudağını ısıırıyor. Bana doğru eğiliyor ve ben de ona sıkıca sarılıyorum. Kalbim hala göğsümde düzensiz bir şekilde çarpıyor ve elini oraya koyduğuna göre o da bunu hissediyor olmalı.

"Şimdi ne yapmamız gerekiyor? Summer'ı bulmak için şansımız oydu. Onu sorguladım, korkutarak bilgi almaya çalıştım ama bana hiçbir şey vermedi. Yalan söylediğini sanmıyorum."

Sırtını okşayarak, "Onu tekrar göreceksin." dedim. Söyleyebileceğim tek şey bu. Yolculuğumuz hep bu ana doğru ilerliyordu ve ona gerçeğı söylemem gereken zamanın geleceğini biliyordum. Ama ona söylersem aramızda inşa ettiğim her şey yok olacak.

AYNTER

Noah babası öldüğünden beri çalışmaktan başka bir şey yapmadı. Babasının yerini doldurmak için ofisinde ya da şirket binasında saatler geçirdi.

Polisler birkaç kez gelip sorular sordular ve hatta bir keresinde onu karakola sürüklediler, ancak hiçbir şey bizim olaya karıştığımızı göstermiyor. Tek gördükleri kederli bir adam. Onlar için rolünü iyi oynuyor, oysa evde içine kapanık ve mesafeli.

Dmitri'nin bağış toplama etkinliği sırasında kızlarını pazarlamak için otelin bütün bir katını rezerve ettiğini öğrendik. Bu, oradaki erkeklerin çoğunun tutuklanması için yeterliydi.

Noah polisler babasının Dmitri ile tartışmasına kulak misafiri olduğunu ve Gregory ile Dmitri'nin birbirlerinden hoşlanmadıklarını düşündüklerini söyledi. Şirket binasını didik didik aradılar, Gregory'nin ofisini ve dairesini yağmaladılar. Kai, Noah'ın ona söylediği dosyaları sildi ama Gregory'nin evindeki kasada kilitli bazı evraklar vardı. Polisler onu buldu ve anlaşmazlık için ana kanıt olarak kullandılar. Bu ve Noah'dan alınan bir miktar sus payı ile polisler sonunda davayı düşürdüler.

Sahip olduğu güce alışabileceğimden emin değilim. Çok fazla adam öldürdük. O ve Dean'in sayıları şimdiye kadar yüzleri bulmuştur. Ama biz bu katliamdan tanrılar gibi uzaklaşıyoruz.

Noah'ı duşta ayakta dururken buldum. Su sırtından aşağı akarken kılını bile kıpırdatmıyordu. Uzun saçları yüzüne yapışmış ve gözleri uzak bir dünyada. Dmitri'nin yüzünde bıraktığı kesik derin bir yara izi bırakacak. Bu

kaşına ve elmacık kemiğine doğru ilerliyor. Neyse ki göz küresini ıskaladı ve Luka bize görüşünün iyi olduğunu söyledi.

Soyunup arkasına geçiyorum ve ellerimi omuzlarına koyuyorum. "Buradayım," diyorum ve kasları biraz olsun gevşiyor. "Arkanı dön. Seni yıkamama izin ver."

"Küçük engerek, ben sensiz ne yaparım?" diye iç geçiriyor ve tüm vücudumu eriten en yumuşak ifadeyle bana bakıyor.

Bir bez alma zahmetine girmiyorum. Onu parmak uçlarımda hissetmek istiyorum. Sabun onun özel kokusu. Arzuladığım o baharatlı sıcaklık. Beni karanlıktan çekip çıkaran, kurtarıcımın gerçekte kim olduğunu bilmeden ona sarılmamı sağlayan koku.

Parmaklarım onun her santiminde dolaşüyor. Her kas oluşunun, her yara dokusunun izini sürüyorum. O da aynısını bana yapıyor, parmak uçlarıyla vücudumu ezberliyor. Ancak ikimiz de kırılmaya başladığımızda dışarı çıkıyoruz.

"Bugün için hazır mısınız?" Bize havlu getirirken sordum.

"Cenazeye hazır olan var mıdır ki? Sanırım ölümler hazırdır."

Janine hazırlıkların çoğunu kendisi yaptı, Noah onun çağrılarını görmezden geldiği için benden biraz yardım aldı.

Yatağın kenarına oturup kesiğiyle ilgileniyorum. Düzgünce kurutuyorum ve yeni pansumanlar uyguluyorum. Sonra dolaptan bugün için asılı duran siyah kıyafetlerimizi alıyorum. Noah için takım elbise ve ona uygun siyah bir gömlek, benim için de düğmeli bir bluz ve kalem etek.

Giyinirken hareketleri mekanik, sanki hepsi burada değilmiş gibi. Gömleğinin bir iliğini kaçırıyor ve ben ona yardım etmeye gidiyorum.

Gözlerimin içine baktığında, "Benim için endişeleniyorsun. Endişelenmene gerek yok."

"Noah, bence bir süreliğine uzaklaşmalıyız. Düzgün bir şekilde yas tutmak için zamana ve boşluğa ihtiyacın var."

"Ben iyiyim," diye ısrar ediyor. Ne zaman sorsam aynı şeyi söylüyor.

"Buradan uzaklaşmak ikimizin de bu durumu kabullenmesine yardımcı olacak.

Her şeyi. İkimiz de hayatımıza devam etmek için zamana sahip olabiliriz." Her zaman korktuğum kelimeleri göğsüm ağrıyor. "Summer gitti. Onu geri alamayacağımı kabul etmek zorundayım."

Büyük ellerini omuzlarıma koyan Noah, "Bize daha fazla ipucu bulacağım. Öldürmeye devam edeceğiz ve sonunda onu geri alacağız."

Ona kalp kırıklığına daha fazla dayanamayacağımı söyleyemem. Tek yapabildiğim ona bir gülümseme sunmak. Bugün benimle ilgili değil ve bunu atlatmasına yardımcı olmak için güçlü olmalıyım.

Sessizlik içinde hazırlanmayı bitirdik. Mezarlığa giden araba yolculuğu bile sessizdi. Noah ilk kez müziğini açmıyor ve ikimizin de söyleyecek fazla bir şeyi yok.

Vardığımızda kilise çoktan dolmuştu. Bağış kampanyasından ve ofisten belli belirsiz tanıdığım birkaç yüz var, geri kalanı bana yabancı. Hepsi Noah'ın sargılı gözüne bakıyor ve kendi aralarında fısıldaşıyorlar.

Noah, kolunda benimle koridorda yürürken kimsenin ona saygılarını sunmasına fırsat vermiyor. Sonunda kapalı tabut bizi bekliyor. Noah bizi doğruca ön taraftaki koltuklarımıza götürdü. Janine onun diğer tarafına oturuyor, sıranın geri kalanı boş kalıyor.

Gregory'nin bazı arkadaşları Daniella ve Janine ile birlikte birkaç söz söylüyor. Noah tüm bu süre boyunca tabutun üzerindeki vitray pencereye bakar.

Tören biter bitmez Noah elimi tutuyor ve bizi uzaklaştırıyor. "Geri kalanı için kalmak istemiyor musun? Herkes gittikten sonra özel olarak vedalaşabilirsiniz."

"Bu sadece bir beden. Veda bir şey yok."

Eve döndüğümde Noah beni merdivenlerin dibinde bırakarak şaşırtıyor. "Nereye gidiyorsun?" Onun hiç bu kadar mesafeli olduğunu görmemiştim.

"Bir şeyi kontrol etmem gerekiyor. Birazdan dönerim," diyor aniden.

"Noah, bebeğim, bekle." Kapı aralığında durdu ve elini uzattı.

"Ben buradayım. Kendi alanına ihtiyacın varsa buna saygı duyarım ama lütfen senin için burada olduğumu unutma."

Bana dönerek hiçbir sorun yokmuş gibi gülümsüyor. "Wynter, ölüm benim için yeni bir şey değil. Onun varlığını uzun zaman önce kabullendim. Aslında daha önce söylediğin şey hakkında düşünüyordum, biraz uzaklaşmak hakkında. Bu iyi bir fikir. Sadece önce yapmam gereken bir şey var. Sonra tamamen seninim. Söz veriyorum." Bana göz kırpmıyor ve alnımdan öpüyor, sonra da adımlarında yeni bir sıçrayışla merdivenlerden aşağı iniyor.

Ona her ne olduysa iyi olamaz. Ama iyileşmesine yardım edecekse ne zararı olabilir ki?

Yukarı çıkıp üzerime bir kot pantolon ve tişört giydikten sonra Noah'ın ofisine gidiyorum. Hançerim hâlâ masasının üzerinde, en son bıraktığım yerde duruyor ve onu baldır uzunluğundaki botumun içine rahatça sokuyorum.

Noah eve kameraları yerleştirdiğinden beri ara sıra onları kontrol ediyorum. Coğunlukla yalnızken. Noah, burada birinin olduğunu sandığım gecenin sadece bir halüsinasyon olduğuna dair beni temin ediyor. Elimdeki yara yeniden açıldıktan sonra güzelce iyileşiyor ve artık o kadar da acımıyor. Ama ona bakmak bana diğerk kişinin elini keserken hissettiklerimi hatırlatıyor. O anda her şey çok gerçektir.

Sanırım artık bir önemi yok. Dmitri zaten öldü. Ekibinden geriye kalanlar ya hapis cezasıyla karşı karşıya ya da mekanları basıldıktan sonra kaçıyorlar. Artık korkulacak canavar kalmadı.

Her beslemeyi tarayarak, her odayı kontrol ediyorum. Ev boş. Noah'nın arabası hâlâ ön tarafta park halinde. Onunla gittiğini düşündüm ama sanırım garajdaki diğerk arabalardan birini almış olabilir.

Tam kapatacaktım ki ekranın üst köşesinde bir uyarı belirdi. *Alarm devreye girdi.*

Tıkladığımda beni tamamen farklı bir kamera setine götürüyor. Birinin evinden canlı yayın. İyi yaşanmış görünüyor ve rahat bir rustik havası var, ancak evin içini hiç tanımıyorum.

Binanın ön kapısına doğrultulmuş kamerada Noah'ı görüyorum. Tanıdık bir görüntü ama nereden? Ve görüntüler neden buraya gönderiliyor?

Diğerk yayınları tekrar tararken nedenini gördüğümde midem bulanıyor.

Summer bir salonda yürüyor. Ne izlediğimi anlamaya çalışırken kalbim boğazımda düğümleniyor. O bir kanepeye otururken görüntüyü büyütüyorum ve bir saniye sonra yanına başka biri oturuyor.

Charlie.

Ne oluyor lan?

Ne gördüğümü anlamıyorum. Noah, Charlie'nin Summer olduğunu ne zamandır biliyor?

Televizyonu açarlar ve Summer bir oyun kumandası alır. Rahatlamış ve mutlu görünüyor. Charlie'nin yüz ifadesinden emin değilim. Sıkı bir gülümsemesi var ama tam olarak korkmuş görünmüyor. Aksine teslim olmuş gibi görünüyor. Gözleri her dakika kapıya kayıyor.

Onları izlemeye devam ediyorum, sanki beden dışı bir deneyim yaşıyormuşum gibi hissediyorum. Sanki gerçekten ölmüşüm ve odada onları öbür dünyadan gözlemliyormuşum gibi.

Noah nerede olduklarını biliyor. Ama ne zamandır biliyor ve neden bana söylemedi?

S0

AYNTER

"W ynter," diyor Noah yavaşça ve ben irkiliyorum, bilgisayar sekmelerini hızla kapatıyorum, ama yüzümdeki dehşet ifadesinden ne gördüğümü biliyor olmalı.

"Bu da ne böyle?" Titreyerek soruyorum.

Hiçbir şey söylemiyor.

Ayağa kalktım ve avuçlarımı masaya vurdum. "Kız kardeşim hangi cehennemde?"

"O güvende." Ellerini bir barış jestiyle uzattı, ama barışı sikeyim.

Ona bakmaya dayanamıyorum. Onun tatlı yalanlarına tekrar kanmaya.

"Summer ve Charlie nerede?"

Sonra dank etti. İçinde bulundukları binadan iki dakika önce çıkmış. Arazide bir yerdeler.

"Bekçinin yeri," diyorum kendi kendime. "Aşkım, yemin ederim bunu sadece sana yardım etmek için yaptım."

Bana doğru geldiğini duyuyorum ve bilgisayar klavyesini gibi ona doğru fırlatıyorum. Kollarıyla engelliyor ve bana doğru gelmeye devam ediyor.

"Ne zamandır buradalar?" Ona olan mesafemi koruyarak masanın etrafında dönüyorum.

"Gerçek adını öğrendiğimde onu senin için araştırmaya başladım. Çok geçmeden onu yanıma aldım."

Başından beri burada mıydılar?

Böyle bir şey yapabileceği aklımın ucundan bile geçmemiştir. Hiçbirini sorgulamayı düşünmedim. Bana onu aradığını söylediği onca zaman yalandı. Eski apartmanıma gittiğimde bana Charlie'nin güvende olduğunu söyledi. Sanırım onun gözünde öyleydi. Ama yine de bir yalandı.

"Neden?" Sesim kesildi. "O sadece küçük bir çocuk!"

"Ona zarar vermedim, yemin ederim, asla böyle bir şey yapmam. Bunu biliyorsun." Bana doğru gelmeyi bırakmıyor.

"Ama neden? Neden bana söylemedin?" Sesim çatlıyor.

"Onu sistemde çürümeye terk etmeyecektim. İkinci kez tekrar bir araya getirmeye niyetliydim. Sadece önce senin hazır olmanı istedim. Grayson'ı öldürdükten sonra hazır olduğunu düşünmüştüm ama sonra anlaşılmayı sen istedin. Benim olmayı kabul etmişken hayır diyemezdim."

Bedenimi ve zihnimi ona devretmeyi kabul ettiğimde. Sanırım hasta olabilirim. Beni kullandı. Bunca zamandır beni kullanıyordu.

"Ya ondan sonra?"

"Onu görseydin kimseyi öldüremeyeceğini biliyordum. O seni karanlık taraflarından uzak tutan vicdanın olurdu. Senden arzuladıklarımın. Senin de arzuladıkların." Şimdi beni kapıya doğru sıkıştırdı. İpeksi sesi ve ballı kelimeleri beni tekrar tuzağa düşürmeye çalışıyor.

"Yani kendi hastalıklı fantezin için beni bir katile dönüştürdün. Bana onun öldüğünü ya da istismara uğradığını düşündürdün! Annene ve kız kardeşine olanlardan sonra, neden bunun normal olduğunu düşündün?"

Başını eğiyor, yüzü artık bana çok yakın. "Sen acı çekerken birçok kez neredeyse kırılıyordum. Ama her seferinde kendine geldin ve sonra beni sevmeye başladın. Eğer sana yanlış zamanda söyleseydim, kurduğumuz her şey mahvolurdu. Onun burada mutlu olmasını sağladım."

Başımı sallayarak göğsünü itiyorum. Nefes almak, düşünmek için alana ihtiyacım var. Ama o bana bunu vermiyor. Her şey çok boktan. "Onu tekrar görmeme izin verecek miydin?"

"Evet. Sadece öldürme dürtünün onun için iyi olma ihtiyacından daha güçlü olduğundan emin olmak istedim. Bunu başardıktan sonra bir aile olabiliriz. Sen ve ben dışarı çıkıp birlikte öldürebilir, sonra eve gelip sadece üçümüz mükemmel bir hayat yaşayabiliriz."

Kalbim onun çarpık fantezisini düşününce daha hızlı atıyor. Ölümcül bir sirenin şarkısı gibi beni çağırıyor. Ama istediğim bu değil. Olamaz da. Ben bir katil değilim, sadece intikam için yapmam gerekeni yaptım.

"Bana bazı yönlerini gösterdin, bu yüzden düştüm ama hepsi yalandı." Karanlığın tekrar kafamın içine girmeye başladığını hissedebiliyorum. Kendimi bundan kurtarmanın tek yolu Noah ile birlikte olmak. Başından beri istediği şey bu muydu? Hayatta kalmak için ona bağımlı olmamı sağlamak. "Bunca zamandır beni manipüle ediyordun. Beni olmadığım biri haline getirdin."

Yanağımı okşuyor, başparmağı dudaklarımda gezinerek beni yatıştırıyor. "Her zaman olman gereken kişi buydu, ben sadece bunu fark etmene yardımcı oldum." Göz kapaklarım ağırlaşıyor ve dudaklarımı onun için ayırıp içeri girmesine izin verme dürtüsüne direnmek zorunda kalıyorum. "Katil zaten senin içindeydi. Sen benim kraliçemsin, Wynter. Bunu senin için yaptım."

Kendimi beni soktuğu hastalıklı trans halinden çıkmaya zorluyorum ve gözlerimi onun yalanlarına açıyorum. Bunların hiçbirisi benim için değildi. Hepsi onun içindi.

Göğsünü tekrar ittiğimde nihayet geri çekiliyor ve bana eğilip çizmemden hançerimi çıkarmam için yer açıyor.

Eğer şu anda olduğum şey bir katilse, o zaman kendimi ondan kurtarmak için bu parçamı kullanabilirim. "Artık bana dokunamazsın! Seni sevdiğimi biliyordun ama yine de bana gerçeği söylemedin. Bir daha senin ağzından çıkan hiçbir şeye güvenemem. Beni hemen ona götür yoksa yemin ederim bu işi burada bitiririm."

Hançerimi ona doğrultarak dışarı çıkıyoruz. Onunla işim bittiğinde o şeyi atmalıyım ama artık benim bir parçam haline geldi ve ondan ayrılmaya dayanamıyorum.

Bekçinin kulübesine doğru attığım her adımda içimi bir korku kaplıyor. Onu ilk gördüğüm zamanı düşünüyorum. Işıkların nasıl açık olduğunu ve Noah'ın içeride kimin olduğu konusunda bana nasıl yalan söylediğini. Ona bu kadar kolay inandığım için aptalın tekiydim.

Summer'ın güvende olduğunu bilmek beni mutlu etmeli ama sanki darağacına doğru yavaş bir yürüyüşe çıkmışım gibi geliyor.

Ona ne diyeceğim? Onu yalnız bıraktıktan sonra beni tekrar görmek isteyecek mi? Noah ona ne söylüyordu?

"Burada olduğumu biliyor muydu?" Kapıya ulaştığımızda sordum.

"Hayır. Ona bazı kötü insanları yakalamama yardım ettiğini söyledim." "O daha çocuk, bunu bilmesine gerek yok."

"Ona detayları hiç anlatmadım. Senin bir tür casus olduğunu düşünüyor." Sanki içeriden bir şaka hatırlıyormuş gibi kıkırdıyor. Öfke ve kıskançlıktan midem bulaniyor. Sanki bunlar normalmiş gibi onunla bağ kuramıyor.

Yakından bakıldığında, bina basitçe küçük şirin bir kulübe. Hiç de ürkütücü bir yanı yok. Öyleyse neden bir hapishaneye adım atmak üzereymişim gibi hissediyorum?

Kapının kilidini açan Noah, "Wynter, izin ver açıklamaya çalışayım," der.

"Kapıyı aç, Noah. Aç şu lanet kapıyı!" Summer bizi duyabilir diye ona sessizce tıslıyorum.

Kapıyı sonuna kadar açıp kenara çekiliyor ve eşikten ilk adımı benim atmama izin veriyor.

Binanın yıkık dökük olmasını bekliyordum ama aydınlık ve . Sevimli estetiği dış görünüşüyle uyumlu. Buranın kameralardaki yer olduğuna şüphe yok. Yukarı baktığımda tavanın köşesinde bir tane görüyorum.

Koridorda biraz daha yürüdüğümde Summer'ın sesini duyuyorum ve bu beni sarmalın içine sokuyor.

Bunu yapamam.

Tekrar tekrar kafamda kavuşmamızı hayal ettim. Pek çok karanlık gecede beni kurtardı, ama şimdi burada olduğu için ters yöne koşmak istiyorum.

Noah yanıma gelip elimi tutuyor ama ben onu geri çekiyorum.

Bu anı mahvedemez.

"Eğer onu incittiysen, ben-" Onu incitmek zorunda kalmak istemediğimi fark ettiğimde boğazım tehdidimin etrafında kapanıyor. Babasını kaybettikten sonra tüm acısını saklıyordu. Bir kere bile ağlamadı. Ama belki de bunu yapamıyordur. Belki de tüm kırılganlıkları rol icabıdır.

İlerleyerek koridorun sonundaki ahşap kapıyı itip açıyorum. Beni ilk Charlie gördü ve hayalet görmüş gibi . Ben de hissediyorum.

Burada gezinirken kendimi gerçek hissetmiyorum.

Hiçbir şey söylemiyor, sadece bana ve sonra elimdeki hançere bakıyor.

Kahretsin. Bıraktım ve yere düştü.

Summer sonunda gözlerini televizyona diktiği yerden başını kaldırıp bakıyor. Titreyen dudağımı sertçe ısıırıyorum. Gördüğü ilk şey ağlayan ben olamam.

"Günüşığı," diyorum ve kocaman bir gülümsemeye boğuluyor, kollarını açarak bana koşuyor.

"Wynnie, buradasın! Seni çok özledim!" Sesi hiç de üzgün gelmiyordu. Charlie'ye bakıyorum, yüzünde dalgın bir ifadeyle arkamdan bakıyor. Noah hala orada, onun varlığını hissedebiliyorum.

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Her kelime dilime ulaştığında yok oluyor.

"Sana geri döneceğini söylemiştim," diyor Noah yanımdan geçerken kayıtsızca.

"Uzun bir süre olmayacağını söylemiştin," diye suratını asıyor Summer. Onun yanında çok rahat. Yeniden bir araya geldiğimizde birlikte olmalarını böyle hayal etmişim.

Elimden tutarak beni kanepeye doğru sürüklüyor. "Bana her şeyi anlatmak zorundasın!"

Yardım için Charlie'ye bakıyorum ama o hâlâ sessizliğini koruyor.

Elimde kalan tek seçenek Noah. Ona yalan söylediğinden eminim ama bu kadar mutluyorsa o kadar da kötü olamazlar. İsteyeceğim son şey onu korkutarak bunu mahvetmek.

Noah önümüzdeki sehpanın üzerine tünüyor ve Summer'a hayranlıkla gülümsüyor. Kalbim onun için ve kendim için kırılıyor. Kendi küçük kız kardeşini ne kadar özlediğini biliyorum ve onu böyle gülümserken görmek beni çok mutlu ediyor. Ama bunların hiçbirinin iyi olmasını bekleyemez.

"Ablan çok yardımcı oldu. Neredeyse tüm kötü adamları alt ettik Bu yüzden ona bir süre daha ihtiyacım olacak."

Neredeyse mi? Ölmesini istediğim herkes gitti. "Hayır. Benden bu kadar," dedim açıkça.

"Bu hiç adil değil!" Summer iç geçiriyor. "Bones sen görevini tamamladıktan sonra hepimizin Tokyo'ya gidebileceğini söyledi. Açıkçası ilk başta ona inanmadım ama sonra bana senin casus kıyafeti giydiğin bir fotoğrafını gösterdi. Çok havalı görünüyordun!"

Ona Bones mu diyordu?

Ona inanamayarak bakıyorum. Çok kolay yalan söylüyor. Ama ben bunu zaten biliyordum, değil mi? Oyunlar onun yatağında uyandığım anda başladı. Yalanların da o zaman başladığına eminim.

"Anlıyorum. Burada kalmak sana iyi geldi mi?" Sorumu Charlie'ye yöneltiyorum ve o da başını sallıyor.

Noah'nın bana dokunduğu gibi ona dokunmadığına inanmak istiyorum ama artık neye inanacağımı bilmiyorum.

"bana söyleyebilirsin," diye ısrar ediyorum.

"Dürüst olmak gerekirse Wynter, burada güzel vakit geçirdik. Summer çok fazla video oyunu oynadı, yani çok fazla."

"Evet! Bones bana istek listemdeki her şeyi aldı."

Ona kızmam gerekirdi ama Summer'ı daha önce hiç bu kadar mutlu gördüğümünden emin değilim.

"Ayrıca tüm dersleriniz için özel öğretmenlerle görüşüyormuşsunuz" diye ekliyor. "Bu doğru mu?" Charlie'ye soruyorum ve o da başını sallıyor.

Tüm bu yeni bilgiler beni ağırlaştırıyor ve kanepeye geri gömülüyorum. Summer yanıma sokuluyor ve içinde bulunduğu durumun gerçekliğinden habersiz oyununu oynamaya devam ediyor. Onu son gördüğümde beri büyümüş. Tanrım, doğum gününü bile kaçırmışım.

Noah ile birlikteyken zamanın ve tarihlerin benim için hiçbir önemi yoktu. Hayatımı ele geçirdi ve ondan başka her şeyi görmemi engelledi.

Şu anda bile beni izliyor ve ben aramızdaki manyetik çekimin galip gelmesine izin vermek istiyorum. Onun kollarına düşmek ve sonsuza dek mutlu olacağımız hayaliyle yaşamak istiyorum.

Ama ihanetin acısı çok derin, içimi kemiriyor.

"Yaptığınız her şeyi bana anlatmanızı istiyorum, ama önce *Bones*'la konuşmam gerekiyor."

Kimseden onay beklemeden koridora geri dönüyorum. Noah kapıyı usulca arkamızdan kapatıyor.

Charlie, Summer'ı korumak için televizyonun sesini açtıkça televizyonun sesi daha da yükselir.

"O asla tehlikede değildi," diyorum. "Beni bu yalanla besledin. Hayatta olup olmadığını düşünerek döktüğüm her gözyaşını sen sildin. Acı çekerken bana sarıldın, bana unutturdun- Kahretsin, ne kadar aptalım."

"değildi. Sana savaşmaya devam etmen için bir sebep verdim."

"Öldürmeye devam etmek mi demek istiyorsun?" Kendimi unutarak bağıriyorum. Parmaklarımı saçlarımda gezdirerek birkaç derin nefes alıyorum ve koridorun diğer ucuna doğru ilerliyorum. "Beni bir katile dönüştürdün."

"Wynter-"

"Hayır! Bana her şeyi anlatacaksın ve sakın bana bir daha yalan söylemeye kalkma."

Noah elimi tutmaya çalışıyor ama ona izin vermiyorum ve mesafesini koruyor. "Summer bir koruyucu ailedeydi, berbat bir yerdi. Charlie onu sık sık ziyaret ediyordu. Summer'ı evlat edinmek istediğimi düşündü ve beni uyardı çünkü benim bir sapık olduğumu düşünüyordu."

Güzel.

"Sonunda bana Summer'ın tek ailesi olduğunuzu ve kayıp olduğunuzu anlatmasını sağladım. Ona yardım edebileceğimi söyledim. Onun güvenliği karşılığında senin bedenle anlaşma yapmamı istediğinde onu çoktan evlat edinmiştim."

"O senin mi?"

Etrafta dolaşıp insanları ödül olarak mı topluyor?

"O *bizim*. Evlendiğimizde senin de hakların olacak. Eğer istediğin buysa, bugün bunu gerçekleştirecek kadar param var. Summer'ı bu kadar çabuk böyle elde ettim."

Para. Bütün mesele bu. İster yasal ister yasadışı olsun, bir insana sahip olmak için gereken tek şey paradır.

Noah'nın yüzündeki ifade bana doğru şeyi yaptığını düşündüğünü söylüyor. Nihayetinde yaptı. Summer güvende. Burada olması Dmitri'nin ya da başka birinin ona zarar verme ihtimalinin olmadığı anlamına geliyor. Charlie bunca zamandır onun yanında, yani yalnız değil. Peki göğsüm neden bu kadar acıyor?

"Wynter, artık bildiğine göre, bu işi bir aile olarak yürütebiliriz. Charlie kalıp Summer'a bakabilir, biz de öldürmeye devam edebiliriz. Dışarıda yok edilecek daha bir sürü canavar var." Planından o kadar emin, o kadar içten konuşuyor ki tuzağına düşmemek elde değil.

"Hayır. Bunu yapmaya devam edemem! Summer neye dönüştüğümü öğrenirse..." Öldürdüğüm her adamı düşünüyorum. Neredeyse takip edemeyeceğim kadar çok. Sonra yüzlerini Noah'ın bilgisayarında ilk gördüğüm zamanı hatırlıyorum. Sayılar birbirini tutmuyor.

"Bana kaç adamın zarar verdiğini söylemiştin?" "Şimdi hatırlamıyorum."

Beni yine aptal yerine koyuyor.

"Kimi öldürüyordum?" Çenesi gerilir.

Tüm yüzleri eşleştirmeye çalışıyorum ama çok fazla yüz var, hepsi birbirine karışıyor.

"Dmitri. Senden atmanı istediklerini de bana öldürttün, değil mi?"

Summer ve Charlie'nin güvende olduğu kapıya doğru bakıyorum. Ama Noah'ın çarpık planlarından gerçekten güvende olabilecekler mi?

"Onları ben öldürmedim," diyorum.

Asla böyle biri olmak istemedim. Tek istediğim intikamdı, seri katil olmak değil. Noah ruhumu çaldı ve onu bozdu. Beni küçük kuklasına dönüştürdü.

Bunu yapamam. "Senden uzakta zamana ihtiyacım var. Ya sen ya da biz."

Ültimatolum karşısında yüzü çatlıyor. "Wynter..."

"Daha fazla olmaz. Daha fazla acıya dayanamam, Noah."

"Seni kaybetmeyeceğim. Lütfen Wynter, babamı daha yeni gömdüm. Sahip olduğum tek şey sensin." Dizlerinin üzerine çöktü ve kalçalarını kavradı.

Gözyaşlarının tehdidi boğazımı yakıyor ama onları tutuyorum. "Gittiği için üzgünüm. Gerçekten üzgünüm ama sırf bu yüzden kalmam için beni manipüle edemezsin."

Bana bakarken gözleri parlıyor. Onu bir kez bile ağlarken görmedim. Yalanlarına bir kez daha kanmadan önce başka tarafa bakmalıyım. Hepsi bir gösteri. Söylediklerinin ya da yaptıklarının hiçbirisi gerçek değil.

"Bırak beni," diye fısıldıyorum, sesim çatlıyor.

Ayağa kalkıp alnını alnıma bastırıyor. Bir zamanlar sevdiğim yakınlık şimdi boğucu.

"Tamam. Ben gideceğim. Kız kardeşinle vakit geçirebilirsin ama ben geri döneceğim. Beni sonsuza kadar dışlamayacaksın. Hâlâ aklımdayım, unuttun mu?" Parmaklarını boğazımın sütunundan geçirip yanağımın üzerinden geçirdikten sonra uçlarını şakağıma yerleştiriyor. "Yaptığım tek bir şeyden bile pişman değilim. Çünkü her günün sonunda, sen her zaman benim olacaksın."

Bir zamanlar kendimi güvende hissetmemi sağlayan sözleri şimdi bir tehdit gibi geliyor. "Git buradan," diye tıslıyorum ona. Omuzları sanki saldırmak istiyormuş gibi bükülüyor. Yumruklarını sıkıyor. Sinmiyorum. O bu seviyeye incekse ben de güçlü durmaya devam edeceğim.

Bunu içimde hissetmiş gibi görünüyor ve bir adım geri çekilip benimle kapı arasına bakarken tereddüt ediyor. "Senin olmaktan asla vazgeçmeyeceğim." Gözleri karanlık ve ölümcül, sözleri daha da karanlık bir niyetle dolu. Bana bakarken titriyorum, ruhumun derinliklerini görüyor ve aynı karanlığı içimden çekip çıkarmaya çalışıyor.

"Lütfen, Bones." Sesim ancak bir fısıltı, ama ona sertçe çarpıyor. Hışımın kapıdan çıktı ve arkasından çarptı.

Kilidin tık sesini duyduğumda duvara yaslanıp nefes nefese kalıyorum.

Ona o kadar bağımlı hale geldim ki, şimdi o gittiğine göre tek istediğim onun içimde olması ve beni sakinleştirmesi. Beni kendi dalkavuşuna dönüştürdü, onun rehberliği olmadan var olamıyorum.

St

AYNTER

I Odaya geri dönüp hiçbir şey gibi davranabilmem için birkaç dakika geçmesi gerekiyor. Ayağım hançerimi yere sürterken içeri giriyorum ve botumun içine, gözden uzak bir yere koyuyorum.

"Sen... sen iyi misin?" Charlie'nin ağlamaktan kızarmış iri gözleri beni tutup sıkıca sarılırken ben de kollarımı ona doluyorum.

"Sarılmanı özledim," diye mırıldanıyorum omzuna.

"Gitti mi?"

Başımı salladım. "Sana gerçekten ne söyledi?"

"Buradan gelin." Bir bağlantı kapısından geçiyoruz ve içeride küçük, sade bir mutfak var.

Summer kanepeden beni izliyor ve yemin ederim ki tüm yalanları görebiliyor. O her zaman akıllı bir çocuk olmuştur. Ona gülümsüyorum ve o da oyununa geri dönmeden önce bana aynı sıcaklığı sunuyor. Ama bir şeylerin yanlış gittiğini bildiğini söyleyebilirim.

Charlie kahve yapmakla meşgul ve ben de küçük masaya otururken onu yalnız bırakıyorum. O her zaman bu şekilde sakinleşir ve benim de kafamı toparlamak için bir dakikaya ihtiyacım var.

İkimize de birer fincan hazırladıktan sonra bana her şeyi anlattı. Noah'ın ona dadılık yapması için nasıl para teklif ettiğini. Kabul etti çünkü geri döndüğümde Summer'a ulaşamamamı istemiyordu.

"Gerçekten ne yapıyordun? Bana onun kafasını doldurduğu casus saçmalıklarını . Buna gerçekten inandığını sanmıyorum. Onu kabul etmek

Hikaye onun kendini koruma yöntemi. Öldüğünü sanmıştım. Polise gittim ama bir şey çıkmadı. Sonra *o çıkageldi.*"

"I..." Nefes alarak devam ediyorum, "Gerçekten korkunç adamlar tarafından kaçırıldım ve satıldım. Beni satın alan adam bana çok zarar verdi. Sonra Noah beni tüm bunlardan kurtardı. Biz... onlarla *uğraşıyorduk.*"

"Aman Tanrım, Wynter. Sen iyi misin? Seni ne zaman kurtardı? Polise gitmemiz gerekiyor mu?" diye boğuk boğuk konuşuyor, elleri fincanın etrafında titriyor. Boğazımı temizliyor ve kendi acımı yutkunarak bastırıyorum.

"Sesini alçalt. Ben... tam olarak iyi değilim ama eskisinden daha iyi bir yerdeyim. Noah bana çok yardımcı oldu." Her ne kadar yanlış yoldan gitmiş olsa da. "Beni o yerden çıkaralı aylar oldu. Özür dilerim. Sana daha önce gelirdim ama burada olduğunu bilmiyordum. Seni benden sakladı."

"Neden?"

Kötü bir insan olduğu için mi? Aptal olduğu için mi? Aşık olduğu için mi?

"Emin değilim. Düşünmek için ondan uzak kalmaya ihtiyacım var."

Onu terk etme düşüncesi sırtımı zonklatıyor. Nereye gidersem gideyim beni bulacaktır. Takip cihazını çıkarmalıyım ama onu kaybetmeyi kendime yediremiyorum. Aramızdaki bağ gerçek olmayabilir ama hâlâ var. Beni kendisine muhtaç bir yaratığa dönüştürdü ve bunu nasıl kapatacağımı bilmiyorum.

"Dairen hâlâ duruyor mu?" Charlie'ye sordum.

"Evet, kaybetme endişesi yaşamayayım diye benim için aldığını söyledi."

Böyle düşündürücü bir şey yapan aynı adamın bir çocuğu da kaçırdığına inanmak zor. Bunu yasal olarak yapmış olsa bile yine de doğru değil.

"Ben bir şeyleri çözene kadar Summer ve ben seninle kalabilir miyiz?"

"Bunu sormana gerek olmadığını biliyorsun, Wynter. Elbette sorabilirsin, ama *o* bunu kabul eder mi? Senin hakkında çok konuşuyor. Adam ya sana aşık ya da takıntılı, bunu söylemek zor."

"Onun için ikisi de aynı şey."

"Onu , değil mi?" Dikkatlice soruyor.

İlk tepkim hayır demek oluyor ama çenemi kapalı tutuyorum. Charlie'nin omuzları, ona söyleyemediğim şeyi anladığında düşüyor.

Ben evden çıkmanın bir yolunu bulurken Charlie'yi Summer'ın çantasını hazırlaması için bırakıyorum. Ön kapı sağlam, ancak arka kapı eski ve yıpranmış. Bu

Birkaç tekme atmam gerekti ama sonunda kilidin yanındaki ahşabı kırmayı başardım.

Garaja gidiyoruz ve Noah'nın yedek arabalarından birine doluyoruz. Araba kullanmayalı uzun zaman olmuştu, bu yüzden Charlie'nin direksiyona geçmesine izin verdim ve Summer'la birlikte arkaya oturdum, böylece bana her şeyi anlatabilecekti. Şaşırtıcı bir şekilde, Noah hakkında övgüler yağdırdı. Ona istediği her oyunu aldığını, kendisini K-pop müzikle tanıştırmasını istediğini anlatıyor. Görünüşe göre Summer onu çok seviyor.

"Erkek arkadaşın bizimle Charlie'lerde kalmaya geliyor mu?" diye soruyor. Sorularında bu kadar açık sözlü olmasını özlemişim.

"Hayır. Sadece üçümüz olacağız..." Ne kadar süre için, emin değilim? Noah'ı geri istememeliyim. "Bir süreliğine."

Charlie'lere gittiğimizde yaz kolayca yerleşiyor. Dairemizin koridorun hemen karşısında olduğunu bilmek kalbimi kırıyor ama artık evimiz değil.

Boşluğa ihtiyacım olduğu için dışarı çıktım ve en üst basamağa oturdum. Telefonumu çıkardım ve Noah'ı aramayı düşündüm. Ondan ne kadar nefret etsem de, onu şimdiden özledim. İyi olup olmadığını bilmek istiyorum. Acısıyla bensiz başa çıkabiliyor mu?

Hava kararmaya başlıyor ve önüme bir araba çıktığında farlar beni kör ediyor.

Eğer bu beni almaya gelen oysa çok sinirleneceğim. Yoksa kızar mıyım? İstedğim tam olarak bu değil mi? Beni tekrar onun olmaya zorlasın ki ben de bu konuda söz hakkım yokmuş gibi davranabileyim.

Gözlerimi siper ederek kim olduğunu görmeye çalışıyorum. Kaldırımdaki topuk sesleri beni şaşırtıyor.

"Seni bulduğuma çok sevindim!"

Kafamı kaldırdığımda karşımda kimi gördüğümü sorgulamak zorundayım.

"Daniella?"

Cenazeden sonra onu bir daha göreceğimi sanmıyordum. Yüzü kızarmıştı ve üzerinde hâlâ bugün giydiği kıyafet vardı.

"Benimle gelmen gerekiyor. Noah bir kaza geçirdi," diyor hemen.

Kalbim durdu ve ayağa kalktım. Kolumdan tuttu ve beni arabasına doğru çekmeye başladı. "Ne oldu? O iyi mi?"

Tekrar içmeye başladıysa kaza yapmış olabilir. Aşırı doz almış olabilir. Kendine bilerek zarar vermiş olabilir.

Arabanın kapısını açarken, "Yolda anlatırım," diyor.

"Arkadaşıma gideceğimi haber vermem gerekiyor."

"Zaman yok." Beni koltuğa doğru itiyor ve ben direnmiyorum.

Cebimde telefonumu arıyorum ama bulamıyorum. Lanet olsun. Merdivenlerde bırakmış olmalıyım.

"Daniella, telefonumu almam lazım." Kapıyı açmaya çalıştım ama kilitliydi. Arabayı sürerken beni fark etmedi. "Geri dönmemiz gerek. Telefonumu geride bıraktım."

"Hayır, seni onunla bulacak. Her zaman onun tarafına yapışmışsın. Aklına girmeyi başarmış. Gregory bana ikiniz hakkında her şeyi anlattı. Oğlunun sana ne kadar aşık olduğunu. Tek yönlü olmasını ummuştum ama ona yapıştığını görmek yanıldığımı kanıtlıyor. O senin için yeterince iyi değil. İkiniz için de."

"İkisi de mi?" *Bu kız neden bahsediyor?*

"Sen ve bebek. Benim bebeğim."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Daniella. Bunu sana nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ama Noah yalan söylüyordu. Ben hamile değilim. Hiç hamile kalmadım."

Şefkatli bir gülümsemeyle, "Benimle rol yapmana gerek yok. Sanırım yumurtan her an patlayabilir, o zaman sadece doğum tarihine kadar bekleyeceksin. Bunun ne zaman olacağını ve Tommaso'nun mu yoksa Noah'ın mı olduğunu öğreneceğiz. Her iki durumda da, bunu başaracağız."

Başından beri işin içinde miydi?

Kapının koluna uzandım ve o da tersledi, "Şimdi yaygara koparma. Seni heyecanlandırmak istemiyorum."

"Biliyordun, değil mi? Tommaso'nun bana ve diğerlerine ne yaptığını."

"Oh, tatlım. Ona bunları yaptıran bendim. Kabul ediyorum, bazen biraz fazla eğleniyordu. Seni incitmek gibi bir niyetim yoktu. Tek istediğim bebeğimdi." Sesi samimi geliyor ama manik görünüyor.

O arka koltuğa uzanırken ben de hançerimi almak için eğildim. Keskin ve tanıdık bir şey enseme batıyor. Bana her ne enjekte ettiyse hızlı çalışıyor. Kollarım işe yaramaz bir şekilde aşağı sarkıyor ve oturmak için mücadele ediyorum.

"Merak etmeyin. Ufaklığa zarar vermeyeceğinden emin oldum. Şimdi benim için iyi olmalısın. Eğer iyi olursan belki bir süre daha kalabilirsin. Ne de olsa bebeğin sütanneye ihtiyacı olacak."

O bir deli. Bunun tek açıklaması bu. "Daniella, ben..." Dilim konuşamayacak kadar ağırlaştı ve başımı zar zor kaldırabiliyorum. Omzumdan tutup beni dik tutuyor.

Bu tekrarlanıyor olamaz.
"Neden?" Sesim bulanık
çıkıyor.

Başımı okşarken nazikçe "Paniğe gerek yok," diyor. Ondan uzaklaşmaya çalışıyorum ama tek yapabildiğim başımı yana doğru gevşekçe yuvarlamak oluyor.

Uzuvlarımın vücudumla bağlantısı kesilmiş gibi hissediyorum. Tekrar konuşmaya çalışıyorum ama kelimeler beynimle dilim arasında bir yerde kayboluyor. Göğsüm sıkışıyor ve zar zor nefes alabiliyorum. O karanlık yere geri dönemem. Dönemem. Ama duvarlar çoktan üzerime geliyor.

"Her şey . Sakin ol. Artık güvendesin."

Güvenli. Bu kelime aklımda tek bir imgeyi çağrıştırıyor. *Noah.* O benim güvenliğimdi, ama şimdi gitti. *Ben de gittim.*

S2

BONES

I Mezarlığa doğru bir gezintiye çıkalım. Buraya gelmenin neden iyi bir fikir olduğunu düşündüğümde emin değilim. Daha kapıdan bile geçemedim.

Ben oturuyorum

Arabamda, sanki tüm cevaplar ondaymış gibi onlara bakıyorum.

Tek istediğim eve dönmek. Wynter'ın beni tekrar istemesini sağlamak. Ama nasıl yapacağımı bilmiyorum. Bir özür yeterli değil. Onu bağlayıp beni tekrar sevene kadar becermek de doğru gelmiyor. Bilinmezliğin içinde kayboldum. Çıpam gittiğinden beri dünyadan kopmuş durumdayım.

Telefonum çalıyor ve arayanın kimliğine bakmadan cevap veriyorum.

"Wynter."

"Üzgünüm dostum," diyor Dean. "Sevgilini falan mı kaybettin? Sesin stresli geliyor."

Onun olmadığını bildiğim için koltuğuma geri yaslanıyorum ve kolumu camdan dışarı sarkıtıyorum. "Bu biraz karışık. Ne istiyorsun?" Ona karşı kısa konuşmak istemem ama çok kötü bir gün geçirdim.

"Cenazeden sonra bir uğrayayım dedim." Dean'den gelmemesini istedim, bunun bir acıma partisine örtülü bir davet olmadığını biliyordu ve isteklerime saygı gösterdi. Dürüst olmak gerekirse gelmesini hiç beklemiyordum.

"Bir cenaze töreniydi. Sence nasıl geçti?"

"Aslında hiç birinde bulunmadım. Belki bir tanesine düşerim, neye benzediklerini görürüm. Bir saniye bekle Willow! Küçük kedi yavrusu!" Arka planda onun cevabını duyuyorum. "Benimle cenazeye gelmek ister misin?"

"Biri mi öldü?" diye nefes nefese kalır.

"Hayır. Sadece eğlenceli olabileceğini düşündüm."

"Bones bugün babasını gömmedi mi? Onunla telefonda mı konuşuyorsun! Dean!"

"Kahretsin, üzgünüm dostum. Seni kırmak istememiştim," diyor bana.

" değil. Senin aptal ağzına alışığım." Onunla konuşmak aslında biraz daha az asık suratlı hissetmemi sağladı.

"Ah, söylemeyi unuttum. Kai sana ulaşamayınca bana mesaj attı ve spam'lerini kontrol etmen gerektiğini söyledi."

"Lanet olası spam'ımı mı kontrol ediyorsun? Haber bülteni beklemiyorum."

"Mesajlarını her türlü saçmalıkla şifreliyor, bu yüzden bazen spam'e gönderiliyorlar."

Adamın gerçekten daha iyi bir sisteme ihtiyacı var.

"Bu senden daha aptalca geliyor," diye mırıldanıyorum.

"O sadece bir çocuk. Böyle şeylerle uğraşmayı sevdiğini biliyorsun." "Doğru. Şimdi bakacağım. Kontrol için teşekkürler. Bu Wynter ve Willow yakında tanışacak mı?"

Kelimeler ağızımdan çıkar çıkmaz kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Bir an için aramızda ne olduğunu unutmuştum.

Dean telefonu kapatmadan önce, "Bunu düşüneceğim," diye homurdanır.

Yapacak daha iyi bir şeyim olmadığı için telefonumdan e-postalarımı açıyorum. Dmitri hakkında kaçırdığımız ve Kai'nin bulabildiği bir şey olabilir. Porno ve penis geliştirme spam'lerinin arasında konu başlığında sadece kod olan bir e-posta var.

Bununla birlikte bir sürü eklenti var. Hiçbiri bana mantıklı gelmiyor. İsviçre'den tıbbi kayıtlar. Dmitri hakkında hiçbir şey yok.

Bir şeyler doğru gitmiyor. Neden bana yanlış dosyaları göndersin ki?

Onu aramaya karar verdim.

"Sonunda ," diyor Kai cevap verirken.

"Ne olduğunu bilmiyorum. Abato'yu kimin vurduğunu söylemeni istediğim halde neden bana tıbbi kayıtları gönderiyorsun?"

"Şimdi herkesin görmesi için kalın harflerle yazmayacağım, değil mi? Bu belgelerde yer alan bilgiler kafayı yemeniz için yeterli. Daha önce de söylediğim gibi bu gerçek bir pembe dizi." Neden bahsettiğinden hâlâ emin değilim.

"Artık bir önemi yok zaten. Dmitri Volkov öldü."

Yüzüm zonkluyor ve biraz ağrı kesiciye ihtiyacım var, bu yüzden aramayı hoparlöre veriyorum ve cihazı yolcu koltuğuna atıyorum.

"Dmitri Volkov kim?" Ben torpido gözünün derinliklerinde ilaç bulmaya çalışırken Kai soruyor.

"Tommaso Abato'yu o vurdu" demeden önce bir an duraksadım.

"Hayır, o . Karısı yaptı."

Onu doğru duyup duymadığımdan emin değilim. *Daniella* mı? Eğer oysa, müthiş bir gösteri yapıyordu.

"olmalısın," diyorum, ağrı kesici aramaktan telefonu tekrar elime alıyorum.

Kai onu gücendirmişim gibi bir ses çıkardı. "Bu konuda asla yanılmam. İşime bu şekilde saygısızlık edeceksen benden sana daha fazla iyilik yapmamı bekleme. Şu anda ona bakıyorum. Jax'in dosyalarını bulmam biraz zaman aldı ve sildiği her şeyi bulmadan önce bir sürü pisliği temizlemem gerekti. Hiçbir şey düzgün etiketlenmemişti, ben de-"

"Devam et artık," diye .

"Pekâlâ, pekâlâ. Daniella'nın insanların düşünmesini istediği kadar istikrarlı olmadığı ortaya çıktı. Kırk küsur yıl önce bebeğini kaybettiğinde birkaç yılını İsviçre'de bir akıl hastanesinde geçirmiş. Kendini kaybetmiş ve kendi bebeği olduğunu düşünerek kız kardeşinin çocuğunu kaçırmış. Onu kilit altında tuttular ve bir sürü hap ve terapiye zorladılar. Hepsi kocası tarafından dosyalanmış. Halkın gözünden uzak tutmak için çok para ödedi."

"Ama neden onun ölmesini istesin ki?"

"Bunu size söyleyemem. Suikastı gerçekleştirirken bir günlük kaydı bırakmış değil. Her şey internet üzerinden yapıldı ve sahte bir isim kullandı ama parayı onun hesabına kadar takip ettim."

Bu olayda hâlâ doğru olmayan bir şeyler var. Dmitri sözleşmeyi itiraf etmedi. Ben sadece onun yaptığını varsaydım. Kahretsin. Ofisteki Daniella'yı hatırlıyorum. Wynter'ın hamile olduğu yalanını yüzüne nasıl vurduğumu.

"Siktir." İçgüdülerim bana takip uygulamasını açmamı söylüyor. "Sorun ne?" Kai soruyor.

"Siktir, siktir, siktir!" Wynter'ın yerini gördüğümde çılgılık atıyorum. Nefes alamıyorum, hiçbir şey göremiyorum.

"Ne oldu?"

Ani bir sakinlik hissi beni sarıyor ve öfkem geldiği gibi hızla kayboluyor. Bu konuda iyiyim. Onu geri almak için tüm dünyayı parçalayabilirim.

"Daniella Abato kızımı kaçırdı," diyorum sakince. "Nereden biliyorsun?"

Uygulamaya tekrar baktığımda Wynter'ın Abato arazisindeki konumunun değişmediğini görüyorum. "Ona bir takip cihazı taktım," diyorum kendimi beğenmiş bir şekilde. Bu şimdiye kadar verdiğim en iyi kararlardan biri olabilir.

"Ah, akıllıca bir hareket. Bilgin olsun diye söylüyorum, Daniella eczaneden bir sürü ilaç alıyordu ama yaklaşık bir yıl önce bıraktı."

Yani son derece dengesiz. Ne yazık ki onun için, benim küçük engerekim hesaba katılması gereken bir güç. Ve ben de öyleyim. Onu elime geçirdiğimde yaşlı cadalozun vücudundaki her bir kemiği kıracağım. O zaman Wynter beni tekrar isteyecek. Ona hala şiddete nasıl ihtiyacı olduğunu göstereceğim. Hâlâ bana nasıl ihtiyacı olduğunu.

SS

AYNTER

A Zihnimi sisli bir pus kapladı ve düşünmemi zorlaştırıyor. Bu, asla geri dönmemesini umduğum bir his.

Başımda bir şey var, yastık kılıfına benziyor. Kumaşın arasından süzülen beyaz ışık lekeleri dışında beni çoğunlukla karanlıkta tutuyor. Dışarıda mıyım?

Ellerim arkamdan bağlı ama bacaklarım serbest ve kendimi yatağa benzeyen bir şeyin üzerine oturtmayı başarıyorum.

Olanların parçaları yavaş yavaş aklıma geliyor.

Daniella. Beni aldı, ama neden?

Topuk seslerini ve ardından metal bir kapının gıcirtısını duyuyorum. Midem bulanıyor. Bu sesi nerede duysam tanırım. Aylardır rüyalarım giriyor.

"Hayır," diyorum hızla, başımı sallayarak bu şey her neyse kafamdan atmaya çalışıyorum. "Nefes alamıyorum. Hayır!"

Bir daha burada olamam.

Daniella, "Sorun yok, derin nefes al," diyor ve sonra aniden kumaş çekiliyor. Gözlerim bodrumun sert ışığının saldırısına uğrarken nefes nefese kalıyorum. Her şeyi başım dönüyor. Her şey tamamen aynı. Üzerinde bulunduğum yatak hâlâ hücrede. Mekanın geri kalanı tamamen çıplak.

"İç şunu." Ağzıma bir bardak tutuyor ve ben ondan uzaklaşmaya çalışırken bardağı yere düşürüyorum.

"Bana verdiğin hiçbir şeyi içmeyeceğim. Ben neden buradayım? Neden... neden bunu yapıyorsun?"

Yaramaz bir çocukmuşum gibi kaşlarını çatarak başımda dikiliyor. "Sana sakın olmanı söylemişim. Çok strese girersen bebeğe zarar verirsin."

Bebek mi? Sikeyim. Şimdi hatırladım.

"Buranın pek hoş bir yer olmadığını biliyorum ama bu geçici bir durum. Doktor seni kontrol ettikten sonra gidebiliriz," diyor Daniella fazlasıyla sakın bir şekilde.

"Seninle hiçbir yere gitmiyorum."

Bir aşağı bir yukarı volta atmaya başladı. Hareketleri başımı döndürüyor.

Burada ne işimiz var? Polisin evi kordon altına aldığını sanıyordum. "Bana neler olduğunu anlat. Dmitri ile mi çalışıyordun?"

Daniella bir kahkaha attı. "Tommaso onunla asla birlikte olmamalıydı. Her şey o zaman ters gitti. Ama istediği her kıza sahip olabileceğini düşünerek açgözlülük yaptı." Bana baktı ve iç geçirdi. "Kızları kendim bulmak zorunda kalmamak hayatımı kolaylaştırdı, ama o ve o lanet güvenlik ekibi onlara çok sert davrandı. Açgözlü piçler onları şeker gibi yiyorlardı. Sen gelene kadar gerçekten . Senden neden bu kadar hoşlandığından emin değildim ama şimdi anlıyorum. Hep senin olman gerekiyordu."

Beynim onun söylediklerine ayak uydurmakta zorlanıyor. "Sen delisin."

Başını bana doğru çevirdi ve bana doğru hücum ederek ters bir yumruk attı. Yana düştüm ve o şok içinde soluk soluğa kaldı. "Tanrım, çok üzgünüm. İyi misin?" Doğrulmama yardım ediyor ve karnıma dokunmadan önce elinin tersini alnıma bastırıyor. Anelik jestleri midemi bulandırıyor.

"Sana daha iyi göz kulak olmalıydım. Dürüst olmak gerekirse, kıskanıyordum. Hepiniz çok genç ve doğurgandınız. Bu solmuş yaşlı cadı gibisi yok." Yüzümdeki saçları tararken bana zayıf bir gülümseme veriyor. "Bu bebeği doğurduktan sonra her şeyi doğru yapabilirim."

"Hamile değilim," diyorum ona *tekrar*. Bana inanması için daha kaç kere söylemem gerekiyor?

"Aptal olma. İnkâr etmenin bir anlamı yok. Tüm işaretler orada. Bağış gecesindeki portakal suyu, dolabındaki doğum öncesi vitaminler. Noah itiraf etti. Bu şaka bir şey değil. Bebek değerli bir hediyedir." Uzaklara bakarken parmakları karnımı tırmalamaya başlıyor. "Bu özel şans herkese nasip olmaz. Çok minnettar olmalısın. Ben kesinlikle minnettarım."

Prenataller mi? Bende hiç yok... Takviyelerimi kastetmiş olamaz mı? Onları nereden bilebilir ki?

Karnımın üzerindeki eline bakıyorum ve etrafını saran bandajı görüyorum. "Bunu nasıl yaptın?"

Başını bana doğru sallıyor ve tekrar ayağa kalkıyor. "Bana çok kötü bir yara açtın. O gece beni çok hayal kırıklığına uğrattın. Belli ki kafan iyiydi ve içiyordun!" Sesi tizleşiyor. "Bu durumdayken kesinlikle bunu yapmamalısın. Ama şimdi her şey yolunda. Sağlıklı kalmanı ve bu bebeğin ihtiyacı olan her şeyi yapmanı sağlayacağım. Sadece Doktor Price'a ulaşmam gerekiyor."

Bodrumun ana bölümüne geri döner ve bir telefon görüşmesi yapmaya çalışır.

"Eve nasıl girdin ki?" diye sordum. Onun dikkati dağılmışken bileğimdeki bağı test ediyorum. Acı verici bir şekilde kesiyor, yani büyük ihtimalle fermuarlı bir bağ.

"Gregory'nin telefonunda kapının şifresi vardı ve ben de her ikisini de ofisinden yürüttükten sonra evin anahtarının bir kopyasını çıkardım. Geri verdiğimde yaşlı aptal onları bulduğum için bana teşekkür etti. Neden açmıyor?" Daniella inliyor ve öfkeyle telefonunun ekranına dokunuyor. Luka Edward'ın ölümünü örtbas etmekte iyi iş çıkarmıştı, eğer kayıp olduğuna dair bir ipucu yoksa.

"Ama neden o zaman? Benim için her an gelebilirdin." Yatakta geriye doğru kayarak dizlerimi yukarı kaldırıyorum ve çerçeve gıcırıyor. Bana bakıyor ama hareket etmeme engel olmuyor.

Beni buraya getirmeden önce botlarımı kontrol etmemiş olma ihtimali nedir? "Doğum tarihin yaklaşıp kadar seni Noah'la bırakmaktan mutluydum çünkü zaten ikinizi de yakından izliyordum. Sonra onu Dmitri ile konuşurken gördüm. Senin tekrar bir fahişeye dönüşmene ve benim bebek seninle."

"Gerçekten hamile olsaydım senin olacağına inanıyor musun?" Ağzımdan kaçırıyorum ve yüzü çatlıyor, sol gözü seğiriyor.

"Kanla değil. Onuncu başarısız kızdan sonra sorunun sadece bende olmadığını anlamaya başladım. Sen ve Noah, Tommaso ve benim sizin yaşınızdaykenki halimize çok benziyorsunuz. Çocuk kolayca benimmiş gibi görünecek."

"Kimse senin yaşında birinin çocuk sahibi olabileceğine inanmaz."

"İnanacaklar!", şimdi gözlerinde yaşlar var. "Ben hiçbir şey olmadım ama Bunca yıl sabrettim, mutlu olmayı hak ediyorum."

Şansımı çok fazla zorladığım için dilimi ısıyorum. O değişken biri ve neler yapabileceğini bilmiyorum.

Sırtımda yeni bir ağrı yok, bu yüzden sadece izleyicinin hala orada olduğunu varsayabilirim. Tek ihtiyacım olan kendime zaman kazandırmak.

Taktik değiştirerek, "Bunu ona anlatırsam Noah bana inanır. Sen ve bebeğin hakkında. Bize yardım edebilir. Saklanmak zorunda kalmazsın." Daniella bir an için bana bakıyor ama hemen yıkılıyor.

"Erkeklerin hepsi aynı. Ne kadar söylerlerse bize gerçekten yardım etmek istemezler. Tommaso ile neredeyse elli yıl birlikte oldum. Her negatif gebelik testinde, her IVF turunda ve tüm pahalı doğurganlık tedavilerinde yanımda. Yıllarca denedik. Artık dayanamayacak hale gelmişim. Tüm o sahte umutlara ve etrafımızdaki herkesin mükemmel aileleriyle hayatlarına devam ettiğini görmeye dayanamadım. Birbirimizden uzaklaştık ve bir gün onu yatağımızda bir fahişeye buldum. O zaman ondan boşanmalıydım ama ne yaptım biliyor musun?" Solgun gözleri benimkilere kilitleniyor ve içindeki gerçek karanlığı görüyorum. "Onun içinde işini bitirmesini izledim, sonra da onu bodruma sürükledim."

Bunu duyunca midem bulanıyor. Bunu yıllardır yapıyorlardı. Kadın da en az onun ve diğer erkekler kadar kötü.

Bu da onlarla aynı kaderi hak ettiği anlamına geliyor.

Bacaklarımı yana kaydırarak bağlı kollarımı botuma doğru uzatıyorum. Sapın ucunu hissediyorum ve sıkıca kavrayıp arkama saklamadan önce parmak uçlarımla yavaşça çekiyorum.

"Hiçbiri hamile kalmıyorken neden bunu yapmaya devam ettiniz? Neden sadece evlat edinmedin?" Eğer onu konuşturmaya devam edersem, kravatu kesmeme yetecek kadar dikkati dağılmayacak. Bu açıdan çok garip ve elim zonkluyor ama bıçağı dik çevirmeyi başarıyorum ve plastiği kesmeye başlıyorum.

"Ona bir çocuk vermezsem uygun bir eş olamam. Kısır rahmim onun isteklerini yerine getirememiş olabilir ama yine de mükemmel bir taşıyıcı anne bulmak için elimden gelen her şeyi yapabilirim."

Eminim bunlar değil, Tommaso'nun sözleridir. bakılırsa, Tommaso muhtemelen onu yıllarca duygusal olarak taciz etmiş.

O konuşmaya devam ediyor ve ben de fermuarı kesmeye devam ediyorum. "Tommaso'nun sperm sayısı düşüktü. Benim gibi kısır değildi. Kırılmamıştı. Çocuğun biyolojik olarak kendisinden olma ihtimalinin hâlâ var olduğuna dair bana güvence verdi. Neredeyse bir kere oldu. Bir kız hamile kaldı ama o aptal adamlar düşük yapmasına neden oldu. Ondaki sonra, onları uzak tutmaya çalıştım. Ama dinlediler mi?

Hayır. Tommaso onlarla uzlaştı, kızların ağızlarını zevk için kullanabileceklerini, başka bir şey yapamayacaklarını söyledi. Sonuçta, sadece Tommaso'nun olması gereken yerde onların tohumlarını alamazdık."

Ama bundan daha fazlasını yaptılar.

"Neden Dmitri ile çalışıyorsun ki? Neden eskisi gibi kadınları tavlama devam etmiyorsun?"

"Tommaso ona bilgi verdiği sürece bu bilgiler bize bedava veriliyordu. Dmitri ile çalışmamız, yanlış fahişeyi seçtiğimiz için polis tarafından yakalanmamızdan daha az riskliydi."

"Ne hakkında bilgi?"

Doktoru aramaya çalışırken elini bana doğru sallıyor. Her başarısız girişimde adım attıkça daha da sinirleniyor. "Belediye meclisi işi. Bu yüzden onu belediye başkanlığına aday gösterdiler."

"Dmitri neden bu bilgiye ihtiyaç duysun ki, o sadece bir haydut değil mi?" Fermuarın bağı nihayet çözülürken soruyorum. Bileklerimde acı zonkluyor ve ses çıkarmamak için dilimi ısırarak zorunda kalıyorum.

"Dmitri açgözlüydü. Her şeyi isterdi," diye tersliyor.

Şimdi hançerle ona saldırmak istiyorum ama bacaklarım henüz bir şey yapamayacak kadar titriyor. Daha fazla zamana ihtiyacım var. "Tommaso'yu bu yüzden mi öldürttü?"

Durdu ve yavaşça bana döndü. "O Dmitri değildi. Tommaso'nun sperm bankasına yeterince para yatırdığından emin oldum ve ondan kurtulmaya karar verdim. Sonuçta zor bir seçim değildi. Yine de bebeğime kavuşacaktım. Aslında o gece onunla birlikte ölmen gerekiyordu. Ama şimdi biliyorum ki her zaman senin olman gerekiyordu." Sanki tüm dualarının cevabı benmişim gibi bana gülümsüyor. "Senin hayatta kalman ve bu bebek, nihayet anne olma zamanının geldiğinin bir işareti."

Ona bunun ne kadar berbat bir şey olduğunu haykırmak istiyorum ama kelimelerimi dikkatle seçiyorum. "O artık gitti, bunu onun için yapmaya devam etmek zorunda değilsin."

Yetişkinlerin konuşmalarını anlamayan aptal çocukmuşum gibi başını sallayarak iç geçirdi, "Bu hala onun mirası. En çok önem verdiği şey buydu. Sonunda bebeğimi doğuracağım ve onun adı yaşayacak."

Eğer bununla bir ilgim olursa onun adı bir daha asla duyulmayacak. Doktoru bir kez daha aramaya çalışıyor ve ulaşamayınca, "Doktor Price'ı kendimiz görmemiz gerekecek. Evi o kadar uzakta değil. Daha önce hep sağduyulu davranmıştı, şimdi de yardımcı olacağına eminim."

Hayır, beni başka bir yere götürmesine izin veremem. Burada kalırsam Noah'ın beni bulma ihtimali artar.

"Edward Price öldü. Öldü. Tıpkı bana dokunan diğer herkes gibi. Noah bunu gördü. Bu yüzden burada kalmalıyız. Haklısın. Erkekler her zaman yalan söyler. Noah bana aylardır yalan söylüyor. Ona güvenebileceğimizi sanmıyorum, bu yüzden ayrılmak güvenli olana kadar burada saklanmalıyız."

Ne düşündüğünü, bana inanıp inanmadığını anlayamıyorum. Blöfümü görmek üzere olmasından korkarak hemen soruyorum: "Şu suyu şimdi alabilir miyim? Başım dönüyor ve bayılıp bebeğe zarar vermek isteyeceğim son şey."

"Evet, elbette." İfadesi yumuşuyor ve bana az önceki anaç bakışını geri kazanıyor. "Hemen döneceğim, bir yere ayrılma."

Sanki gidecek bir yerim var, seni psikopat.

Bodrum kapısı arkasından kapanır kapanmaz kollarımı önüme doğru çekiyorum, bileklerime biraz hayat vermek için onları yuvarlıyorum.

Kahretsin, her şey nasıl bu kadar yanlış gitti? Bir an kendimi toparlamak için başımı duvara yaslıyorum.

Her şeyden sonra, yine aynı eski gıcırtilı iskelet ve rahatsız edici derecede ince şilte üzerindeyim. Bu odayla son hatırladığım şey, bebek sahibi olmak için götürüldüğümdü ve şimdi gerçekten bebek sahibi oluyormuşum gibi davranıyorum.

Burada ölmeyi reddediyorum ve bu sefer bir kara şövalyenin gelip beni kurtarmasına ihtiyacım yok. Bunu kendim yapabilirim.

Parmaklıkları denge için kullanarak kendimi yukarı çekiyorum ve merdivenlere yöneliyorum. Sakinleştiricinin etkisiyle hâlâ dengem yerinde değil ve merdivenlerden çıkarken yakalanma riskini göze alamam, bu yüzden sırtımı duvara dayayarak aşağıda bekliyorum. Daniella geri gelene kadar sadece bir dakika kadar geçti.

Hikayesi trajik bir hikaye. Bunu ona vereceğim. Ama bu yaptığı hiçbir şeyi mazur göstermez. Onun yüzünden pek çok insan öldü.

Merdivenlerden inerken topuklarının çıkardığı sesi dikkatle dinliyorum. Gardiyanlardan biri bu basamaklardan her indiğinde her ağır adımını saydım.

Sekiz... dokuz... on.

Neredeyse geldim. Nefes alış verişimi duymaması için elimi ağzıma kapatıyorum.

On bir.

Bir tane

daha.

On iki.

Kendimi olabildiğince sert bir şekilde duvara yaslayarak hücreye giderken yanımdan geçişini izliyorum. Boş olduğu açıkça belli, buradaki ışıklandırma saklanacak çok az yer bırakıyor.

"Wynter?" diye sesleniyor ve ben de arkasından koşup onu sırtından bıçaklıyorum. Acı çılgılığı beton duvarlarda yankılanıyor.

Üst kata koştum ve açık kapıdan geçtim. Hangi yöne gideceğime karar verecek zamanım yoktu, bu yüzden şansımı sağdan yana kullandım. Ev tam bir enkaz. Devrilmiş mobilyaların etrafında manevra yapmam ve yerlere saçılmış gevşek belgelerin üzerinde kaymaktan kıl payı kurtulmam gerekiyor.

"Benden kaçma. Sana zarar vermek zorunda kalmak istemiyorum!" Omzumun üzerinden geriye baktığımda Daniella'nın yetişmeye çalıştığını görüyorum.

Keskin bir sola dönerek büyük pencereleri olan bir odaya giriyorum ve kendimi dışarı atmak niyetiyle doğruca onlara doğru gidiyorum. Bir silah patlıyor ve onlara ulaşmadan dizlerimin üzerine çöküp başımı kapatıyorum.

"Dur dedim!" Daniella pantolonunu indiriyor ve yaklaştığını duyuyorum. Kıçımın üzerine yuvarlandım ve geriye doğru çabaladım. Hançerimi arkamda sıkıca tutuyorum. Kabzası terden ya da belki kandan kayganlaşmıştı.

"Bebek. Bebeği almak istemezsin," diyorum hemen.

"Çocuğuma asla zarar vermem. Çok fazla kan kaybetmediğinden emin olduğum sürece iyi olacaklar." Silahı bacağıma doğrulturken kolu sallanıyor. Yanında gevşek duran diğer kolundan aşağı bir kan izi damlıyor.

"Hayır, lütfen! Bu çok riskli. Beni hastaneye zor götürürsün. Ben de seninle geleceğim. Arabaya binip gidebiliriz."

Daniella'nın gözleri yüzümde bir ileri bir geri gidip geliyor.

"Sana güvenebilmek istiyorum," diyorum ona. "Bu bebeğin ona iyi bakacak birine ihtiyacı var."

"Ben iyiyim!" diye hırlıyor. Silah hâlâ elinde titriyor. Nişan almayı bırakmalıyım.

"Kalkmama yardım eder misin? Kendimi baygın hissediyorum."

Yüzüne yine o endişeli anne bakışı yerleşiyor ve kalkmama yardım edebilmek için silahı yakındaki bir masaya koyuyor. O olmadan ayağa kalkamayacakmışım gibi davranarak omzuna yaslanıyorum.

"Seni tuttum," diyor, yatıştırıcı bir şekilde sırtımı okşayarak. "Özür dilerim."

"değil. Artık daha iyi biliyorsun."

Ona yakından bakınca çok zayıf görünüyor. Yıllarca süren istismar ve ihmal onu yıpratmış.

"Çocuk sahibi olamadığın için sana kendini değersiz hissettirdiği için üzgünüm. İnaniyorum ki onun dışında biriyle birlikte olsaydın mutluluk için bir şansın olabilirdi. Artık her şey bitti. Kendin de dahil olmak üzere bir daha kimseyi incitmeyeceksin."

Hançeri karnına sapladığımda nefesi kesiliyor. "Hayır," diye .
O uzaklaşırken bıçak serbest kalıyor.

"Bu, bu eve çektiğiniz ve kendi çıkarlarınız için istismar ettiğiniz her bir kadın için. Hiç kimse senin ve Tommaso'nun bize yaşattığınız işkenceyi yaşamayı hak etmiyor. Ölüm, işlediğiniz günahlar için bir merhamettir."

Karnını tutarak geriye doğru tökezliyor. Bacakları masaya çarptı ve destek için masaya yaslandı. Silah tam oradaydı ve ben tepki vermeden onu kaptı.

Elindeki silahı bana doğrulttuğunda yüzünde iğrenç bir aşağılama hırıltısı beliriyor. Sonra ıstıraba dönüşüyor. Üzüntüye. Keder. Silahı bıraktı ve hıçkırığa hıçkırığa ağladı. "Lütfen o bebeğin en iyi hayata sahip olmasını sağla."

Ölüme bu kadar yakınken bile bu umuda tutunuyor. Yapılacak en iyi şey, bu bilgiyle huzur içinde gitmesine izin vermek olurdu. Ama huzur hak ettiği son şey.

"Bebek falan yok. Hiç olmadı. Sen bir bebek fikrine kapıldın. Ama bu rahim," diyorum karnımı tutarak, "asla bir çocuk taşımayacak. Bu kırık dünyaya hayat getirmeyi reddediyorum. Bu benim seçimim ve bir daha asla elimden alınmayacak. Çocuğumun olup olmaması benim değerimi değiştirmez. Ben buradakinden daha fazlasıyım. Şimdiye kadar bunu sana söyleyecek kimsenin olmamasına üzuldüm."

Göğsünden bir acı feryadı kopuyor ve dizlerinin üzerine çöküyor.

Hançerimi silerek tekrar botumun içine sokuyorum.

"Seni burada çürümeye terk etmeden önce bilmem gereken bir şey var. Diğer kurbanlarının cesetlerine ne yaptın?"

Başka bir acı dalgası ona çarptığında iki büklüm oluyor. "Hepsi ölmedi. Bazılarını Dmitri'den aldığımız yenileriyle değiştirdik. Hayatta kalamayanları ise bizim için halletti."

"Ama Evie burada bulundu."

Daniella bana şaşkın şaşkın baktı. Adını bile bilmiyordu. "Onu lanet gül fidanının altına gömdün!"

Acıyla gözlerini ovuştururken yüzünü ter kaplıyor. "Çok fazla kan vardı. Dmitri onu almayı reddetti, ben de buraya gömdüm."

Başımı tiksintiyle sallayarak uzaklaşıyorum.

"Beni burada bırakma, lütfen" yalvarıyor bacağımlı tutarken

Ona bakarak dedim ki, "Yalnız öleceksin Daniella. Karanlıkta kilitli tuttuğun, hayatlarından endişe ettiğin her bir kızını düşün. Acı çekerken elini tutacak kimsesi olmayan Evie'nin kan kaybından öldüğünü düşün. Sen de onlar gibi öleceksin. Soğuk ve yalnız."

Parmakları deriden kayıyor ve yan tarafına düşüyor. İçinden daha fazla hıçkırık ve acı dolu çığlıklar kopuyor.

İçimde zerre kadar suçluluk duygusu olmadan yürüyüp gidiyorum.

Koridora geri adım atarken sağıma bakıyorum, bodrum kapısı hâlâ açık. Hemen arkasında ön kapı var. Özgürlüğümün bunca zamandır ne kadar yakın olduğunu düşünüp gülmekten kendimi alamıyorum.

Daniella'nın hıçkırıkları sona eriyor ve ev sakinleşiyor. Artık beni korkutmuyor. Sadece içinde pek çok sır ve keder barındıran boş bir kabuk. Dinlenmeye bırakılması en iyisi.

Ön kapıdan çıkmıyorum. Onun yerine, aradığım şeyi bulana kadar evi arıyorum. Mutfakta, kırılmamış tüm alkol şişelerini topluyorum ve bir çekmecede bir paket kibrit buluyorum.

Her şeyi üst kata çıkarıp ana yatak odasını arıyorum. Yerde kan lekeleri var -büyük olasılıkla Noah ve Dean'in buradaki işinden kalma- ve bunlar beni olmam gereken yere götürüyor. Ondan nefret ettiğim zamanlarda bile Noah bana yardım ediyor. Beni kurtardığından beri yapmak istediği tek şey bu.

Yatak odasına dair çok az şey hatırlıyorum ama sanki bedenim bunun o yatak odası olduğunu biliyor. Tenimi bir ürperti kaplıyor ve ayak bileğimdeki zincirin ağırlığını hissediyorum. Artık yok. Muhtemelen kanıt olarak saklanmak ve unutulmak üzere alındı.

Yatak darmadağın, çarşaf lar buruşuk bir yığın halinde. Şişelerden birinin kapağını açıp üstüne döküyorum. Sonra bir kibrit yakıp kumaşı tutuşturuyorum. Saniyeler içinde alkolün üzerine yayılıyor.

İçimde bir uyuşuklukla alevlerin şekillenmesini izliyorum. Bu iyi hissettirmeli ama sanki bir şeyler eksik,

Alt katta Daniella'nın vücuduna alkol döktüm ve bir kibrit düşürdüm. Bu sefer izlemek için kalmayacağım.

Bir sonraki durağım bodrum. Cehenneme son bir iniş.

Merdivenlerin dibinde durup hücreye bakıyorum ve Daniella'nın hangi noktada bunu kurmaya karar verdiğini merak ediyorum.

Yatağa gidiyorum ve üst kattakinin aynısını yapıyorum. Yatağı aydınlatıyorum. Bu seferki daha çabuk tutuyor ve yanmamak için geri çekiliyorum.

Odanın ortasında dururken vücudum donmuş gibi hissediyor. Ateşin sıcaklığı bana hiç dokunmuyor.

İstedigimi yaptım. Hayatımı yaşamaya değmez hale getiren kişiyi öldürdüm, ama şimdi ne yapacağım? Gerçekten hiçbir şey olmamış gibi Summer'a, evime dönebilir miyim?

Yukarıda bir gürültü duyuyorum. Yangın yayılırken üst kattaki bir şey kırılıyor.

"Wynter!"

Tanındık bir ses duyunca nefesim kesiliyor. Bu o olamaz. Kafama giren duman olmalı.

"Wynter?" diye tekrar kükrüyor ses ve yanaklarım nemleniyor. Elimini yüzüme götürerek gözyaşlarımı hissediyorum.

"Noah?"

Yavaşça merdivenlerden yukarı çıkıyorum ve bodrumdan son kez ayrılıyorum. Karanlık bir figür kapıyı kapatıyor.

Her ne kadar şeytan beni bekliyor olsa da, bu yürüyüş bana ölüme yürüyormuşum gibi gelmiyor.

"Wynter?" sesi .

Daha çok ağlıyorum ve beni tutup vücudunun üzerine kaldırıyor, kollarım ve bacaklarım ona sarılıyor. Yüzüm boynunun derinliklerine gömülürken, onu çekiyorum. Beni bu cehennemden taşıdığı ilk anda içimde bir şeyleri harekete geçiren o baharatlı kokuyu. Beni sıkıca saran bu sıcak eller, ihtiyacım olan her şeyi bana veriyordu. Sıcaklık, güvenlik, *sevgi*.

"Noah," diye inledim.

Beni sıkıca kavlıyor ve bir bakıyorum beni duvara çarpıyor. Sert vücudu beni eziyor ve bu mükemmel. Başımı kaldırıyorum ve ben daha yüzüne bakmadan beni öpüyor. Aleti sertleşiyor ve tüm vücudum onun için yanıyor. Bir elini boğazıma doladığında zar zor nefes alabiliyorum ama ona karşı koymuyorum. Bana olan ihtiyacını kucaklayarak uzanıyorum ve tırnaklarımı saçlarında gezdiriyorum.

"Beni bir daha asla terk etmeyeceksin. Seni yatağa bağlamak zorunda kalsam bile. Seni bir daha kaybetmeyeceğim." Sözleri gergin ve sıkıntılı. Tek yapabildiğim cevap olarak başımı sallamak.

Bu konuda daha sonra kavga edebiliriz. Affedilmekten çok uzak. Yaptıklarının hiçbirini unutulmadı. Ama şu anda onun varlığına ihtiyacım var. Özlediğim şey bu. Onun varlığına.

Onsuz burada hiçbir şey doğru gelmiyordu. O artık benim bir parçam. Kan dolaşıma karışmış bir toksin ve tedavisi yok. Ama sürekli maruz kalmak beni daha güçlü, daha dirençli yaptı.

"Polisler bizi bulmadan ya da diri diri yanmadan gitmeliyiz. Hangisinin önce geleceğinden emin değilim," diyor Noah, üst kattan bir gürültü daha gelirken. "Ne oldu?"

"Daniella'ydı. Her şeyi o başlattı ve ben bitirdim."

Noah beni dışarı taşıırken anlayışla başını sallıyor.

"Artık beni yere bırakabilirsin."

"Seni bir daha bırakma şansım yok."

Yüzüne bakıyorum. Onu içime çekiyor ve ne hissettiğimi anlamaya çalışıyorum. Ondan korkmuyorum. Ondan çok uzağım. Kesinlikle hala kızgınım ama daha fazlası var. Aramızda tutuşan her neyse hala orada ve her zamankinden daha güçlü yanıyor.

Onu affetmeye hazır olmaktan çok uzak olsam da, gitmesine izin vermeye de hazır değilim. Beni bir kez daha hapishanemden uzaklaştırırken başımı omzuna koyuyorum. Tek fark, bu sefer onunla gidip gitmeme konusunda bir seçeneğim var. Ve ben onu seçiyorum.

S4

AYNTER

Altı AekV Sonra

"T üç, iki, bir, başla!" Summer'ın havuza atlaması için geri sayıyorum. Suya gülle atarken kulaklarımı çınlatacak kadar yüksek sesle ciyaklıyor. Yakın zamana kadar ona yüzmeyi öğretme şansım olmamıştı. Şimdi bu konuda bir profesyonel.

Bacaklarım havuzun kenarından güneş tenimi ısıtıyor.

Noah benim için Abato'nun evine geldikten sonra beni bırakmayacağına dair verdiği söze gerçekten sadık kaldı.

"Bak nefesimi ne kadar uzun süre tutabiliyorum, Bones Amca!" Sakin sudan başımı kaldırdığımda onun bir tepsi içecek ve atıştırmalık getirip masaya koyduğunu görüyorum. Gözleri bir an için benimkilere kayıyor, sonra da onun burnunu sıkarak suyun altına geri dalışını izliyor.

Ona neden ya da ne zaman Bones Amca demeye başladığından emin değilim, ama bu isim yapışmış gibi görünüyor.

Summer nefes nefese kalmış bir halde gülerek ayağa fırlıyor. "Ne kadar sürdü?"

"Saatler!" Noah yüzünde kocaman bir gülümsemeyle haykırıyor ama bu gülümseme gözleriyle tam olarak buluşmuyor. Eve geldiğimizden ve ona bazı şeyleri düşünmek için zamana ihtiyacım olduğunu söylediğimden beri öyle değil.

Summer kıkırdıyor ve havuzda tur atarak yüzmeden önce ona doğru su sıçratıyor. Onu izlemeye çalışıyorum ama dikkatim havuzun etrafında dönüp çömelen Noah'ta. Kollarımız o kadar yakın ki

Aramızdaki paraziti hissediyorum ama bana dokunmuyor. İsteğim üzerine, beni eve getirdiğinden beri dokunmadı. Ona biraz yalnız kalmaya ihtiyacım olduğunu söyledim ve o da bana kızmak yerine bunu sağladı. Noah evde kalırken Summer ve ben kulübede yaşıyoruz.

Bu benim kendi iç huzurum için, o kararlarımı etkilemeden duygularımı çözebilmem için, ama aynı zamanda bana ihanet ettiği için onun cezası. Ciğerlerim iflas edene kadar ona bağırabilirim ya da beni incittiği için onunla kavga edebilirim. Bu onu herhangi bir şiddetin kesebileceğinden daha derinden kesiyor. Ailesini kaybettikten sonra bağlanma kaygısı yaşadığını biliyorum ve kendimi ondan ayırarak bunu ona karşı kullanmak zalimce ama beni kız kardeşimin tehlikede olduğuna inandırmak da aynı derecede zalimceydi. Eğer bundan ders almazsa, asla değişebileceğini sanmıyorum.

Altı haftadır içimde sürekli bir sızı var. Neredeyse hiç uyumuyorum. Bedenim çok boş ve zihnim çok dolu. Tek istediğim sahip olduğumuz her şeyi geri almak ama o kişi olmaya geri dönebilir miyim bilmiyorum.

"Birazdan bir toplantı için ayrılmam gerekiyor. İkiniz de gelmek ister misiniz? İkiniz alışverişe gidebilirsiniz, sonra da birlikte akşam yemeği yeriz?" Noah umutla sorar.

"Summer burada oldukça mutlu görünüyor." Reddedilmek ikimizi de incitiyor ama kendimi korumak için yapmam gereken şey bu. Yine de onu her ne kadar kendimden uzaklaştırmaya çalışsam da onu tamamen dışlamak için mücadele ediyorum. "Evrak işlerini bitiriyor musun?"

Başını sallamadan önce yutkunuyor. Gözlerinin içine bakmamaya çalışıyorum ama yeni yara izi her zaman dikkatimi doğrudan o zümrüt derinliklere çekiyor.

"Evet, sadece birkaç imza daha sonra burayı tamamen ben yönetiyor olacağım." Gergin görünüyor. Onun için çok daha fazla iş olacak ama bunu yapmaya kararlı olduğunu biliyorum.

Babası öldüğünden beri şirketin başında Noah var. Kai'nin katılımı sayesinde Noah temiz bir sayfa açarak çalışıyor ve artık ipler hiçbir suçlunun elinde değil. Dmitri ile bağlantılı olan tüm mülkleri yıkıp yerine aile dostu tatil köyleri inşa etmeyi planlıyor.

"Bunu halledebilirsin. Sadece pislik yapma ve iyi olacaksın," diyorum şakacı bir şekilde ve gözleri parlıyor.

"Wynnie gel benimle yarış!" Summer bağırır. "Bu benim işaretim. Bugün iyi şanslar."

Noah'nın gözleri açlıkla vücudumda gezinerek bikinimi inceliyor, şüphesiz daha sonrası için hafızasına kazıyor. Zihnindeki görüntüyle kendini tatmin edecek mi? Ben de ona bunu yapıyordum. Her gün, çoğu zaman günde birkaç kez seks yaptıktan sonra altı hafta seks yapmamak için uzun bir süre. Başka erkekleri hayal etmeyi denedim ve hatta porno izledim, ama beni azdıran tek şey Noah. Bedenime ve zihnime yaptığı şey berbat bir şey.

"Burada mutlu musun?"

 kimiz mutfaktaki masada yemek yerken Summer ba ını kaldırıp yemeğine bakıyor.

"Evet. Neden, değil misin?" diye soruyor, sesi daha önce hiç duymadı ım kadar olgun çıkıyor. Bu yıl onu hızla büyümeye zorladı.

" yleyim," diye yalan söylüyorum çünkü yarım hala kayıp ve onu geri almak için çok inat ıyım.

Summer burada ihtiyacı olan her şeye sahip. Her türden bir   retmen, isteyebileceği tüm video oyunları ve her hafta sonu Charlie ve arkadaşlarını görüyor.

Charlie bizi burada ziyaret etmeyi reddediyor ve ben de onu suçlamıyorum. Noah bazı torpiller yaptı, ya da daha büyük olasılıkla biraz para gösterdi ve eski i ini geri aldı. Hayatı bir şekilde normale döndü.

"Bones Amca'yla evlenecek misin?" Summer bana  arkılı bir sesle soruyor ve ben spagettimde bo uluyorum.

"Emin değilim," diyorum tela la.

"Neyden emin değilsin?" Noah en kötü anda içeri girer.  zerinde dar siyah bir ti  rt ve sıkı kalçalarını saran gri bir e ofman altı var.

"Eğer yapacaksan-" Elimle Summer'ın ağzını kapatıyorum ve o da beni ısırtıyor.

"Ah. Vah i  ocuk," diyorum elimi sallayarak ve o da dilini  karıyor. "Bu gece beni yatırabilir misin? "Sana yeni oyunumdaki son patronu anlatmam gerek." Bunun *sana son boss'u göstermenin*  ifresi olduğunu biliyorum ve o da onunla bir saat kadar oynadım.

" imdiden bitirdin mi?" Noah ona bolca ilgi gösteriyor ve bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama bunu görmek hoşuma gidiyor. Onları birlikte izlemek

Her şey mükemmel bir şekilde yerine oturdu. Ta ki ben onu kaçınılmaz olarak itene ve o da benimle bu konuda mücadele etmeyene kadar. Bir kez olsun, ondan tek istediğim bu.

"Hayır! Bu çok zor," diye . "Peki sen yapabilir misin?"

Noah bana bakarken yumuşak bir sesle "Bu ablana bağlı," diyor ve yanaklarım ısınıyor.

"Elbette." Noah'dan ne kadar kaçıyor olsam da Summer'ın onunla vakit geçirdiğini inkâr etmiyorum. Aralarında çok güzel bir bağ oluştu, Noah'ın da bir zamanlar kendi kız kardeşiyle kurduğunu hayal ettiğim bir bağ ve ben bunu asla bozamam.

Summer yemeğinin geri kalanını iki büyük lokmada mideye indirdikten sonra yatmaya hazırlanmak için onun yanından geçip üst kata koşar.

"İşim bittiğinde hâlâ uyanık olacak mısın?" Noah soruyor ve ben gözlerindeki özlem ateşinden gözlerimi kaçırmak zorunda kalıyorum.

Omuz silkiyorum. "Olabilir. Mutfakta yapmam gereken bir sürü temizlik var. Summer makarnayı sıfırdan yapmak istedi." Ona bir gülümseme sunuyorum ve o da bana bir gülümseme veriyor. Tanrım, daha fazlasını istiyorum. Sırıltmasını ve lezzetli dilinin bana yapmak istediği tüm kötü şeyleri söylemesini istiyorum. Parmakları içimde olsun, beni rahatlatсын ve aleti bana dünyanın varlığını unuttursun istiyorum.

Sanki ne düşündüğümü ve vücudumun neye ihtiyacı olduğunu anlayabiliyor, gözleri kararıyor, göğsü her ağır nefeste şişiyor.

Bana doğru bir adım attı ve ben "Gitmelisin" diye bağırdım. Sesim uyarılmışlığımı gizleyemeyecek kadar soluk soluğaydı.

Bana doğru bir adım daha attığında içgüdüsel olarak geri çekiliyorum. Kendine hakimiyeti sınanıyor ve kendimi ondan ne kadar korumak istesem de onun benim için kırıldığını görmeyi daha çok istiyorum. Tek yapması gereken bir sonraki adımı atıp beni tekrar kendisine ait kılmak, ancak uzaklaşırken son zamanlarda vicdanı sızlamış gibi görünüyor.

Sandalyeme çöktüm ve uzun bir nefes aldım. Bu çok yakındı.

Mutfağı temizlemek için zaman ayırıyorum ve işim bittiğinde bir kitap alıp kanepeye oturuyorum. Gecelerimin çoğunu bu şekilde geçiriyorum ve eminim Noah da bunu biliyordur. Kameralar hâlâ burada. Onlardan ona bahsetmedim. Bu onu hâlâ istediğimin sessiz bir kanıtı. Belki de onu bu şekilde sürüklemek, bir şansı olup olmadığını bile bilmezken bir şansı olduğunu düşünmesini sağlamak zalimce. Onsuz olamam ama içeri girmesine de izin veremem. İhanetinin acısı derin ve yara henüz iyileşmedi.

Kafamı dağıtmak için İngiltere'de geçen sevimli bir aşk romanı okuyorum. Beni güldürdü, ağlattı ve bazı bölümlerde doğrudan azgın hissettirdi. Ana çiftin arkadaşlarıyla kamp yaptığı ve bisiklet kulübesinin arkasında sevişmek için gizlice kaçtıkları başka bir buharlı bölüme geçiyorum. Adam kadını bir bankın üzerine domaltmış ve kadın her saniyesini severken onu can evinden vuruyor. Bu halimle okumak çok tehlikeli. Yakında minderlere sürtünmeye başlayacağım.

"Baharatlı bir şey, değil mi?" Noah'nın dilinden kendini beğenmişlik sızıyor ve zavallı terk edilmiş amım zonklayarak onu tekrar içeri alma zamanının geldiğini söylüyor. Hayır. O kadar kolay teslim olmayacağım.

"Öyleyse ne olmuş?" Daha sonra yerimi kesinlikle kaybetmemek için kitap ayraçlarımı yerleştiriyorum ve sehpanın üzerine bırakıyorum. Kollarımı başımın üzerine uzatıp esneme hareketi yaparak, "Yorgunum, şimdi yatmaya gidiyorum," diye mırıldanıyorum.

Noah kapı aralığında yanından geçmem için bana yer açmıyor ve vücutlarımız birbirine değiyor. Dilimi ısırmak zorundayım, böylece yüzeyin hemen altında dışarı çıkmaya çalışan sızlanmayı dışarı çıkarmam.

"Bu gece sana katılmamı istemediğine emin misin? Aminin kokusunu buradan alabiliyorum," diye homurdanıyor ve iniltilim kesiliyor. Bunu kaçırmadı ve beni boğazından yakaladı, dizini bacaklarımın arasına sıkıca yerleştirerek beni duvara yasladı.

"Noah. Lütfen," diye fısıldıyorum.

"Lütfen ne? Seni sikeyim mi? Tek bu, küçük engerek. Sana dokunamamak çok acı verici. Seninle zar zor konuşmak. Bırak. Beni. İçeri." Dizini amıma doğru iterken her kelimeyi gıcırdatarak söylüyor.

Elimi yüzüne götürerek parmaklarımı elmacık kemiğini ve kaşını kesen yara izinin üzerinde gezdiriyorum. Kötü bir yara, bir zamanlar mükemmel simetrik olan yüzünde garip bir şekil bozukluğu. Eminim bazı insanlar buna çirkin diyecektir ama bence her zamankinden daha çarpıcı görünüyor. "Yapamam. Çok acıyor. Benim de seni özlemediğimi mi sanıyorsun? Senden nefret ediyor olsaydım burada yaşıyor olmazdım."

Gözleri parlıyor ve ona istediği her şeyi verdiğimi biliyorum. Beni öpmek için ağzını açtığı anda parlak bir şey fark ediyorum.

"Bu da ne?" diye sordum. Yüzünde lezzetli ve ahlaksız bir gülümsemeyle dilini acı verici bir şekilde yavaşça dışarı itiyor.

Yeni bir piercing.

"Bu senin için, aşkım. Seni tekrar tatmama izin vermeye hazır olduğun zaman için. Bununla, bacaklarının arasında benim olduğumu her zaman bileceksin. Uyurken bile."

Nefesim kesiliyor. Bu onu daha fazla istememe neden olmamalı. Beni tiksindirmeli ama bunu benim için yaptı.

"Bunu telafi etmek için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Sana istediğin kadar alan açtım ama gerçekten ihtiyacın olanın bu olmadığını biliyorum. O yüzden bana gerçek arzunun ne olduğunu söyle."

Bacakları arasındaki nabız ve boğazımı sıkarken oksijen eksikliği şehvet dolu beynimi daha da bulanıklaştırıyor.

"BEN..."

"Bana senin olduğumu söyle." Alnını benimkine sürüyor, sesi çaresiz geliyor ve kalbim onun için acıyor. Bizim için.

Söyle ona. Ne zararı olabilir ki? Ama

ben çok inatçıyım.

Ağzımı kapalı tutuyorum ve yavaşça kalçalarımı sallıyorum, amımı dizinin üzerinde ileri geri sürüklüyorum. Aşağı bakarken göğsünden bir homurtu yükseliyor. Başım zonklayıp boğazım kapanana kadar eli daha sıkı sıkıyor.

"Kullan beni, aşkım. Arzu ettiğin her şeyi benden al." Kalçalarım onun üzerinde daha da sertleşirken kendi akıllarına sahip gibi görünüyorlar. Hiçbir şey yapmıyor, sadece kendimi boşaltmamı izliyor. Dantel ve kotun amıma karşı oluşturduğu sert bariyer beni sınıra doğru itiyor. Orgazmım tam orada, ama hala ulaşamaz gibi geliyor.

Elimi boğazıma koyarak parmaklarını çekiştiriyorum. Durmasını sağlamak için değil. Ona içimde ihtiyacım var. Her zamanki gibi, ne için çaresiz olduğumu biliyor. "Beni içinde istiyorsun." Yavaşça boğazımdaki kilidi açıyor ve ben nefes nefese kalırken uzun parmaklarından üçünü içeri sokuyor. Öğürüyorum ve hemen emmeye başlıyorum.

Zihnimdaki tüm endişeler yok oluyor. Sadece ben ve o varız.

"Benim için gel," diye emrediyor ve tüm dünyam parçalanıyor. Vücudum onun için parçalanıyor. İkimiz için de sertçe boşalırken amım doldurulmak için ağrıyor. Boğazının derinliklerinden boğuk bir ses çıkarıyor ve benimle birlikte gelirken pantolonunun karardığını görmek için aşağı bakıyorum.

Kendimi ona sürtmekten alıkoyamıyorum. Gözlerim geri dönüyor ve tekrar boşalıyorum. Bedenim zevkten çılgına dönmüştü. Üzerinde tek bir parmak bile olmadan benim için böyle boşaldığı düşüncesi sarhoş edici.

"Teşekkür ederim," diye nefes alıyor boynuma doğru, dudakları yaralarımın bastırıyor.

Parmaklarını ağızımdan çekiyorum ve sertçe kızarıyorum. "Bu affedildiğin anlamına gelmiyor."

"Biliyorum, ama bu da bir başlangıç." Kendini beğenmiş gülümsemesi geri geldi ve ben de kendi sırtışıma ısırarak zorunda kaldım.

Göğsünü itince ipucunu anlıyor ve beni yere bırakıyor. Titrek bacaklarımla merdivenlere doğru ilerliyorum ve o da arkamdan sesleniyor. "Seni bir randevuya çıkarayım."

Duruyorum ama yüzümü ona dönmüyorum. "Randevu mu istiyorsun? Gerçek bir randevu gibi mi?" Onun bir randevu tipi olup olmadığından bile emin değildim, önceki randevularımızın hepsi biraz alışılmadıktı.

"Evet. Bu hafta sonu Summer Charlie'lerdeyken."

Sonunda ona döndüm ve ne kadar ciddi olduğunu gördüm.

"Hayır... öldürmek yok mu?" Summer duymasın diye sessizce soruyorum ve hınzır gülümsemesi içimi alev alev yakıyor.

"Öldürmek yok," diye beni rahatlatıyor ama neden şeytanla bir anlaşma daha yapmışım gibi hissediyorum?

S5

BONES

I Wynter'ın aşağı inmesini beklerken merdivenlerin dibinde volta atıyorum. Charlie oktan Summer'ı kapıdan almaya gitmişti ve ben de Wynter'ı geri getirdim.

Böylece hazırlanmayı bitirebilirdi.

Tüm zaman boyunca burada gezinip durdum. Ortaya çıkıp bana fikrini değiştirdiğini söylemesini bekliyorum.

Parmağımı yakamda gezdirerek boynumdaki kravatı hafifçe gevşetiyorum. Bu gece her zamanki botlarım yerine siyah bir takım elbise, beyaz bir gömlek ve elbise ayakkabıları giydim.

Bunu edemem.

Wynter siyah stilettolarıyla görüntüye giriyor. Yüzü tamamen makyajlı ve yansımasıyla ilgili korkularına geri dönmediği için onunla gurur duyuyorum. Bensiz bile her zaman güçlü olmuştur.

Küçük siyah bir elbise vücudunu sarıyor, amını zar zor örtüyor ve bu açıdan çıplak olduğunu görebiliyorum.

Aletim pantolonuma acı veriyor ve piercinglerimin her seğirmede taşaklarına bir karıncalanma göndermesinden dolayı boşalmamak için onu ayarlamak zorunda kalıyorum.

Beni dikkatle izliyor ve yemin ederim yanaklarında bir an önce olmayan bir kırmızılık var. Küçük engerek yılanım benimle oynuyor. Kendi çıkarı için külot giymemiş olmasına imkan yok.

"Muhteşem görünüyorsun, aşkım."

Wynter merdivenlerden inerken gülümsüyor. En alt basamağa ulaştığında kendimi onun kalçalarını tutmaktan ve onu öpmek için kendime çekmekten alıkoyamıyorum,

ama başını çeviriyor ve ben de onun yerine yanağını sıyırıyorum. Hayal kırıklığıyla bir hırıltı çıkardım.

"İlk buluşmadan önce öpüşmem. Ben Wynter." Elini uzatırken aptal aptal ona bakıyorum.

Görünüşe göre bu gece gerçekten oynamak istiyor.

Elini tutup dudaklarıma götürüyorum ve yaralı parmak eklemlerini öpüyorum. "Noah," diyorum ve sanki Bones'u duymayı bekliyormuş gibi gözleri biraz daha açılıyor.

Bones her zaman benim büyük bir parçam olacak ama artık şirkete ve ailem için bir kapanışa sahip olduğum için Noah'yı tekrar kabul etmeye başlıyorum. Umarım Wynter iki tarafımı da ister.

Elini elime alıp onu arabaya götürüyorum ve randevumuza götürüyorum. Yolda pek konuşmadık. Her şey gergin ama kötü anlamda değil. Havada elektrik var ve bacaklarını her açtığında yemin ederim aminin kokusunu alabiliyorum. Haftalardır tadına bakmadım ve açlıktan ölüyorum. O kadar çaresizim ki, her anımı yüzümü onun boşaldığı eşofmanımın üzerindeki yamaya gömerek geçiriyorum.

Arzuladığım tek şey o ve ben de teslim olmaya çok yaklaştım. Her gece uyuyana kadar onu kameradan izliyorum, sonra kulübeye gizlice giriyorum ve uyurken onu izliyorum. Bazen rüyasında adımı mırıldanıyor ve amını kontrol ettiğimde sıırılsıklam oluyor. İyi davrandım ve ona dokunmadım. Eğer beni yakalarsa ya her şey düzelir ve sevişiriz ya da benimle işi sonsuza dek biter. İkincisini riske atamam.

Hâlâ yardım için ağladığı geceler oluyor ve ben onu kâbuslarından kurtarmak için hep orada oluyorum. Parmaklarımı yavaşça ağzına sokuyorum ve dudaklarını mükemmel bir şekilde büzdüğü şeyin benim sikim olmasını dilerken onları emişini izliyorum.

"Nereye gidiyoruz?" Wynter beni ahlaksız düşüncelerimden çekip çıkararak soruyor. "Burada hiç restoran olduğunu bilmiyordum."

Eğer şarap içip yemek yemeyi bekliyorsa, o zaman bu iki numaralı randevu olmalı.

Mezarlığın dışındaki park yerinde duruyorum ve Wynter kapının yanındaki tabelayı görmek için boynunu uzatıyor.

"Beni bir mezarlığa mı getirdin? Neden farklı bir şey bekledim ki?" diye kızgın bir sesle konuşuyor.

"Güven bana. Burası havasız bir restorandan çok daha iyi olacak." Öfkeyle kollarını kavuşturuyor ve ben kıkırdıyorum.

Kapısını açmak için yürüdüğümde elimi görmezden geliyor ve hışım la yanımdan geçip kapılara gidiyor. Cebimden çıkardığım anahtarlarla kapıların kilidini açtım ve "Bunları neden aldığını bilmek istiyor muyum?" diye sordu.

Kapıları iterek açarken ona "Kötü bir şey değil," diyorum. "Burada çalışan bir adam tanıyorum, ihtiyacım olduğunda her şeyi atmama yardım ediyor."

"Ah, tabii ki," diyor, her şeyi anlıyor.

Elimi sırtının alt kısmına bastırarak onu karanlık patika boyunca ileride küçük bir ışık parıltısının olduğu yere götürüyorum.

Bu mezar manzarasını olabildiğince romantik bir hale getirmesi ve mezarı benim için açması için adamı ma yüklü bir bahşış verdim.

Wynterın ayak sesleri yaklaştıkça yavaşlamaya başlıyor.

"Eğer gerçekten bir tarikatın parçasıysan ben ," diyor endişeyle.

Yeterince yaklaştığımızda önden gidip onun önüne geçiyorum.

saçılmış siyah gül yapraklarına ve yanan mumlara bakıyor. "Bütün bunlar da ne?"

"Randevu gecemiz."

"Öldürmeyeceğimizi söylemiştin." Kollarını göbeğinin etrafında sıkıca tutarken gergin görünüyor.

"Yalan söylemiyordum. O çoktan öldü." Kenara çekilip Tommaso Abato'nun mezar taşını ve altında yatan çürümüş cesedini gösteriyorum.

"Noah," fısıldıyor, ancak benim duyabileceğim kadar yüksek sesle.

"Tommaso'yu öldürenin sen olmasını dilediğini biliyorum. Artık onu sonsuza dek öldürebilirsin. Bedenini sonsuza dek yok edebilirsin." Mezarın yanındaki gazyağı bidonlarını işaret ediyorum.

Birini eline alıyor ve yüksek sesle şırıldıyor. "Anlamıyorum."

Etrafında dönerek kollarımı beline doluyor ve karnına yerleştiriyorum, parmaklarım güne ye doğru kayıyor. "Yak onu. Cesedini küle çevir ve şeytanlarından sonsuza dek kurtul," diye fısıldıyorum kulağına yakın bir yerden.

Kollarımda dönüyor, aramızdaki gazyağı bir horoz engelleyici görevi görüyor. "Bütün bunları benim için mi yaptın? Sen delisin." O böyle söylüyor olabilir ama ben onun gözlerindeki delilik ışıltısını görüyorum.

"Kesinlikle senin için, küçük engerek. Bunu yapmak istediğini biliyorsun. Bana buna ne kadar ihtiyacın olduğunu söyle."

"Özledim," diyor aramızda aşağıya bakarken. "Sana yakın olmayı ve içimde olmanı özledim ama şiddeti de özledim. Beni bir katile dönüştürdün. Bir canavar. Ama sana ihtiyacım olmadığını fark ettim.

utanmak için. Bu halim hayatımı kurtardı ve beni Summer'a geri getirdi."

Tek parmağımla çenesini yukarı kaldırıyorum. "Bu bir versiyon değil. Sen tam olarak busun. Ama sen bir canavar değilsin. Sen, Wynter, bir tanrıçasın. Yok edilemezsin. Güçlüsün. Erkeklere diz çöktürüyorsun."

Yutkunuyor ve gözleri doluyor. "Beni kurtardığın için teşekkür ederim." Kutuyu bir kenara fırlatıp başımı tutuyor ve beni bir öpücük için kendine çekiyor. Öpücükte yumuşaklık ya da naz yok. Dillerimiz hakimiyet için savaşıırken saf vahşi bir ihtiyaç. İkimiz de birbirimiz kadar vahşiyiz, dillerimizi derinlere sokuyor ve aramızda kan alışverişi olana kadar birbirimizin dudaklarını ısıyoruz.

"Küçük engerek, beni kurtaran sendin."

Benim gözlerime bakarken ay ışığı gözlerinden yansıyor. "Seni seviyorum, Noah. Ama yaptığın şeyin yanlış olduğunun farkında olduğunu bilmem gerek."

Sevgi. Onu o evde gördüğüm ilk andan beri bunu arzuluyorum ve bir daha asla parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin vermeyeceğim.

"Sana söylemeliydim. Sana verdiğim değerden çok daha güçlüymüşsün ve bunu şimdi anlıyorum. Kardeşini güvende tuttuğum için pişman değilim. Onu kendi çocuğum gibi seviyorum. Ama yemin ederim bir daha senden hiçbir şey saklamayacağım. Bana inanıyor musun?"

Wynter alnını benimkine bastırıyor ve iç geçiriyor, "Evet, sana inanıyorum. Ve bu hediye için teşekkür ederim."

Sinsi bir gülümsemeyle gazyağını alıyor ve Tommaso'dan geriye kalanları atıyor. Ona sonunda hak ettiği huzuru getirecek anahtarı veriyorum. Yanan bir kibrit.

Onu mezara bırakışını ve ateşin onu alttan aydınlatışını büyülenmiş bir halde izliyorum. Onu, kendisini şekillendiren ateşli cehennemden sürünerek çıkan bu mükemmel ölüm tanrıçası olarak silüetlendiriyor.

Küçük bir kutu almak için elimi cebime atıyorum. Yüzünde bir gülümsemeyle bana döndüğünde, bir dizimin üzerine çöküp kutuyu açıyorum. Büyük mavi bir taşla kaplı nişan yüzüğüne bakarken gözleri kocaman açılıyor.

"Wynter, aşkım, sen benim nefes almak için tek varlığım. Senin yanından asla ayrılmayacağım. Benden nefret etsen bile, benimle bir daha hiçbir şey yapmak istemesen bile, kimsenin sana bir daha dokunmayacağından emin olmak için burada olacağım. Sen hep benim olacaksın ve ben de hep senin olmak istiyorum. Bana bu zevki tattıracak mısın?"

Alt dudağı titriyor ve ben *hayır cevabını* beklerken kalbim duruyor. Dediğim gibi, eğer beni istemiyorsa bunu kabullenmenin bir yolunu bulacağım. Barış yapacağım.

ve onu gölgelerden koru.

"Evet," diyor ve kalbim yerinden fırlıyor. "Sen benimsin, Noah. Uzun zamandır öyleydin, sadece bunu kabul edemeyecek kadar kendi nefretimle doluydum."

Elini bana uzatıyor, ben de alıyorum ve bir saniye bile kaybetmeden yüzüğü parmağına takıyorum.

Hayranlıkla bakarken " oturdu," belirtiyor.

Tabii ki . O uyurken yüzük ölçüsünü ölçtüm. Bunu ona sonra söylerim. Şu anda, bu anı mahvetme riskini almak istemiyorum.

S6

AYNTER

N Eve gittiğimizde ellerimizi birbirimizden alamıyoruz. Kıyafetlerimizden oluşan bir iz, ana evin merdivenlerinden yukarı doğru Yatak odası.

Henüz cinsel bir şey olmadı ama daha önce hiç olmadığı kadar samimi hissettiriyor.

"Benim için geleceğini biliyordum," diyorum ellerimi kollarında gezdirip ensesine dolayarak. "Daniella beni yakaladığında. Kurtulmak için savaşılmaya hazırımdım ama sonunda beni bekleyeceğini biliyordum."

Beni duvara doğru iterken alnını alnıma bastırıyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Dumanı gördüğümde seni çoktan kaybetmiş olmaktan korktum. Küçük engerek yılanımın kimsenin onu alt etmesine izin vermeyeceğini bilmeliydim."

"Herhangi biri mi? Sen bile mi?" Ona takılıyorum.

Çıplak kalçalarından tutarak onu kendime doğru çekiyorum, ta ki sert siki karnıma bastırana kadar. Başparmağımı tenindeki *W*'nin üzerine sürüyorum ve o da kalçalarını sallayarak inliyor. Aletinin başı arkasında parlak bir prekum çizgisi bırakıyor.

"Özellikle de ben," diyor kabaca. "Bunca zaman kontrolün bende olduğunu, seni olmasını istediğim şeye dönüştürdüğümü sanıyordum ama tam tersi oldu. Senin için dizlerimin üzerine çöktüm, küçük engerek."

Dudaklarımı büzerek onu geri itiyorum ve "Bu dizlerinin üzerindeymişsin gibi görünmüyor" diyorum.

Yüzünde karanlık bir sırıtışla yere düşüyor ve hevesle bana bakıyor.

Parmaklarımı saçlarında gezdirerek onu ürpertiyorum. "Neden beni sikmedin?" "Bunca zaman istediğini alabilirdin, ne de olsa anlaşıştık." diye soruyorum.

Elimi tutup dudaklarına götürüyor ve yeni yüzüğümü öpüyor. "Sanırım Summer'ı öğrendiğin gün bu anlaşma bozuldu ve öyle olmasa bile seni asla böyle zorlamazdım. Seni sadece sen istediğin için becereceğim. Sen istiyor musun?" Sorusunda biraz tereddüt var, sanki onu gerçekten reddetme ihtimalim varmış gibi. Onunla evlenmeyi kabul ettikten sonra bile beni kaybetmekten korkuyor.

Dudağımı ısırırken başımı sallıyorum. Duvara yaslanıp bacaklarımı ayırırken nefeslerim biraz daha hızlı geliyor. "Evet istiyorum, ama önce beni boşaltacaksın. Bu yeni piercingin neler yapabileceğini hissetmek istiyorum."

Hiç tereddüt etmeden atılıyor, kalçalarımı kavırıyor ve yüzünü amıma gömüyor. Dili ve mükemmel yerleştirilmiş piercing'i hemen klitorisimi buluyor.

"Siktir," diye soluyorum, parmaklarımı saçlarının arasından geçirip onu kendime daha sıkı sarıyorum. Dişleri beni sıyrıyor ve irkiliyorum ama çekilmeye cesaret edemiyorum. Acı sadece deneyimi arttırıyor.

Parmağımdaki yüzüğe bakarken "Bu işte çok iyisin," diye mırıldanıyorum. Mükemmel ve tam da Noah'dan beklediğim gibi. İçinde bir kamera ya da başka bir izleme çipi varsa hiç şaşırmam. Öyle olmasını umuyorum. Ne olursa olsun benim için gelebileceğini bilmek güzel bir şey. Ailesini kaybettikten sonra bu rahatlığa ihtiyacı olduğunu biliyorum ve sonunda bunu anlıyorum.

Ellerinden birini kalçalarımın çekerek kendi bacaklarının arasına götürüyor.

"Kendine dokunmak yok," diye onu azarlıyorum ve bana ters ters bakıyor ama gözlerinin köşelerde nasıl kırıştığını görüyorum. Ona haddini bildirmemden, emirler yağdırmamdan hoşlanıyor.

"Bu gece seni kendi kişisel oyuncağım olarak kullanacağım," diyorum ona.

Bir hırıltıyla elini sol uyluğumun altından yukarı itiyor ve bacağımla omzumun üzerinden geçiriyor. Açı, dili içimde o kadar ilerleyene kadar daha da derinleşmesine izin veriyor ki, delici içimdeki her türlü hassas yere baskı yaparken nefes nefese kalıyorum.

Boşaldığımda, kendimi tutmuyorum. Uzun bir ılık atarak yüzünü kendime doğru tutuyorum. Ben fıkırıldıka kalçalarım ona doğru çarpıyor ve o da bir damlasını bile kaçırmamak için çaresizce beni içiyor.

Doğrulduğumda bacaklarım titriyor. Yüzündeki saçları tarıyorum, bazı telleri artık ıslak ve dudaklarının şimdi benimle birlikte nasıl parladığını hayranlıkla izliyorum. "Öp beni," diye emrediyorum ve o kadar hızlı ayağa kalkıyor ki beni hazırlıksız yakalıyor. Aynı anda beni kaldırıyor ve dilini ağzıma sokuyor. Uzuvarım ona sarılıyor ve dudaklarımı onun için ardına kadar açıyorum.

dilimi kendi tadımla kaplamak için.

"Sırada ne var?" diye mırıldanıyor ve umutsuzca boşalmaya ihtiyacı olduğunu biliyorum. Bu kadar uzun süre dayanabilmesinden etkilendim.

Gecenin geri kalanının nasıl geçeceğini hayal ederken gülümseyerek "Yatağa," diyorum.

Noah beni kenara oturtuyor ve aşağı doğru itmeye başlıyor ama ben ellerimi göğsüne koyuyorum ve ona "İple tekrar oynamak istiyorum" diyorum.

Gözleri parlıyor ve ben dirseklerimin geriye yaslanıp onu dolaba koşarken izliyorum. Heyecandan karnım zıplıyor ve sırtışıımı gizlemek için elimden geleni yapıyorum. Her şeye rağmen ona hâlâ kızgınlım. Başka türlü düşünmesine izin veremem.

Geri döndüğünde ayağa kalkıyorum ve yatağı gösteriyorum. "Benim için uzan."

Ruhumun derinliklerine bakarken, pençelerini derinlere yerleştirip eski yaralarımın üzerinde gezdirirken bir an sessizlik oluyor. O benim her şeyimi görüyor ve her şeyimi sahiplendi. Şimdi benim onu sahiplenmemin zamanı geldi.

İtaatkâr bir şekilde sırtüstü yatıyor ve ben de ipi alıp bileklerine bağlıyorum ve ucunu yatak başlığının etrafına sarıyorum. Sıkıca çektiğimde, kollarını başının üzerine doğru uzatırken homurdanıyor.

Bağlarını test ettikten sonra Noah kurtulamayacağını anlayınca bana karanlık bir gülümseme veriyor. "İyi iş, aşkım. Beni tam istediğın yere getirdin, o yüzden becer beni. Bedenimi kullan. O artık senin. Her şeyim sana ait."

Üstüne ıkıyorum ve amımı sert siki boyunca ileri geri kaydırıyorum, her bir piercingin her seferinde klitorisimi sıyırdığından emin oluyorum. Destek için kaslı karnını kullanarak içime girmesine izin vermeden kendimi boşaltıyorum. Vücudunu benim için sabit tutarken kasları kısıtlama ile sıkıdır.

"Nasıl bir his?" diye soruyor nefes nefese.

"Çok. Lanet. İyi," diyorum kalçalarımın her atışında. Bir elimi göğsüme götürerek meme ucumla yavaşça oynuyorum, zevkten yüksek sesle inliyorum. Sonra aynısını diğeri için yapıyorum. Yine çok yaklaşmışım. Birkaç dakika önce dilinin saldırısına uğrayan klitorisim aşırı hassas.

"Üzerine otur," diyor.

Başımı sallıyorum ve kalçalarımı kaldırıyorum. Hayal kırıklığı içinde homurdanarak, sırtını eğerek beni takip ediyor. O uzun siki içime girmek için can atıyor.

"Küçük engerek. Otur kıcının üstüne ve sikime boşal." Sesi şimdi öfkeli geliyor, bastırılmış bir hayal kırıklığı ve boşalmayla dolu.

Üzerinden atlayıp bacaklarının arasına diz çöküyorum. Tam olarak istediği şeyi yapmaya ve beni bir orgazm daha becermesine izin vermeye çok yakınım. Ama ona bu kadar kolay bir tatmin yaşatmayacağım. Bunun için çok çalışması gerekecek. Benim için çok çalışmalı.

"Ne için havamdayım biliyor musun?"

Beklenti içinde dudaklarını yalarken kalçalarını tekrar kaldırıyor. Sikini kavriyorum ve yavaşça pompalamaya başlıyorum. Ucundan daha fazla prekum sızıyor ve parmağımı üzerinde gezdiriyorum, oradaki deliğe fiske vurduğumdan emin oluyorum. Acıyı sevdiğini biliyorum.

Parmağımı yalayıp temizledikten sonra, "Tuzlu bir şey olsun. Her tarafıma damlarken gerçekten ortalığı dağıtacak bir şey. Ellerime ve ağızıma. Dikkatli olmazsam belki göğsümden aşağı da akabilir."

"Lanet olsun Wynter, böyle devam edersen patlayacağım," diye sıkılı dişlerinin arasından homurdanıyor.

Gitmesine izin veriyorum ve yatağın kenarına çekiliyorum. İtiraz edercesine mızızlanıyor ve ben de ona masumca gülümsüyorum. "Dondurma. Ben de bunu istiyorum. Sen ne düşünüyordun? Umarım buzlukta hâlâ deniz tuzlu dondurman vardır. O benim favorim. Çok tuzlu ve kremsi. Çok lezzetli."

"Siktiğimin dondurması mı?"

Kapıya doğru geri geri yürümeye başlıyorum ve gözleri kararıyor, bağlarını çekiştiriyor.

"Küçük engerek, eğer önümüzdeki iki saniye içinde sikimin üzerinde olmazsan-"

"Neye gideceğim? Bu şekilde yapabileceğin hiçbir şey yok." Köşede kaybolmadan önce ona beğenmiş bir gülümseme gösterdim.

Görüş alanından çıktığımda derin bir nefes almam gerekiyor. Daha önce hiç bu kadar yetki sahibi olmamıştım ve bunun bana verdiği baş döndürücü güç sarhoş edici derecede iyi. Bu kesinlikle alışabileceğim bir şey.

Kalçalarımın arasındaki ağrıyı hafifletmek için onları birbirine bastırduğımda kayganlaşıyor. Noah'nın inlemeleri ve benim için bağırması durumu daha da kötüleştiriyor. Sırtımı duvara parmaklarımı amımın üzerinde kaydırıyorum ve bir iniltiyi ısırıyorum.

"Bundan kurtulduğumda kışını sikeceğim, küçük engerek. O son parçanı da benim yapacağım!" Ses tonunda öfke yok, sadece söz veriyor. İçten içe özgür kalmasını istiyorum ki bunu yapabilsin ve beni tamamen kendine ait kılabilsin. Ya da belki o tamamen benim olur?

Dondurma o kadar da kötü bir fikir olmayabilir. Serinlemem lazım.

Alt katta küveti bulmak için acele etmiyorum. Yatak odasına dönerken bir kaşık alıp yiyorum.

Noah hâlâ taş gibi ama beklediğim gibi çırpınmıyor. Onun yerine, elleri başının üzerinde, tamamen hareketsiz yatıyor.

Bana bakışı tüm bedenimi ürpertiyor. "Beni özledin mi?" Kaşığı yalayıp temizleyerek soruyorum.

"Wynter," diyor sertçe. "Oyun oynamayı bırakıp beni becermeye hazır mısın? Yoksa oraya gelip o küçük şımarık kışına bir ders vermem mi gerekiyor?"

Gülüyorum ve bir kaşık daha yiyorum. "Bu gece benim merhametime kaldın, unuttun mu?"

Yanıt olarak hırlıyor, gözleri parlıyor. Bu bakışı biliyorum. Bir şeyler planlıyor. Ama ne planlıyor?

Karnım ihtiyaç ve beklentiyle geriliyor. Yatağa, bacaklarının arasına tırmanıyorum ve sikine bakıyorum. Onun prekumu ve benim uyarılmamla parlıyor. Onu görünce dudaklarımı yalamaya başlıyorum.

Küvetteki dondurmanın bir kısmı çoktan erimişti ve ben de kremsi sıvıyı onun sikinin üzerine damlattım.

"Kahretsin," diye soluk soluğa bağılıyor soğuk ona çarptığında, kalçaları sikiyle birlikte sarsılıyor.

Bunun bedelini daha sonra ödeyeceğimi biliyorum. Vereceği ceza her ne olursa olsun buna değecek.

Bu sefer taşaklarına daha fazla soğuk dondurma döktüğümde karın kasları sıkıca kenetleniyor. Küveti bir kenara bırakıp eğildim ve şaftını yaladım, yüksek sesle inerken

Tuzlu karışımın tadını alıyorum ve o bir dizi *sikiş sayıklıyor*.

O sağlam bir demir ve şimdiden gelmeye yakın olduğunu biliyorum ama henüz buna hazır değilim.

"Gelmek yok, önce senin tadını çıkarmak istiyorum," diyorum dilimi her bir piercingin etrafında dolaştırırken.

Aleti temizlendikten sonra taşaklarını ağzıma alıyorum ve biraz daha inliyorum. Gerçekten çok lezzetli. Sürekli benim tadımı ne kadar çok sevdiğini söylüyor, ama ben de onun boşalmasını çok seviyorum.

Aleti seğiriyor, burnuma vuruyor ve bir sonraki emişimde ısrar ediyor. Onu kavrayarak taşaklarını serbest bırakıyorum ve ona bakıyorum.

"Önce ben." Dizlerim omuzlarının iki yanına gelene kadar vücudunda sürünüyorum. Yüzünde hınzır bir gülümsemeyle dilini bana doğru uzatıyor ve ben de amımı yüzüne doğru indiriyorum. Duyarlılık orgazmımın hızla gelmesini sağlıyor ve o beni kucaklarken dilini kaplıyorum.

Titrek bir nefes veriyorum ve karnının üzerine oturuyorum. Kaç orgazm oldu şimdi bu? Sayısını unuttum ve vücudum yorgunluğu gerçekten hissediyor.

Noah'nın siki sabırsızca kıcıma vuruyor ve ben de kafasına dokunabilmek için üzerinden kalkıyorum. "Ben söylediğimde boşalacaksın," diyorum sikine. Yatak aniden kayıyor ve bir gölge yavaşça üzerimde beliriyor. Kafamı hızla çevirdiğimde Noah'nın doğrulduğunu görüyorum.

"Sen nasıl..."

Arkasına baktığımda yastıkların üzerinde sallanan ipi görüyorum. Noah'nın yüzüne tekrar baktığımda sırtıyor, gözlerini dolduran karanlık vaatler başımın büyük belada olduğunu söylüyor.

"Bundan ne zaman kurtuldun?" Yatağın kenarına yaklaşırken sinirlerimi yutuyorum.

"Sen gittikten sonra. Eğer bunu tekrar denemek istiyorsan sana nasıl düzgün düğüm atılacağını öğretmem gerekecek."

Şerefsiz. Daha önce benimle oynadı. Onu güvenceye aldığımı düşündürdü. "Şimdi. Sanırım sana bir söz vermiştim, değil mi?"

Hay sikeyim.

Yataktan fırlayıp kapıya doğru koşarken kığım sıkıştı. Birkaç saniye içinde Noah kollarını belime doladı ve beni yatağa geri götürüp kenara doğru eğdi. Dizlerim yumuşak halının üzerindeyken, üst bedenimi yatağın üzerine itiyor. "Noah," diyorum nefes nefese.

"Merak etme, küçük engerek, yavaş gideceğiz. Alay etmeyi çok sevdiğin için, eminim bu seferkini gerçekten zorlamamı isteyeceksin."

Beklediğim gibi parmaklarını ya da sikini kığımın hissetmek yerine, dilini hissediyorum.

"Ne yapıyorsun?" Nefes nefese kaldım.

Kıçımı yerken kıkırdıyor. Piercing'i tüm deneyimi daha da garip hissettiriyor.

"Beni yanına yaklaştırmam için haftalarca bekledim. Her birinde sana sahip olamazsam tatmin olacağımı mı sanıyorsun?" *Yala. "Tek." İtme. "Yol." Aman Tanrım!*

Göt deliğime sadece bir dilin girmesiyle boşalabileceğimi hiç hayal etmemiştim, yine de içimde başka bir orgazm oluşuyor.

Bana daha fazlasını vermesi için kaldırmaya çalışıyorum. İçime girmesi için. Beni öpmesi için. Ne olursa. Bu onu sadece benim işkencemden zevk alırken sinsice güldürüyor.

Uzaklaşarak, "Çok sabırsızsın, küçük engerek. Beni istediğini söyle. Bütün o geceler kendine dokunduğunu, uyumana yardımcı olması için kendi parmaklarını becerdiğini ve onların benim olduğunu hayal ettiğini söyle. Benim parmaklarım, benim dilim, benim sikim."

Biliyordum. Kameralar aracılığıyla izliyordu.

Bir parmağını klitorisime bastırıyor ve acı sırtımı kamburlaştırıyor ama Noah beni tekrar aşağı itiyor.

"Bu çok fazla," diye ağlıyorum eli yanağımı boğarken. "İnan bana, kıcının derinliklerine girdiğimde harika hissedeceksin."

Tüm vücudum geriliyor ama korkudan değil. Bunu istiyorum.

"Bana cevabımı ver, ben de sana ihtiyacın olan her şeyi vereyim." Başımı yatağa bastırırken komodine uzanıp bir şey aldığını duyuyorum. Soğuk sıvı kıcıma damlarken inliyorum. Parmağının ucu deliğimi okşuyor, şişmiş klitorisime bir zevk ziline yol bulması için yeterince daldırıyor.

İnatla, "Cevabınızı aldınız, her şeyi kameralar aracılığıyla gördünüz" diyorum.

"Yaptım. Evde olmadığım zamanlarda." *Ne?* "Kameralarla sana göz kulak olurum. Summer'ı yatırdıktan sonra o müstehcen kitaplardan birini okurdun. Sonra ışıkları kapatır ve sonunda bayılana kadar kendini becerirdin. İşte o zaman seni izlemeye geldim. Her zaman izliyordum, Wynter. Beni içeri almadığında seni güvende tutuyordum. Bana gerçekten ihtiyacın olduğundan değil. Ama seni korumak için hep orada olacağım. Hâlâ nefes alıp almadığını bilmeden yaşamaktansa ölmeyi tercih ederim."

Noah'nın sözleri harap olmuş ruhuma merhem oldu. Artık kızgın değilim. Garip bir şekilde, beni her zaman kolladığı için memnun ve acı karışımı bir duygu içindeyim. Bariyerlerimi daha önce aşmış olsaydı, onu içeri alabilirdim.

"Derin bir nefes al ve benim için rahatla, aşkım."

"Evet." Derin bir nefes alarak ona aradığı cevapları veriyorum ve o da gülünç uzunluktaki parmaklarından birini içime sokuyor. Beni açarken sanki sonsuza sürecekmiş gibi geliyor. Şaşırtıcı bir şekilde, aslında acımıyor. Çekiyor ve

bir parmak daha ekler. Ve sonra bir tane daha. Tamam, şimdi acıtıyor. "Ah, yavaşla."

"Bu çok yavaş. Başka zaman yapsaydık seni buna uygun şekilde hazırlardım ama bu gece ortalığı dağıtmak istediğini söylemiştin."

Yüzüm utançtan kızarıyor ve her şey hakkındaki fikrimi değiştirmeye başlıyorum. Etrafında gerilmeye başladığım için biliyor olmalı.

"Senin her parçanı istiyorum, Wynter. Benimleyken utanılacak hiçbir şey yok."

Sözleri beni daha fazla ihtiyaçla kıvrandırıyor ama yine de o piercinglerin içimde nasıl bir his uyandıracığı konusunda endişeliyim. "Dondurma ne olacak?" Beni rahat bırakmasını sağlayacak herhangi bir şey için çaresizce soruyorum.

"Umarım beni yeterince temiz yalamışsındır. Merak etme, eğer enfeksiyon kaparsan seninle seve seve ilgilenirim."

Bu bir kapatma olmalı, ama aslında tam tersi. Benimle ilgilendiği ya da bana karşı yumuşak davrandığı tüm zamanları hatırladıkça vücudum gevşemeye başlıyor.

Parmaklarını içimde gezdirmeye başlıyor ve gözlerim yaşıyor. Hıçkırmaya başlamamak için derin bir nefes alıyorum. Acı henüz dayanılmaz değil, ama beni bu şekilde almasıyla ilgili beni çok savunmasız hissettiren bir şey var.

İlklerimin hiçbiri Noah ile olmadı, ama bir şekilde bu yepyeni. Esaret altında geçirdiğim zamandan önce hiç anal yapmamıştım ve sonra bunu gerçekten hiç deneyimlemedim. Şükürler olsun.

Parmaklarını çektiğinde, bıraktığı boşluk hissinden dolayı sızlanıyorum ve o yatıştırıcı bir şekilde saçlarımı okşuyor.

"Şşş, aşkım, sana kendini çok iyi hissettireceğim."

Aletinın küt başı deliğime baskı yapıyor ve beni germesine rağmen sanki sığması mümkün değilmiş gibi geliyor.

Uzun bir nefes alıyorum ve o içeri itiyor. Benim için kendini yağladığını hissedebiliyorum. Bu beni daha da rahatlatıyor ve biraz daha kolay giriyor. Kıcıma giren her piercing yoğun. Vücudum zevkle uğuldarken her biri nefesimi kesiyor. Kendini tamamen kıcımın içine yerleştirirken tuttuğum gözyaşları serbestçe düşüyor.

"Aman Tanrım," diye boğuluyorum.

"Mmm, bu doğru," diye zevkle inliyor ve kalçalarını sallamaya başlıyor.

Kendimi hiç bu kadar dolu hissetmemiştim ama amım hâlâ bir şeyleri kaçırıyormuşum gibi hissediyorum. "Noah, bebeğim, lütfen," diye sızlanıyorum ona karşı geri iterken.

"Doldur beni, lütfen."

Üç parmağını amıma sokarken ihtiyacım olan şeyin ayrıntılarını açıklamama gerek duymuyor, parmaklarını içeri ve dışarı pompalarken avuç içi klitorisime sürtünüyor.

"Aman Tanrım. Evet."

"Hayır, henüz tam olarak doymadın," diye kıkırdıyor ve diğer elinin parmaklarını dudaklarıma bastırana kadar onun tarafından başka nasıl doldurulabileceğimi bilmiyorum. Hemen ona açılıyorum ve parmaklarını derin derin içime çekiyorum.

Sırtım onun önüyle aynı hizada olacak şekilde beni kaldırıyor. Deliklerimin her biri sikilirken zihnim tamamen boşalıyor. Neredeyse tüm ağzıma sokmuş durumda ve ağzımdan salyalar akıyor. Parmakları kıcımı sikerken aynı yavaşlıkta amımı da sikiyor. Cennet ve cehennem tek bir yoğun biçimde.

Salya göğsüme akıyor ve meme uçlarımda soğudukça daha da büzüşüyorlar. Ellerim vücudumu okşarken ve sonunda meme uçlarıma odaklanırken kendi akıllarına sahip gibi görünüyorlar.

Tek yapabildiğim inlemek ve beni daha hızlı almaya başlayan Noah'ya karşı kalçalarımı sallamak. Vücudum onun etrafında sıkılaşıyor. Gözlerimde daha fazla yaş birikiyor ve çok dolu, çok tatmin olmuş, çok mükemmel bir şekilde onun olduğumu bilerek düşmelerine izin veriyorum.

"Hangisinin daha sıkı emin değilim, kıcının sikimi tutuşu mu yoksa ruhunun kalbimi tutuşu mu?"

Sert bir şekilde boşalıyorum, vücudumda acı çiçek açıyor. Kıcımda, amımda, ağzımda ve boğazımda. İzleyicinin yuvalandığı sırtımda ve adının kalıcı olarak üzerime işlediği uyluğumda hayali bir acı bile var.

Kelimeleri parmaklarının arasında dolaştırıyorum ve o da parmaklarını çekip kurtarıyor. ağlıyorum, "Seni seviyorum, Noah." Tamamen hareketsiz kaldı. Sonra gırtlaktan gelen bir iniltiyle kendini içime boşaltıyor. Sıcak salıverme biraz acıttığı için ağlamama neden oluyor.

Parmakları içimden kayıyor, ama beni altındaki yatağa iterek yere yığılırken siki kalıyor.

"Bunu tekrar söylemene ihtiyacım olacak," diye kulağıma doğru nefes alıyor Noah. "Sikini kıcımdan çıkarırsan belki yaparım."

Dışarı kayarken ve kalçalarımıdan aşağı boşalırken irkiliyorum.

Beni kucağına alarak yatağa oturdu. Kıcım bacaklarının arasında duruyor, böylece üzerinde baskı yok.

Başımı omzuna yaslıyorum ve ona bakıyorum.

Kelimeleri tekrar söylememi beklerken yüzünde yumuşak bir ifade var. Bunu uzatabilir, yaptıklarının cezası olarak onu biraz daha kıvrandırabilirdim. Ama onu şimdi anlıyorum.

Yaptığı her şey iyi bir yerden geliyordu. Kendi bencil yöntemiyle, benim için doğru şeyi yaptığını düşünüyordu.

"Seni seviyorum bebeğim," diyorum usulca. O da bana gülümseyerek yanaklarımda olduğunu bilmediğim birkaç damla yaşı siliyor.

"Çok şanslıyım. Seni hak etmiyorum."

Parmağımın ucunu yüzündeki yara izinde gezdirerek, "Sanırım ikimiz de birbirimizi hak ettiğimizi kanıtladık," diyorum. Bunun iyi mi yoksa kötü bir şey mi olduğundan emin değilim. Sadece öyle.

Birbirimizin en iyi ve en kötü yanlarını ortaya çıkarıyoruz ve ikimiz de tüm bunları sorgulamadan kabul etmeyi öğreniyoruz. Ondan uzakta geçirdiğim zaman ona ve onun karanlığına ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemi sağladı. Kendi gerçek benliğimi inkâr ediyordum ve karanlık yanlarımla yüzleşmeye başladım.

"Her zaman senin olacağım." Kalçamdaki ismine bakıyorum. Elini yara izinin üzerine koyuyor ve çenemi yukarı kaldırmadan önce hafifçe sıkıyor.

Dudakları benimkilere değerken şöyle diyor: "Başından beri her şeyim senin oldu Wynter ve bu asla değişmeyecek. Seni seviyorum, benim küçük karım."

Mezarlığı hatırlayınca yüzüm kızardı. "Bana böyle hitap edebilmen için önce benimle gerçekten evlenmen gerekiyor."

"Yarın. Her şeyi ayarlayabilirim ve-"

Parmaklarımı dudaklarına bastırıyorum.

"Yavaşla."

Tüm ilişkimiz bir kasırğa gibiydi. Hızlı ve kaotik. Bir kez olsun, onunla işleri ağırdan almak istiyorum. Her şeyi doğru yapmak. "Summer ve ben önce buraya taşınırsak, sonra da düğün hazırlıklarını düşünsek nasıl olur?"

Sırıttıyor. "Senin için her şeyi yaparım aşkım. Seninle evlenmek için sonsuza kadar beklememi istersen beklerim. Sen "evet" demeye hazır olana kadar ayaklarının dibinde sürünürüm."

Artık bana sadece duymak istediklerimi söylemediğini biliyorum. Eğer istediğim buysa, bu adam benim elimde ölür.

O benim yüzeyin altında kalmış, açığa çıkmayı bekleyen karanlık parçam. O benim şeytanım. Benim kabusum. Karanlık arzularımın her birini hayata geçirirken beni güvende tutan kişi.

"Yapacağını biliyorum, benim güzel canavarım."

EPILOGUE

BONES

Bir Yıl Sonra

"Geride bir şey bırakmadığından emin misin?" Son birkaç kutu da nakliye kamyonuna yüklenirken Wynter Summer'a sorar.

"Evet, Wynn timer, eminim." Summer ablasına gözlerini devirir. "Eğer orada hâlâ bir şey varsa, onu geri alamazsın."

Yeni bir evde yeni bir başlangıç yapmaya karar , Wynter ihtiyacımız olmayan her şeyi satmamız ve parasını hayır kurumlarına vermemiz gerektiğini söyledi. Kuruluş seçimini ona bıraktım ve cinsel şiddet mağdurlarına yardım eden bir kuruluş buldu. Ona söylemedim ama kendi paramdan onlara büyük bir bağış da bıraktım.

Yaşadığı onca şeyden sonra tek yapmak istediğı başkalarına yardım etmeye devam etmek. Bu konuda çok kararlı ve bu yüzden onu seviyorum.

"Biliyorum!" Summer inliyor.

"Hadi, emin olmak için ablan için evi son bir kez dolaş," diyorum ve Summer onun tarafını tutmadığım için bana kaşlarını çatıyor.

"Peki," diye homurdanarak merdivenlerden geri döndü.

Bugünden sonra evde kalan her şey açık artırmaya çıkacak. Buna kız kardeşimin odasındaki her şey de dahil. Sonunda taşınıyorum. İhtiyacım olan evin bu olmadığını anlamam için en sevdiğim iki kızımın sevgisi yetti.

"Nasıl oluyor da daha on bir yaşında olmasına rağmen şimdiden ergen gibi davranıyor?" Wynter yanıma yaslanırken iç geçiriyor ve ben de kolumu ona doluyorum.

"Gerçekten ergen olduğunda Tanrı yardımcımız olsun," diye kıkırdıyorum.

Wynter bana bakıyor, o mavi gözler sabah güneşinde güzelce parlıyor. "Nasıl hissediyorsun?"

Nasıl hissediyorum?

Yıllardır peşimi bırakmayan eve nihayet veda etmenin nasıl his olduğunu anlatacak tek bir kelimem var. Ruhumu kurtaran kadının gözlerinin içine baktığımda her şeyi ifade eden basit bir kelime. "Mutlu."

On beş yıldır ilk kez gerçekten mutluyum.

Her şeye yeniden başlayabilir, müstakbel gelinim ve kalbime kurt gibi giren minik kızımın bir hayat kurabilirim.

Summer'la ilk tanıştığımda o sadece kullanabileceğim bir piyundu, ödülümü garantilememe yardım edecek başka bir taş. Onu ve Charlie'yi kulübede yalnız bıraktım, sadece onlara yiyecek getirmek ve kontrol etmek için oraya gittim.

Bana kaybettiğim kız kardeşimi hatırlatan bu kıza bakmak canımı acıtıyordu. Summer'ı kendimden uzak tutmaya çalıştım ama garip bir nedenden ötürü kız benden korkmuyordu. Onu bilgi almak, Wynter hakkında yeni bir şeyler öğrenmek ve kalbini kazanmanın bir yolunu bulmak için kullandım. Ama bu arada kız benimkini de kazandı. Kirletilmiş organda iki kişi için yer olacağını hiç düşünmemiştim. Yine de buradayım. Yeni ailemden memnun ve sevgi doluyum.

"Ben de." Wynter bana gülümsüyor. "Bir kez daha vedalaşmaya hazır mısın?"

Belimi sıkıyor ve ben de ellerinden birini tutup parmaklarımızı birleştirerek dudaklarıma götürüyorum. "Seninleyken her şeye hazırım aşkım."

Summer yüzünde mahcup bir ifade ve elleri arkasında merdivenlerden geri iner.

"!" Wynter haykırır.

"Ben hiçbir şey unutmadım." Summer arkasını göremeyelim diye yan adımlarla yanımızdan geçiyor. Onu yerinde tutmak için elimi başına koyuyorum.

"Göster bana," diyorum ve bana yine kaşlarını çatıyor. Kaşlarımı kaldırdığımda pes ediyor ve tek boynuzlu at peluşunu uzatıyor.

İkisini arabaya binmeleri için bırakarak evi kapattım. Kalbimi uzun süre rehin tutan yerin kapısını kilitledim.

Yeni evimiz buradan o kadar da uzakta değil. Hâlâ şehirde yaşıyoruz ama ihtiyacımız olan her şeye daha yakın. Ofisime, Summer'ın okuluna ve Wynter'ın yeni üniversitesine. Eğitimine kaldığı yerden devam etmek istedi ve önümüzdeki dönem online ve kampüs derslerinin bir karışımını yaparak başlıyor.

Hala zaman buldukça ders dışı aktivitelerimizi yapıyoruz. Öldürmek her zaman benim doğamda olacak ve neyse ki Wynter zevkini hiç kaybetmedi. Ona zarar verenler çoktan gittiler ama yok edilmesi gereken daha pek çok pislik var.

Dmitri'den kurtulmuş olmamız bu şehirdeki seks ticaretinin durduğu anlamına gelmiyor. Hâlâ her gün kaybolan kızlar var ve Wynter hepsine yardım etmeye kararlı.

Nakliye kamyonu yeni evimize doğru yola çıktı. Yolda uğramamız gereken bir yer var.

Evden uzaklaşırken kalbimde küçük bir boşluk kalıyor ama Summer'a ve ardından Wynter'a baktığımda bu boşluk hemen doluyor. İhtiyacım olduğunu bilmediğim her şey onlar.

Güneş hala parlarken mezarlık huzurludur. Her zamanki soğukluğu gitmiştir ve hafif kuş sesleri her şeyi umutlu gösterir, sanki ölümün arasında bile hayat çiçek açmanın bir yolunu buluyormuş gibi.

Wynter ve Summer'ın ebeveynleri de burada gömülü, bu yüzden kendi ailemi görürken mezarlarını ziyaret etmeleri için onları bırakıyorum.

Bugün beni üç mezar taşı bekliyor.

"Merhaba anne, baba, ayışığı," diye selamlıyorum hepsini, bir elim kotumun cebinde öylece dururken. "Kusura bakmayın, uzun zaman oldu. Meşguldüm ama bu sefer mazeret değil. Doğru sebeplerden dolayı meşguldüm. Wynter hâlâ benimle ve güvende.

"Baba. Sana teşekkür etme ya da özür dileme fırsatım olmadı. Sadece işimi yapmalıydım, belki o zaman birlikte daha fazla zaman geçirebilirdik. Bizim için yaptığın her şey için teşekkürler. Benim, annem ve Kimmy için, ama aynı zamanda Wynter için. Fedakârlığın boşuna değildi."

Çiçekleri mezarlarının üzerine yerleştiriyorum. Babamın annem ve Kimmy ile birlikte olduğunu bilmek bundan sonra söyleyeceklerimi biraz daha kolaylaştırıyor.

"Geri dönmeyeceğim," diyorum mezar taşlarına, çünkü artık sadece onlar var. Üstlerinde taş, toprak ve kemikler. "Gerçekten gittiğini fark ettim. Anılarını kendi kederimin içinde rehin tutarak geçirdiğim onca zaman sadece bana zarar veriyordu. O evde değilsin ve burada da değilsin. I

Umarım nerede olursanız olun birbirinizle birlikte olursunuz. Artık bana yanında bir yer ayırmana gerek yok. Onlara bakmamı isteyen çok özel iki insan var, bu yüzden mümkün olduğunca uzun süre burada kalmalıyım. Onlara senin hakkında her şeyi anlatacağım. Hiçbiriniz asla unutulmayacaksınız. Bunun için size söz veriyorum. Ama şu andan itibaren sizi bırakıyorum."

Gökyüzüne bakarak titrek bir nefes verip gülüyorum. "Bu saçmalığı prova ettiğimi falan sanıyorsun, değil mi?"

Bileğimdeki saç bağına çekip parmaklarımın arasında yuvarladıktan sonra ortadaki mezar taşının üzerine bırakıyorum. *Kimmy'nin*. "Bunu ödünç almama izin verdiğin için teşekkürler kardeşim. Artık ihtiyacım olmayacak."

Ana yola geri döndüğümde ileride iki kızımı görüyorum. El ele tutuşmuşlar, gülüşüyorlar ve sohbet ediyorlar. Çok mutlu görünüyorlar.

Bir esinti Wynter'ın saçlarının yüzünü kapatmasına neden oluyor ve saçlarını geriye doğru taradığında beni görüyor. Ona bakarken nefesim kesiliyor. O her yönüyle mükemmel ve bir şekilde benim.

"Yeni evimizi görmeye hazır mısınız?" diye soruyor boştaki elini bana doğru uzatarak.

Hiç düşünmeden alıyorum.

"Hiçbir şeye bu kadar hazır olmamıştım."

More From Hana

Obsesif Kalpler Serisi

[Tüm Acıların](#)

[Tüm Nefretin](#)

Standalones

[Kırık](#)

[Parçalar](#)

Stalk Me!

Beni şurada
bulabilirsiniz:

[Instagram](#)

[TikTok](#)

[Pinterest](#)

[Amazon](#)

[Facebook'taki okuyucu grubuma katılın](#)

About Hana

Hana müstehcen kitaplar yazmadığı zamanlarda onları okuyor. Hana video oyunları ve anime ile büyüdü ve hala kocası oğluyla birlikte bu asosyal hayatı yaşıyor. Kitaptaki erkek arkadaşlarının listesi her zaman büyüyor ve onları psikopat tarafta tercih ediyor, bu yüzden onları bu şekilde yazıyor. Hakkında yazmayı sevdiği kötü çocuklar her yönden çılgın, en önemlisi de kızları için.

Başlangıçta korkunç kötüler olabilirler, ancak hepsi sonunda aşkları için yumuşarlar ve onu elde etmek için ne gerekiyorsa yaparlar.

Afterword

I Bir an için birkaç kişiye teşekkür etmek istiyorum, onlar olmasaydı yazar olma hayalimi gerçekleştiremezdim.

Öncelikle, kendi havası olmasa bile yazdığım her şeyi okuyan kocam. Sonsuz sevginiz ve desteğiniz için teşekkür ederim.

Kayleigh, kankam, sen benim heyecan kraliçemsin! Aklıma gelen her çılgın fikri dinliyorsun ve bana devam etmemi söylüyorsun. Ne zaman DM'lerinde ağlasam beni toparlamak için orada oluyorsun ve beni motive etmek için tüm susuzluk tuzaklarını bana gönderiyorsun. Seni seviyorum, kızım!

C. Smith, kitaplarımız aracılığıyla bağlantı kurduğumuz için çok mutluyum. Sen gelmiş geçmiş en tatlı insansın ve bana gösterdiğin tüm destek ve sevgi için minnettarım. Bu sahtekârlık sendromunu birlikte yenmeye devam edeceğiz, ta ki sonunda tamamen yok olana kadar.

Ve son olarak, bu kitaba bir şans verdiğiniz için *siz* okuyuculara teşekkür ederim. Eğer bir değerlendirme ya da yorum bırakabilerseniz çok minnettar olurum. Biz bağımsız yazarlar için gerçekten çok şey ifade ediyorlar.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

